

I 1445

૨૫

હિંદુ ધર્મ

રાધાકૃષ્ણન

ચંદ્રશેકર શુક્લ

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
ગુજરાતી કૌપીરાઈટ-સંગ્રહ
૨૪૮૬૬

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૌપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૨૪૮-૬૬ કિમન

ગ્રંથનામ રિંદુ-દર્મ

વર્ગીક ૫૨

હિંદુ ધર્મ

[રાધાકૃષ્ણનના અંગ્રેજી નિબંધોનો અનુવાદ]

અનુવાદક

ચંદ્રશંકર પ્રાણશંકર શુક્લ

: સોલ એજન્ટ :

એન. એમ. ઠક્કર એન્ડ કંપની, પ્રિન્સેસ સ્ટ્રીટ, મુંબઈ ૨.

: પ્રકાશક :

વોરા એન્ડ કંપની, પબ્લિશર્સ, લિમિટેડ.

૩, રાઉન્ડ બિલ્ડિંગ, મુંબઈ ૨.

પર

૨૪૫૫

શ્રી. ચંદ્રશંકર શુક્લના ઇતર પુસ્તકો

*

સીતાહરણ (પાંચમી આવૃત્તિ)

પિરામીડની છાયામાં

*

અનુવાદો :

ચીનનો અવાજ — હોવેઝ ડિકિન્સન (બીજી આવૃત્તિ)

ધર્મસંસ્થાપન — ગાંધીજી

રચનાત્મક કાર્યક્રમ — ગાંધીજી

રચનાત્મક કાર્યક્રમ — રાજેન્દ્રપ્રસાદ

હિંદુ જીવનદર્શન — રાધાકૃષ્ણન

મહાત્મા ગાંધી — રાધાકૃષ્ણન

અહિંસાની તાલીમ — શ્રેય

ગાંધીજીને જગવંદના — રાધાકૃષ્ણન (બીજી આવૃત્તિ)

ધર્મેનું મિશન — રાધાકૃષ્ણન

ગાંધીજીના જીવનપ્રસંગ — મીલી પોલાક

પુણ્યસ્થાન ગાંધીજી — ભાગ ૧ લો

ગાંધીજી સાથે અઠવાડિયું — હર્ષ કીશર

વેદની વિચારધારા — રાધાકૃષ્ણન

ચૂપ નહીં રહેવાય — ટોલસ્ટોય

ચન્દ્રો સામે બળવો — જેકુસ

બે નવલકથા — ટોલસ્ટોય

સ્વરાજ અને સંસ્કૃતિ — રાધાકૃષ્ણન

ગીતાદર્શન — રાધાકૃષ્ણન

આવૃત્તિ પહેલી : ૧૯૪૪

ક્રિમિત ચાર રૂપિયા ચાર આના

અમદાવાદ—ધી હાયમંડ ન્યુમિકલી પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં પરીખ

સુરેશચંદ્ર પોપટલાલે છાપ્યું અને એમ. કે. વોરાએ

વોરા એન્ડ કંપની, પબ્લિશર્સ, લિમિટેડ,

રાકન્ડ મિલ્ડીંગ, કાલબાદેવીરોડ, મુંબઈ ૨, માટે પ્રસિદ્ધ કર્યું.

પ્રસ્તાવના

આ પુસ્તકમાં હિંદુ ધર્મ વિષેના રાધાકૃષ્ણનના પાંચ નિબંધોનો અનુવાદ આપેલો છે. તે જુદે જુદે વખતે લખાયેલા છે, ને જુદા જુદા પુસ્તકમાંથી લીધેલા છે. (૧) હિંદુ ધર્મનું હાર્દ, અને (૨) હિંદુ ધર્મ એ એ નિબંધ 'ધી હાર્ટ ઓફ હિંદુસ્તાન'માંથી લીધેલા છે. (૩) હિંદુ સમાજરચના એ 'ઇસ્ટર્ન રિલિજિયન્સ એન્ડ વેસ્ટર્ન થોટ' નામના પુસ્તકનો સૌથી છેલ્લો ભેખ છે. (૪) હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ એ 'ધી લીમસી ઓફ ઇડિયા' નામના ભેખસંગ્રહમાં આવેલા રાધાકૃષ્ણનના હિંદુ ધર્મ વિષેના ભેખનો અનુવાદ છે. (૫) હિંદુ સંસ્કૃતિ એ ભેખ 'ધી કલ્ચરલ પ્રોબ્લેમ ઓફ ઇડિયા' નામના ભેખસંગ્રહમાંથી લીધેલો છે.

હિંદુ ધર્મ વિષે ખોટા મતાગ્રહ વિના, વિશાળ દષ્ટિથી, ને બુદ્ધિને સ્પર્શી શકે એવી રીતે લખાયેલાં વિવેચનો આપણે ત્યાં બહુ થોડાં છે. એમાં આ પુસ્તકથી એક નવો ઉમેરો થશે, ને વિચાર-શીલ વાચકોને આપણા પ્રાચીન છતાં અભિનવ એવા ધર્મનાં વિવિધ તત્ત્વો સમજવામાં કંઇક મદદ થશે, એવી આશા છે.

રાધાકૃષ્ણનના વિચારોથી યુજરાતી વાચકવર્ગ ક્રમે ક્રમે પરિચિત થતો જાય છે. આત્મદર્શનની સાધના, ને જીવમાત્રની સેવા, એ એને હિંદુ ધર્મનાં સારજૂત તત્ત્વો ગણવામાં તેઓ વિવેકાનન્દ, રવીન્દ્રનાથ, તિલક, ગાંધીજી વગેરેની સાથે સંમત છે. હિંદુ ધર્મની અનેક ખૂબીઓ ને સૂક્ષ્મતાઓ આ પુસ્તકમાંથી સમજતાં વાચકને જેમ આનન્દ થશે, તેમ પોતે કેવા વારસાને યોગ્ય જનવાનું રહેલું છે તેનું જ્ઞાન પણ થશે.

આવાં વિવેચનો તે વિવેચકોની પોતાની કલ્પનામાંથી નીપજેલાં હોઈ હિંદુ ધર્મમાં વસ્તુતઃ એવું કંઇ નથી, એમ કહેવાની વૃત્તિ 'આધુનિકતા'ને રંગે રંગાયેલા અમુક વર્ગમાં જેવામાં આવે છે.

એ જ દલીલ જૂની ધરેડોને પૂજનાર વર્ગને મોઢેથી પણ ક્યારેક સંભળાય છે. એટલે, અનુવાદ કરવા ઉપરાંત મૂળ લેખકના લખાણનું સમર્થન કરે એવાં મૂળ શાસ્ત્રગ્રંથોનાં વચનો ખોળીને ઠેકઠેકાણે, સ્થળનિર્દેશ તથા ગુજરાતી અનુવાદ સાથે, આપ્યાં છે. એ વાચક-વર્ગને ગમશે, અને કેટલાકને એ મૂળ ગ્રંથો પ્રત્યે પણ કંઈક રુચિ ઊપજશે, એવી આશા વધારેપડતી નથી.

ગાંધી, ૨૨-૧૦-૪૪

અંદાજે પ્રાણશંકર શુક્લ

અનુક્રમણિકા

					પૃષ્ઠ
૧.	હિંદુ ધર્મનું હાર્દ	૩
૨.	હિંદુ ધર્મ	૪૪
૩.	હિંદુ સમાજરચના	૮૮
૪.	હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ	૧૫૪
૫.	હિંદુ સંસ્કૃતિ	૨૦૮

હિંદુ ધર્મ

મૂલ્યના

આ પુસ્તકમાં પાનાંની નીચે આપેલાં ટિપ્પણો બે પ્રકારનાં છેઃ
એક સર રાધાકૃષ્ણનનાં પોતાનાં મૂલેલાં; અને બીજાં કેટલાંક વધારે
માહિતી યા સ્પષ્ટીકરણને સારુ અનુવાદકે મૂલેલાં. સર રાધાકૃષ્ણનનાં
ટિપ્પણો જુદાં ઓળખાઈ આવે એટલા સારુ તેના આંકડાની સાથે*
એવી કૂદડી મૂકી છે : જેમકે ૧*. અનુવાદકનાં ટિપ્પણોના આંકડાની
સાથે કશી નિશાની નથી.

હિંદુ ધર્મનું હાદ

આ લેખમાં મારો વિચાર હિંદુ ધર્મનાં મુખ્ય મુખ્ય અંગોનું વર્ણન કરવાનો છે, તેનો અચ્ચાવ કરવા એસવાનો નથી. તેના દાર્શનિક સિદ્ધાન્તો, તેનો ઉપાસનામાર્ગ, જીવ બ્રહ્મનો તેણે કલ્પેલો સંબંધ, તેની નીતિવિષયક કલ્પનાઓ, અને તેણે બાંધેલી પ્રજ્ઞાલિકાઓ વગેરે જુદાં જુદાં અંગોનું સંક્ષિપ્ત નિરૂપણ એમાં આવી જશે.

૧. દાર્શનિક સિદ્ધાંત

હિંદુ ધર્મ બુદ્ધિની મર્યાદા સ્વીકારતો છતાં પોતાના સિદ્ધાન્તોને બુદ્ધિથી કસી જોવા દે છે,^૧ એ એની વિશેષતા છે. એક તરફ સ્વપ્રસન્ન આશાઓનું સેવન, અને બીજી તરફ સંસારત્યાગ; એક તરફ સંકુચિતમાં સંકુચિત વિચારો ને તે કબૂલ કરાવવાનો આગ્રહ, અને બીજી તરફ આત્માનાં અવિચારી ને નિરંકુશ સાહસો; એની અટપટી ને અટવાઈ પડાય એવી જીલજીલામણી એ ધર્મમાં ધણી છે. અને ચાર પાંચ હજાર વરસ લગી તેણે પરબ્રહ્મનું સ્વરૂપ સમજવાનો ને તેનો સાક્ષાત્કાર કરવાનો પુરુષાર્થ અવિરતપણે કર્યો છે. છતાં એ બધા સમય દરમિયાન હિંદુ વિચારકોએ સત્યનિષ્ઠા સાચવીને, અને સત્યના સાક્ષાત્કાર માટે મનમાં તાલાવેલી રાખીને, જીવનના

૧. સરખાવો એક તરફ: નૈષા તર્કેણ મતિરાપનેયા । કઠોપનિષત્ (આ મતિ તર્કથી મળી શકે એમ નથી.) તથા અચિન્ત્યા: સ્મૃત્તુ યે માવા ન તાંસ્તર્કેણ યોજયેત્ । પંચદશી (જે વસ્તુઓ અચિન્ત્ય છે તેને વિષે તર્કનો ઉપયોગ ન કરવો.) એ વચન; અને બીજી તરફ:

આર્ષે ધર્મોપદેશં ચ વેદશાસ્ત્રાવિરોધિના ।

ચક્ષુર્લોકેનાનુસંધતે સ ધર્મો વેદ નેતર: ॥ મનુસ્મૃતિ ૧૨; ૧૦૬.

(જે માણસ વેદ અને સ્મૃતિનો વેદશાસ્ત્રને અવિરોધી એવા તર્ક વડે મેળ જોયડે છે તે જ ધર્મને બોલે છે, બીજો કોઈ બોલતો નથી.)

૪ : હિંદુ ધર્મ

સર્વોચ્ચ ક્રાંતિના પ્રશ્નો ઉઠેલવાના પ્રયત્નો થયા છે. બ્રાહ્મણ સંસ્કૃતિને 'બ્રાહ્મણ' વિશેષણ એટલા માટે લગાડવામાં આવે છે કે તેના પ્રણેતા ને નિયામક બ્રાહ્મણ વિચારકો હતા. તેઓ રાગદ્વેષ વિના વિચાર કરવાની, અને જીવનના જોડામાં જોડા અનુભવને આધારે ધર્માધર્મનો નિર્ણય કરવાની, તાલીમ પામેલા હતા.^૨

આ જગતની અમુકતા ને અનિત્યતા જોઈને હિંદુ વિચારકોને એ પ્રશ્ન ઊઠ્યો હતો કે આ અનિત્ય ને નાશવંત જગતમાં નિત્ય ને અવિનાશી એવું કંઈ તત્ત્વ છે ખરું? ને હોય તો તે કેવું છે? આપણા ચર્ચચક્ષુને દેખાતું જગત બદલાતું રહે છે ને નાશ પામે છે

૨. વિદ્વદ્भिः सेवितः सद्भिर्नित्यमद्वेषरागभिः ।

इदमेनाभ्यनुज्ञातो यो धर्मस्तं निबोधत ॥ मनुस्मृति ૨; ૧.

(જેને સમ્મીલ ને રાગદ્વેષ વિનાના વિદ્વાનોએ હંમેશાં સેવ્યા હોય ને જેને હૃદયે મંજૂર રાખ્યા હોય તેને ધર્મ જણવો.)

વળી, આચાર્ય શિષ્યને બાણાવીને વિદાય આપતાં જે ઉપદેશ આપે છે તેમાં કહ્યું છે:

अथ यदि ते कर्मविचिकित्सा वा वृत्तविचिकित्सा वा स्यात् । ये तत्र ब्राह्मणाः संमर्शिनः । युक्ता आयुष्काः । अल्लक्षा धर्मकामाः स्युः । यथा ते तत्र वर्तेरन् । तथा तत्र वर्तेथाः ॥ तैत्तिरीयोपनिषत् ૧; ૧૧; ૩-૪.

(સત્કર્મ કયું ગણાય કે સદર્શન કયું ગણાય એને વિષે તને શંકા પડે ત્યાં વિચારશીલ, જિતેન્દ્રિય, કુશળ, કામળ હૃદયના, ને ધર્મનિષ્ઠ બ્રાહ્મણો જેવી રીતે વર્તતા હોય તેવી રીતે તારે વર્તવું.)

સરખાવો: “ભારતીય સંસ્કૃતિને ન્યારે બ્રાહ્મણ સંસ્કૃતિ કહેવામાં આવે છે ત્યારે એનો અર્થ એટલો જ છે કે એ સંસ્કૃતિનું મુખ્ય સ્વરૂપ અને તેના પ્રેરક સિદ્ધાન્તો ધડનાર તેના તત્ત્વચિન્તકો ને આત્મજ્ઞાનીઓ હતા; જોકે એ બધા જન્મે બ્રાહ્મણ નહોતા. સમાજનું શાસન અને નેતૃત્વ ફિલસૂફીના હાથમાં હોવું જોઈએ એ પ્લેટોની કદપનાનો ભારત-વર્ષમાં વ્યવહારમાં અમલ થયેલો છે. અન્તિમ સત્યો તે આત્માને લગતાં સત્યો છે, ને તેને લક્ષમાં રાખી તેને આધારે જીવનને સંરક્ષારી બનાવવું જોઈએ.”—રાધાકૃષ્ણન: ‘ઇન્ડિયન ફિલોસોફી’, વો. ૧, પૃ. ૨૫.

એવો અનુભવ તેમને થયો હતો. એટલે તેમણે પૂછ્યું કે આ વિનાશ સર્વવ્યાપી ને સર્વબક્ષી છે? કે વિશ્વની સર્વ વસ્તુઓ ને વિનાશમાં ફેરાય છે તે વિનાશ ક્યાંય રોકાય કે અટકે છે ખરો? ધણી વિચાર અને ચિન્તનને અન્તે તેમને એ જવાબ મળેલો કે વિશ્વમાં એવું એક તત્ત્વ ખસૂસ છે ને સત્ છે, અવ્યય છે, અવિનાશી છે, અમૃત છે; અને એ તત્ત્વ તે બ્રહ્મ છે. આ પરબ્રહ્મનો અનુભવ આપણને સહુને કોઈ કોઈ પ્રસંગે થાય છે. એવે વખતે આપણને એ પરમ રહસ્યની ઝાંખી થાય છે, અને આપણે હૃદયના ઊંડાણમાં પરમાત્માનું સાંનિધ્ય અનુભવીએ છીએ ને તેનું તેજ આપણાં અંતરને અજવાળે છે. જીવનની વિષમ ક્ષણોમાં, જ્યારે આપણે નિર્ધન ને નિઃસહાય છીએ એમ આપણને લાગે છે ત્યારે પણ, આપણાં અન્તરમાં રહેલા પરમાત્માની બવ્યતા આપણાં મનમાં એવી શ્રદ્ધા પૂરે છે કે સંસારનાં દુઃખ અને અન્યાય એ એક મહાનાટકમાં વચ્ચે વચ્ચે આવતા વિષકંભરૂપ છે, અને એ નાટકનો અંત તો સત્તા, કીર્તિ ને પ્રેમમાં જ આવવાનો છે. ઉપનિષદ કહે છે: “વિશ્વમાં જો આનન્દ ન હોત તો કોણ જીવી શકત, કોણ શ્વાસ લઈ શકત?”^૪ તત્ત્વવિચારની દૃષ્ટિએ જોતાં એ પરબ્રહ્મ સત્તરૂપે બાસે છે; તે નિત્ય છે, અવ્યય છે, અવિનાશી છે, અમૃત છે. વિશ્વની

૩. તદેતદક્ષરં બ્રહ્મ । તદેતત્સત્યં તદમૃતમ્ । મુળક ૨; ૨; ૨.
(એ બ્રહ્મ અક્ષર છે, સત્ય છે, અમૃત છે.) એતદમૃતમમયમેતદ્ બ્રહ્મ ।
છાંદોગ્ય ૮; ૭; ૪. (એ અમૃત છે; એ અભય છે; એ બ્રહ્મ છે.)

૪. કો જોવાન્યાત્ કઃ પ્રાપ્યાત્ । યદેષ ભાકારો આનન્દો ન સ્યાત્ । તૈત્તિરીય ૨; ૭.

વળી બ્રહ્મને આનન્દરૂપ પણ કહ્યું છે: તદ્વિજ્ઞાનેન પરિપચ્યન્તિ ધીરા આનન્દરૂપમમૃતં યદ્વિભાતિ । મુળક ૨; ૨; ૭.

(આનન્દરૂપ અને અમૃત એવું ને બ્રહ્મ પ્રકારે છે તેને ધીર પુરુષો વિજ્ઞાન વડે જુએ છે.)

૬ : હિંદુ ધર્મ

વસ્તુભાત્રમાં તે પ્રગટ થાય છે. તે જ આ જગતનું અધિષ્ઠાન છે.^૧ ઉપાસનાની દૃષ્ટિએ જોતાં એ પરબ્રહ્મ ચિદ્રૂપે ભાસે છે; જગત આપું તેમાંથી જન્મે છે ને તેનામાં જ લય પામે છે.^૨ ભૂતભાત્ર તેમાંથી જન્મે છે, જન્મીને તેને આધારે જીવે છે, અને મરી ગયા પછી તેનામાં પ્રવેશ કરે છે.^૩

હિંદુ ધર્મના લાંબા ઇતિહાસ દરમ્યાન પરબ્રહ્મનું એકત્વ એ એનો મુખ્ય આદર્શ રહ્યો છે. ઋગ્વેદ કહે છે કે સત્ એક છે, તેને વિપ્રો બહુ રીતે વર્ણવે છે.^૪ ઉપનિષદ કહે છે કે બ્રહ્મ તો એક જ

૫. તદેતત્સત્યં તદમૃતમ્ । મુણ્ઢક ૨; ૧; ૨. ચત્તદત્રેશ્યમગ્રાહ્યમ-
ગોત્રમવર્ણમચક્ષુઃક્ષોત્રં તદપાણિપાદં નિત્યં વિશું સર્વગતં સુસૂક્ષ્મં તદવ્યયં
તદ્ ભૂતયોર્નિ પરિપ્રયન્તિ ધીરાઃ । મુણ્ઢક ૧; ૧; ૬. (તે સત્ય છે; તે
અમૃત છે. તેને જોઈ શકાવું નથી, પકડી શકાવું નથી. તેને ગોત્ર નથી,
વર્ણ નથી, આંખ નથી, કાન નથી, હાથ નથી, પગ નથી. તે નિત્ય છે,
સર્વવ્યાપી છે, બધે ફેલાયેલું છે, અતિશય સૂક્ષ્મ છે, અવિકારી છે;
ભૂતભાત્ર તેનામાંથી ઉત્પન્ન થયેલાં છે. ધીર પુરુષો તેને જુએ છે.)

૬. તથાક્ષરાત્સંમવતીહ વિશ્વમ્ । મુણ્ઢક ૧; ૧; ૭. (એ અક્ષરમાંથી
આ વિશ્વ ઉત્પન્ન થાય છે.) તથાક્ષરાદ્વિવિધાઃ સોમ્ય ભાવાઃ પ્રજાયન્તે તત્ર
ચૈવાપિ યન્તિ । મુણ્ઢક ૨; ૧; ૧. (હે વત્સ, એ અક્ષરમાંથી જાતજાતની
વસ્તુઓ ઉત્પન્ન થાય છે, ને પાછી તેનામાં જ સમાઈ જાય છે.)

૭. સર્વે સચ્ચિન્મયં વિદ્મિ સર્વે સચ્ચિન્મયં તતમ્ ।

સચ્ચિદાનન્દમદ્વૈતં સચ્ચિદાનન્દમદ્વયમ્ ॥ તેજોબિન્દૂપનિષદ્ ૬; ૧.

(સર્વને સચ્ચિન્મય જાણો. આ બધું વિશ્વ સચ્ચિન્મય છે. બ્રહ્મ
સત્, ચિત્, આનંદ, અને અદ્વૈત છે.)

૭. યતો વા ઇમાનિ ભૂતાનિ જાયન્તે, યેન જાતાનિ જીવન્તિ,
યત્પ્રયન્ત્યભિસંવિશન્તિ । તૈત્તિરીયોપનિષદ્ .

૮. એકં સદ્ વિપ્રા બહુધા વદન્તિ । ઋગ્વેદ ૧; ૧૬૪; ૪૬. સુપર્ણ
વિપ્રાઃ કવયો વચોભિરેકં સન્તં બહુધા કલ્પયન્તિ । ઋગ્વેદ ૧૦; ૧૧૪; ૫.

છે, પણ તે જે જે ક્ષેત્રમાં દેખા દેતું ને વિહરતું હોય તે તે ક્ષેત્ર અનુસાર તેને જીદાં જીદાં અનેક નામેા અપાય છે.^૯ ત્રિમૂર્તિની કલ્પના રામાયણ મહાભારતના કાળમાં જન્મે છે, અને પુરાણકાળમાં કલ્મૂલ થઈ ગયેલી દેખાય છે. મનુષ્યની ચેતનામાં જ્ઞાન, ભાવના ને સંકલ્પ એવી ત્રણ પ્રકારની ક્રિયા ચાલે છે, તે પરથી પરમાત્માનાં પણ એવાં જ ત્રણ રૂપ — સત્, ચિત્ અને આનન્દ — કલ્પવામાં આવે છે. સત્ત્વ, અથવા જ્ઞાનમાંથી જન્મેલું સમત્ત્વ; રજસ્, અથવા આવેશમાંથી જન્મેલી ક્રિયાશક્તિ; અને તમસ્, એટલે કે પ્રમાદ તથા મોહમાંથી જન્મેલી જડતા; એ ત્રણ ગુણોનું સામ્રાજ્ય જગતભરમાં ચાલે છે; અને ઈશ્વર પણ એ ત્રૈગુણ્યના નિયમથી મુક્ત ગણાતો નથી.^{૧૦} સૃષ્ટિ (સર્જન), સ્થિતિ (પાલન), અને લય (સંહાર) ની ત્રણ ક્રિયાઓ અનુક્રમે રજસ્, સત્ત્વ અને તમસ્ એ ત્રણ ગુણને બીધે થતી મનાય છે. વિશ્વના પાલક વિષ્ણુ તે પરમાત્માનું સત્ત્વ-ગુણપ્રધાન રૂપ છે. વિશ્વના સર્જક બ્રહ્મા તે પરમાત્માનું રજોગુણ-પ્રધાન રૂપ છે. વિશ્વના સંહારક શિવ તે પરમાત્માનું તમોગુણપ્રધાન રૂપ છે. એક જ પરમાત્માના ત્રણ ગુણોને ત્રણ જીદાં જીદાં રૂપ કલ્પી તેમાંથી ત્રિમૂર્તિની કલ્પના ઉપજાવેલી છે.^{૧૧} ત્રિમૂર્તિના એ

૧. સ વા ઇષ ઇકલ્પિધામૂતોડષ્ઠકાદશઘા દ્વાદશઘા અપરિમિતઘા ।
મૈત્રાયણ્યુપનિષત્ ૪; ૫.

(તે તો એક જ છે. એ એકનાં જ ત્રણ, આડ, અગિયાર, બાર કે અગણિત રૂપો કલ્પવામાં આવે છે.)

૧૦. ન તદસ્તિ પૃથિવ્યાં વા દિવિ દેવેષુ વા પુનઃ ।

સર્વં પ્રકૃતિર્જૈર્મુક્તં યદેમિઃ સ્યાત્ ત્રિભિર્ગુણૈઃ ॥ ગીતા ૧૮; ૪૦.

૧૧. તસ્ય પ્રોક્તા અગ્ર્યાસ્તનવો બ્રહ્મા ક્ષ્મો વિષ્ણુરિતિ । અથ યો હ
જલ્લ વાવાસ્ય રાજસોડશોડસૌ સ યોડયં બ્રહ્મા । અથ યો હ જલ્લ વાવાસ્ય
તામસોડશોડસૌ સ યોડયં ક્ષ્મઃ । અથ યો હ જલ્લ વાવાસ્ય સાત્ત્વિકોડ-
શોડસૌ સ યોડયં વિષ્ણુઃ । મૈત્રાયણ્યુપનિષત્ ૪; ૫.

૮ : હિંદુ ધર્મ

ત્રણ દેવામાંના પ્રત્યેક દેવ પોતાની શક્તિ દ્વારા કામ ચલાવે છે. એટલે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ ને શિવ એ ત્રણ દેવને મળતી ત્રણ દેવીઓ — સરસ્વતી, લક્ષ્મી ને ઉમા — પણ છે. ખરું જોતાં આ ગુણો ને ક્રિયાઓનું એક ને અદ્વિતીય એવા પરબ્રહ્મમાં એવું સમતોલપણું સધાયું છે કે તેનામાં કોઈ પણ ગુણ છે એમ ન કહી શકાય.^{૧૨} એક, અકળ ને અવિચિન્ત્ય એવો જે પરમાત્મા સર્વજ્ઞ, સર્વવ્યાપી ને સર્વશક્તિમાન છે, તે જુદાં જુદાં મનને જુદે જુદે રૂપે દેખાય છે. એક પ્રાચીન ગ્રંથમાં કહેલું છે કે ભગવાન તો નિરાકાર છે, પણ ભક્તની સમવડને ખાતર તેના આકાર કલ્પવામાં આવે છે.^{૧૩}

૨. ઉપાસના

તત્ત્વચિન્તકના સ્વભાવમાં સ્વમતનો ખોટો આગ્રહ કે મમત નથી હોતો. તે વિચારનાં દ્વાર હંમેશાં ખુલ્લાં રાખે છે, અને નવું સત્ય ગ્રહણ કરવાને તત્પર રહે છે. હિંદુઓનાં મનમાં એવી મોકળાશ હોવાથી તેઓ માને છે કે ધર્મો, અને તેમને અનુસરનાર માણસોનો એકંદર સ્વભાવ, એ જોની વચ્ચે નિકટનો સંબંધ રહેલો છે. ધર્મ એટલે કેવળ પરબ્રહ્મ કે પરમાત્માના સ્વરૂપ વિષેનો અમુક વાદ કે સિદ્ધાન્ત નથી; અને તેને આપણે કપડાંની પેઠે ચાહીએ તે પ્રમાણે પહેરી કે ઉતારી શકતા નથી. ધર્મ એ પ્રજાના આધ્યાત્મિક અનુ-

(તેનાં ત્રણ મુખ્ય શરીર કલાં છે—બ્રહ્મા, રુદ્ર, અને વિષ્ણુ. તેનો જે શબ્દ અંશ છે તે બ્રહ્મા છે. તેનો જે તામસ અંશ છે તે રુદ્ર છે. તેનો જે સાત્ત્વિક અંશ છે તે વિષ્ણુ છે.)

૧૨*. રજોગુણઃ સ્મૃતો બ્રહ્મા વિષ્ણુઃ સત્ત્વગુણાત્મકઃ ।

તત્ત્વોગુણસ્તથા રુદ્રો નિર્ગુણઃ પરમેશ્વરઃ ॥

(બ્રહ્મા રજોગુણી હોય છે, વિષ્ણુ સત્ત્વગુણી હોય છે, રુદ્ર તમોગુણી હોય છે, પણ પરમેશ્વર તો નિર્ગુણ હોય છે.)

૧૩. ચિન્મયસ્યાદ્વિતીયસ્ય નિષ્કલસ્યાશરીરિણઃ ।

ઉપાસકાનાં કાર્યાર્થં બ્રહ્મણો રૂપકલ્પના ॥

ભવનું પ્રગટ રૂપ છે, તેના સામાજિક વિકાસની તવારીખ છે; જે સમાજમાં તે દેખા દે તેનું તે એક અવિભાજ્ય અંગ હોય છે. બિન્ન બિન્ન પ્રજાઓ બિન્ન બિન્ન ધર્મને અનુસરે છે, એ વસ્તુ અસ્વાભાવિક નથી. એ ભેદ તે રુચિ અને સ્વભાવના ભેદને લીધે પડેલા છે.^{૧૪} આગે જ્યારે જાતજાતનાં દેવદેવીઓને પૂજનારા આદિવાસીઓના સમાગમમાં આવ્યા, ત્યારે એ આદિવાસીઓની ઉપાસનાઓને એકાએક ઉખાડી નાખવાનું પોતાનું કર્તવ્ય છે એમ તેમને લાગ્યું નહોતું. આખરે તો માણસમાત્ર એક ને અદ્વિતીય એવા પરમાત્માને જ શોધે છે. ભગવદ્ગીતા કહે છે કે ભકતો ભગવાનના સર્વશ્રેષ્ઠ રૂપની શક્તિને ઓળખી શક્યા નથી એટલા જ માટે કંઈ ભગવાન એમની ઇચ્છાને અવગણવાનો નથી.^{૧૫} એક પ્રકારના નિયમો છોડીને ઝપાટાભેર ખીજા પ્રકારના નિયમો સ્વીકારવાનો કંઈ પણ પ્રયત્ન થાય, તો તેથી ભૂતકાળ સાથેનું અનુસંધાન તૂટી જાય, અને પરિણામે ગોટાળો ને અવ્યવસ્થા થવા પામે. જગતના મહાન ધર્મગુરુઓને ઇતિહાસ અને પૂર્વપરંપરાના મહત્ત્વનો પૂરતો ખ્યાલ હોય છે; તેથી તેઓ અશુદ્ધ ને અજ્ઞાન માણસો પાસે પોતાના આગળ વધેલા વિચારો પરાણે કબૂલ કરાવીને પોતાના જ જમાનામાં જગતનો ઉદ્ધાર

૧૪. ‘મહિમ્નસ્તોત્ર’માં કહ્યું છે:

સ્ત્રીનાં વૈવિત્ર્યાદ્ ઋજુકુટિલનાનાપથજુષાં

નૃણામેકો ગમ્યસ્ત્વમસિ પયસામર્ણવ દ્વ ।

(માણસો રુચિની ભિન્નતાને લીધે જુદા જુદા માર્ગને સારા માને છે. તોપણ, હે પરમાત્મન, તે બધા તારી પાસે જ પહોંચે છે, જેમ નદીઓ ગમે તેવી વાંકીચૂંકી ચાલીને પણ અંતે જઈને સમુદ્રને જ મળે છે.)

૧૫. યેડ્યન્યદેવતામક્તા યજન્તે શ્રદ્ધયાન્વિતાઃ ।

તેડપિ મામેવ કૌન્તેય યજન્ત્યવિધિપૂર્વકમ્ ॥ ગીતા ૯; ૨૩.

(વળી, હે કૌન્તેય ! જેઓ શ્રદ્ધાપૂર્વક ખીજા દેવતાને ભજે છે તેઓ પણ, ભલે વિધિ વિના છતાં, મને જ ભજે છે.)

૧૦ : હિંદુ ધર્મ

કરવાનો પ્રયત્ન કરતા નથી. હિંદુ વિચારકો પોતે તો ધણા જીવ્યા આદર્શને અનુસરતા. પણ સામાન્ય લોકોનાં મન એને માટે તૈયાર નથી હોતાં એ તેઓ સમજતા; ને તેથી તેમની પાસે પોતાના જીવ્યા આદર્શનો બળબળાવવાની રીતો કરાવવાને બદલે હળવે હળવે, રીઝવી સમજાવવાને કામ લેતા. જે હલકી કોટિનાં દેવદેવીઓને આમલનાં લોકો અજ્ઞાનને લીધે પૂજતા તેને પણ તેમણે પોતાના દેવમંડળમાં પ્રવેશ આપ્યો, અને કહ્યું કે એ બધાં એક ને અદ્વિતીય એવા પરમાત્માનાં જ અંગો છે.^{૧૧} એક શ્લોકમાં કહ્યું છે: “કેટલાક માણસોના દેવ પાણીમાં વસે છે, એથી વધારે જ્ઞાનીના દેવ સ્વર્ગમાં વસે છે, બાળક જેવા અજ્ઞ માણસોના દેવ લોહા લાકડામાં વસે છે, પણ જ્ઞાનીઓનો દેવ તો આત્મામાં વસે છે.”^{૧૭} બીજા એક શ્લોકમાં કહ્યું છે: “કર્મકાંડવાળાનો દેવ અગ્નિમાં છે, ભાવનાવાળાનો દેવ હૃદયમાં છે, અરુપ બુદ્ધિવાળા મૂર્તિઓમાં દેવ જુએ છે, બ્યારે જ્ઞાનીઓને સર્વત્ર શિવનું દર્શન થાય છે.”^{૧૮}

હિંદુ દર્શનશાસ્ત્ર અને ધર્મશાસ્ત્ર બંનેના સર્વ સંપ્રદાયો માને છે કે અમુક અમુક સમયને અંતરે સૃષ્ટિનો નાશ થાય છે ને તે ફરી પાછી ઉત્પન્ન થાય છે.^{૧૯} એ નાશ અને પુનર્જન્મ તે વસ્તુતઃ

૧૬. તદ્ બ્રહ્મ । સ આત્મા । અંગાન્યન્યા દેવતાઃ । તૈત્તિરીય ૧;૫;૧.
(એ બ્રહ્મ છે. એ જ આત્મા છે. બીજા દેવો એનાં અંગો છે.)

૧૭*. અપ્સુ દેવા મનુષ્યાણાં દિવિ દેવા મનીષિણામ્ ।

બાલાનાં કાષ્ઠલોષ્ઠેષુ બુદ્ધસ્યાત્મનિ દેવતા ॥

૧૮*. અમૌ ક્રિયાવતો દેવો હૃદિ દેવો મનીષિણામ્ ।

પ્રતિમાસ્વરૂપબુદ્ધીનાં જ્ઞાનિનાં સર્વતઃ શિવઃ ॥

૧૯. મન્વન્તરાણ્યસંખ્યાનિ સર્ગઃ સંહાર એવ ચ ।

કીલ્બિવૈતત્કુરુતે પરમેષ્ઠી પુનઃ પુનઃ ॥ મનુસ્મૃતિ ૧; ૮૦.

(મન્વન્તરો અસંખ્ય છે. જગતનાં સર્જન અને સંહાર પણ અસંખ્ય વાર થાય છે. એ બધું પરમેશ્વર ફરીફરીને બાંધે કીડારે કરે છે.)

પરમાત્માના હૃદયનું આકુંચન અને પ્રસરણ છે. ૨૦ એ હૃદયનિરંતર અતિમાન છે તેમજ નિષ્ક્રિય પણ છે. ૨૧ આપું જન્મત એ પરમાત્માનો આવિર્ભાવ છે. સાયણ કહે છે કે પદાર્થમાત્ર પરમાત્માના આવિર્ભાવનાં સાધન છે. ૨૨ એ પદાર્થોને જુદી જુદી શ્રેણીઓમાં ગોઠવેલા છે. “ એ ભૂતોમાં શ્વાસ શ્વેનારાં શ્રેષ્ઠ છે. શ્વાસ શ્વેનારાંમાં બુદ્ધિવાળાં શ્રેષ્ઠ છે. બુદ્ધિમાનોમાં મનુષ્યો શ્રેષ્ઠ છે. મનુષ્યોમાં બ્રાહ્મણો શ્રેષ્ઠ છે.” ૨૩ પરમાત્મા, જે સર્વના એકમાત્ર અધિષ્ઠાનરૂપ છે, તે આ વિવિધ આકારો દ્વારા પોતાનું રૂપ પ્રગટ કરે છે.

૩. અવતાર

મનુષ્યના અંતરમાં રહેલો અવિનાશી આત્મા સાન્ત, અનિત્ય ને ક્ષણભંશુર જન્મતથી સંતોષ પામતો નથી. આપણી ઉપાધિઓ ને મૂંઝવણોનું કારણ એ છે કે આપણે આપણાં અંતરમાં વસતા પરમાત્માનું દર્શન—તેનો સાક્ષાત્કાર—કરતા નથી. આપણાં અંતરમાં રહેલા સાન્ત અને નાશવંત અંશેના પાશમાંથી આપણે છૂટી જઈએ તો મોક્ષ આપણા હાથમાં છે. આપણાં હૃદયમાં રહેલું પરમાત્મતત્ત્વ આપણાં જીવનમાં જેટલું વધારે પ્રગટ થાય તેટલા આપણે પ્રાણી-જીવનની સીડીમાં ઊંચે ચડતા જઈએ. જે મનુષ્યોમાં પરમાત્મા

૨૦. સરખાવો: “નિસર્ગની એકરૂપતા, બ્રહ્માંડની સુવ્યવસ્થા, વિકાસ-નો સતત પ્રગતિ ને ઊર્ધ્વગતિ કરનારો પ્રવાહ, એ બધાં આત્મહીન ચન્દ્રના અચેતન ધબકારા નથી, પણ એક સર્વજ્ઞ જગન્નિર્ધતાનું ચિહ્ન—ચેતનમય—મન છે.” — શાધાકૃષ્ણન: ‘હિંદુ જીવનદર્શન’, પૃ. ૧૭-૮.

૨૧. તદેજતિ તન્નૈજતિ । ईशोपनिषत् ૫.

(તે હાલે છે; તેમજ તે હાલવું નથી.)

૨૨*. પરમાત્મન: સર્વેઽપિ પદાર્થા આવિર્ભાવોપાધેયા: ।

૨૩*. ભૂતાનાં પ્રાણિન: શ્રેષ્ઠા: પ્રાણિનાં બુદ્ધિજીવિન: ।

બુદ્ધિમસ્તુ નરા: શ્રેષ્ઠા નરેષુ બ્રાહ્મણા: સ્મૃતા: ॥

મનુસ્મૃતિ ૧; ૧૬.

૧૨ : હિંદુ ધર્મ

તીવ્રમાં તીવ્ર રૂપમાં પ્રગટ થાય તેમને ઇશ્વરના અવતાર કહે છે. તેઓ ચમત્કારિક રીતે પ્રગટ થયેલાં અલૌકિક રૂપો નથી; પણ માત્ર પરમાત્માના ઊંચા પ્રકારના આલિભાવો છે, અને તેમની તથા નીચી કોટિના સામાન્ય મનુષ્યોમાં પ્રગટ થતા ઇશ્વરરૂપની વચ્ચે ભેદ માત્ર ઓછાવત્તા પ્રમાણનો છે. ગીતામાં કહ્યું છે કે ઇશ્વર સર્વવ્યાપી છે ને વિશ્વના અણુએ અણુમાં વ્યાપેલો છે, છતાં જે વસ્તુઓ વિભૂતિમાન, સુંદર ને તેજસ્વી છે તેમાં તે વિશેષ પ્રમાણમાં પ્રગટ થાય છે. ઋષિઓ ને બુદ્ધો, પેગંબરો ને મસીઆઓ પરમાત્માના અત્યંત તેજસ્વી આલિભાવ છે. ગીતાએ વચન આપી રાખ્યું છે કે એમની જરૂર જ્યારે જ્યારે પડશે ત્યારે તેઓ જગતમાં ઊતરી આવશે. જ્યારે જ્યારે ધર્મની ગ્લાનિ થાય, ને અધર્મની વૃદ્ધિ થાય, ત્યારે ત્યારે રામ યા કૃષ્ણ, બુદ્ધ યા ઈસુ જગતમાં ધર્મ સંસ્થાપનને સારુ અવતરે છે. ૨૪ આ પુરુષો ઇન્દ્રિયોનો વ્યામોહ તોડી

૨૪. યદા યદા હિ ધર્મસ્ય ગ્લાનિર્ભવતિ ભારત ।

અભ્યુત્થાનમધર્મસ્ય તદાત્માનં સ્વજામ્યહમ્ ॥

પરિત્રાણાય સાધૂનાં વિનાશાય ચ દુષ્કૃતામ્ ।

ધર્મસંસ્થાપનાર્થાય સંભવામિ યુગે યુગે ॥ ગીતા ૪; ૭-૮.

(હે ભારત ! જ્યારે જ્યારે ધર્મ મંદ પડે છે, ને અધર્મ જોર કરે છે, ત્યારે ત્યારે હું જન્મ ધારણ કરું છું. સાધુઓની રક્ષાને અર્થે અને દુષ્ટોના નાશને અર્થે તથા ધર્મનો પુનઃકાર કરવાને સારુ યુગે યુગે હું જન્મ લઉં છું.)

અસતાં વિપ્રહાર્યાય ધર્મસંરક્ષણાય ચ ।

અવતીર્ણો મનુષ્યાણામજાયત કુલક્ષયે ॥

મહાભારત-વનપર્વ ૨૭૨; ૭૧.

(અસાધુઓનો નિગ્રહ કરવાને અને ધર્મનું રક્ષણ કરવાને સારુ, માનવકુળનો ક્ષય થયે, તેણે અવતાર લીધો.)

નાખે છે, હૃદયના પ્રેમને માટે દાર ખુલ્લાં કરે છે, ને આપણાં અંતરમાં સત્ય અને ધર્મને માટે અનુરાગ જગવે છે. એવા પુરુષોમાં આપણે ધર્મરના અંશને તેજસ્વી રૂપમાં જોઈએ છીએ. તેઓ આપણુ- ને સત્યનું, સર્વોચ્ચ કોટિના જીવનનું, અને ત્યાં લગી પહોંચવાના માર્ગનું પ્રત્યક્ષ દર્શન કરાવે છે. તેઓ તેમની પોતાની આંધળી પૂજા કરવાની મનાઈ કરે છે; કેમકે એવી પૂજા પરમાત્મપ્રાપ્તિમાં અંતરાય- રૂપ થઈ પડે છે. રામ પોતાને મનુષ્ય જ માનતા હતા.^{૨૫} જે હિંદુને પોતાના ધર્મનું કંઈક પણ જ્ઞાન છે તે માનવજાતિના સર્વ સહાયકોને નમન કરવા ને પૂજવા તૈયાર રહે છે. તે માને છે કે ધર્મર જેમ ઇસુ અને બુદ્ધરૂપે અવતાર લીધેલા, તેમ તે ગમે તે માણસને રૂપે અવતાર લે એ સંભવિત છે.^{૨૬} ઇસુની દરમ્યાનગીરી સિવાય બીજી રીતે પણ માણસો ધર્મરને પામી શકે છે ને મોક્ષ પ્રાપ્ત કરી શકે છે, એટલું જો ખ્રિસ્તી વિચારકો કબૂલ કરે, તો હિંદુઓ ઇસુના ધર્મનાં મુખ્ય તત્ત્વોનો જરૂર સ્વીકાર કરે. ધર્મર જે માણસમાં અવતાર લે છે તેના મનુષ્યત્વમાં જીણુપ કે આંચ આવતી નથી. જિલ્દું, ધર્મરના અવતારમાં તો મનુષ્યત્વનો જગ્યામાં જગ્યા સ્વાભાવિક ઉત્કર્ષ દેખાય છે, કેમકે મનુષ્યનો સાચો સ્વભાવ દેવાંશી છે.

આપણે માનવયોનિમાં છીએ તે દરમ્યાન આપણામાં રહેલો પરમાત્મા ધીરે ધીરે પ્રગટ થતો જાય એ જીવનનું ધ્યેય છે. જીવનની

बह्विः संसरमाणो वै योनीर्वर्तामि सत्तम ।

धर्मसंरक्षणार्थाय धर्मसंस्थापनाय च ॥

મહાભારત-આશ્વમેધિકપર્વ ૫૪; ૧૩.

(હે સત્તમ ! ધર્મના રક્ષણ માટે ને ધર્મની સ્થાપનાને માટે હું ફરતો ફરતો અનેક યોનિમાં અવતાર લઉં છું.)

૨૫*. આત્માનં માનુષં મન્યે રામં દશરથાત્મજમ્ ।

૨૬. અવતારા ઘસંહ્યેયા હરેઃ સત્ત્વનિધેર્દ્વિજાઃ । મારગવત ૧; ૩; ૨૬.

(હે બ્રાહ્મણો, સત્ત્વના બંડારરૂપ એવા હરિના અસંખ્ય અવતારો છે.)

૧૪ : હિંદુ ધર્મ

સામાન્ય પ્રગતિ કર્મના નિયમ અનુસાર ચાલે છે. ઈશ્વર તેના ન્યાયાસન પર બેસીને પ્રત્યેક મનુષ્યનો જુદો જુદો ન્યાય તોળે છે ને ફરેકના ઝુલ્મદોષ તપાસી નિર્ણય આપે છે, એવી કલ્પના હિંદુ ધર્મમાં નથી. ઈશ્વર ક્યાંક બહાર બેઠો બેઠો ન્યાય નથી તોળતો; તેમ તે પોતાની મનસ્વી ધમ્મી અનુસાર સજામાં વધધટ નથી કરતો. ઈશ્વર મનુષ્યના અંતરમાં છે; અને તેથી કર્મનો નિયમ મનુષ્યના સ્વભાવની સાથે તાણાવાણાની પેઠે વણાઈ ગયેલો છે. માણસની કસોટી ક્ષણે ક્ષણે થઈ રહેલી છે; અને તેણે કરેલો પ્રત્યેક પ્રામાણિક પ્રયત્ન તેના સનાતન પુરુષાર્થમાં મદદગાર થઈ પડશે. આપણે આપણું જે ચારિત્ર ધરીશું તે બવિધ્યમાં, આપણે હેવટે ઈશ્વર સાથે અબેદસાક્ષાત્કાર સાધીશું ત્યાં લગી, કાયમ રહેશે. ઈશ્વરનાં બાળકોની નજરમાં તો હજાર વરસ એક દિવસ સમાન હોય. એટલે જે એક જ ભવમાં મોક્ષ ન મળે તો તેમણે નિરાશ કે નાસીપાસ થવાની જરૂર નથી. સહુ હિન્દુઓ પુનર્જન્મને માને છે. જગત આપણી જૂલોને લીધે ટકી રહેલું છે. સૃષ્ટિને જીવતી રાખનાર શક્તિઓ તે આપણાં બાંજ્યાં-તૂટ્યાં જીવન છે; તેને આપણે નવેસર રચવાં રહ્યાં છે. જે લાંબો જીવતકાળ વહી ગયો છે તેમાં આ બ્રહ્માંડ અગણિત વેળા સરળાંતું ને નાશ પામ્યું છે; અને આપણે કલ્પી પણ ન શકીએ એટલા અનન્ત કાળ લગી તેનો વિનાશ અને સુધારો થયાં જ કરશે.

૪. આત્મદર્શન

ધર્મનો પ્રયત્ન માણસને તેના અંતરમાં વસતા પરમાત્મતત્ત્વનું દર્શન—તેનો સાક્ષાત્કાર—કરવાનું સામર્થ્ય આપવાનો હોય છે. આ સાક્ષાત્કાર કેવળ કોઈ સૂત્ર કે સિદ્ધાન્તનું મોઢેથી ઉચ્ચારણુ કર્યું નથી થતો. એમાં તો પરમાત્માને જીવનના સ્વામી ને નિયન્તા રૂપે ઝાળખવાનો હોય છે, ને ક્રમે ક્રમે આત્મવિકાસ સાધીને પરમાત્મા સાથે તદ્રૂપ ને તદ્વાકાર બનવાનું હોય છે. પરમાત્મા સાથેની એવી જે તદ્રૂપતા એનું જ નામ સાક્ષાત્કાર. એવો સાક્ષાત્કાર કરવાને માણસે

અમુક જ રસ્તે ચાલવું જોઈએ, એવી આજ્ઞા તેને કરી શકાય નહીં. મનુષ્યનો આત્મા અનન્ત ને અપ્રમેય હોઈ તેની શક્તિ અપાર હોય છે. એ આત્મા જે પરમાત્મા સાથે અભેદ અનુભવવા ઇચ્છે છે તે પણ એટલો જ અનન્ત ને અપ્રમેય છે. અનન્ત આત્મા પર આસ-પાસના, અપાર વિવિધતાવાળા વાતાવરણની અસર અનંત રીતે પડે. એ અસરને અમુક ગુણગાંઠ્યાં ચોકઠાંમાં સમાવી શકાય નહીં. હિંદુ વિચારકો સમજે છે કે જીવનની વિવિધતા પાર વિનાની હોઈ તેને અમુક ચોક્કસ ખીખાંમાં જ સમાવી શકાતી નથી. એક પ્રસિદ્ધ શાસ્ત્રવચનમાં કહ્યું છે: “જેમ આકાશમાં પંખીઓ, ને જેમ જળમાં માછલાં, પગલાંની કશી નિશાની મૂક્યા વિના વિચરે છે, તેમ જ્ઞાનવેત્તાઓ ઈશ્વરપ્રાપ્તિને પંથે વિચરે છે.” ૨૭ ઉપનિષદના ઋષિઓએ, ઈશ્વરાયલના પેગંથરોએ, અને સર્વ મહાધર્મોના સંસ્થાપકોએ ઈશ્વરની વાણી સાંભળી છે ને તેનું સાંનિધ્ય અનુભવ્યું છે. ભક્તો ઈશ્વરને ભક્ષે ગમે તે નામે સંબોધે ને ગમે તે રીતે તેની ઉપાસના કરે, પણ ઈશ્વર તો એ સહુની પ્રત્યે સાવ પક્ષપાતરહિત હોય છે. ગીતામાં ભગવાને કહ્યું છે: “જેઓ જે પ્રમાણે મારો આશ્રય લે છે તે પ્રમાણે હું તેમને કૃણ આપું છું.” ૨૮

છતાં, મનુષ્યના ચિત્તમાં જે ત્રણ પ્રકારની પ્રવૃત્તિ ચાલે છે તેને આધારે ઉપાસનાના ત્રણ ભાગ પાડેલા છે — જ્ઞાનમાર્ગ, ભક્તિ-માર્ગ, અને કર્મમાર્ગ. વિચાર, લાગણી અને સંકલ્પ એ મનુષ્યના મનની ત્રણ જુદી જુદી, ને એકબીજા સાથે કશે સંબંધ ન ધરાવતી, ત્રણ શક્તિઓ નથી; પણ અનુભવનાં જ ત્રણ, નોખાં નોખાં

૨૭*. શકુનીનામિવાક્ષો જલે વારિચરામિવ ।

યથા પદં ન દૃશ્યેત તથા જ્ઞાનવિદાં ગતિઃ ॥

૨૮. ૬૬ યથા માં પ્રપચન્તે તાંસ્તથૈવ મજામ્યહમ્ ।

મમ વર્ત્માનુવર્તન્તે મનુષ્યાઃ પાર્થ સર્વશઃ ॥ ગીતા ૪; ૧૧.

૧૬ : હિંદુ ધર્મ

ઝોળખી શકાય એવા, અંગો છે. ત્રણમાંનું દરેક અંગ જીવનમાં પોતાનો ફાળો આપે છે; અને દરેક ઉપર બીજાં બે અંગોની અસર પડે છે. સમ્યક્ જ્ઞાન, સમ્યક્ સંકલ્પ, અને સમ્યક્ કર્મ ત્રણેય જરૂરનાં છે. સમ્યક્ જ્ઞાન આપણને સત્યનું દર્શન કરાવે છે; સમ્યક્ સંકલ્પ એ સત્યને માટે આપણાં મનમાં અનુરાગ ઉત્પન્ન કરે છે; અને સમ્યક્ કર્મ જીવનને ધારી રીતે ધરે છે. જ્ઞાન એકલું હોય, ને તેમાં ચેતન પૂરનારી લાગણીની ગરમી ન હોય, તો હૃદય ખરફ જેવું ઠંડું બની જાય. એકલી લાગણી હોય, ને તેને પ્રકાશિત કરનારું જ્ઞાન ન હોય, તો તે નર્ચા આવેશ કે વેવલાપણાનું રૂપ ધારણ કરે. એકલું કર્મ હોય, ને તેને સન્માર્ગે દોરનારું જ્ઞાન ન હોય કે તેમાં પ્રેરણા પૂરનારો પ્રેમ ન હોય, તો તે નિર્થક કર્મકાંડ કે નર્ચા અજંપાવાળી દોડધામ બની જાય. જ્ઞાન, ભક્તિ ને કર્મ ત્રણેયનો સંગમ થાય ત્યારે જ જીવન સંપૂર્ણ બને. છતાં, જુદા જુદા માણસોનાં જીવનમાં આ ત્રણમાંથી જુદાં જુદાં અંગો પ્રાધાન્ય ભોગવે છે; એટલે એ માણસો જીવનની સમસ્યાને જુદી જુદી બાજુએથી નિહાળે છે, ને તેનો જુદી જુદી રીતે વિચાર કરે છે.

૫. જ્ઞાનમાર્ગ

મીતા કહે છે : “ જ્ઞાનના જેવી પવિત્ર વસ્તુ આ જગતમાં કોઈ નથી.”^{૨૯} આ જ્ઞાન એટલે વાદવિવાદમાં કામ આવે એવી વિદ્યતા નહીં. ઉપનિષદમાં નારદ અને સનતકુમારનો સંવાદ આવે છે. નારદ મહાવિદ્વાન છે, અને સનતકુમાર સાચા આત્મજ્ઞાની છે. એ સંવાદમાં નરી વિદ્યતાને નર્ચા ‘ શબ્દ ’ (નામ) કહી તેને ગૌણ માનવામાં આવી છે.^{૩૦} બીજી એક જગાએ એને ‘ વાણીનો થાક ’

૨૯. ન હિં જ્ઞાનેન સદૃશં પવિત્રમિદં વિચિતે । ૪; ૨૮.

૩૦. યદ્ વૈ કિંચૈત્તદપ્યગીષ્ઠા નામૈવૈતત્ । છાંદોગ્ય ૭; ૧; ૩.
(તમે જે આ બધું ભણ્યા છો તે તો નર્ચા શબ્દ જ છે.)

ઠહેવામાં આવી છે. ૭૧ મનુષ્યનો આત્મા મૂળે શુદ્ધ, ભુદ્ધ, મુક્ત, જ્ઞાનસ્વરૂપ છે. આપણાં મનની સંકુચિતતા આપણને આપણા આત્માનું દર્શન થવા દેતી નથી, ને આપણી પાસે જૂલો ને કુકર્મો ઠરાવે છે. તર્કશાસ્ત્રની પાસે ઉકેલવાનો ખરો પ્રશ્ન એ નથી કે મનુષ્યને કેવી રીતે કે શા માટે જ્ઞાન થાય છે; ખરો પ્રશ્ન તો એ છે કે તેને જ્ઞાન શા કારણથી થતું નથી. જૂલ યા ભ્રમ એ આપણાં મનની સંકુચિતતાને લીધે થાય છે. એ સંકુચિતતા ઓછી થાય તેમ તેમ ભુદ્ધિનો વિકાસ થાય, અને આપણને સત્યનો અપરોક્ષ અનુભવ યા સાક્ષાત્કાર થાય. આવું જ્ઞાન મૂર્તિઓ કે પ્રતીકોની પૂજાથી કે ઇન્દ્રિયોના અનુભવથી નથી થતું. એવા જ્ઞાનમાં તો આત્મા પરમાત્માની સાથે અભેદ અનુભવે છે. ૭૨ ઈન્દ્રિય, મન, ભુદ્ધિ આદિ દ્વારા થતું જ્ઞાન અને તાર્કિક વિકાસ આપણને સાચું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવામાં મદદગાર થાય ખરાં. ગીતા કહે છે કે સાક્ષાત્કારની સાથે બૌદ્ધિક જ્ઞાન પણ હોવું જ જોઈએ—જ્ઞાનં વિજ્ઞાનસહિતમ્. ૭૩ ભુદ્ધિ યા તર્કની આવી

૩૧. નાનુઘ્યાયાદ્ બહૂન્ શબ્દાન્ વાચો વિગ્લાપનં હિ તત્ । જુહ્વાન-રણ્યક ૪; ૪; ૨૧.

(ધણા શબ્દોનો અભ્યાસ ન કરવો જોઈએ, કેમકે એ તો વાણીનો થાક છે.)

૩૨. આ અભેદાનુભવને માટે ‘જ્ઞાન’ શબ્દ પૂરતો નથી, એનો ઉલ્લેખ કરતાં શાકાકૃષ્ણને લખ્યું છે : “ જ્યારે જ્ઞાન અને જ્ઞેય વચ્ચેનો ભેદ શમી જાય છે ત્યારે જ્ઞાન એ પ્રજ્ઞાન બની જાય છે, અને તેમાં એકલો આત્મા નિત્યજ્ઞાનરૂપે પ્રકાશે છે. આ નિત્યજ્ઞાન એ નિત્ય એવા પરબ્રહ્માનું જ્ઞાન પણ હોય છે. એને માટે ‘જ્ઞાન’ શબ્દ પૂરતો અર્થબોધક નથી, કેમકે ‘જ્ઞાન’ શબ્દની સાથે ઇન્દ્રિયો દ્વારા થતી પ્રતીતિનું સૂચન રહેલું છે. ‘અપરોક્ષ અનુભવ’ એ શબ્દથી વધારે સારો અર્થબોધ થાય છે. ” — ‘ઇન્ડિયન ફિલોસોફી’, વો. ૨, પૃ. ૫૧૦. આને માટે ‘સાક્ષાત્કાર’ અને ‘સમ્યગ્દર્શન’ ઉપરાંત ‘પ્રજ્ઞાન’ શબ્દ પણ વપરાયેલો છે. એ ‘તુરીયાવસ્થા’ પણ છે.

૩૩. ગીતા ૯; ૧.

૧૮ : હિંદુ ધર્મ

મદ્દ ન હોય તો અપરોક્ષ અનુભવ યા સાક્ષાત્કાર એ કદાચ માણસે પોતાના મનથી ઊભી કરેલી નરી કલ્પના કે ભ્રમણા પણ નીવડે. 'જ્ઞાનની સાથે વિજ્ઞાન પણ જોઈએ,' એ શરત મૂકીને ગીતાકારે એમ સૂચવ્યું છે કે પરમ સત્યનું દર્શન યા સાક્ષાત્કાર કોઈ પણ માણસથી કરી શકાય એમ છે. ૭૪ ઉપાસના યા પ્રાર્થના વડે એ સાક્ષાત્કાર કરી શકાય છે. આપણે જો આપણા ઔદ્ધિક અહંકારને હણી ધૂંધટનો પટ ખોલીએ તો રામ જરૂર મળે. આપણાં મનનાં દ્વાર ખુલ્લાં મૂકી દૃષ્ટએ તો સ્વર્ગમાંથી આવતો પવન તેમાં પ્રવેશ કરી શકે. યોગસાધનનો આશય ચિત્તને એવી રીતે કેળવવાનો છે કે

૩૪. આની વધુ સમજૂતી માટે સરખાવો રાધાકૃષ્ણનનાં નીચેનાં વચન: “ શંકર કબૂલ કરે છે કે આ અનુભવ પ્રાપ્ત કરવાની ક્ષત સહુને છે, છતાં બહુ થોડા તે પ્રાપ્ત કરે છે. પણ અગત્યની વાત તો એ છે કે જે કોઈ તે પ્રાપ્ત કરવા ઈચ્છે ને તેને માટે પ્રયત્ન કરે તેને એ પ્રાપ્ત થઈ શકે છે. પરમ સત્ય નિત્ય છે, ખરેખરી હસ્તી ધરાવે છે, અને જે વ્યક્તિઓ તેનો સાક્ષાત્કાર કરી શકે તેમને દર્શન દેવાને વાટ જોતું બેઠું છે. પરમાત્મા થોડીક વિશિષ્ટ વ્યક્તિઓને વીજળીના ઝબકારા જેવી જ્ઞાનની થોડીક ક્ષણોમાં, સ્વપ્નાં કે અવાજ વાટે, દર્શન દે છે — એવા વિચાર સાથે શંકરને સમભાવ નથી. જે પરમાત્મા અમુક માણસોને જ દર્શન દે ને ખીન્નને ન દે, તે ભાવિક માણસોએ પોતાના મનની કલ્પનાથી ઉપજાવી કાઢેલો પરમાત્મા જ કહેવાય. આ અપરોક્ષ અનુભવ યા સાક્ષાત્કારનો માર્ગ મનુષ્યમાત્રને માટે ખુલ્લો છે એ ખરું, છતાં વસ્તુતઃ એની પ્રાપ્તિ કરનાર માણસો થોડા જ નીકળે છે; જ્યારે બુદ્ધિ તો મોટા ભાગનાં વિચારશીલ મનુષ્યોમાં હોય જ છે. કેટલીક શક્તિઓ માણસમાત્રમાં સારી પેઠે વિકાસ પામેલી હોય છે, જ્યારે બીજી કેટલીક સરખા પ્રમાણ-માં વિકાસ પામેલી નથી હોતી. મનુષ્યના વિકાસની અત્યારની અવસ્થા જોતાં, અપરોક્ષ અનુભવ એ માણસના મનની કલ્પના હોવાનો પણ સંભવ છે. એ અનુભવ જ્યારે બુદ્ધિની કસોટીમાં પાર બીતરે ત્યારે જ તેનો પુરાવો સાચો માનવા લાયક ગણી શકાય.” — ‘ઇન્ડિયન ફિલોસોફી’, વો. ૨, પૃ. ૫૧૩-૪.

તે અંતરદ્વારોનાં છુલ્લંક અવાજ સાંભળી શકે. એમ અને સારે આપણે પરમાત્મા સાથે — આપણા અંતરમાં વસતા આત્મા સાથે — અભેદ અનુભવીએ છીએ.

જ્ઞાનપૂર્વક પરમાત્મપ્રાપ્તિની સાધના કરવી એ ધીમી ને કષ્ટ-પ્રદ ક્રિયા છે. ૪૫ પ્લેટોએ કહ્યું છે: “આ સમગ્ર વિશ્વના પિતા ને કર્તાને ખોળવો કઠણ છે; અને તે જડયા પછી તેનું વર્ણન સફળની આગળ કરવાનું તો અશક્ય છે.” એક તો આપણાં જીવન ધણાં ટૂંકાં; અને તેમાં પાછી આ શોધ આટલી બધી ધીમી. આપણને એટલી ધીમી મતિ પોસાતી નથી. રાહ જોવાનું આપણને ગમતું નથી. આપણને તો પ્રભુનું દર્શન કરવાની તાલાવેલી હોય છે. આપણે એવી કંઈક શ્રદ્ધા સ્વીકારવા માગીએ છીએ જે આપણને જીવનમાં ટેકો આપીને ટકાવી રાખે; અને આપણને નિઃસંશય બનીને ફરવાનું, કામ કરવાનું, ને સફળતા મેળવવાનું બળ આપે. બોક્ષોને ઈશ્વરપ્રાપ્તિની અધીરાઈ હોય છે તેને લીધે જીટવૈદોને લાગ મળી જાય છે. ‘મારી વાત માનશો તો હું તમને ઝપાટાભેર મોક્ષ અપાવીશ,’ એવું વચન તે આપે છે. સામાન્ય જનસમૂહમાં વહેમ અને જાદુનું જોર જામે છે. બ્રાહ્મણધર્મમાં યુદ્ધિને છેક જ રુખસદ આપવામાં નથી આવી. તેમાં બોક્ષોનું જીવન સત્યનિધાને આધારે ચાલે છે. તત્ત્વજ્ઞાનનાં જીયામાં જીયાં સત્યોને સામાન્ય માણસની યુદ્ધિ સમજી શકે એવી કથાવાર્તાઓનો વેશ પહેરાવી બોક્ષો આમળ

૩૫. સરખાવો :

બહુનાં જન્મનામન્તે જ્ઞાનવાન્માં પ્રપચતે । ગીતા ૭; ૧૯.

(જ્ઞાની મનુષ્ય ધણા જન્મોને અંતે મને પામે છે.)

उत्सेक उदधेर्यद्वत् कुशाग्रैव बिन्दुना ।

મનસો નિમ્નહસ્તદ્વદ્ મવેદપરિચેદતઃ ॥ ગૌડપાદ

(દર્ભની અણી વડે સમુદ્રને ઉલેચવાનો હોય એવી રીતે મનના નિમ્નહસ્ત માટે થાક્યા વિના મંડી રહેવું.)

૨૦ : હિંદુ ધર્મ

મુકવામાં આવે છે; એટલા માટે કે “મનુષ્યમાત્ર જીવનનાં કષ્ટને બચાવેલાં સ્થાનોને વટાવી જાય; સહુને સુખ મળે; સહુને સાચું જ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય; અને સર્વત્ર સહુ આનંદ કરે.”^{૩૧} પુરાણોની કથાઓ નબળા મનના લોકોને સર્વોચ્ચ સત્ય સમજવાની શક્તિ આપે છે, અને અંતરાત્માને સચળ બનાવવામાં તેમને મદદ કરે છે.

૬. મૂર્તિપૂજા

દેશમાં ઉપાસનાના જેટલા પ્રકારો ચાલતા હતા તે બધાને હિંદુ વિચારકોએ સ્વીકાર્યા, અને તેમને ચડતા ઊતરતા ક્રમમાં ગોઠવ્યા. જગતમાં તેમજ અંતરમાં ઈશ્વરનું સાંનિધ્ય અનુભવવું એને ઉપાસનાનો સર્વોચ્ચ પ્રકાર માન્યો. શિવપુરાણમાં કહ્યું છે: “ઈશ્વરની હાજરી સહેજે અનુભવાય એ — ‘સહજ સમાધિ’ની — અવસ્થા ઉત્તમ છે. ધ્યાન ધારણા વગેરે ક્રિયાઓ બીજી નંબરે છે. મૂર્તિની પૂજા ત્રીજી નંબરે છે; અને હોમ યાત્રા વગેરે છેક છેલ્લાં આવે છે.”^{૩૭} ઋગ્વેદ-

૩૬*. સર્વસ્તરતુ દુર્ગાણિ સર્વો મદ્રાણિ પશ્યતુ ।

સર્વઃ સદ્બુદ્ધિમાપ્નોતુ સર્વઃ સર્વત્ર નન્દતુ ॥ ભાગવતપુરાણ

સરખાવો રખીનોઝાનું વચન: “પરમ કલ્યાણ એ મનુષ્યમાત્રની સંપત્તિ છે, ને સહુ તે સરખે હિરસે ભોગવો.”

૩૭*. ઉત્તમા સહજાવસ્થા દ્વિતીયા ધ્યાનધારણા ।

તૃતીયા પ્રતિમાપૂજા હોમયાત્રા ચતુર્થિકા ॥ શિવપુરાણ

[સરખાવો:

પાષાણલોહમણિમૃષ્મયવિગ્રહેષુ

પૂજા પુનર્જનનભોગકરી મુમુક્ષોઃ ।

તસ્માદ્યતિઃ સ્વહૃદયાર્ચનમેવ કુર્યાદ્

બાહ્યાર્ચનં પરિહરેદપુનર્ભવાય ॥ મૈત્રેય્યુપનિષત્ ૨: ૨૬.

(પૃથ્વર, લોહ, મણિ ને માટી એની બનાવેલી મૂર્તિઓની પૂજા કરવાથી મુમુક્ષુને પુનર્જન્મ લેવો પડે છે. તેથી ચતિએ પોતાના હૃદયનું જ અર્ચન કરવું, ને બાહ્ય વસ્તુઓનું અર્ચન છોડી દેવું. તો જ તેને મોક્ષ મળશે ને ફરી જન્મ લેવો નહીં પડે.)]

માં મૂર્તિપૂજનો ઉલ્લેખ નથી. તે પાછળથી પ્રચલિત થઈ લાગે છે. મૂર્તિપૂજ એ અધૂરા વિકસેલા માનસનું લક્ષણ છે એમ હંમેશાં મનાયું છે. માણસને પોતાના જોવાં જ રૂપગુણવાળા ઈશ્વરને પૂજવો ગમે છે; એટલે તે ઈશ્વરની ભભકભરી ને ચિત્રવિચિત્ર આકૃતિઓ કલ્પે છે. માણસ પોતાના મનની કલ્પનાઓને પ્રતીકો તથા કલા-કૃતિઓ સિવાય બીજી રીતે વ્યક્ત કરી શકતો નથી. એણે કલ્પેલાં કે કલ્પેલાં પ્રતીકો પરબ્રહ્મનું યથાર્થ રૂપ પ્રગટ કરવા ભલે ગમે તેટલાં અસમર્થ હોય, છતાં જ્યાં લગી તે મનુષ્ય આત્માને પરમાત્મપ્રાપ્તિની સાધનામાં મદદ કરે ત્યાં સુધી તેમને સાંખી શ્રેવામાં આવે છે. મૂર્તિ કે પ્રતીક જ્યાં લગી ઉપાસનાનો સાચો માર્ગ દેખાડે ત્યાં લગી તેને ત્યાગ કરવાની જરૂર નથી. અધ્યાપક ગિલબર્ટ મરેએ ‘ગ્રીક ધર્મની ચાર શ્રુતિકાઓ’ નામનું પુસ્તક લખ્યું છે, તેમાં ટાલરના મેક્સીમસે કરેલા મૂર્તિપૂજના સુંદર વ્યાવહારિક એક અવતરણ આપ્યું છે. તેમાં મૂર્તિપૂજ વિષેની હિંદુ ધર્મની વૃત્તિનો બહુ જ સરસ સાર આવી જાય છે. એ અવતરણ નીચે પ્રમાણે છે:

“પરમેશ્વર સચરાચર વિશ્વનો પિતા ને કર્તા છે; સૂરજ કે આકાશ કરતાંયે પ્રાચીન છે; કાળ કે અનંતત્વ કે સર્વ બ્રહ્માંડોના કરતાંયે મોટો છે; કોઈ ઋષિ કે ધર્મસ્થાપક તેનું બંધન નામ આપી શકતા નથી; વાણી તેનું વર્ણન કરી શકતી નથી; કોઈ પણ મનુષ્યની આંખ તેને જોઈ શકતી નથી. આપણે તેના સાચા સ્વરૂપનું આકલન કરવા અસમર્થ છીએ છતાં તેનું જ્ઞાન મેળવવા ઇચ્છીએ તો છીએ; એટલા માટે વિવિધ અવાજો ને નામોની, તથા સોના, હાથીદંત ને રૂપાની મૂર્તિઓની, વનસ્પતિ ને નદીઓની, ગિરિશિખરોની ને વરસાદની મદદ લઈએ છીએ; અને, આપણી નબળાઈને લીધે, આ જગતની સર્વ સુભાગ ને સુંદર વસ્તુઓને એ પરમાત્માનું નામ આપીએ છીએ. આપણા જગતનાં પ્રેમીઓને વિષે પણ એવું જ નથી બનતું? તેમને સોથી વધારે આનંદ તો પ્રેમીનું મુખારવિંદ જોવાથી જ થાય. છતાં તેઓ વીણા, નાનકડો ભાલો, કદાચ ખુરસી, ચા દોડવાની જગા, અથવા તો પ્રિયતમ કે પ્રિયતમાનું રમરણ કરાવે એવી જગતની

૨૨ : હિંદુ ધર્મ

કોઈ પણ વસ્તુ, જોઈને આનંદ મેળવશે. હું મૂર્તિઓને વિષે આથી વધારે ચર્ચામાં શા સાફ જીવંત ને તેના પર દીકા શા સાફ કરું ? લોકો પરમાત્માને જાણે એટલું બસ છે. ગ્રીકના મનમાં ફિડિયાસની કળાથી પરમાત્માનું સ્મરણ જાગતું હોય, મિસરવાસીના મનમાં પ્રાણીપૂજાથી જાગતું હોય, ચીન કોઈના મનમાં નહીંથી, ને ચાઇનાના મનમાં અગ્નિ જોઈને જાગતું હોય, તો તેમની વચ્ચેના વિચારભેદ જોઈ હું ગુસ્સે નથી થતો. માત્ર તેઓ પરમાત્માને જાણે, તેને ચાહે, ને તેનું સ્મરણ કરે, એ જરૂરનું છે.”

આ વચનોમાં કેટલું સત્ય, કેટલી કોમળતા, કેટલી સહિષ્ણુતા છે ! એ વચનો આપણા કાનને કંકંશ લાગે છે, કેમકે આપણે નીરસ વાદવિવાદો ને ઝનૂનવાળાં અસત્યો સાંભળવાને ટેવાઈ ગયા છીએ. મૂર્તિમાત્ર પ્રતીક છે એ વસ્તુ આપણે બૂલી જઈએ, તેમાં રહેલા રૂપકનો લાક્ષણિક અર્થ કરવાને બદલે અક્ષરાર્થ કરીએ, તો જે ધર્મરતો સાક્ષાત્કાર કરવા આપણે મથીએ છીએ તેનું ખરું સ્વરૂપ આપણને દેખાવાને બદલે વિકૃત રૂપ જ દેખાય. મૂર્તિપૂજા એક સાધનમાત્ર છે એ વસ્તુ વિચારશીલ હિંદુ કદી બૂલતો નથી. યોગીઓ શિવને પોતાના આત્મામાં જુએ છે, પ્રતિમાઓમાં જોતા નથી. ૪૮

હિંદુ ધર્મ સમજે છે કે કીડીને કણ ને હાથીને હારો એ ન્યાયે ઉપાસનાના ઊતરતા પ્રકારોમાં પણ કંઈક ઉપયોગિતા હોય છે. તેથી તેણે જે ધાર્મિક વાતાવરણ પેદા કર્યું છે તેમાં જગ્યામાં ભર્યું તત્ત્વજ્ઞાન છે તેની સાથે મૂર્તિપૂજા પણ રાખી છે; અને એ મૂર્તિપૂજાને અંગે ઘણી સુંદર ને બળ્ય કલા નિર્માણ થયેલી છે. હિંદુ ધર્મમાં જગ્યામાં જગ્યાથી નીચામાં નીચી શ્રેણી સુધીના સર્વ પ્રકારનાં સંસ્કાર અને ધર્મવૃત્તિવાળા માણસોને માટે સ્થાન છે. હિંદુ ધર્મમાં ઉપાસનાના શુદ્ધમાં શુદ્ધ પ્રકારો ચાહે છે તેની સાથેસાથે, એ જ ધર્મમાં રહેનાર બાળકોને માટે, કંઈક બાહ્ય પ્રતીકની પૂજા પણ રાખવામાં આવે છે. આપણે પોતે મોટા થયા ને આપણને ખિસ્કોળીની

જરૂર રહી નથી, એટલા જ કારણસર બાળકનાં ખિલોણાને ભાંગી નાખી તેની વૃત્તિઓને દબાવી દેવામાં કશો સાર નથી. ૩૯

૭. ભક્તિમાર્ગ

ભાવનાપ્રધાન માણસો ઈશ્વરને સંપૂર્ણ સૌંદર્ય અને પ્રેમની પ્રતિભાષ્ય માને છે, અને તેના સાંનિધ્યના — ‘સાવરિયાકે દરસન’ના — આનંદમાં ડુબી જવા ઇચ્છે છે. કૃષ્ણ એ સૌંદર્ય અને પ્રેમના દેવ છે. ભાવાવેશવાળાં પુરુષોને, અને વિશેષે સ્ત્રીઓને, કૃષ્ણની ભક્તિ ધણી રહે છે. એક ભાવભીના શોકગીતમાં કહ્યું છે : “એની વાંસળા મને બોલાવે છે એટલે મારે જવું પડશે. ત્યાં જવાને રસ્તે ધાડું જંગલ અને કાંટાકાંકરા હશે તોપણ હું તો જવાની જ.” ૪૦ એ મુરલીધરની વેણુ વાગે છે ને જગતના જીવોને

૩૬. સરખાવો :

“મૂર્તિપૂજ એ મનુષ્યસ્વભાવનું જ એક અંગ છે. આપણે કંઈ ને કંઈ સ્થૂલ વસ્તુને માનવા પૂજવાના તરસ્યા રહીએ છીએ. માણસ બીજી જગાના કરતાં મંદિર કે દેવાલયમાં જ કંઈકે વધારે શાન્ત અને સાત્ત્વિક મનોવૃત્તિવાળો બને છે એનું રહસ્ય બીજું શું છે ? મૂર્તિ એ ઉપાસનાની સહાયક છે. કોઈ હિંદુ મૂર્તિને ઈશ્વર નથી સમજતો. હું મૂર્તિપૂજને પાપ માનતો નથી.” — ગાંધીજી : ‘ધર્મમંથન’, પૃ. ૧૩.

“હિંદુઓ મૂર્તિથી પર તત્ત્વને મૂર્તિમાં પ્રત્યક્ષ કરે છે.....મૂર્તિપૂજ એ પરમાત્માને સંકડાવી નાખવાના પ્રયત્નમાંથી નીકળી નથી, પણ એનો અભ્યવહિત રીતે સાક્ષાત્કાર કરવાની ઉત્સુકતામાંથી ઉદ્ભવી છે..... મૂર્તિપૂજ એ ખરી ધાર્મિકતાનો ઉદ્દગાર છે; પર તત્ત્વને પ્રત્યક્ષ કરી જોવા, સેવવા અને આલિંગવાનો પ્રયત્ન છે.” — આ. બા. દ્રુવ : ‘આપણો ધર્મ’, પૃ. ૪૩૬-૮.

૪૦. સરખાવો: પંઢરીચે વાટે । જામલીચે કાટે । સહ્યા માજ્ઞા મેટે । પાંદુરંગ । (પંઢરીને રસ્તે કાંટાળા બાવળ વટાવ્યા પછી મારો મિત્ર પાંદુરંગ મને મળવાનો છે.)

ખોલાવે છે ત્યારે જોને હૃદય છે એવા કાઈ પણ માણસથી ચાલી નીકળ્યા વિના રહેવાતું નથી. રસિક સ્વભાવવાળા માણસને ભાવનાની તીવ્રતામાંથી જ પરમ સન્તોષ મળી રહેતો લાગે છે. સૌંદર્ય વિશ્વમાં હસ્તી ધરાવે છે એમાં જ એની કૃતાર્થતા છે. ભક્ત ભગવાનના ચરણને પકડી રાખે છે, અને જગતની કાંઈ પણ વસ્તુને સાટે એ ચરણ છોડતો નથી. તુકારામ કહે છે : “મેં તારા પગ સખત ઝાલી રાખ્યા છે. હવે હું તને હાલવા નહીં દઉં.....તું તારું સર્વસ્વ આપીશ તોપણ હું તે લઈને તને છોડવાનો નથી.” ૪૧

ચૈતન્ય કહે છે : “હે જગદીશ, મારે ધન, કે માણસો, કે સુંદરી, કે કવિતા એમાંથી કશું નથી જોઈતું. તું મને એટલું જ આપ, હે નાથ, કે મને બવોબવ તારે વિષે અહૈતુક ભક્તિ રહે.” ૪૨

૪૧. આમ્હી જાણો તુજ્ઞા ભાવ । દૃઢ ધરિયેલે પાવ ॥

ફાંકોં નેદું ચુકાવિતાં । નેષોં થોઢેં બહુ દેતાં ॥

બહુતાં દિસાંચેં લિગાઢ । આલેં હોત હોત જડ ॥

તુકા મ્હણે આતાં । ને ઘોં સર્વસ્વ હી દેતાં ॥

(હું તારા મનનો ભાવ બાંધું છું તેથી મેં તારા પગ સખત ઝાલી રાખ્યા છે. હવે થોડુંકાં આપીને પુંજીકા જવા માગીશ તો હું તે ન લેતાં તને હાલવા નહીં દઉં. અમારી સેવારૂપી કરજનો બોલે તારે માથે ધણા દિવસ થયાં ચરચો હોવાથી તને તે બહુ ભારે લાગવા માંડ્યો છે. એ કરજ ચૂકવવા તું તારું સર્વસ્વ આપીશ તોપણ હું તે લઈને તને છોડવાનો નથી.)

૪૨. ન ધનં ન જનં ન સુન્દરીં

કવિતાં વા જગદીશ કામયે ।

મમ જન્મનિ જન્મનીશ્વરે

ભવતાદ્ભક્તિરહૈતુકી ત્વયિ ॥ શિક્ષાશતક ૪

સરખાવો :

નાસ્થા ધર્મે ન વસુનિચયે નૈવ કામોપમોગે

યદ્ ભાવ્યં તદ્ ભવતુ ભગવન્ પૂર્વકર્માનુરૂપમ્ ।

ભક્તિને સત્યનિષ્ઠા ને સદાચાર કરતાં શ્રેષ્ઠ ગણવાની વૃત્તિનો હિંદુ વિચારકો વિરોધ કરે છે. ૪૩ તેઓ સારી રીતે જાણે છે કે લાગણીઓ એ મનના બીજા વ્યાપારોથી અજળી ને અસ્પૃષ્ટ ક્રિયાઓ નથી. લાગણીઓ પોતે તો નૈતિક દૃષ્ટિએ સારીનરસી નથી હોતી. અમુક લાગણી સારી છે કે નરસી એનો નિર્ણય તો એ કઈ વૃત્તિમાંથી જન્મે છે તે પરથી — તે ઉચ્ચ પ્રકારના ભક્તિભાવમાંથી જન્મે છે કે અધોગામી વિષયવિકારમાંથી તે પરથી — જ કરી શકાય. ભક્તિ-માર્ગ એમ નથી કહેતો કે મનુષ્યના હૃદયમાં જેટલી લાગણીઓ જન્મે છે તે બધી પવિત્ર હોય છે. ધૃશ્વરને સર્વભાવે શરણે જવાની વૃત્તિની સાથે જે ચિંતનશીલ નમ્રતાની લાગણી જાગે છે તે જ ખરી ભક્તિની લાગણી છે. એવી લાગણીમાં માણસને સાચું જ્ઞાન

एतत् प्रार्थ्यं मम बहुमतं जन्मजन्मान्तरेऽपि

त्वत्पादांમોહહયુગતા નિશ્ચલા ભક્તિરસ્તુ ॥ મુકુન્દમાલા

(હે ભગવન ! મને ધર્મમાં આસ્થા નથી, ધનનો સંગ્રહ કરવામાં પણ નથી, ભોગ ભોગવવામાં પણ નથી એ પૂર્વકર્માનુસારે જેમ થવાનું હો તેમ થાઓ. મને તો આટલી જ પ્રાર્થના બહુ મહત્વની લાગે છે કે જન્મજન્મમાંતરમાં પણ તારા ચરણકમળની જોડીમાં મારી નિશ્ચલ ભક્તિ રહો.)

૪૩. દાખલા તરીકે, ભક્તિમાર્ગના પ્રસિદ્ધ ગ્રંથ નારદમહાત્મ્યમાં ભક્તને માટે સદાચારની આવશ્યકતા સાર દર્શને જણાવી છે:

દુઃસંગઃ સર્વથૈવ ત્યાજ્યઃ । ૪૩; કામક્રોધમોહસ્મૃતિભ્રંશબુદ્ધિનાશ-
(સર્વનાશ) કારણત્વાત્ । ૪૪; અભિમાનદંભાદિકં ત્યાજ્યમ્ । ૬૪; અહિંસા-
સત્યશૌચદયાસ્તિક્યાદિ ચારિત્ર્યાણિ પરિપાલનીયાનિ । ૭૮.

(ભક્તે દુર્જનોના સંગનો સર્વથા ત્યાગ કરવો; તેમાંથી કામ, ક્રોધ, મોહ, રમૃતિભ્રંશ, અને બુદ્ધિનાશ—અથવા સર્વનાશ—નીપજે છે એટલા માટે. અભિમાન દંભ વગેરેનો ત્યાગ કરવો. અહિંસા, સત્ય, શૌચ, દયા, આસ્તિકતા આદિ સદ્ગુણો કેળવવા ને ટકાવી રાખવા.)

૨૬ : હિંદુ ધર્મ

થયાની નિશાની છે; અને એ લાગણીને પરિણામે ભક્ત માનવસેવાને પોતાનું જીવન અર્પણ કરે છે. પૂજનઅર્ચા, ભજન, સંગીત અને કલા ભક્તિભાવને વધારવામાં મદદ કરે છે.

૮. કર્મમાર્ગ

વહેવારકુશળ માણસ કર્તવ્ય કર્મ તથા સમાજસેવા (યજ્ઞ) કરીને 'સંસિદ્ધિ' પામવા મથે છે. મનુષ્યને આત્મા મૂળે તો શુદ્ધ શુદ્ધ સ્વતન્ત્ર હોય છે. એ આત્માનું સાચું સ્વરૂપ આપણે જોતા સમજતા નથી તે જ આપણી બદ્ધશાનું કારણ છે. આપણે જ્યારે શુલાભીને વહાલી ગણી વળગી રહીએ ત્યારે આપણે પૂરેપૂરા શુલામ બન્યા. આપણને જગતથી વિખૂટા પાડનારી આપણા સ્વાર્થરૂપી દિવાલને આપણે તોડી પાડીએ, અને હૃદયને વિશાળ બનાવી મોટા આદર્શો સિદ્ધ કરવા પાછળ જીવન સમર્પણ કરીએ, તો આપણામાં ધીરે ધીરે એવો પ્રેમ ખીલે જે ભયને ફગાવી દે, વિરોધીના દ્વેષને શમાવે, અને વેરઝેરનાં મૂળ ઉખાડી નાખે. વગરવિચારે, દેખાદેખીથી પાળેલા નીતિનિયમોથી આપણે આપણા ધ્યેય લગી પહોંચી શકીએ એ બનવાજોગ નથી. એ નીતિપાલનને ઈશ્વરસાક્ષાત્કારરૂપી જળનું સિંચન ને પોષણ મળવું જોઈએ. ત્યારે જ આપણે સમજી શકીશું કે પ્રત્યેક મનુષ્યના અંતરમાં પરમાત્મારૂપી મહાસૂર્યમાંથી નીકળતા શાશ્વત પ્રકાશનું એક એક કિરણ રહેલું હોય છે. આપણે જ્યારે મનુષ્યો પર પ્રેમ રાખતા થઈએ છીએ ત્યારે આપણને એવું જાન થાય છે કે પરમાત્મામાં આપણે અને એ મનુષ્યો સહુ એક જ છીએ (પરેડવ્યયે સર્વે એકીમવન્તિ); અને એ એકત્વના પાયા પર આપણે આપણાં જીવનની પ્રગતિ રચીએ છીએ, ને એને આધારે જીવનનું નાવ ચલાવીએ છીએ. ભૂતમાત્રમાં આત્મા છે ને આત્મામાં ભૂતમાત્ર છે એ પ્રકારનું એકત્વ જોયા ને અનુભવ્યા પછી માણસને અણુમત્રે,

શોક કે મોહ રહેતા નથી. ૪૪ આમાંથી આપણે ત્યારપછીના બીજા વિષય — હિંદુ ધર્મના નીતિનિયમો — પર આવીએ છીએ.

૯. નીતિનિયમો

તાર્ત્વિક સિદ્ધાન્તોને આચરણમાં ઉતારવાનો પ્રયત્ન એનું જ નામ નીતિવ્યવસ્થા; એ જ ધર્મસાધન. એ વ્યવસ્થાનો ઉદ્દેશ એ હોય છે કે માણસમાં સૂતી પડેલી શક્તિઓને જાગૃત કરવામાં તેને મદદ કરવી. એમ બને તો માણસ પોતાના આત્મબળ વડે સુરક્ષિત રહી શકે. ન બૂતકાળનાં બંધનો એને જકડી શકે; ન ભવિષ્યમાં શું થશે એવી બીક તેને સતાવી શકે. આપણા પ્રત્યેક ધર્મ વડે આપણે પરમાત્માની પૂજા કરીએ છીએ એવી સુંદર ભાવના મનમાં પ્રતિક્ષણ રહે, અને ઈશ્વર સાથે આપણું સનાતનતાદાત્મ્ય છે એવા બાનમાંથી નિરંતર આનંદ મળ્યાં કરે, એવી રીતે પૃથ્વી પર જીવવાનો જે પ્રયત્ન છે તેનું જ નામ નીતિમય જીવન છે. આદર્શ મનુષ્ય જીવનમાં નિરંતર ઈશ્વરનો પ્રકાશ નિહાળે છે; ૪૫ અને તેનું જીવન એ સત્ય, વિશુદ્ધિ, પ્રેમ, અને ત્યાગના સદૃશ્યોની જીવતીજાગતી પ્રતિમા બની જાય છે. માણસે કુદરતનાં બળો પર કેટલો કાબુ મેળવ્યો તે પરથી

૪૪. યસ્તુ સર્વાણિ ભૂતાન્યાત્મન્યેવાનુપસ્યતિ ।

સર્વભૂતેષુ ચાત્માનં તતો ન વિજુગુપ્સતે ॥ .

યદ્દિમન્સર્વાણિ ભૂતાન્યાત્મૈવાભૂદ્વિજાનતઃ ।

તત્ર કો મોહઃ કઃ શોક એકત્વમનુપસ્યતઃ ॥ ઈશોપનિષત્ ૬-૭.

(જે માણસ બૂતમાત્રને આત્મામાં જુએ છે ને બૂતમાત્રમાં આત્માને જુએ છે તે કોઈની ધૂણા કરતો નથી. જ્યાં બૂતમાત્ર જ્ઞાની માણસના આત્મારૂપ બની ગયાં ત્યાં, એવું એકત્વ જોનારને, મોહ ને શોક શાના થવા પામે ?)

૪૫. તદ્વિષ્ણોઃ પરમં પદં સદા પશ્યન્તિ સૂરયઃ । ઋગ્વેદ ૧; ૨૨; ૨૦.

(ઋષિઓ વિષ્ણુના એ પરમ પદને નિરંતર જુએ છે.)

૨૮ : હિંદુ ધર્મ

નહીં, પણ હૃદયના વિકારો પર કેટલો અંકુશ મેળવ્યો તે પરથી, તેણે નૈતિક વિકાસ કેટલો સાધ્યો તેનું માપ નીકળે છે. ગાળાઓના વરસાદ વરસે તોપણ સત્ય જ બોલવું, ફાંસીએ ચડાવવામાં આવે તોપણ મનમાં વેરભાવ ન ઊપજવા દેવો, મનુષ્યો ને પ્રાણીઓ પ્રત્યે આદર રાખવો, સર્વસ્વનું સમર્પણ કરવું, બીજાઓની સેવામાં કાયા ધસી નાખવી, અને એક માલ પર તમારો પડે તો બીજો માલ ધરવો, એ મનુષ્યનાં મુખ્ય કર્તવ્યો છે. આપણા નવા જમાનાના વહેવારુ સુધારકો કદાચ કહેશે કે એ ગુણો તો ધણા જ જાયા હોઈ, મનુષ્યસ્વભાવ રોજના વહેવારમાં એને અનુસરે એ શક્ય નથી ને યોગ્ય પણ નથી; વળી હિંદી લોકોનાં કે ગંજીલીના માછીઓનાં નખળાં મનને દિલાસો આપવાના સાધન તરીકે એ ગુણો કદાચ સ્તુતિપાત્ર ગણાય, પણ જગતના વહેવારમાં એ સિદ્ધાંતો અનુસાર ચાલવું અશક્ય છે. મનુષ્યનો અત્યારનો સ્વભાવ અને પૂર્ણત્વનો આ આદર્શ બેની વચ્ચે કેટલું મોટું અંતર છે એની હિંદુ વિચારકોને જાણ હતી. એટલે માણસને તેના અંતિમ ધ્યેયની સિદ્ધિ માટે તાલીમ આપવા સારુ તેમણે સંસ્કારોની ને યમનિયમોની^{૪૬} યોજના ધડી હતી. જે પ્રથાઓ ને સંસ્કારોની અસરથી પ્રજાની નીતિભાવના ને તેનું ચારિત્ર ધડાય છે તેને ‘ધર્મ’ એ નામ અપાય છે. આ ‘ધર્મ’ એ હિંદુ સંસ્કૃતિનું એક મૂલભૂત અંગ છે. હિંદુ ધર્મ લોકોની પાસે અમુક મતોનો પરાણે સ્વીકાર કરાવવાની જરૂર નથી માનતો; પણ યમનિયમ, વિધિનિષેધ આદિની તેણે રચેલી આચારવ્યવસ્થાને અનુસરવા હિંદુમાત્રને આજ્ઞા કરે છે. હિંદુ ધર્મ એ બુદ્ધિએ ઠરાવી રાખેલા ધર્મમતનો સંચય છે તેના કરતાં વધારે તો એક સંસ્કૃતિ છે,

૪૬. અર્હિસાસત્યાસ્તેયબ્રહ્મચર્યાપરિગ્રહા યમાઃ । પાતંજલયોગસૂત્ર ૨; ૩૦.

શૌચસન્તોષતપઃસ્વાધ્યાયેશ્વરપ્રણિધાનાનિ નિયમાઃ । ૨; ૩૨.

(અર્હિંસા, સત્ય, અસ્તેય, બ્રહ્મચર્ય ને અપરિગ્રહ એ યમ. શૌચ, સન્તોષ, તપ, સ્વાધ્યાય ને ઈશ્વરપ્રણિધાન એ નિયમ.)

અથવા કહો કે સંસ્કારોનો સમૂહ છે. તે કહે છે કે 'તમે જે ઇશ્વરની ઇચ્છા અનુસાર એટલે કે ધર્મને માર્ગે ચાલશો તો તત્ત્વબોધ અથવા સત્યનો સાક્ષાત્કાર કરી શકશો.' દરેક મનુષ્યના અંતરમાં જે અગ્નિ ધૂંધવાઈ રહેલો હોય છે તેને પ્રજ્વલિત બની બહુડી ઊઠવામાં ધર્મ મદદ કરે છે.

ધર્મ એ સમગ્ર પ્રજાના અંતરાત્માએ માન્ય રાખેલા આચારોની સ્મૃતિ છે. એ આચારના નિયમો કોઈ એક વ્યક્તિએ ધડેલા કે તેણે બોલેલસમૂહ પર પરાણે ઠોકી બેસાડેલા નથી હોતા. તેમજ તેનો અમલ કરાવવાને કાયદાની મદદ નથી લેવાતી, એટલે તેમાં યજ્ઞાત્કારનું તત્ત્વ છે એમ પણ ન કહી શકાય. આચારના એ નિયમોને પ્રજાના મોટા ભાગે યા તો પ્રજાના અંતરાત્માએ કબૂલ રાખ્યા હોય છે. જર્મનો એને *sittlichkeit* (એટલે કે નીતિધર્મ) કહે છે. એ શબ્દની વ્યાખ્યા આપતાં ફિક્ત કહે છે: “આચારના જે સિદ્ધાન્તોને આધારે લોકો એકબીજા જોડેનો વહેવાર ચલાવતા હોય, જે નિયમો પ્રજાના સંસ્કારોની વર્તમાન અવસ્થામાં તેના હાડમાં ઊતરી ગયા હોય, અને તેથી જેને વિષે આપણને સ્પષ્ટ બાન પણ ન હોય, તેનું નામ *sittlichkeit* છે.” ધર્મ માણસોની પાસે યજ્ઞજ્યોતીથી સદાચારનું પાલન નથી કરાવતો, પણ તેમને સદાચારી બનાવવાની કેળવણી આપે છે. ધર્મ એ યાત્રિક નિયમોની અવિચળ સ્મૃતિ નથી, પણ જીવંતજગતો પ્રાણુ છે; અને સમાજ જેમ જેમ વિકાસ પામતો જાય તેમ તેમ એ ધર્મમાં વિકાસ અને પ્રગતિ થતાં જાય છે. ભારતવર્ષમાં તો રાજ્ય પણ ધર્મનું સેવક હતું. રાજસત્તા નીતિનિયમોને ઠોકરે ન હિટાવી શકતી. તેનું કામ તો માત્ર ધર્મ દ્વારા આપેલા નિયમોનો અમલ કરવા કરાવવાનું હતું; એ નિયમો બદલવાનો કે રદ કરવાનો અધિકાર તેને ન હતો. રાજસત્તા પ્રજાના જીવનવહેવારમાં કદી માથું મારતી નહીં. ભારતવર્ષમાં અનેક જુદા જુદા ધાર્મિક સંપ્રદાયો સ્થપાયા, રાજમાદી માટે અનેક વંશો માંહે-

૩૦ : હિંદુ ધર્મ

માંહે લડી મળી, ને નાનાં મોટાં રાજ્યો વચ્ચે પણ લડાઈઓ ધણી ચાલી; છતાં પ્રજાના ધર્મના અથવા તેના સામાજિક જીવનના સિદ્ધાન્તો તો ચાર હજાર વરસથી એકરૂપ ને એકધારા ચાલ્યા આવે છે. ભારતના લોકજીવનની જીવંત અને અખંડિત ધારા જેવી હોય તો તે તેના રાજકીય ઇતિહાસમાં નહીં પણ તેના સાંસ્કારિક ને સામાજિક જીવનમાં મળે છે. પલાશીના યુદ્ધ પછી ભારતવર્ષને રાજકારણની લત લાગી છે. આજે રાજકારણ આખા જીવનને ઘેરી વળ્યું છે. રાજસત્તા સમાજ પર આક્રમણ કરી રહી છે. રવીન્દ્રનાથ કહે છે તેમ, રાષ્ટ્રોચ્ચતા વિનાનું ભારતવર્ષ પશ્ચિમની ઢળનું ‘રાષ્ટ્ર’ બનવા મથી રહ્યું છે, ને એ ‘રાષ્ટ્ર’ના સર્વ ગુણદોષ તેનામાં જિતરતા જાય છે.

ધર્મનાં બે અંગ છે — એક વ્યક્તિગત, ને બીજું સામાજિક. બંને એકબીજા પર આધાર રાખે છે ને એકબીજા સાથે સંકળાયેલાં છે. વ્યક્તિના અંતરાત્માને કોઈ બોમિયા કે પથપ્રદર્શકની જરૂર રહે છે. તેણે જીવનનો પરમ પુરુષાર્થ કેવી રીતે સાધવો, અને ઇન્દ્રિયોના દાસ બનીને નહીં પણ આત્માની ગ્રેરણા પ્રમાણે ચાલવા માટે શું શું કરવું, એનું શિક્ષણ તેને આપવું પડે છે. તેજ પ્રમાણે સમાજના હિત તરફ પણ એટલું જ ધ્યાન આપવાની જરૂર રહે છે. ધર્મ મનુષ્ય-માત્રને ભેગાં રાખે છે, અને તેમની વચ્ચે સુવ્યવસ્થા ને એકરામ ટકાવી રાખે છે. ૪૭ સમાજના કલ્યાણમાં વૃદ્ધિ કરે તે ધર્મ; એથી જિલ્લો તે અધર્મ. ધણીવાર એમ આગ્રહપૂર્વક કહેવામાં આવે છે કે બીજાઓ આપણી પ્રત્યે જેવી રીતે વર્તે એમ આપણે ઇચ્છીએ

૪૭*. ધારણાદ ધર્મમિત્યાહુર્ધર્મેણ વિદ્યતાઃ પ્રજાઃ । મહાભારત —
કર્ણપર્વ ૬૯; ૫૯.

(ધર્મ ધારણ કરે છે — ટકાવી રાખે છે. તેને લીધે જ તેને ‘ધર્મ’ નામ અપાયું છે. જગતની પ્રજાને ધર્મ જ ટકાવી રાખેલી છે.)

તેવી રીતે આપણે બીજાઓ પ્રત્યે વર્તવું જોઈએ. ૪૮ હિંદુઓને માટે જે નિત્ય કર્મ એટલે કે આવશ્યક કર્તવ્ય ગણાવ્યા છે તેમાં વ્યક્તિ તેમજ સમાજ ઉભયનું કલ્યાણ સાધનારા સદ્ગુણોના સમાવેશ થઈ જાય છે. શૌચ (સ્વચ્છતા), આચાર (સદ્વર્તન), પંચમહાયજ્ઞ ૪૯

૪૮. આ નિયમ હિંદુ ધર્મગ્રન્થોમાં અનેક જગાએ ભાર દઈને કહેવામાં આવ્યો છે. દાખલા તરીકે:

શ્રૂયતાં ધર્મસર્વસ્વં શ્રુત્વા ચૈવાવધાર્યતામ્ ।

આત્મનઃ પ્રતિકૂલાનિ પરેષાં ન સમાચરેત્ ॥ દેવલસ્મૃતિ.

(ધર્મનું રહસ્ય સાંભળો અને સાંભળીને હૃદયમાં ઉતારો. તે એ કે જે પોતાને પ્રતિકૂળ હોય તે બીજા પ્રત્યે ન આચરવું.)

અતો યદાત્મનોઽપથ્યં પરેષાં ન તદાચરેત્ ।

યાજ્ઞવલ્ક્યસ્મૃતિ ૩; ૪; ૬૫.

(તેથી જે પોતાને અણગમતું હોય તેવું વર્તન બીજાઓ પ્રત્યે ન કરવું.)

આત્મવત્ સર્વભૂતાનિ યઃ પश्यति સ પश्यति ।

આપસ્તમ્બસ્મૃતિ ૧૦; ૧૨.

(જે માણસ ભૂતમાત્રને પોતાના જેવાં જુએ છે તે ખરેખર જુએ છે.)

યદન્યૈર્વિહિતં નેચ્છેદાત્મનઃ કર્મ પૂરુષઃ ।

ન તત્પરેષુ કુર્વીત જાનન્નપ્રિયમાત્મનઃ ॥

મહાભારત-શાન્તિ ૨૬૦; ૨૦.

(જે વર્તન બીજા પોતાની પ્રત્યે કરે તે માણસને ન ગમે તે વર્તન, પોતાને અપ્રિય છે એમ જાણીને, તેણે બીજાઓ પ્રત્યે ન કરવું.)

૪૯. પંચૈવ મહાયજ્ઞાઃ । તાન્યેવ મહાસત્રાણિ । ભૂતયજ્ઞો મનુષ્યયજ્ઞઃ પિતૃયજ્ઞો દેવયજ્ઞો બ્રહ્મયજ્ઞ હતિ । શતપથબ્રહ્મણ ૧૧; ૫; ૬; ૧.

(પાંચ મહાયજ્ઞ છે. એને જ મહાસત્ર પણ કહે છે—ભૂતયજ્ઞ, મનુષ્યયજ્ઞ, પિતૃયજ્ઞ, દેવયજ્ઞ, બ્રહ્મયજ્ઞ.)

ઋષિયજ્ઞં દેવયજ્ઞં ભૂતયજ્ઞં ચ સર્વદા ।

નૃયજ્ઞં પિતૃયજ્ઞં ચ યયાશક્તિ ન દ્વાપયેત્ ॥ મનુસ્મૃતિ ૪; ૨૧.

૩૨ : હિંદુ ધર્મ

(સમાજસેવા), અને પ્રાર્થના ને પૂજા (સંધ્યાવંદન), એ નિત્ય કર્યો છે. વર્ણાશ્રમધર્મમાં સમાજના જુદા જુદા વર્ગો અને વ્યક્તિના જીવનની જુદી જુદી અવસ્થાઓને લગતાં કર્તવ્યો વિસ્તારથી વર્ણવેલાં છે.

૧૦. ચાર આશ્રમ

આ સંસારમાં રહી મુખ્યત્વેન કરવું એ મનુષ્યનું મુખ્ય ધ્યેય નથી. તેનું મુખ્ય ધ્યેય તો આદર્શની પ્રાપ્તિ કરવાનું, ઈશ્વરે પોતાને માટે નિર્મેલા મુકામ સુધી પહોંચવાનું છે. એને માટે વ્યક્તિને કેળવણી આપવાની જરૂર રહે છે. એ કેળવણીમાં તપ ને ત્યાગ આવશ્યક હોય છે. પ્રત્યેક મનુષ્યનું જીવન ચાર જુદી જુદી અવસ્થાઓમાં થઈને પસાર થાય છે. એ અવસ્થાને હિંદુ ધર્મમાં ‘આશ્રમ’ નામ આપ્યું છે. પ્રથમ આશ્રમ તે બ્રહ્મચર્યનો. તેમાં વિદ્યાર્થીને સંયમ, ખડતલપણું, બ્રહ્મચર્ય ને સમાજસેવાના ગુણો શીખવાય છે, ને તેના પાકા સંસ્કાર તેમના મન પર પાડવામાં આવે છે. વિદ્યાર્થીઓ ગમે તે વર્ગ કે દરજ્જાના હોય, ગરીબ હોય કે તવંગર હોય, તોપણ તેમને આ તાલીમ ક્ષેત્રે પડે છે. બીજો આશ્રમ તે ગૃહસ્થનો. વિદ્યાર્થી અભ્યાસને અન્તે વિવાહ કરી એ આશ્રમમાં પ્રવેશ કરે છે ને કૌટુંબિક જીવનની જવાબદારી ઉઠાવે છે. તે સમાજવ્યવસ્થાનું એક અંગ બને છે, ને તેને અંગે આવતાં અધિકારો ને કર્તવ્યો સ્વીકારી લે છે. આપણને આપણાં માનવી બાંડુઓ જોડે જે સ્નેહસંબંધ હોય છે તેમાંથી જ મનુષ્યસ્વભાવનાં કેટલાંક મધુરમાં મધુર ટેવો ને

(ઋષિયજ્ઞ, દેવયજ્ઞ, ભૂતયજ્ઞ, નૃયજ્ઞ અને પિતૃયજ્ઞનો માણસે હમેશાં બનતા લગી ત્યાગ ન કરવો.)

સ્વાધ્યાય તે ઋષિયજ્ઞ. હોમ તે દેવયજ્ઞ. મનુષ્યેતર પ્રાણીઓની રક્ષા ને સેવા તે ભૂતયજ્ઞ. અતિથિસત્કાર અને માનવસમાજની સેવા તે નૃયજ્ઞ. તપણું, અથવા પૂર્વજોએ આપેલા સંસ્કારોરૂપી વારસાની રક્ષા ને વૃદ્ધિ, અથવા તો પ્રજોત્પાદન દ્વારા વંશવેલો ચાલુ રાખવો, તે પિતૃયજ્ઞ.

સંસ્કારો બંધાય છે. આ આશ્રમમાં સ્વાશ્રય, કરકસર ને અતિથિ-સત્કારને વિશેષ કર્તવ્યરૂપ ગણાવ્યાં છે. ગૃહસ્થાશ્રમને સૌથી વિશેષ આદરપાત્ર માન્યો છે — એટલા માટે કે તે બીજા ત્રણે આશ્રમનું પોષણ કરે છે. ૫૦ વર્ષને લગતા નિયમો આ આશ્રમને જ લાગુ પડે છે. ત્રીજો આશ્રમ વાનપ્રસ્થનો. તેમાં માણસે સંસારનાં સુખસંપત્તિ પરથી મન ઉઠાવી લઈ, ગૃહસ્થાશ્રમ દરમ્યાન મનમાં જે કંઈ અભિમાન — જેવું કે કુળનું, શ્રીમંતાઈનું, બુદ્ધિબળનું કે સદ્બાગ્યનું — પેદા થયું હોય તે શમાવી, ત્યાગવૃત્તિ કેળવવાની હોય છે. આવા ઉચ્ચતર જીવનની પૂરેપૂરી તાલીમ તેને મળે પછી તે સંન્યાસ લે છે. સંન્યાસી એ માનવજાતિનો નિઃસ્વાર્થ સેવક છે. તે આત્મબળમાંથી શાન્તિ મેળવે છે. એ અવસ્થામાં પરબ્રહ્મ સાથેનો યોગ સંપૂર્ણતાએ પહોંચે છે, અને મનુષ્ય આત્માની કેળવણી સમાપ્ત થાય છે.

આ સંન્યાસીઓ સંસારનો ત્યાગ કરી જગતને પાયમાલ થવા નથી દેતા. બુદ્ધ અને શંકર, રામાનુજ અને રામાનંદ જેવા એ વર્ણના સર્વશ્રેષ્ઠ પુરુષોએ પ્રજાના જીવનમાં બળા તેના ધર્મના પાયા નાખ્યા છે. એમનાં નામ આજે રાષ્ટ્રના મહામૂલા વારસારૂપ બની ગયાં છે.

૫૦. યથા વાયું સમાશ્રિત્ય વર્તન્તે સર્વજન્તવઃ ।

તથા ગૃહસ્થમાશ્રિત્ય વર્તન્તે સર્વ આશ્રમાઃ ॥

યસ્માત્ ત્રયોડપ્યાશ્રમિણો જ્ઞાનેનાગ્રેન ચાન્વહમ્ ।

ગૃહસ્થેનૈવ ધાર્યન્તે તસ્માજ્જયેષ્ઠાશ્રમો ગૃહી ॥

મનુસ્મૃતિ ૨; ૭૭-૭૮.

(જેમ જંતુમાત્ર હવાને આધારે જીવે છે, તેમ સર્વ આશ્રમો ગૃહસ્થાશ્રમને આધારે નભે છે. ગૃહસ્થ જ બીજા ત્રણે આશ્રમના માણસોને જ્ઞાન અને અન્ન વડે પ્રતિદિન ટકાવી રાખે છે; તેથી ગૃહસ્થાશ્રમ સૌથી મોટો છે.)

વળી જુઓ મનુસ્મૃતિ ૬; ૮૬-૯૦.

૧૧. વર્ણધર્મ

વર્ણને લગતા નિયમો વ્યક્તિઓને સમાજ પ્રત્યેનાં તેમનાં કર્તવ્યોનું જ્ઞાન કરાવે છે. માણસ જ્યારે સમાજવ્યવસ્થાને અંગે કંઈક કર્તવ્ય સ્વીકારી તેની પાછળ પોતાની બધી શક્તિ વાપરે ત્યારે જ તેનાં મન અને આત્માનો વિકાસ સધાય. મનના જે ત્રણ વ્યાપારો — વિચાર, લાગણી ને ક્રિયા — તેમાંથી એક યા બીજો દરેક મનુષ્યના માનસમાં પ્રધાનપણે દેખાઈ આવે છે. તે પરથી દિવ્ય એટલે કે જે વાર જન્મેલા લોકોનો ત્રણ વિભાગ પાડવામાં આવ્યા છે — વિચારશીલ, ભાવનાપ્રધાન, અને કર્મરત. જેમનામાં કોઈ પણ ગુણનો વિશેષ વિકાસ ન થયો હોય તે શૂદ્ર. બુદ્ધિનું, લડવાનું, ઉલ્લોમનું, ને મજૂરીનું એમ જુદાં જુદાં કામ કરનાર પરથી ચાર વર્ણની વહેંચણી કરી છે. એ બધા એક જ દેહના અવયવો છે. આ બધા વર્ગોનો અનેકો સમાજ એ એક સજીવ ને અખંડ દેહ છે, એમ યતાવવાને સારુ છેક ઋગ્વેદ નેટલા જૂના કાળમાં (પુરુષસૂક્તમાં) યતાવવામાં આવ્યું છે કે આ ચાર વર્ણો તે સમાજરૂપી પુરુષનાં મુખ, બાહુ, સાથળ અને પગ છે.^{૫૧} આમ એ બધા વર્ણો એકબીજા પ્રત્યેના બંધુભાવથી સંકળાયેલા છે. આખા સમાજની વ્યવસ્થામાં દરેક વર્ગને માટે તેનું યોગ્ય સ્થાન, તેના અધિકારો, ને તેનાં કર્તવ્યો ઠરાવી આપેલાં છે. સર્વ પ્રકારનું કામ સેવાર્થે થતું હોવાથી, વર્ણનાં અભિમાન અને સ્વાર્થને ઉત્તેજન મળતું નથી. વર્ણધર્મ એટલે અધિકાર નહીં પણ જવાબદારી. કોઈ પણ માણસમાં ઉપર ગણાવેલા ગુણોનો સર્વથા અભાવ નથી હોતો; જુદા જુદા માણસોમાં જુદા જુદા ગુણોનું પ્રાધાન્ય હોય છે એટલું જ. આપણે આપણાં કર્તવ્ય કરીને માત્ર સમાજની સેવા નથી કરતા; આપણો સ્વભાવ ને આપણું

૫૧. ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीद् बाहू राजन्यः कृतः ।

उरू तदस्य यद्वैश्यः पद्भ्यां शूद्रोऽजायत ॥ ऋ. ૧૦; ૧૦; ૧૨.

માનસ પણ આપણા કામ વાટે પ્રગટ કરીએ છીએ. દરેક માણસનો જે અંગેડ સ્વભાવ હોય છે તે તેના કામ વાટે દેખાઇ આવે છે, એટલું જ નહીં પણ એ વાટે ખીણે પણ છે. જેના સ્વભાવને જે કામ અનુકૂળ આવે તે તેનો સ્વધર્મ.^{૫૨}

સર્વ વર્ણને બ્રાહ્મણ બનાવવા, મનુષ્યમાત્રને ઋષિ (સત્યદ્રષ્ટા) બનાવવા, એ હિંદુ ધર્મનો આદર્શ છે. એવા માણસોનાં હૃદયનાં બંધન તૂટી જઇ તેઓ વિમુક્તિ પામે છે, અને ઈશ્વર સાથેના અભેદસાક્ષાત્કારનો નિરવધિ આનંદ અનુભવે છે. તેઓ પાપ અને દુરાચારનો વિરોધ નથી કરતા, હિંસાની સામે હિંસા નથી કરતા. ક્રોધ તેમને મારે તો તે સહી શેવા જેટલાં, અને ક્રોધ તેમની પાસેથી કશી ચીજ લૂંટી કે ખૂંટવી શેવા માગે તો તે જતી કરવા જેટલાં, પ્રેમ અને ધીરજ તેમનામાં હોય છે. તેમનું જીવન શાન્તિમય આનંદથી ભરપૂર હોય છે; એટલે તેમનામાં દ્વેષ કે ઝેરનો છાંટો નથી હોતો. મનુષ્યસ્વભાવથી જે જગ્યામાં જગ્યા અવસ્થાએ પહોંચી શકાય એમ છે તે અવસ્થાનું નામ બ્રાહ્મણત્વ છે.^{૫૩} સમાજની વ્યવસ્થા

૫૨*. વર્ણવ્યવસ્થાની ગ્રામીણ રાજ્યવ્યવસ્થા ને ધંધાદારી મહાજનો પર કેવી અસર પડતી, અથવા તો અત્યારે વર્ણધર્મની કેવી વિકૃતિ થઈ ગયેલી છે, તેનો ઉલ્લેખ મેં અહીં નથી કર્યો.

૫૩. બ્રાહ્મણને માટે હિંદુ તત્ત્વવેત્તાઓ ને શાસ્ત્રકારોએ કેવા જાઓ ને કહણ આદર્શ કહ્યેલો છે એના કેટલાક દાખલા નીચે આપ્યા છે. બ્રાહ્મણોની જે પ્રશંસા કરેલી છે તે આવા બ્રાહ્મણોની જ.

યો વા एतदक्षरं गार्ग्यविदित्वास्माल्लोकात्प्रैति स कृपणः । अथ य एतदक्षरं गार्गि विदित्वास्माल्लोकात्प्रैति स ब्राह्मणः । बृहदारण्यक उपनिषत् ૩; ૮; ૧૦.

(હે ગાર્ગી! જે માણસ આ અક્ષરને જાણ્યા વિના આ લોકમાંથી ચાલ્યો જાય છે તે કૃપણ છે. પણ હે ગાર્ગી! જે માણસ આ અક્ષરને જાણીને આ લોકમાંથી ચાલ્યો જાય છે તે બ્રાહ્મણ છે.)

૩૧ : હિંદુ ધર્મ

આધ્યાત્મિક પૂર્ણત્વના પાયા પર કરવામાં આવે છે, ને અંતે એ પૂર્ણત્વ સુધી પહોંચવાનું જ છે એનું સતત સ્મરણ કરાવવામાં આવે છે. માણસને એ જાણ ગિરિશિખર સુધી ઊડવા માટે પાંખો નથી હોતી, એટલે તેણે પ્રયત્ન અને કષ્ટ વડે, એક પછી એક ડગલું માંડતાં માંડતાં, એ ગિરિરાજ પર ચડીને સંતોષ માનવો રહ્યો. હિંદુ

યઃ કશ્ચિદાત્માનં.....કરતલામલકવત્સાક્ષાદપરોક્ષીકૃત્ય કૃતાર્યતયા કામરાગાદિદોષરહિતઃ શમદમાદિસંપન્નો ભાવમાત્સર્યતૃષ્ણાશામોહાદિરહિતો દમ્ભાહંકારાદિભિરસંસ્પૃષ્ટચેતા વર્તત એવમુક્તલક્ષણો યઃ સ એવ બ્રાહ્મણઃ ।
વજ્રાશ્વિત્વોપાશ્વિત્

(જે માણસ આત્માને હથેળીમાં પહેલા આમળાની પેઠે નજરોનજર જુએ—તેનો સાક્ષાત્કાર કરે—, ને તેનાથી કૃતાર્ય થઈ કામ, રાગ, આદિ દોષથી મુક્ત થાય, શમદમાદિ ગુણો પ્રાપ્ત કરે, ક્ષેષ, તૃષ્ણા, આશા, મોહ આદિનો ત્યાગ કરે, અને દંભ, અહંકાર આદિનો સ્પર્શ ચિત્તને લાગવા ન દે, તે જ બ્રાહ્મણ ગણાય.)

બ્રાહ્મણસ્ય હિ દેહોડયં ક્ષુદ્રકામાય નેષ્યતે ।

કૃચ્છ્રાય તપસે નિત્યં પ્રેત્યાનન્તસુખાય ચ ॥

માગવત ૧૧; ૧૭; ૪૨.

(બ્રાહ્મણનો આ દેહ તુચ્છ વાસનાઓની તૃપ્તિ માટે અપાયેલો નથી; પણ હંમેશાં કંકણ જીવન ગાળી તપ કરવા માટે ને મરી ગયા પછી અનંત સુખ મેળવવા માટે અપાયેલો છે.)

વૃત્તિસંકોચમન્વિષ્ઠેન્નેહેત ધનવિસ્તરમ્ ।

ધનલાભે પ્રવૃત્તસ્તુ બ્રાહ્મણ્યાદેવ હીયતે ॥ વ્યાસ

(બ્રાહ્મણે કમાણી ઓછી રાખવી; અતિશય ધનની લાલસા ન રાખવી. તે જે ધન ભેગું કરવામાં પડી જાય તે બ્રાહ્મણત્વ ગુમાવી જશે.)

અનયોં બ્રાહ્મણસ્યૈષ યદ્ વિક્તનિચયો મહાન ।

મહાભારત—અનુશાસનપર્વ ૬૧; ૧૯.

(ધણું ધન ભેગું કરવું એ બ્રાહ્મણને માટે આશ્ચર્ય છે.)

સમાજવ્યવસ્થામાં શિર્ધંગમનની કમબદ્ધ યોજના રાખેલી છે. આના બે દાખલા આપું — એક અહિંસા, ને બીજી ગૌરક્ષા. માણસોને કે ઇતર પ્રાણીઓને મારવાં નહીં—મા હિંસ્યાત્ સર્વાણિ ભૂતાનિ—એ પરમ ધર્મ છે. એ જ ધર્મ માણસની માણસાઈ ને છાને એવો છે. દરેક બ્રાહ્મણને તેનું પાલન કરવાનું કહેવામાં આવે છે. છતાં હિંદુ સમાજરચનામાં ક્ષત્રિયોનો વર્ગ પણ રાખેલો છે; તેનો ધંધો મારવા મરવાનો છે. એ સમાજરચનાના યોજકોને લાગણું કેપ૪ ‘ આંખને બદલે આંખ,

દ્વાયિં વિરજમાસીનં કતકિચ્ચં અનાસવં ।

ઉત્તમત્યમનુષ્પત્તં તમહં બૂમિ બ્રાહ્મણં ॥ ધમ્મપદ ૩૮૬.

(ધ્યાની, નિષ્પાપ, રત્થર, કૃતકૃત્ય, અનાસવ, ઉત્તમ અર્થ પ્રાપ્ત કરેલાને હું બ્રાહ્મણ કહું છું.)

જુઓ ધમ્મપદમાંનો આખો બ્રાહ્મણવર્ગ.

દિવ્વમાણુસ્સ—તેરિચ્છં જો ન સેવેહ મેહુણં ।

મણસા—કાય—વક્કેણ તં વયં બૂમ માહણં ॥

જહા પોમ્મં જલે જાયં નોવલિપ્પહ વારિણા ।

एवं अलितं कामेहिं तं वयं बूम माहणं ॥

ઉત્તરાચ્ચયનસૂત્ર

(દેવ, મનુષ્ય કે તિર્યચની સાથે મન, કાયા કે વચનથી પણ, જે મૈથુન ન સેવે તેને અમે બ્રાહ્મણ કહીએ છીએ. જેમ કમળ જળમાં જન્મ્યું હોવા છતાં જળથી શ્વેપાતું નથી, તેમ જે કામનાઓ વડે લેપાતો નથી તેને અમે બ્રાહ્મણ કહીએ છીએ.)

પ૪. આ વચન વિષે થોડોક ખુલાસો આપવો જરૂરનો છે. એ શબ્દો મૂળ તો પેગંબર મૂસાએ ચઢ્ઢી પ્રબલને આપેલી ધર્મજ્ઞાઓમાં આવે છે. માણસો લડતાં લડતાં સગર્ભા સ્ત્રીને મારે ને તેનો બાળ બચ કે કોઈ અંગને ઈજ થાય તો મારનાર માણસને સજા તરીકે એટલી જ ઈજ થવી જોઈએ, એવો ન્યાય મૂસાએ બતાવ્યો હતો—“તેને કંઈ ઈજ થાય તો તારે જીવને બદલે જીવ, આંખને બદલે આંખ, હાંતને બદલે હાંત, પગને

૩૮ : હિંદુ ધર્મ

ને દાંતને બદલે દાંતે 'ની વેરવૃત્તિ મનુષ્યના સ્વભાવમાં પાકી જડાયેલી છે. તેને એકાએક નાબૂદ કરી શકાય એમ નથી. જ્યારે દુષ્કર્મ કે અન્યાયને તાબે થવું અયોગ્ય હોય, પ્રેમથી તેનો પ્રતિકાર કરવો અશક્ય હોય, ત્યારે હિંસાથી સામનો કરવાની છૂટ રાખેલી છે; અને ક્ષત્રિય વર્ગને કહેવામાં આવ્યું છે કે હુમલો કરનાર સામે શસ્ત્રબળથી લડવું એ તમારું કર્તવ્ય છે. છતાં એ મનુષ્યસ્વભાવની નબળાઈ જોઈને આપેલી છૂટ છે. એટલે ક્ષત્રિયને એમ પણ કહેવામાં આવે છે કે 'તમે જે પશુબળનો પ્રયોગ કરો છો તેના કરતાં જે પ્રેમ-

બદલે પગ આપવાં; ડામને બદલે ડામ, ધાને બદલે ધા, ફટકાને બદલે ફટકા સહન કરવા." આમ મૂળ તો આમાં અપરાધના પ્રાયશ્ચિત્તરૂપે અપરાધીએ સન ભોગવવાની વાત હતી. એ જમાનો એવો હતો કે એક માણસનો જીવ બીજો લે, તો પહેલા માણસના કુટુંબીઓ મરનારના કુટુંબીઓ સામે લડાઈ આદરી અનેકના જીવ લેતા, ને કુટુંબી વચ્ચે હાડવેર જમતાં. એ વખતે મૂસાએ કહ્યું કે ન્યાય તો અપરાધીએ નેટલી ઈન કરી હતી તેટલી જ તેને કરવામાં છે, વધારે નહીં. એમ કહીને તેમણે એ પ્રભને સહ્યતાની સીડીએ એક પગથિયું ઉપર ચડાવી. પાછળથી એ વચનો વેરવૃત્તિનું સમર્થન કરવાને વપરાવા લાગ્યાં હશે. અમુક અંશે પણ એમાં વેરવૃત્તિને સંતોષવાની વાત તો હતી જ. ઈસુએ એની જગાએ અવેરનો, અહિંસાનો, અપ્રતિકારનો ઉપદેશ આપતાં કહ્યું:

“તમે સાંભળ્યું છે કે અગાઉ એમ કહેવાતું: આંખને બદલે આંખ, ને દાંતને બદલે દાંત.

“પણ હું તમને કહું છું કે તમે પાપનો, દુષ્કર્મનો, અન્યાયનો પ્રતિકાર ન કરશો. પણ જે કોઈ તમને જમણા ગાલ પર તમારો મારે તેની આગળ તમારો બીજો ગાલ પણ ધરજો.

“અને કોઈ માણસ તમારા પર અદાલતમાં દાવો કરે ને તમારો બલ્લો લઈ લે તો તેને તમારો ડગલો પણ લેવા દેજો.

“અને કોઈ માણસ તમને એક માઈલ જવાની ફરજ પાડે તો તેની સાથે બે માઈલ જજો.”

ધર્મનો પ્રયોગ બ્રાહ્મણ કરે છે તે ચડિયાતો છે.' ક્ષાત્રધર્મ એ આત્મ-વિકાસની નીચલી અવસ્થા છે, કેમકે તે મનુષ્યને પરમાત્મારૂપી મહાનલની ચિનગારી ન ગણતાં નયોં માંસનો કોચો ગણે છે. ક્ષત્રિયને એવી પણ આજ્ઞા કરવામાં આવી છે કે શસ્ત્રથી લડતાં પણ તમારે મનમાં તો વિરોધી પ્રત્યે બ્રાતૃભાવ જ રાખવો; તેને વિષે દ્વેષ ન રાખવો; અને 'જેણે મને દુઃખ દીધું તેને દુઃખ દઉં ત્યારે જ હું ખરો,' એવી વેરવૃત્તિથી નહીં, પણ કેવળ આવી પડેલું કર્તવ્ય પાર પાડવાની વૃત્તિથી જ લડવું. ક્ષત્રિય જે મનમાં આવો દયાભાવ રાખીને વર્તે તો તેનો આત્મા ઉત્તરોત્તર વિકાસ પામતો જાય; તે પશુખળ પર ઓછો આધાર રાખતો થાય; અને છેવટે તે જગતના કોઈ પણ જીવને હણવા અશક્ત બની જઈ બ્રાહ્મણપદને પામે. આમ હિંદુ સમાજ-વ્યવસ્થામાં હિંસક પ્રતિકારની છૂટ રાખી છે ખરી, પણ અંતિમ ધ્યેય તો તેને વટાવીને અહિંસા સુધી પહોંચવાનું જ રખાયું છે. આપણે નિસર્ગના પ્રવાહમાં નાવ હંકારવાનું છે ખરું, પણ તે એ પ્રવાહને વટાવી પેલી પાર જવા માટે.

આ અહિંસાધર્મ મનુષ્યેતર પ્રાણીસૃષ્ટિને પણ લાગુ પડે છે. એ ધર્મ પાળનારે માંસાહારનો ત્યાગ કરવો જ રહ્યો. પશુપંખી આદિ પ્રાણીઓ પણ પરમાત્માનાં જ સરજેલાં છે; તેથી આપણે તેમના પ્રત્યે દયા રાખવી જોઈએ. ગાય એ પશુસૃષ્ટિની પ્રતિનિધિ છે. દિવ જળાતા હિંદુઓની નિત્યપ્રાર્થનામાં ગાય અને બ્રાહ્મણની રક્ષા માટે વિનંતી કરવામાં આવે છે.^{૫૫} કેમકે ગાય અને બ્રાહ્મણ એ મનુષ્યેતર તથા મનુષ્ય સૃષ્ટિનાં પ્રતિનિધિ છે. એક આપણાં શરીરનું પોષણ કરે છે; બીજો આત્માનું. માંધીજી લખે છે: "આવો દેવભાવ ગાયને જ કેમ આપવામાં આવ્યો હશે એ પણ મને તો સ્પષ્ટ જ છે. ગાય જ હિંદુસ્તાનમાં માણસનો સૌથી સારો સાથી —

૪૦ : હિંદુ ધર્મ

સૌથી મોટો આધાર — હતી. એ હિંદુસ્તાનની કામધેતુ હતી... ગાય એ દયાધર્મની મૂર્તિમંત કવિતા છે..... લાખો કરોડો હિંદીઓને ઉછેરનારી એ માતા છે. એ ગાયની રક્ષા તે ઈશ્વરની આખી મૂક સૃષ્ટિની રક્ષા છે. ”૫૧ પણ હિંદુસ્તાનમાં કેટલાક લોકો એવા હતા જેમણે મનુષ્યેતર જીવો પ્રત્યે જરાયે દયા કે કરુણા બતાવી નહોતી. એમને શિક્ષણ આપીને એમની ટેવો છોડાવવી પડેલી. માંસભાત્રને વર્જ્ય ગણનાર, ક્રીડા માટે કે આહાર માટે કોઈ પણ જીવને પીડા ન કરનાર, બ્રાહ્મણના આદર્શની અસરે સર્વ વર્ગોને પુનિત બનાવ્યા છે ને આત્મોન્નતિને પંથે પ્રેર્યા છે. ક્ષત્રિયો ને વૈશ્યો મોટે ભાગે નિરામિષાહાર કરે છે. શૂદ્રો પણ પવિત્ર પર્વોને દિવસે માંસાહાર નથી કરતા. આમ નિરામિષાહાર તરફ સતત ને એકધારી પ્રગતિ થઈ રહી છે. જેમને પશુપંખી આદિ પ્રત્યે વર્તવામાં લવલેશ વિચાર કે વિવેક છે જ નહીં તે ‘પંચમ’ ગણાયા છે, ને તેમના પર હિંદુ ધર્મની અસર પડી દેખાતી નથી. ૫૭

નીચલા ગણાતા વર્ગોમાં સૂતી પડેલી નૈતિક ને આધ્યાત્મિક શક્તિઓને બંધનમાંથી છોડી મુક્તપણે વિકસવા ને વિહરવા દેવા માટે હિંદુ ધર્મે કશો પ્રયાસ નથી કર્યો, એવો એક આક્ષેપ તેની સામે થાય છે. એ આક્ષેપમાં હિંદુ ધર્મે ભારતવર્ષમાં કરેલા ઉદ્ધાર-કાર્ય વિશે ધોર અજ્ઞાન દેખાઈ આવે છે. બૌદ્ધ ધર્મ ને ખ્રિસ્તી ધર્મને સ્થપાયानે સેંકડો વરસ થઈ ગયાં. છતાં આજે જ્યારે કોઈ સુધરેલી પ્રજા પછાત પ્રજાના સમાગમમાં આવે છે ત્યારે તે એ પછાત લોકોનું માનસ સમજવાની દરકાર રાખતી નથી, પણ એ લોકોને હરાવી તાબે કરવા માટે અનેક પ્રકારની કૂરતા વાપરે છે.

૫૬. ‘ધર્મમંથન’, પૃ. ૯.

૫૭. છતાં અસ્પૃશ્યતા તો ક્ષમ્ય નથી જ. સરખાવો રાધાકૃષ્ણનનો પોતાનો મત: “જે સમાજ અસ્પૃશ્યતાના શાપને સાંખી રહે છે તે સમાજ-ને સુધરેલો કહેવડાવવાનો કશો હક નથી.” ‘ક્રીડમ એન્ડ કલ્ચર’, પૃ. ૧૧૧.

એ પછાત પ્રજાઓને જે રાવા માટે આંખ રહી હોય, તો તેઓ દિવસે વૈતરું ને રાતે ઉળમરા કરતાં ઈશ્વરને શાપ દે છે કે ‘તે આ સુધારનારા બોકોને અમારા દેશમાં પેસવા શા સારુ દીધા ?’ એથી ભલદું, ભારતવર્ષના આર્યોએ તો દેશની મૂળ વતની એવી આદિવાસી પ્રજાઓને પોતાના પરિવારમાં સમાવી લીધી હતી; અને તેમને ગંદકી ને દારૂખાજની કુટેવો છોડવામાં, તથા શુદ્ધ જીવન ગાળી એક જીવતા ઇશ્વરની ઉપાસના કરવામાં, મદદ કરી હતી. એ આદિવાસીઓ સર્પોની પૂજા કરતા દેખાયા ત્યારે આર્યોએ તેમને કહ્યું કે ‘આ નાગદેવ કરતાં મોટો દેવ એક છે. તે નાગેશ્વર કૃષ્ણ છે, ને તે કાળીનાગની ફળા પર નૃત્ય કરે છે.’ આચારવિચારની ઉપલી શ્રેણીએ અંતરાત્માની હાકલ વિના ચડી શકાતું નથી; એટલે એ શ્રેણીએ સમાજને યજ્ઞજ્વરથી ઉતાવળે ચડાવવાનો પ્રયત્ન આર્યોએ કર્યો નહોતો. વર્ણધર્મના શિક્ષણ વડે બોકોને આરતે આરતે સુધારવાનું કામ મુસલમાનોના આગમન સુધી ચાલ્યું હતું. હિંદુસ્તાન જેવા વિશાળ દેશમાં, જ્યાં અવરજવરનાં સહેલાં સાધન કે સમવડ નથી ત્યાં, આ દિશામાં જે કામ થયું છે તે ખરેખર ભારે છે. જેમ્સ કેનેડી લખે છે: “આ આદિવાસી કે પરદેશી બોકસમૂહોને અપનાવી આત્મસાત્ કરી લેવાનું કામ આ નવા હિંદુ ધર્મને કરવાનું હતું. એ કામ તેણે મુખ્યત્વે ઇસવી સનના સાતમા ને અગિયારમા સદ્કાની વચ્ચે પાર પાડ્યું. એ કામ એટલું પાકે પાયે થયું કે આજે આખા ઉત્તર ભારતમાં આપણે જે હિંદુ વસ્તી જોઈએ છીએ તેમાં બોહી, સંસ્કાર ને ધર્મની એકરૂપતા સારી પેઠે છે; અને જે અસંસ્કૃત જાતિઓ હજી સંસ્કૃતિના સીમાડા પર બમે છે તેમાં ને આ હિંદુ વસ્તીમાં દેખીતો ફરક છે.” બહારથી આવેલા પરદેશીઓનો સતત ને એકધારો પ્રવાહ હિંદુ ધર્મમાં પ્રવેશ પામતો રહ્યો છે. હિંદુ ધર્મ આ બહુરંગી પ્રજાઓને પોતાના કબેવરમાં સમાવી શક્યો છે, એટલું જ નહીં પણ તેમને ઉચ્ચતર જીવનનાં મૂળતત્ત્વો શીખવી એ દિશામાં

૪૨ : હિંદુ ધર્મ

આગળ વધવાની પ્રેરણા પણ આપી શક્યો છે. એ સુધારાનું કામ ન થયું હોત તો દેશમાં આજે પાંચ કરોડ અસ્પૃશ્યો છે તેને યદ્દે પચીસ કરોડ હોત. હિંદુઓ રાજકીય સ્વાતન્ત્ર્ય ખોઈ બેઠા ત્યારથી સંસ્કારો ફેલાવવાના આ કામમાં વેગ અને જોશ નથી રહ્યાં. ત્યારથી હિંદુ સમાજ રૂઢિ ને પ્રણાલિકાનાં અંધનમાં જકડાઈ ગયો, અને તેણે હિંદની વસ્તીના મોટા ભાગને પોતાના પરિવારમાં બળવા ન દેતાં અળગો રાખ્યો. એ વસ્તીરૂપી ક્ષેત્રમાં ઈતર ધર્મોએ ચરી ખાધું છે.

૧૨. પ્રણાલિકા

સર્વ હિંદુઓએ ધર્મના વિષયમાં વેદને સર્વોત્તમ પ્રમાણ માનવા એ આવશ્યક ગણાય છે. વેદમાં માનવજીવન અને વિશ્વના સિદ્ધાંતો વર્ણવેલા છે. વેદનો ઉત્તમ ભાગ તે ઉપનિષદો છે. જે આધ્યાત્મિક હિલચાલ કેવળ સ્વયંસ્ફૂર્તિથી પેદા થયેલી ને જેણે વેદમાં વર્ણવેલા ઉપાસનાના અણુધડ પ્રકારોને હઠાવી તેનું સ્થાન લીધેલું, તેમાંથી જ ઉપનિષદોનો જન્મ થયો હતો. ઉપનિષદોમાં જે સાચો પાયો નંખાયો તેના પર જ આગળ પર સતત ચણતર થઈને હિંદુ ધર્મરૂપી ઈમારત બની છે. હિંદુ તત્ત્વવિચારે અનેક ક્રાન્તિઓ ખેડી છે ને ધણા મહાન વિજયો કર્યા છે, છતાં તેના કેન્દ્રવર્તી સિદ્ધાન્તો તો પાંચ હજાર વરસથી એના એ જ કાયમ રહ્યા છે. જ્યારે જ્યારે કર્મકાંડીઓ જીવતા ધર્મને કડક વાદ અને મતની દીવાલો પાછળ કેદ કરી શક્યા છે ત્યારે ત્યારે આત્માના સાચા સંદેશવાહક એવા સાધુસંતો ને બ્રહ્મજ્ઞાનીઓ પેદા થયા છે ને તેમણે બોકોને જીવતા ઈશ્વરની ઉપાસના કરવાનો બોધ આપ્યો છે. ઉપનિષદોની હિલચાલ જ્યારે તાત્ત્વિક વાદવિવાદમાં અટવાઈ ગઈ, જ્યારે ખંડન-મંડનના જ્વરને લીધે ધર્મની અનિરુદ્ધ ભાવના મંદ પડી ગઈ, ત્યારે સસળી સાદાઈ અને નીતિનયમની ભવ્યતાને વળગવાને ઔદ્ધ ધર્મે બોકોને હાકલ કરી. લગભગ એ જ અરસામાં, પણ

હિંદુ ધર્મનું હાઈ : ૪૩

દેશના ખીજા ભાગમાં, જ્યારે વેદવાદ અને શાસ્ત્રચર્યાની સંસ્કૃતિએ અને શુદ્ધ પાંડિત્યે ધર્મને અમાનુષી મતમતાંતરરૂપ અને વિવાદગ્રસ્ત બનાવી દીધો, અને આ અધરી વ્યર્થ ડાઝાકૂટવાળું પાંડિત્ય ધરાવતા શ્રોકામાં હાસ્યજનક અભિમાન ઉત્પન્ન થયું, ત્યારે ભગવદ્ગીતાએ શુદ્ધ હૃદયવાળાં સર્વને માટે સ્વર્ગનાં દ્વાર ખુલ્લાં કર્યાં. હિંદુ ધર્મમાં શંકરે ચલાવેલી સુધારાની હિલચાલ હજી મોળી પડી નથી. રામાનુજ અને મધ્વ, કબીર અને નાનકે હિંદુ ધર્મ પર કાયમની છાપ મૂકી ગયા છે. હિંદુ ધર્મ એ નદી છે, સરોવર નથી; વિકસતું વૃક્ષ છે, પરિપક્વ ફળ નથી; વર્ધમાન પરંપરા છે, સ્થગિત મતસંચય નથી. જ્ઞાન ગમે ત્યાંથી આવતું હોય તોયે તેની સામે તેણે મનનાં દ્વાર હમેશાં ખુલ્લાં રાખ્યાં છે, કેમકે આત્માના ક્ષેત્રમાં પોતીકું ને પરાયું એવા ભેદને લવલેશ સ્થાન નથી.

હિંદુ ધર્મ

૧. ચાર પુરુષાર્થ

ભારતવર્ષમાં આર્યોના ઇતિહાસનો આરંભ થયો ત્યારથી આજ સુધીમાં, ભારતવર્ષને સદ્ભાગ્યે કહો કે દુર્ભાગ્યે, તેમાં અનેક જાતિઓ ને ધર્મો ભેમાં થયા છે; ને એ સમાગમને અંગે તેને અનેકવાર કઠણ સમસ્યાઓનો ઉકેલ કરવો પડ્યો છે ને ધણા આકરા પ્રસંગોમાંથી પસાર થવું પડ્યું છે. એક ખાસ અર્થમાં, ભારતવર્ષે જગતની નાનકડી આઘાતનો ભાગ ભજવ્યો છે. તે એક પ્રયોગશાળા છે; અને તેમાં જાતિઓ ને ધર્મોના સમન્વયો કરવાના અનેક પ્રયોગો આરંભીને પાર હિતારવામાં આવે છે. જગતને પણ એ જ પ્રકારની સમસ્યાઓ ઉકેલવાની આવે છે, એટલે આ પ્રયોગોનો લાભ જગતને પણ મળે છે એમ કહી શકાય. દરેક પ્રજાને તેનો પોતાનો વિશિષ્ટ સ્વભાવ હોય છે, અને તે પ્રજા પરમાત્મતત્ત્વનું કોઈ એક વિશિષ્ટ અંગ પ્રગટ કરી બતાવે છે — એ વાત જો સાચી હોય, તો વિશ્વની વ્યવસ્થામાં ભારતવર્ષને ભાગે જાતિઓ ને ધર્મોના સંઘર્ષો માટે ઉકેલ બતાવવાનું કામ આવ્યું હોય એમ લાગે છે.

હિંદુ ધર્મના લાંબા ઇતિહાસમાં અનેક બિન્ન બિન્ન પ્રવાહોનો સંગમ થયો છે. એ મહાનદીનો પ્રવાહ ક્યાંક થંભી ગયો છે, ક્યાંક વાંકાચૂકો વહ્યો છે, ને ક્યાંક રેતીનાં વેરાન રણુ પણ ફેલાયાં છે. છતાં એ બધાનો ઝોક એક જ તરફ જતો જોઈ શકાય છે. હિંદુ ધર્મના સંપ્રદાયો અનેક થયા છે, છતાં એ સર્વનું પ્રયાણ આત્મદર્શનની એક જ દિશામાં ચાલતું નજરે પડે છે. સનાતન હિંદુ ધર્મના કેન્દ્રવર્તી સિદ્ધાન્તો એ નિર્જીવ કોચલાં નથી, પણ બળ અને કાવ્યથી ભરેલી જીવતી ને પ્રબળ શક્તિઓ છે. એમ ન હોય તોપણ, જે

હિંદુ ધર્મને આજે વીસ કરોડ ઉપરાંત માણસો અનુસરે છે તેના સિદ્ધાન્તો સમજવાની પ્રવૃત્તિ સાવ નીરસ તો ન જ ગણાય.

‘ધર્મ’ એ શબ્દનો અર્થ અનેકવિધ અને અટપટો છે. જે આદર્શો ને પુરુષાર્થો, પ્રણાલિકાઓ ને રીતિઓ મનુષ્યનું વ્યક્તિ તરીકેનું તેમજ સમાજના સભ્ય તરીકેનું ચારિત્ર ધડવામાં ફાળો આપે છે તે બધાં મળીને ‘ધર્મ’ બને છે. ધર્મ એટલે સદ્વર્તનનો નિયમ. એને અનુસરવાથી સંસારસુખ (અબ્યુદય) અને મુક્તિ (નિઃશ્રેયસ) બંને મળે.^૧ ધર્મમાં સદાચાર અને ઇશ્વરોપાસના બંનેનો સમાવેશ થાય છે.^૨ હિંદુના જીવનનું નિયમન કરવા માટે ધર્મના નિયમો બહુ જ વીગતવાર ઠરાવી રાખેલા છે. તેનાં પ્રતો ને ઉત્સવો, તેના સામાજિક ને કૌટુંબિક સંબંધો, તેની અંતર ટેવો ને અભિરુચિઓ બધાં એ ધર્મની રમૂતિ અનુસાર ચાલે છે.

મોક્ષ અથવા આત્માની વિમુક્તિ એ માનવજીવનનું અન્તિમ ધ્યેય છે; એ એનો આખરી મુકામ છે. આત્મગિરિને શિખરે પહોંચવું ને અમૃતત્વ પ્રાપ્ત કરવું એ ઇશ્વરે એને માટે નિર્મેષો આદર્શ છે. આપણે ઇશ્વરનાં બાળકો — અમૃતપુત્રો (અમૃતસ્ય પુત્રાઃ) — છીએ. માનવહૃદયનું આ સનાતન સ્વપ્ન, પોતાનું સાચું સ્વરૂપ ઓળખવાની

૧. યતોઽભ્યુદયનિઃશ્રેયસસિદ્ધિઃ સ ધર્મઃ । વૈશેષિકસૂત્ર

શંકરાચાર્યે ‘ધર્મ’ની વ્યાખ્યા આપતાં કહ્યું છે:—

અગતઃ સ્થિતિકારણં પ્રાણિનાં સાક્ષાત્ અભ્યુદયનિઃશ્રેયસહેતુર્યઃ સ ધર્મો બ્રાહ્મણાદૈર્વર્ણમિરાશ્રમિમિશ્ર શ્રેયોર્થિભિરનુષ્ઠીયમાનઃ । ગીતા શાંકરભાષ્ય.

(જેને લીધે જગત ટકી રહે છે, તથા જે પ્રાણીઓના અબ્યુદય ને નિશ્રેયસનો સાક્ષાત્ હેતુ છે, અને શ્રેયાર્થી બ્રાહ્મણ વગેરે વર્ણાશ્રમવાળાઓ જેનું આચરણ કરે છે, તેનું નામ ધર્મ છે.)

૨. અંગ્રેજીમાં જેને ethics (સદાચાર) અને religion (ઇશ્વરોપાસના કહે છે તે બંનેનો સમાવેશ સંસ્કૃત ‘ધર્મ’ શબ્દમાં થાય છે.

૪૬ : હિંદુ ધર્મ

આત્માની આતુરતા, એ હિંદુ ધર્મનો પાયો છે. એના ગર્ભમાં એવો વિચાર રહેલો છે કે મનુષ્યનો આત્મા એ જ સત્ છે; એ જ અમર છે; અધ્રુવ વસ્તુઓમાં એ એકલો જ ધ્રુવ છે; વિનાશ પામનારી વસ્તુઓની વચ્ચે એ એકલો જ અવિનાશી છે. આત્મા હસ્તી ધરાવે છે તેને લીધે જ હૃદયની કામનાઓ ને તર્કની દલીલો શક્ય બને છે. આત્માની હસ્તી તર્કથી સિદ્ધ કરી શકાતી નથી, પણ આત્મા ન હોય તો તર્ક પણ ન ચાલી શકે. વળી આત્માની હસ્તી કેવળ શ્રદ્ધાથી માનવાની વસ્તુ પણ નથી, કેમકે તર્કના પાયોમાં પણ એ જ શ્રદ્ધા રહેલી છે. મનુષ્યના આત્માની હસ્તીને વિષે જો શંકા ઉઠાવી શકાય, તો જગતની કોઈ પણ વસ્તુને વિષે શંકા ઊઠ્યા વિના ન રહે. જો કોઈ પણ વસ્તુ ‘છે’ એમ કહી શકાય, તો આત્મા તો છે જ. એ પરમ સત્ય છે. તે અવિનાશી છે, ને તેનામાં કદી ફેરફાર થતા નથી. એ અદૃશ્ય સત્ય છે, ને એના આધાર પર જ જગત અને તર્ક બંધું પ્રતિષ્ઠિત છે. આત્મા એ એવું ગૂઢ તત્ત્વ છે જે મૂકપણે પોતાની હસ્તીની ઘોષણા કરે છે. આપણે હસ્તીમાં છીએ એ જ પરમ સત્ય છે. એની સરખામણીમાં આપણાં મન કેવા વિચાર કરે છે એ વસ્તુ ઝાઝી વિસાતમાં નથી. માણસને ભય લાગે છે તેનું કારણ તેની અપૂર્ણતા છે. એ અપૂર્ણતા તેને મોક્ષરૂપી મુકામે પહોંચતો અટકાવે છે. એ અપૂર્ણતાથી તિમિર તેના અંતરમાં રહેલા જ્યોતિ પર આવરણ ફેલાવી તેને ઢાંકી દે છે. આપણા જીવનમાં કોઈ ધ્રુવ ને નિશ્ચળ તત્ત્વ હોય તો તે આપણો આત્મા છે. આપણે જો એ આત્માનો આશ્રય લઈએ તો આપણને ખબર પડે કે આ સંસારમાં અથવા તો આ અપાર દેખાતી ભવાટવીમાં આપણે એકલા અટુલા નથી, એટલું જ નહીં પણ આપણે સંસારસમુદ્રને તરી જઈ મૃત્યુને હંકારી શકીએ એટલી શક્તિ આપણામાં પડેલી છે. સૈંટ જોને કહેલું કે “જે જગતમાં છે તેના કરતાં મોટો તો તારા અંતરમાં બેઠેલો છે.”

મોક્ષ અથવા પૂર્ણત્વ અથવા બ્રહ્મનિર્વાણ એ મનુષ્યના સર્વ પુરુષાર્થનું અન્તિમ ધ્યેય છે ખરું; છતાં માણસોએ ઈશ્વરસ્વરૂપ વિષે અમુક જ વિચાર કરાવવા કે અમુક જ પ્રકારે તેની ઉપાસના કરવી એવો આગ્રહ હિંદુ ધર્મ રાખતો નથી. પરમાત્માને સંબોધવા ને બળવાની બાબતમાં તે માણસોને પૂરેપૂરી છૂટ આપે છે. હિંદુ તત્ત્વ-ચિન્તકો દ્વિલસદ્ધી ને સમાજશાસ્ત્રના સારા અભ્યાસી હતા; એટલે બોક્ષો પાસે ઈશ્વર અને તેની ઉપાસનાના વિષયમાં અમુક વિચારોનો બળાતકારે સ્વીકાર કરાવવાની જરૂર તેમને કદી જણાઈ નહોતી. ઈશ્વર વિષેના આપણા મત જ ખરા ને બીજા સહુના ખોટા એમ આપણે કહેવા લાગીએ ત્યારે ધાર્મિક વિષયોમાં ગેરસમજ ને કલહ પેદા થયા વિના ન રહે. વળી ધર્મમાં ગર્ભિત રીતે સ્વતંત્રતા સમાયેલી જ છે; અને માણસ જે વસ્તુ કે વિચાર ન સમજી શકે તે સ્વીકારવાની તેને ફરજ પાડવી એ એને માટે મોટામાં મોટી સજા છે. વળી મનુષ્યે ઈશ્વરની ઉપાસનાના જે અનેક પ્રકારો યોજ્યા છે તેનું વર્ગીકરણ કરવું પણ મુશ્કેલ છે. એક સંસ્કૃત શ્લોકમાં કહ્યું છે : “ જેમ આકાશમાં પંખીઓ, ને જેમ જળમાં માછલાં, પગલાંની કશી નિશાની મૂક્યા વિના વિચરે છે, તેમ જ્ઞાનવેતાઓ ઈશ્વર-પ્રાપ્તિને પંથે વિચરે છે.” પરમાત્મા મનુષ્યના આત્મામાં પ્રગટ થાય છે એ એક ગૂઢ ને અકળ વસ્તુ છે. તેનું વર્ણન કરતાં ઇસુ ખ્રિસ્તે કહેલું : “ પવન પોતાની મરજીમાં આવે તેમ વાય છે. તું તેનો અવાજ સાંભળે છે, પણ તે ક્યાંથી આવે છે ને ક્યાં જાય છે એ જાણી શકતો નથી. તેવું જ પ્રત્યેક ઈશ્વરપરાયણ મનુષ્યને વિષે સમજવું.” ઈશ્વર ક્યારેક વીજળીના ચમકારારૂપે, ને ક્યારેક આત્મામાં ઊઠતા એકાદ કંપરૂપે, દેખા દે છે. જે હિંદુ પોતાના ધર્મનો મર્મ જાણે છે તેને મન સર્વ ધર્મો પવિત્ર છે. સ્વીન્દ્રનાથના શાન્તિ-નિકેતનમાં, જ્યાં એક અદૃષ્ટ ઈશ્વરની ઉપાસના કરવામાં આવે છે ત્યાં, ઇતર ધર્મોની નિંદા કરવાની કે તેમને ગાળ દેવાની મનાઈ છે.

૪૮ : હિંદુ ધર્મ

ગાંધીજી ધાર્મિક વિચારો પરત્વે અતિશય સહિષ્ણુતા ધરાવે છે. બ્રાહ્મણ વિચારકો ઈતર ધર્મો પ્રત્યે કેવું વલણ ધરાવે છે એનો એક દાખલો આપતાં વિલસને લખ્યું છે : “ જે બ્રાહ્મણોએ વોરન હેસ્ટિંગ્સના હુકમથી સ્મૃતિગ્રન્થો પરથી હિંદુ કાયદાનું પુસ્તક બનાવી આપ્યું તેમણે તેની પ્રસ્તાવનામાં લખ્યું કે ઈશ્વરની ઉપાસનાના સર્વ પ્રકાર ગુણની દૃષ્ટિએ સરખા છે. તેમણે લખ્યું કે જુદા જુદા માણસો જુદા જુદા મત ધરાવે છે ને જુદા જુદા ધર્મ પાળે છે એ વસ્તુતઃ ઈશ્વરે રચેલી યોજનાનો જ એક ભાગ છે. કેમકે જેમ ચિત્રકાર જાત-જાતના રંગોથી ચિત્રને સુશોભિત બનાવે છે, અથવા જેમ માળી પોતાના બગીચાને રંગબેરંગી ફૂલોથી શણગારે છે, તેવી રીતે પરમાત્માએ દરેક પ્રજાને તેના પોતાનો નોખો ધર્મ ઠરાવી આપ્યો છે — એટલા માટે કે મનુષ્ય વિવિધ પ્રકારે એ સર્વેશ્વરની કીર્તિ ગાઈ શકે. એ સર્વ ધર્મોનું અન્તિમ ધ્યેય તો એક જ હોય છે, ને ભગવાનને તો એ બધા સરખા ગ્રાહ્ય લાગે છે. ”

પણ આનો અર્થ એવો નથી કે હિંદુ વિચારકોની પાસે ઈશ્વર વિષેની સાચી કલ્પનાઓ નથી ને તેથી તેઓ સર્વ માન્યતાઓને સરખા સાચી માને છે. પરમ સત્યનો સાક્ષાત્કાર તેમને થયેલો હોઈ તેને વિષે તેમના મનમાં ચોક્કસ કલ્પના હોય જ છે. પણ એ કલ્પના સહુએ સ્વીકારવી જોઈ એ એવો આગ્રહ તેઓ રાખતા નથી. તેઓ માને છે કે ચિત્ત જો નિર્મળ અને સંસ્કારી અને તો તેને સત્યનું દર્શન આપોઆપ થવા પામે. દરેક પ્રજાના માનસિક ને સામાજિક વિકાસનું પ્રતિબિંબ તે પ્રજાના ધર્મમાં પડ્યા વિના રહેતું નથી. એટલે કોઈ પણ પ્રજાની અભ્યારની માન્યતાઓને એકાએક મૂળમાંથી ઉખાડી નાખી તેને ઠેકાણે નવી માન્યતાઓ રોપવાનો પ્રયત્ન કરવાથી નુકસાન જ થાય. શુદ્ધિથી થતું ચિન્તન જેમ જેમ વધતું જાય ને જોડી કક્ષાએ પહોંચતું જાય તેમ તેમ જૂની અણધર કલ્પનાઓ હટતી જવાની. એટલે સાચો સુધારક તો માણસોના માનસિક ને નૈતિક સ્વભાવ સુધારવાનો

પ્રયત્ન કરે છે. સત્યનું દર્શન ઈશ્વર વિષે શ્રદ્ધાપૂર્વક મનમાં સેવેલી અમુક કલ્પનાથી થાય છે એના કરતાં વધારે તો અત્યંત સદાચારી ને તપોમય જીવન ગાળવાથી થાય છે. એટલે હિંદુ તત્ત્વચિન્તકો ધર્મના તાત્ત્વિક સિદ્ધાન્તો કરતાં ધર્મના આચરણ તરફ વધારે લક્ષ આપે છે. હિંદુઓનો ધર્મ એ ઈશ્વર વિષેનો અમુક વાદ કે મત છે એના કરતાં વધારે અંશે એક જીવનપથ છે; વિચારધારા છે એના કરતાં વધારે અંશે આચારમાર્ગ છે. માણસ ઈશ્વર ને તેના સ્વરૂપ વિષે અમુક વિચાર ધરાવે છે કે નહીં એ પરથી તેની ધર્મનિષ્ઠાની કસોટી નથી થતી. એની પરીક્ષા તો તે ધર્મનો — એટલે કે આચારના નિયમોનો — સ્વીકાર કરે છે કે અસ્વીકાર તે પરથી થાય છે.^૨

ધર્મ જે જગ્યામાં જગ્યા કોટિનું જીવન ગાળવાનો ઉપદેશ કરે છે તે તો ઈશ્વર વિષેની સાચી આસ્તિકતામાંથી આપોઆપ ફલિત થાય છે; ઈશ્વરની હસ્તી વિષે માણસમાં સાચી શ્રદ્ધા હોય તો એવું જીવન ગાળ્યા વિના એનો છૂટકો જ ન થાય. મનુષ્યના અંતરમાં વસતો પરમાત્મા એ જો પરમ સત્ય હોય, તો એ અંતર્યામીની આજ્ઞાને અનુસરીને કરેલું આચરણ તે આદર્શ આચરણ કહેવાય. માણસને પાળવાના સદ્ગુણો તે સત્યના જ બિન્ન બિન્ન પ્રકારો (સત્યાકારાઃ) છે. ‘સત્યં શિવં સુંદરમ્’ (સત્ય, સદાચાર ને સૌંદર્ય) એ આદર્શ મનુષ્યના જીવનની સાથે વણાઈ ગયેલાં હોય છે. એવો મનુષ્ય ત્યાગ, નમ્રતા, બંધુપ્રેમ અને વિશુદ્ધિની ભૂતિરૂપ હશે. આત્મ-બળ વડે ઇન્દ્રિયો પર જય મેળવવાથી દ્રેષનાં વાદળ અને વાસનાનાં

૩*. યોડવમન્યેત તે મૂલે હેતુશાસ્ત્રાશ્રયાદ દ્વિજઃ ।

સ સાષ્ટુર્ભિર્બહિષ્કાર્યો નાસ્તિકો વેદનિન્દકઃ ॥

મનુસ્મૃતિ ૨; ૧૧.

(જે દિન તર્કશાસ્ત્રનો આશ્રય લઈને ધર્મનાં એ મૂળની—એટલે કે શ્રુતિ અને સ્મૃતિની અવગણના કરે તે નાસ્તિક છે, વેદનિન્દક છે, ને સજ્જનોએ તેનો બહિષ્કાર કરવો ધટે છે.)

૫૦ : હિંદુ ધર્મ

ધુમ્મસ ઓસરી જાય છે. એટલે એવો જિતેન્દ્રિય પુરુષ ભારે સંકટની ધડીએ સંપૂર્ણપણે શાન્ત અને સ્વસ્થ રહેશે. મમે તેવાં અંગત દુઃખ કે પ્રજાકીય આદિત આવી પડે તોયે તે હેખતાઇને દિડ્મૂઠ નહીં બને. તેની પાસે આત્માની શાન્તિ, અડગ હૃદય, અને દીર્ઘ-દર્શી આંખ હશે, એટલે તે યોગ્ય સમયે યોગ્ય રીતે જ વર્તશે. તે કોઈ એક યા બીજા દેશનો પ્રજાજન નહીં હોય, પણ સાચા અર્થમાં જગતનો નાગરિક હશે, વસુધાને કુટુંબ માનનારો હશે તેના જીવનમાં આનંદ અને પ્રેમના આદર્શવાળો સત્ત્વગુણ એ સત્તાની ઝંખના ને મર્વવાળો રમેગુણ તથા મોહ અને જડતા ઉપજાવનાર તમેગુણ પર પ્રાધાન્ય ભોગવે છે. પૂર્ણ પુરુષ ધર્મનું આચરણ કરે છે તે કેવળ અંતરાત્માની પ્રેરણાથી. બીજા લોકો એ જ આચરણ બહારથી આજ્ઞા થાય ત્યારે કરે છે, અને રૂઢિ તથા લોકમત જ્યાં દોરે ત્યાં દોરાય છે.

આ આદર્શ આપણને કહે છે કે ક્રોધ અને લોભથી અલિપ્ત રહો, અને મન વચન કર્મથી શુદ્ધ રહી પ્રાણીમાત્ર પ્રત્યે પ્રેમ રાખો. પણ જે માણસો પાપ અને દુઃખનાં વમળમાં ને ઝંઝાવાતોમાં સપડાયેલા છે તેમને લાગે છે કે એ આદર્શની આરાધના કરવી એ તેમના ગળ બહારની વાત છે. સંસારમાં રહેનારા માણસોથી જે વાત બની શકે એવી નથી તે આ આદર્શ તેમની પાસે કરાવવા માગતો હોય એવો ભાસ એમને થાય છે. એને અનુસરવા જઈએ તો જીવવું દોહલું થઈ પડે એમ તેઓ માને છે. મોક્ષને માટે સર્વસ્વનો ત્યાગ ક્યાં વિના છૂટકો ન હોય તો ધણા લોકો મોક્ષ મેળવવાની પરવા ન રાખે. અત્યારે જગતની વ્યવસ્થા એવી ધડાયેલી છે કે જેઓ ઈશ્વરની આજ્ઞાને અનુસરીને ચાલે, જેઓ અંતરાત્માએ બતાવેલે રસ્તે ચાલે તેમને માટે સફળ થવાની કે જીવતા રહેવાની ઝાઝી આશા નથી. ઈસુના ગિરિપ્રવચનને અશક્ય આદર્શવાદ કહીને કેવો ભોલો મૂકવામાં આવે છે તે આપણે જાણીએ છીએ. એક તમારો મારનારને સામા

એ તમાચા મારવાને હાથ સળવળતા હોય ત્યાં તેની સામે તમાચો ખાવા માટે બીજો ગાલ ધરવાનું આપણને ન સૂઝે. કષ્ટસહનમાં આનંદ માનવો એ વસ્તુ પણ માણસની દૈવી સંપદનો એક અંશ છે. શરીરમાં એ કષ્ટ સહવાની શક્તિ નથી હોતી. ઇસુએ પણ કષ્ટ સહતાં સહતાં એકબેવાર માથું હલાવેલું, એમ માનીને ખ્રિસ્તી બોક્ષો મન વાળે છે. ઇસુએ પણ કહેલું: “ હે પિતા, આ જામ મારી સામેથી બની શકે તો ખસેડી બે. ” “ હે ભગવાન, હે પ્રભુ, તેં મને તજી કેમ દીધો છે ? ” જે બોક્ષો વહેવારકુશળ હોવાનો કાંકો રાખે છે તેઓ આદર્શને નીચો ઉતારી તેને સામાન્ય મનુષ્યસ્વભાવની હારમાં લાવી મૂકે છે. એ સ્વભાવ તો સત્તા ને બોભ, વિષયવિકાર ને શેતાનની લાલચોને વશ હોય છે. સંસારમાં રચ્યોપચ્યો રહેનારો આજનો સુધારક કહે છે: “ જૂના વખતના બોક્ષોએ કહેલું સાંભળ્યું છે કે ‘ તારે હત્યા ન કરવી. ’ પણ હું તમને કહું છું કે આહારને માટે પશુઓ, શિકારને માટે પંખીઓ, ને લડાઈમાં માણસો એટલાં બાદ કરતાં બીજાં કોઈની હત્યા તું ન કરીશ. અમાઊના બોક્ષોએ કહ્યું છે કે ‘ તું બોભ ન કરીશ. ’ પણ હું તમને કહું છું કે વેપાર અને સામ્રાજ્યશાસનમાં મોટા પ્રમાણમાં બોભ ભલે કરજો, પણ તે સિવાય કશાનો બોભ કરીશ નહીં. વળી જૂના જમાનાના બોક્ષોને તમે કહેતાં સાંભળ્યા છે કે ‘ તું કોઇનો દ્રેષ ન કરીશ. ’ પણ હું તમને કહું છું કે તું ફક્ત પછાત કોમોનો, શત્રુ પ્રજાઓનો, અને જગતનાં દીનદુઃખીનો જ દ્રેષ કરજો; બીજા કોઇનો દ્રેષ કરીશ નહીં. ” ધર્મ તો આપણને કહે છે કે સુખનો આધાર સત્તા કે સંપત્તિ પર નથી, પણ પ્રેમ અને શાન્તિ પર છે. માણસ અનેક મનગમતી ને મોહક વસ્તુઓનો ભોગ આપે તો જ તેનાથી ધર્મને રસ્તે ચાલી શકાય. આવા આપભોમની વાત સાંભળીને આપણા આગળ વધેલા સુધારકો ભડકી જાય છે. એટલે તેઓ ઇશ્વરી નિયમમાં એટલા બધા અપવાદ કરે છે ને એટલી છૂટછાટ મૂકે છે કે એનાથી એ

૫૨ : હિંદુ ધર્મ

નિયમનું દૈવત સાવ માર્થુ જાય છે. વળી, અત્યારના જમાનામાં આપણે હિંસા, ધનદોલતની રેલછેલ, અને શસ્ત્રાસ્ત્રોના સરંજામને મનુષ્યના જીવનનો પરમ પુરુષાર્થ માનીએ છીએ, ને તે પ્રમાણે વર્તીએ છીએ, તે વાજબી છે, એમ પણ એ લોકો કહે છે. એક માણસે ધણાં વરસ સુધી ખાતાં ખૂટે નહીં એટલા ધાન્યના ભંડાર ભરી રાખવાને મોટા કોઠારો ખાંધવાની યોજના કરી હતી; પણ રાતોરાત મોતે આવીને એનો એ લહાવો છીંનવી લીધો. આ વાત આપણા આજના સુધારકો ભૂલી જાય છે.

મનુષ્યનો અત્યારનો રાગદ્વેષાદિથી ભરેલો સ્વભાવ ખૂરો છે. અને મનુષ્યને આખરે જે આદર્શ સ્થિતિએ પહોંચવાનું છે તે અપ્રાપ્ય જેવી લાગે છે. આ વાસ્તવિકતા ને પેલો આદર્શ એની વચ્ચે મહા-સાગર જેવડું અંતર પડેલું છે, એ વાત હિંદુ વિચારકોની જાણમાં છે. પણ એટલા માટે તેઓ આદર્શને મારીમચડીને વિકૃત બનાવવાની લાલચમાં ફસાતા નથી. એમ કરવા જઇએ તો આપણુઃ અંતર્યામી આત્માનો દ્રોહ કર્યો ગણાય; ને તેની ક્ષમા આપણને કદી મળે નહીં. તેથી એ વિચારકો જીવનની વેરાન લાગતી ભૂમિમાંથી જ અણુમેલ એવા આદર્શરૂપી ફૂલવાડી ખીલવવા મથે છે. મનુષ્યનો સ્વભાવ ને તેના વિચારની ધરેડો બહુ ધીરે ધીરે બદલાય છે. મોક્ષ અથવા પૂર્ણત્વપ્રાપ્તિની સાધના કરતાં આપણે ધીરજ રાખવી જોઇએ. કર્મનો નિયમ આપણને કહે છે કે મનુષ્ય લાખો જન્મ પછી પૂર્ણત્વ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. જ્ઞાનને સર્વોચ્ચ કોટિએ — પરા-કાષ્ઠાએ — પહોંચાડવું હોય તો તેને માટે આપણે પુષ્કળ યોજના, પરિશ્રમ ને તપ કરવાં જોઇએ ને અતિશય મનોવ્યથા ભોગવવી જોઇએ. હૃદય અગણિત વેળા દુઃખથી કચડાઇ જાય ત્યારપછી જ આનંદથી નાચી શકે. માણસ ધણાં તપ ત્યાગ કરે ને ધણો આપ-ભોમ આપે ત્યારે જ તેનું ચારિત્ર શુદ્ધ ને નિષ્કલંક બને. ધણાખરા માણસો આત્મોન્નતિની નિસરણી પર એક એક પગથિયું કરીને જ

ચડે છે. ભોંયતળિયેથી માળ પર એક ફૂદકો મારીને ચડવાનું મળ્યું
અહુ ઝોછા માણસોનું હોય છે. વર્ણાશ્રમવ્યવસ્થા એ મનુષ્યસ્વભાવને
ધીરે ધીરે સુધારવાને હિંદુઓએ ધડેલી યોજના છે. ઈશ્વરનાં સરજેલાં
મનુષ્યમાત્રને જ્ઞાતી ઋષિ બનાવવા એ આશય આ યોજનાની પાછળ
રહેલો છે. તેના સિદ્ધાન્તો એ કોઈ સામાજિક સંધના સિદ્ધાન્તો નથી
પણુ આત્માના રાજ્યના સિદ્ધાન્તો છે. એ સિદ્ધાન્તો કોઈ એક જ દેશ
અને કાળને માટે નથી, પણુ સવ દેશ અને સર્વ કાળને લાગુ પડે
એવા છે. અંતરાત્માની આજ્ઞા તે નીતિ, અને સરકારનું ફરમાન તે કાયદો,
એ વ્યાખ્યા જો ખરી હોય, તો ધર્મ એ નથી નીતિ કે નથી કાયદો.
ધર્મ એ પરાપૂર્વથી ચાલી આવતી એક પ્રજ્ઞાલિકા છે; મનુષ્યોની
અગણિત પેઢીઓએ તેને શ્રદ્ધાપૂર્વક ટકાવી રાખેલી છે; અને તેના વડે
આપણું અંતરમાં સત્યનિષ્ઠા પાકે પાયે જામે છે. તેનો આધાર નથી
વ્યક્તિના અંતરનાદ પર ને નથી સરકારના કાયદા પર; ધર્મ એ બંનેથી
પર અને સ્વતન્ત્ર છે. તેથી જ રાજવંશોના ઝખડા ને પરદેશીઓની
ચડાઇઓ ભારતવર્ષના પ્રજાજીવનને સ્પર્શી શક્યાં નથી, ને એ
જીવનનો પ્રવાહ પાંચેક હજાર વરસ થયાં અખંડ ને અવ્યાહત વહ્યાં
કર્યો છે. ધરુના રોપ પરથી જેમ પવન વહી જાય તેમ વિજયનાં
એક પછી એક એમ અનેક વાવાઝોડાં ભારતવર્ષ પરથી પસાર થઈ
ગયાં છે, ને છતાં તેનાં કરોડો માણસોનાં જીવનનો પ્રવાહ જરા પણુ
બદલાયો નથી.

મોક્ષ અથવા વિમુક્તિ એ સર્વોચ્ચ આદર્શ છે; એ જીવનનો
પરમ પુરુષાર્થ છે;⁴ એ પરા ગતિ છે; ને માનવજાતિએ ચાલીને એ
દિશામાં આગળ વધવું રહ્યું છે. મનુષ્યનું આખું જીવન એ આદર્શને

૪. इह खलु धर्मार्थकाममोक्षाख्येषु चतुर्विधपुरुषार्थेषु मोक्ष एव
परमपुरुषार्थः । वेदान्तपरिभाषा १.

(આ જગતમાં ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ નામના ચાર પ્રકારના
પુરુષાર્થમાં મોક્ષ એ જ પરમ પુરુષાર્થ છે.)

૫૪ : હિંદુ ધર્મ

લક્ષમાં રાખીને ધડાય છે. મનુષ્યમાત્ર સરખાં છે કેમકે તેઓ સહુ ઈશ્વરનાં સંતાન છે. તેમને સહુને ઈશ્વરે નિર્મેલા એક જ આદર્શ લગી પહોંચવાનું છે એ કારણે પણ તેઓ સમાન છે. પણ એ આદર્શ પ્રત્યેની યાત્રામાં માણસોની પાસે ભાતું એકસરખું હોતું નથી; કોઈની પાસે ઓછું હોય છે, તો કોઈની પાસે વધુ. કોઈને માથે પાપ ને કુણ્હિનો ભાર ઓછો હોય, કોઈને માથે વધારે. કોઈને પોતાના જીવનને પ્રકાશ અને પ્રેમ વડે ઉજળવા માટે ઓછો પ્રયત્ન કરવાનો હોય, કોઈને વધારે. આશ્રમે એટલે જીવનની અવસ્થાઓ, અને વણી એટલે સમાજના વર્ગોની યોજના, એ બે દ્વારા વ્યક્તિના આત્માને કેળવી તેનો વિકાસ સાધવાની યોજના કરવામાં આવી છે. મનુષ્યના સ્વભાવમાં જે જીદાં જીદાં પાસાં છે એનો ખ્યાલ એ યોજના ધડવામાં રખાયેલો છે. કામ અથવા કામના એ મનુષ્યના જીવનનું મૂળ છે. મનુષ્ય કામનાઓનો પુંજ છે. મનુ કહે છે: “આત્મા કામનાઓનો દાસ બની જાય એ સારું નથી. છતાં જગતમાં કયાંયે કામનાનો અભાવ (‘અકામતા’) શોધ્યો જડે એમ નથી.”^૫ આપણી પ્રવૃત્તિઓની પાછળ પ્રેરક બળ આપણી કામનાઓનું હોય છે. એટલે એ કામનાઓને નિયમનમાં રાખવી ને તેને સન્માર્ગે ચલાવવી એ પણ ધર્મનો એક ભાગ થઈ પડે છે.^૬ એટલે કામ અથવા ભોગને

૫. કામાત્મતા ન પ્રશસ્તા ન ચૈવેદ્યાસ્ત્યકામતા ।

મનુસ્મૃતિ ૨; ૨૩.

૬. શુભાશુભાભ્યાં માર્ગાભ્યાં વદન્તી વાસનાચરિત્ ।

પૌરુષેણ પ્રયત્નેન યોજનીયા શુભે પથિ ॥

મુન્ધિકોપનિષદ્ ૨; ૫-૬.

(વાસનારૂપી નદી શુભ અને અશુભ એમ બે માર્ગો વહે છે. તેને માણસે પુરુષાર્થ અને પ્રયત્ન વડે શુભ માર્ગે ચલાવવી ધટે છે.)

તદ્માદ્ ગુણેષુ રજ્યેથા મા દોષેષુ કદાચન ।

અનિત્યમિદ્ મર્ત્યાનાં જીવિતં હિ ચલાચલમ્ ॥

પણુ વિહિત પ્રવૃત્તિ મણી તે કરવાની છૂટ આપી છે, ને તેની જીવનના ચાર પુરુષાર્થમાં ગણુના કરી છે. કામ એટલે કેવળ વિષય-વાસનાઓની તૃપ્તિ નહીં, પણુ આત્માના સ્વૈરવિહારનું એક પ્રગટ રૂપ. આપણે જ્યાં લગી ઇન્દ્રિયોના જીલ્લમર્મથી ભાગી ન છૂટીએ ત્યાં લગી એ વિમુક્તિ મળવી શક્ય નથી. મનુષ્યનું જીવન એ એક પછી એક અનેક ભોગવિલાસની નરી પરંપરા નથી. એ જીવન દ્વારા તો સનાતન ને શાશ્વત એવો આત્મા અનેક અશાશ્વત દેહોમાં અવતરીને પોતાનો વિકાસ સાધવા મથી રહ્યો હોય છે. એટલા માટે વર્ણાશ્રમવ્યવસ્થામાં મનુષ્યોની વાસનાઓને કૌટુંબિક જીવન અને સમાજસેવાને રસ્તે વાળેલી છે. મનુષ્યના ભાવનાત્મક અથવા કલાત્મક જીવનનો વિકાસ એ પણુ જીવનનો એક પુરુષાર્થ છે. પણુ કલા કંઈ તપ ત્યાગ સંન્યાસના વાતાવરણમાં ખીલી શકે નહીં. એને માટે આપણી પાસે અર્થ અથવા ધન હોવું જોઈએ. સમાજની આર્થિક જરૂરિયાતો સંતોષાય તો જ મનુષ્યોમાં રહેલી સર્જનશક્તિ છૂટી થાય ને ઉચ્ચતર સંસ્કારી જીવન ખીલવવામાં વપરાય. વ્યક્તિઓ કમાણી કરે તે સમાજના હિતને આંચ ન આવે એવી રીતે જ કરી શકે,

સુखे वा यदि वा दुःखे वर्तमानो विचक्षणः ।

यत्किनोति शुमान्येव स भद्राणीह पश्यति ॥

धर्मादपેતં यत्કર્મ यद्यपि स्यान्મहाफलम् ।

न तत्સवेત મેઘાવી ન તદ્વિતમિદ્વોચ્યતે ॥

મહાભારત-શાન્તિપર્વ ૨૧૯; ૬-૮.

(તેથી માણસે ગુણોમાં રચ્યાપચ્યા રહેવું, દોષમાં કદી નહીં. જગતમાં માણસોનું જીવન અનિત્ય છે, ચંચળ છે. જે વિચક્ષણ માણસ સુખમાં હોય કે દુઃખમાં છતાં સન્માર્ગે જવાનું જ પસંદ કરે છે તેનું જગતમાં કદચાણુ થાય છે. ધર્મથી જીલ્લડું કામ ભલે ભારે રૂબ આપનારું હોય છતાં બુદ્ધિશાળી માણસે તે ન કરવું, કેમકે તેથી હિત થવું નથી.)

૫૧ : હિંદુ ધર્મ

એ પ્રકારના નિયમો ઠરાવેલા છે. ૭ દરેક વ્યક્તિને સ્વતંત્રતા છે ખરી, પણ તેનો ઉપયોગ તે સમાજહિતની મર્યાદામાં રહીને જ કરી શકે છે. આત્મસંયમ એ ધન અને ભોગ પ્રાપ્ત કરવાનો એકમાત્ર રસ્તો છે. આમ કામ અને અર્થ બંનેની ઉપર ધર્મનો અંકુશ છે. ૮ જેમનામાં ધર્મનો અંશ પ્રધાન હોય તેઓ સાત્ત્વિક સ્વભાવના હોય છે; જ્યારે ધન ભેગું કરવા પાછળ પડનારામાં રજોગુણ પ્રધાન હોય છે, અને

૭. सर्वेषामेव शौचानामर्थशौचं परं स्मृतम् ।

ચોડ્યે શુચિઃ સ શુચિર્ન મૃદ્વારિશુચિઃ શુચિઃ ॥

મનુસ્મૃતિ ૫; ૧૦૬.

(સર્વ પ્રકારનાં શૌચોમાં અર્થશૌચ — એટલે કે ધર્મની મર્યાદામાં રહીને કમાણી કરવી તે — સર્વથી ઔષ્ઠ છે. જે માણસ અર્થ એટલે કે ધનની આબતમાં ચોખ્ખો છે તે જ ખરો ચોખ્ખો છે; માટી ને પાણીથી ચોખ્ખો થનારો ખરો ચોખ્ખો નથી.)

येऽर्था धर्मेण ते सत्या येऽधर्मेण धिगस्तु तान् ।

ધર્મ વૈ શાશ્વતં લોકે ન જહ્યાદ્ધનકાંક્ષયા ॥

મહાભારત—શાન્તિપર્વ ૨૯૮; ૧૯.

— (જે ધન ધર્મથી મળે તે જ ખરું. જે અધર્મથી મળે તેને ધિક્કાર છે. જગતમાં ધનની લાલસાથી શાશ્વત ધર્મનો ત્યાગ ન કરવો.)

૮. धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽस्मि भरतर्षभ । गीता ૭; ૧૧.

(હે ભરતર્ષભ ! પ્રાણીઓમાં ધર્મનો અવિરોધી કામ હું છું.)

ધર્મે વ્યર્થે ચ કામે ચ ધર્મ ઇવોત્તરો ભવેત્ ।

અસ્મિન્લોકે પરે ચૈવ ધર્માત્મા સુખમેષ્ઠતે ॥

મહાભારત—શાન્તિપર્વ ૯૧; ૫૨.

(ધર્મ, અર્થ અને કામમાં ધર્મ જ ઔષ્ઠ છે. ધર્માત્મા પુરુષ આ લોકમાં તેમજ પરલોકમાં સુખ ભોગવે છે.)

परित्यजेदर्थकामौ यौ स्यातां धर्मवर्जितौ । मनुस्मृति ૪; ૧૭૬.

(જે અર્થ અને કામ ધર્મ વિનાના હોય તેનો ત્યાગ કરવો.)

નયાં ભોગ ભોગવવા ઈચ્છનારામાં તમોગુણ પ્રબળ હોય છે. ને માણસ ધર્મના નિયમો પાળે છે તે આપોઆપ મોક્ષ પ્રાપ્ત કરે છે; અને તેથી કહ્યું છે કે ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ એ જીવનના ચાર પુરુષાર્થો છે.

જીવ અને જગતની ઉત્પત્તિ વિષે બંને ગમે તે મત સાચો હોય, સહુ એટલું તો કબૂલ કરે છે કે ધર્મ અથવા સદાચાર એ પરમ પુરુષાર્થ છે. હિંદુ ક્ષિત્રસૂત્રીમાં એમ કહ્યું છે કે જગતમાં મનુષ્યનો જન્મ ઇશ્વરની ધારણા પાર પાડવાને સારુ થયેલો છે. આપણા પૂર્વ-જન્મોની કોઈ વાસનાઓ અતૃપ્ત રહી ગઈ હોય છે તેને લીધે આપણે આ જગતમાં જન્મ લેવો પડે છે. આપણે નિર્જળ મટી બળવાન બનવું હોય, અજ્ઞાન મટી જ્ઞાનવાન બનવું હોય, તો તેને માટે તપસ્યા કરવી જોઈએ, કષ્ટ વેઠવું જોઈએ. આ ભવમાં કરેલાં પાપનું પ્રક્ષાલન તપ અને સંયમ વડે જ કરી શકાય. ‘આશ્રમ’ શબ્દના મૂળમાં ને ‘શ્રમ’ ધાતુ રહેલો છે તેનો અર્થ છે ‘કષ્ટ સહેવું’ યા ‘તપ કરવું’.^{૧૦} તપ વિના પ્રગતિ નથી; મયાં વિના મુક્તિ નથી. આપણું જીવન આદિથી અન્ત લગી એક પ્રકારનું મૃત્યુ છે. એવું મૃત્યુ એટલે આજના કરતાં વિશાળ જીવન. આપણે જેટલા વધારે આપણી ને જગતની દૃષ્ટિએ મરી જઈએ તેટલા વધારે ઇશ્વરની દૃષ્ટિએ જીવીએ. જીવન અને મરણ એકબીજામાં ઓતપ્રોત થઈ ગયેલાં છે. અને સંપૂર્ણ જીવન અથવા જીવનની પરાકાષ્ઠા એ મૃત્યુની પશુ પરાકાષ્ઠા છે. દરેક હિંદુના જીવનમાં ચાર અવસ્થાઓ ઠરાવેલી છે, તેને

૧*. તમસો લક્ષણં કામો રજસસ્ત્વર્થ ઉચ્યતે ।

સત્ત્વસ્ય લક્ષણં ધર્મઃ શ્રેષ્ઠયમેષાં યથોત્તરમ્ ॥ મનુસ્મૃતિ ૧૨; ૩૮.

૧૦. કિયચિરં ધ્રામ્યસિ ગૌરિ । કુમારસંભવ ૫; ૫૦.

(હે ગૌરી ! તું કેટલા વખતથી તપ કરે છે ?)

૫૮ : હિંદુ ધર્મ

‘આશ્રમ’ કહે છે.^{૧૧} પહેલો આશ્રમ તે બ્રહ્મચારી કે વિદ્યાર્થીનો, ને બીજો ગૃહસ્થ કે સંસારીનો. તે પછીના બે આશ્રમોમાં માણસ સંસારથી નિવૃત્ત થઈ ધૃધિરનો ને મનુષ્યમાત્રનો સેવક બને છે.

બાળકને ઉપનયન અર્થાત્ જનોઈ દેવાય એટલે કે આધ્યાત્મિક જીવનમાં તેનો પ્રવેશ થાય ત્યારથી બ્રહ્મચર્યાશ્રમનો આરંભ થાય છે. મનુષ્યનાં શરીર ને મનને કસીને ધડવાં એ આ આશ્રમનો હેતુ છે.^{૧૨} વિદ્યાર્થીઓ રાજના દીકરા હોય કે રંકના, સહુને ગુરુને ત્યાં અભ્યાસ દરમ્યાન ગરીબાઈમાં રહેવું પડે છે, એટલે વર્ગ વર્ગ વચ્ચે સમભાવ જામે છે. દરેક વિદ્યાર્થીને ભિક્ષા માગીને ખાવું પડે છે. ગરીબાઈની એ તાલીમની વિદ્યાર્થીના મન પર એવી પાકી છાપ પડે છે કે પવિત્ર ને સદાચારી જીવન માટે માણસ પાસે પૈસા હોવા જ જોઈએ એવું નથી. બ્રહ્મચારીઓને સ્વચ્છંદ કે સ્વેચ્છાચારની છૂટ નથી હોતી. તેમજ તેમને અજ્ઞાન ને આધિજ્ઞાન જન્મને રસ્તે પણ ચડાવી દેવામાં નથી આવતા. તેમને મરજી પડે તેવાં મંદિરો કે મૂર્તિઓ પોતાની કલ્પનામાં ધડવાની, કે વહેમો ને સાંકડા ધર્મમતોના પંજમાં ફસાવાની, છૂટ નથી અપાતી. સત્યની ઉપાસના, સત્યનું અનુશીલન,

૧૧*. બ્રહ્મચારી ગૃહસ્થાશ્રમ વાનપ્રસ્થો યતિસ્તથા ।

एते गृहस्थप्रमवाश्रित्वारः पृथगाश्रमाः ॥

મનુસ્મૃતિ ૬; ૮૭.

(બ્રહ્મચારી, ગૃહસ્થ, વાનપ્રસ્થ અને યતિ એ ચાર જુદાં જુદાં આશ્રમો છે, તે ગૃહસ્થાશ્રમમાંથી જન્મેલા છે.)

૧૨*. उपनीय गुरुः शिष्यं शिक्षयेच्छौचमादितः ।

आचारमभिकार्यं च संन्योपासनमेव च ॥

મનુસ્મૃતિ ૨; ૬૯.

(ગુરુએ શિષ્યને ઉપનયન આપ્યા પછી તેને છેક શરૂઆતથી સ્વચ્છતા, રીતભાત, અગ્નિહોત્ર ને સંધ્યોપાસના શીખવવાં.

ને પરાપૂર્વથી ચાલી આવતી પ્રણાલિકા પ્રત્યે આદર, એ ગુણો વિદ્યાર્થીઓમાં ફેળવાય એવો આગ્રહ રાખવામાં આવે છે. છોકરાઓની જેવી જરૂરિયાત ને જેવી તેમની શક્તિ તે પ્રકારનું શિક્ષણ તેમને અપાય છે. એ કામ આજે છે એવું અટપટું જૂના વખતમાં નહોતું, કેમકે છોકરાઓ બનિષ્યમાં કયા ધંધા કરવાના છે એ ધણુંખરું ચોક્કસ જાણી શકાતું. ધાર્મિક તેમજ ઇતર વિષયોના અભ્યાસક્રમમાં છોકરા છોકરીઓ વચ્ચે કશો ભેદ રાખવામાં ન આવતો. માત્ર સહશિક્ષણને ઉત્તેજન ન અપાતું.^{૧૩}

આ વિદ્યાભ્યાસની અથવા ઉમેદવારીની અવસ્થા પૂરી થાય એટલે વિદ્યાર્થી કુટુંબની જવાબદારી માથે લે છે. મનુ કહે છે: “પુરુષ એટલે પુરુષ પોતે એકલો નહીં; પણ તે પોતે, સ્ત્રી, અને બાળકો સહુ મળીને પુરુષ બને છે.”^{૧૪} તે કુટુંબને માટે કમાણી કરવા માંડે છે, ને એ રીતે સમાજનો આધારસ્તંભ બને છે. કૌટુંબિક જીવન

૧૩. પ્રાચીન કાળમાં છોકરીઓને છોકરાઓના જેવું શિક્ષણ અપાતું એનાં અનેક દૃષ્ટાન્તો છે. હારીત સ્મૃતિમાં સ્ત્રીના બે પ્રકાર ગણાવ્યા છે:

દ્વિવિધાઃ સ્ત્રિયો બ્રહ્મવાદિન્યઃ સઘોવધ્વજ્ઞ । તત્ર બ્રહ્મવાદિનીનામુપ-
નયનમગ્નીન્ધનં વેદાધ્યયનં સ્વગૃહે ચ મિક્ષાચર્યેતિ । સઘોવધૂનાં તુ ડગસ્થિતે
વિવાહે કર્યચિદુપનયનમાત્રં કૃત્વા વિવાહઃ કાર્યઃ ।

(બે પ્રકારની સ્ત્રીઓ : બ્રહ્મવાદિની અને સઘોવધૂ : તેમાં બ્રહ્મ-
વાદિનીઓને ઉપનયન, અગ્નીન્ધન, વેદાધ્યયન, અને પોતાના ઘરમાં
મિક્ષાચર્યા. સઘોવધૂનો વિવાહ આવી પડતાં, જેમતેમ ઉપનયન માત્ર
કરી વિવાહ કરવો.)

૧૪. एतावानेव पुरुषो यज्जायात्मा प्रजेति ह ।

વિપ્રાઃ પ્રાહુસ્તથા ચૈતથો મર્તા સા સ્મૃતાંગના ॥

મનુસ્મૃતિ ૯; ૪૫.

(પુરુષ પોતે, પત્ની, અને બાળકો એ બધાં મળીને ‘પુરુષ’ થાય
છે. વળી વિપ્રો કહે છે કે પતિમાં પત્નીનો પણ સમાવેશ થાય છે.)

અર્થો હ વા ઇષ આત્મનઃ । તરમાજ્ઞાયાં ન વિન્દતે નૈતાવત્પ્રજાયતે

૧૦ : હિંદુ ધર્મ

અને સમાજ પ્રત્યેનાં કર્તવ્યો માણસને મોક્ષપ્રાપ્તિમાં મદદમાર છે; એટલે એ બંનેમાં સંયમ હોવો આવશ્યક છે. દરેક માણસ પોતાને ભાગે આવેલું કામ જગતના હિતને લક્ષમાં રાખીને, ને ‘મારા આ કામ વડે હું સમાજની સેવા કરું છું’ એવી ભાવના મનમાં રાખીને, કરે એવી અપેક્ષા તેની પાસેથી રખાય છે. પોતાનાં મુખ્યચેનમાં રખેને ખલેલ પડે એવો વિચાર કરીને સમાજસેવાનું કામ તેનાથી પડતું ન મુકાય. ૧૫ આપણે મનુષ્યમાત્ર એકબીજાની સેવા કરવાને પ્રતિજ્ઞાથી બંધાયેલાં છીએ. ને આપણે એકબીજાની સેવાને કાળે જ જીવવું જોઈએ — વ્યક્તિએ કુટુંબની, કુટુંબે કોમની, કોમે રાષ્ટ્રની, ને રાષ્ટ્રે જગતની સેવા માટે. વર્ણવ્યવસ્થાની મર્યાદાઓ આ ગૃહસ્થાશ્રમને લાગુ પડે છે. એ વ્યવસ્થાના ગર્ભમાં એ જ વિચાર રહેલો છે કે આખી માનવજાતિ એક વિશાળ કુટુંબ છે, ને મનુષ્ય-માત્ર એકબીજાને આધારે જ જીવી શકે છે. એ વ્યવસ્થાની રચના સમાજની જરૂરિયાત ને વ્યક્તિનું હિત બંને લક્ષમાં રાખીને કરેલી

असर्वो हि तावद् भवति । अथ यदैव जायां विन्दतेऽथ प्रजायते तर्हि सर्वो भवति । तथा चैतद्वेदविदो विप्रा वदन्ति यो भर्ता सैव भार्या स्मृता ।

વાજસનેય બ્રાહ્મણ

(પુરુષ એકલો છે તે તો માત્ર પોતાનું અહમિયું છે. એટલે જ્યાં સુધી તે પત્ની મેળવતો નથી ને પ્રભ ઉત્પન્ન કરતો નથી ત્યાં સુધી તે અધૂરો રહે છે. પણ જ્યારે પત્ની મેળવે છે ને પ્રભ ઉત્પન્ન કરે છે ત્યારે તે આખો બને છે. એટલે જ વેદવેદા બ્રાહ્મણો કહે છે કે જે ભર્તા છે તે જ ભાર્યા છે.)

૧૫*. एवं प्रवर्तितं चक्रं नानुवर्तयतीह यः ।

अचायुरिन्द्रियारामो मोघं पार्थ स जीवति ॥ गीता ૩; ૧૬.

(આમ પ્રવર્તેલા ચક્રને જે નથી અનુસરતો તે મનુષ્ય પોતાનું જીવન પાપી બનાવે છે, ઇન્દ્રિયસુખમાં મગ્ન રહે છે, અને હે પાર્થ ! તે વ્યર્થ જીવે છે.)

છે. તે વ્યક્તિને પોતાથી પર એવી કોઇ શક્તિની ઉપાસનામાં પ્રેરે છે; તેની પાસે સ્વાર્થ છોડાવી તેને પરાધ પીડ જાણતાં ને પરદુઃખે ઉપકાર કરતાં શીખવે છે; ને તે રીતે તેના વ્યક્તિત્વને વિશાળ બનાવવામાં મદદ કરે છે. તેને સમાજના કોઈ એક જ કામમાં પરોવી દર્ધને આ વ્યવસ્થા તેનામાં સૂતી પડેલી શક્તિઓને જાગૃત કરવા મથે છે. વ્યક્તિ અને સમાજ બેના સ્વાર્થની વચ્ચે જે વિરોધનો ભાસ થાય છે તે વિરોધ શમાવી વ્યક્તિ અને સમાજનાં હિતનો મેળ સાધવાના પ્રયત્નનું એ એક ઉદાહરણ છે. વર્ણવ્યવસ્થાના મૂળમાં સિદ્ધાન્ત એ રહેલો છે કે માણસ પોતાને આખા સમૂહથી અળગો માની પોતાનો સ્વાર્થ સાધે, અથવા તો એક સમૂહ પોતાને આખા જગતથી અળગો માની પોતાનો સ્વાર્થ સાધે, એ ઉચિત નથી; પણ એ બંનેથી ઊંચું એક પ્રકારનું કલ્યાણ છે તે સધાવું જોઈએ; અને માણસે પોતાના વ્યક્તિત્વને પ્રતિદિન નવેસર ધડવું જોઈએ, ને પોતાની કાયા ધસી સમાજની અવિરત સેવા કરવી જોઈએ. માણસોના સ્વભાવમાં જે વિવિધતા છે તેને તે લક્ષમાં રાખે છે; અને દરેક માણસ પોતાના આત્માનો વિકાસ કઈ રીતે સાધી શકે, ને પોતાનું હીર પૂરેપૂરું કઈ રીતે દેખાડી શકે તે બતાવે છે. જુદા જુદા માણસો વચ્ચે સ્વભાવતઃ ભેદ અને વિષમતા હોય છે એમ તે કબૂલ રાખે છે ખરી, પણ તેનો પ્રયત્ન તો સમાનતાના આદર્શ સુધી પહોંચવાનો જ હોય છે. કુદરતનાં બળોની અવગણના ન કરતાં તેની સાથે સહકાર કરવાનો પ્રયત્ન એમાં છે. જેઓ આધુનિક જ્ઞાનનાં ચક્ષુમાં ચડાવીને વર્ણવ્યવસ્થાની ટીકા કરે છે તેઓ એટલું યાદ નથી રાખતા કે અતિશય ન્યૂનાધિક યોગ્યતા ને સંસ્કારવાળી પ્રજાઓના ભોંકાને સંજોગ-વશાત્ ભેગા રહેવા વારો જેવો હિંદુસ્તાનમાં આવેલો તેવો બીજા કોઈ દેશમાં આવ્યો નહોતો. વેદકાળ પૂર્વેની જે પ્રજાઓ સાથે આર્યોને બળવું પડ્યું તેઓ બાહ્ય સાધનસામગ્રી અને સંસ્કાર બંનેમાં આર્યો કરતાં ઊતરતી હતી. એ ‘એકજાત’ (એકવાર જન્મેલા)

૬૨ : હિંદુ ધર્મ

લોકોનો એથો શુદ્ધ વર્ણ બનાવવામાં આવ્યો. એવા લોકોમાં શુદ્ધિ, ભાવના કે સંકલ્પના એકે ગુણનો ખાસ વિકાસ થયેલો નથી હોતો. ‘ દ્વિજ ’ એટલે કે ખેવાર જન્મેલા લોકોના ત્રણ વર્ગ પાડેલા છે; અને તેમનામાં શુદ્ધિ, ભાવના કે સંકલ્પ એ ત્રણમાંથી જેનું બળ બીજાઓના કરતાં વધારે હોય તે પ્રમાણે તેમને એક યા બીજા વર્ગમાં મૂકવામાં આવે છે. જેમનામાં કુદરતે વિચાર ને ચિન્તનની શક્તિ મોટા પ્રમાણમાં મૂકેલી હોય તે બ્રાહ્મણ, જેમનામાં શરાતન અને પ્રેમના ગુણો વિશેષ હોય તે ક્ષત્રિય. જેમનાં મન જીવનનાં વહેવાર કામો કરવા તરફ વધારે ઢળતાં હોય તે વૈશ્ય. શુદ્ધિનાં કામ કરનારા, શસ્ત્ર ધારણ કરીને લડનારા, વેપાર ને ઉદ્યોગધંધા કરનારા, અને નરી મજૂરી કરનારા, એવા સમાજના ચાર વિભાગ જે પાડીએ તો ખરાખર આ ચાતુર્વર્ણ્યની વ્યવસ્થા થઈ રહે. એ સર્વ વર્ણો, પોતા-પોતાની શક્તિ વડે, ઈશ્વરની સરજેલી સૃષ્ટિની સેવા કરે છે—બ્રાહ્મણો તેમના આત્મજ્ઞાન વડે, ક્ષત્રિયો તેમના શરાતન વડે, વૈશ્યો તેમની કાર્યદક્ષતા વડે, અને શૂદ્રો તેમની સેવા ને પરિચર્યા વડે.^{૧૧} એ સર્વ

૧૬*. બ્રહ્મણસ્તુ સમુત્પન્નાઃ સર્વે તે કિં નુ બ્રાહ્મણાઃ ।

ન વર્ણતો ન જનકાદ્ બ્રાહ્મં તેજઃ પ્રપદ્યતે ॥

જ્ઞાનકર્મોપાસનાભિર્દેવતારાધને રતઃ ।

શાન્તો દાન્તો દયાલુષ્ચ બ્રાહ્મણશ્ચ ગુણેઃ કૃતઃ ॥

લોકસંરક્ષણે દક્ષઃ શૂરો દાન્તઃ પરાક્રમી ।

દુષ્ટવિપ્રહૃશીલો યઃ સ વૈ ક્ષત્રિય ઉચ્યતે ॥

ક્રયવિક્રયકુશલો યે નિત્યં યે પણ્યજીવિનઃ ।

પશુરક્ષાઃ કૃષિકરાસ્તે વૈશ્યાઃ કીર્તિતા ભુવિ ॥

દ્વિજસેવાર્ચનરતાઃ શૂરાઃ શાન્તા જિતેન્દ્રિયાઃ ।

સીરકાષ્ટવૃણવહાસ્તે નીચાઃ શૂદ્રસંજ્ઞકાઃ ॥

શુક્લનીતિ ૧; ૩૧-૪૩.

(બ્રાહ્મણમાંથી ઉત્પન્ન થયા તે બધા જ બ્રાહ્મણ. બ્રાહ્મણત્વનું તેજ

વર્ણો સમગ્ર સમાજના હિતને ખાતર, વખત આવ્યે, પોતપોતાના પક્ષ કે વર્ગનું હિત જતું કરે છે. અહંકાર અને કામવાસનાએ કરેલી માગણીઓને ધર્મ અને ન્યાયના નિયમો કરતાં ગૌણ માનવામાં આવે છે, કેમકે ધર્મ અને ન્યાયની રક્ષા કરવાનું કામ ઈશ્વરે આપણને સોંપેલું છે. જુદા જુદા વર્ણો પોતપોતાનાં કર્તવ્યો પાળે ત્યારે સમાજ ન્યાયપૂર્વક, અથવા કહો કે ધર્મ અનુસાર, ચાલે છે એમ કહી શકાય.

મહેનતમજૂરી કરનારા શ્રદ્ધાના સાચા હિત તરફ પણ દુર્લક્ષ કરવામાં નથી આવતું. વૈશ્યો વેપારરોજગાર કરે છે, ને સંપત્તિ તથા સુખચેતનમાં રાચે છે; છતાં એ ધન ધર્મની મર્યાદામાં રહીને જ મેળવવું ને વાપરવું જોઈએ એમ તેમને કહેવામાં આવે છે. વૈશ્ય વર્ણ એ એક મહાજન છે, ને તેના સભ્યો એકબીજાની સાથે આર્થિક સંબંધથી જોડાયેલા છે. છતાં તેમનામાં વેપારવૃત્તિ ને લોભપતાને છૂટાદોર મૂકવામાં આવ્યા નહોતા; કેમકે જગતની સંપત્તિનો કબજો પોતાના હાથમાં રાખતાં પણ તેમણે મનુષ્યો પ્રત્યે પ્રેમ રાખીને તેમની સેવા કરવી જોઈએ, એવો નિયમ હતો. બહારનાં આક્રમણ ને અંદરની અંધા-ધૂંધી સામે પ્રજાનું રક્ષણ કરવું એ ક્ષત્રિયોનું કામ હતું. રાજ્યનું લશ્કરી તન્ત્ર તેમના હાથમાં સોંપાયેલું હતું. પ્રજાના રાજકીય શાસનની વ્યવસ્થા તેમને હસ્તક હતી. આખી પ્રજાને લડવાની તાલીમ

વર્ણમાંથી કે પિતા પાસેથી મળતું નથી. જ્ઞાન, કર્મ, ઉપાસના આદિ વડે દેવોની આરાધના કરનાર, શાન્ત, દાન્ત, ક્યાલુ માણસ, તે ગુણોને લીધે, બ્રાહ્મણ ગણાય છે. જે માણસ પ્રજાની રક્ષા કરવામાં દક્ષ, શૂર, દાની, પરાક્રમી, ને દુષ્ટોની સાથે યુદ્ધ કરનાર હોય તે ક્ષત્રિય કહેવાય છે. જે માણસો ખરીદી ને વેચાણમાં કુશળ હોય, હંમેશાં વેપાર કરીને આર્થવિકા મેળવતા હોય, પશુરક્ષા ને કૃષિ કરતા હોય, તે જગતમાં વૈશ્ય ગણાય છે. જે લોકો દિવોની સેવા કરતા હોય, શૂર, શાન્ત, જિતેન્દ્રિય હોય, સીર, લાકડાં ને ધાસ વહેવાનું કામ કરતા હોય તે શૂદ્ર કહેવાય છે ને નીચ ગણાય છે.)

૬૪ : હિંદુ ધર્મ

આપી તેને લશ્કર તરીકે વાપરવાનો હિંદુ ધર્મનો ઇરાદો નહોતો. કુશળતા મેળવવાનો રસ્તો જ્યાં જુઓ ત્યાં એ જ છે કે અમુક માણસોને માટે અમુક કામો ઠરાવી તેમને તેમાં પરોવાઈ જવા દેવા. લડાઈમાં જવું, ને શસ્ત્રખળ વડે અન્યાયનો સામનો કરવો, એ જેમનું કર્તવ્ય છે તેમણે લડાયક વૃત્તિ કેળવવી જોઈએ ને યુદ્ધની તાલીમ લેવી જોઈએ. રાજ્યતંત્ર ચલાવવાની કળા સહુને આવડે એવી હોતી નથી. જે શિખાઉ મુસ્લિમો પોતાના મતદારોને રાજ કરવા તલપાપડ થઈ રહ્યા હોય છે, ને જેમની પાસે ચૂંટણીઓની ધમાલમાંથી મળે એ સિવાય ઝાઝી તાલીમ કે તૈયારી હોતી નથી, તેઓ રાજ્યનું તંત્ર સારી રીતે ચલાવવા અસમર્થ નીવડે છે, એ વાત આજે વધારે ને વધારે સમજાતી જાય છે. એટલે હિંદુ સમાજમાં એક ખાસ વર્ગને લડવાનું ને રાજ્યનો કારભાર ચલાવવાનું કામ સોંપી રાખેલું હતું; અને સમગ્ર પ્રજામાં રાજકારભાર કરવાની, દોર ચલાવવાની, ને સત્તા ભોગવવાની ઝંખના નહોતી. આ જમાનામાં મોટાં મોટાં યુદ્ધો લડાય છે તેની પાછળ ધારણા એ હોય છે કે આખી દુનિયાના રણીધણી થઈ પડી તેના પર દોર ચલાવવો, અને દુનિયા આખીનાં ઝગરોમાં પોતાનો માલ ખપાવવો. પ્રજાની નૈતિક ઉન્નતિ સાધવા માટે કે ધર્મની રક્ષા માટે આજે યુદ્ધો નથી લડાતાં. જગત આજે જોડા સંઘ્રમમાં પડી નવી નવી ને અણધારી સમસ્યાઓના કળણમાં ખૂંપતું જાય છે, તેનું કારણ એ છે કે રાજકાજનું જૂત સોંકાનાં મન પર સવાર થઈ બેઠું છે. જ્યાં રાજ્ય ચલાવવાનું કામ એક નોખા ધંધાદારી વર્ગના હાથમાં હોય, ત્યાં એ વર્ગ નિઃસ્વાર્થભાવે અમલ ચલાવે જ એની ખાતરી નથી, એવી દલીલ કદાચ કોઈ કરે. પણ હિંદુ સમાજરચનામાં એ વર્ગને જે તાલીમ આપવામાં આવે છે તે એવી જાતની છે કે એ વર્ગ પોતાનું કામ પૂરતી નિષ્ઠાથી ને ન્યાયપૂર્વક કરશે એવી ખાતરી રાખી શકાય. વળી રાજ્યકર્તાને ધર્મના નિયમો રહ કરવાની કે તેમાં

ફેરફારો કરવાની છૂટ નથી હોતી; તેમનો અધિકાર તો માત્ર એ નિયમોનો અમલ કરવા પૂરતો જ હોય છે. ધર્મમાં ફેરફારો તો નિઃસ્વાર્થ, અર્થિચ્છન ને આત્મપરાયણુ બ્રાહ્મણો કરે છે. શંકા ને મૂંઝવણને પ્રસંગે ધર્મના નિયમોનો અર્થ કરી બતાવવાનું કામ આ બ્રાહ્મણોનું છે.

આ સમાજની રચના સારામાં સારા અર્થમાં શિષ્ટપ્રધાન છે એમ કહી શકાય; કેમકે એમાં માત્ર રાગદ્વેષ વિનાના સુશીલ બ્રાહ્મણો જ ધર્મના નિયમો ઠરાવી આપે છે ને જરૂર જણાયે તેમાં ફેરફાર કરે છે. યજ્ઞદી, ઈરાની અને કેટલ પ્રજાઓમાં પણ કાયદા ધડવાનું કામ પૂજારીઓ ને પુરોહિતોના હાથમાં હતું. જેમનામાં જ્ઞાન, સંયમ અને વીતરાગતા હોય તેઓ જ સાચા બ્રાહ્મણુ ગણાતા; એટલે તેઓ પોતાનો સ્વાર્થ સાધવાને કાયદા ધડે એમ બનવું મુશ્કેલ હતું. જ્ઞાન-પ્રાપ્તિમાં અને જીવનને સુભગ ને સુંદર બનાવવાની પ્રવૃત્તિમાં રોકાયેલા બ્રાહ્મણો અમલદારો ને રાજધુરીઓના કરતાં શ્રેષ્ઠ ગણાતા. રાજા કે રાજપુરુષોને રુચે એવી રીતે વર્તવાને કે શાસ્ત્રના અર્થ કરવાને તેઓ બંધાયેલા નહોતા. તેઓ સર્વ પ્રકારની આર્થિક ચિન્તાઓમાંથી મુક્ત હતા, અને આધ્યાત્મિક વિષયોમાં કોઈ પાર્થિવ સત્તાના તાબેદાર નહોતા. આ પ્રધાની પાછળ એવો ખ્યાલ રહેલો છે કે દુનિયામાં જેટલા સારા સુધારા થાય છે તે બધાની શરૂઆત તો કોઈ એક જ માણસના મનમાં થાય છે, અને એ નવી વાત સાંભળીને દુનિયા પહેલાં તો બડકી જ જીટે છે. પ્રગતિનાં તમામ પગલાંને માટે જો પહેલાં બહુમતીની મંજૂરી લેવી પડે, તો સમાજ આગળ વધી શકે જ નહીં. સર્જનશીલ વિચારકો — બ્રાહ્મણો, તત્ત્વજ્ઞો, ફિલસૂફો — ને પૂરેપૂરી સ્વતંત્રતા હોય તો જ સમાજના સંસ્કાર ટકે ને તેની પ્રગતિ થવા પામે. મિ. બરટ્રેડ રસેલે કહ્યું છે: “જે માણસ પોતાના જમાનાથી આગળ વધેલો હોય તેને જો સ્વતંત્રતા ન હોય તો તેની પાંખો કપાઈ જાય.” મનુ કહે છે કે “વેદ જાણનાર

૬૬ : હિંદુ ધર્મ

કોઇ દિનેતમ એકલો ને ધર્મ કરાવી આપે તેને પરમ ધર્મ જાણવો; હસ હજાર અગ્નીઓએ કહેલા ધર્મને નહીં. ”૧૭

જુદા જુદા વર્ણોમાં આત્માનો વિકાસ ઓછાવતો થયેલો હોય, એટલે તેમને માટેના નીતિનિયમો પણ એ વિકાસ સાથે મેળ ખાય એવા ધડવામાં આવે છે. વૈશ્ય આર્થિક સુખસગવડોને ખાતર ઉત્સાહપૂર્વક જિંદગી સંધરી રાખે છે. ક્ષત્રિય સમાજની રક્ષા ને સુવ્યવસ્થાને ખાતર જિંદગી ક્રમાવી દે છે, ને શસ્ત્રબળ વાપરીને અન્યાયનો

૧૭*. एकोऽपि वेदविद्वन् यं व्यवस्येद् द्विजोत्तमः ।

સ વિદ્વેયઃ પરો ધર્મો નાજ્ઞાનામુદિતોઽયુતૈઃ ॥ મનુસ્મૃતિ ૧૨; ૧૧૩.

[સરખાવો:

एको द्वौ वा त्रयो वापि यद् ब्रूयुर्धर्मपाठकाः ।

સ ધર્મ ઇતિ વિદ્વેયો નેતરેષાં સહસ્રશઃ ॥ યમસ્મૃતિ

(ધર્મ પાઠકો એક, બે, કે ત્રણ મળીને ને કહે તેને ધર્મ જાણવો; બીજા હજાર માણસોએ કહેલાને નહીં.)

चत्वारो वेदधर्मज्ञाः पर्वत त्रैविद्यमेव वा ।

સા બ્રૂતે યં સ ધર્મઃ સ્યાદેકો વાષ્યાત્મવિત્તમઃ ॥

યાજ્ઞવલ્ક્યસ્મૃતિ ૧; ૧; ૯.

(વેદધર્મ જાણનાર, અથવા તો ત્રણ વિદ્યાને જાણનાર, ચાર બ્રાહ્મણો મળીને પર્વત થાય. એવી પર્વત ને કહે તે ધર્મ. અથવા તો કોઈએક જ અધ્યાત્મજ્ઞાનવાળો શ્રેષ્ઠ પુરુષ ને કહે તે પણ ધર્મ.)

धर्मशास्त्रं महर्षीणामन्तःकरणसंभूतम् । सीतोपनिष-

(ધર્મશાસ્ત્ર મહર્ષીઓનાં અંતઃકરણમાંથી મેળું કરીને રચાય છે.)

ब्राह्मणो वै प्रजानामुपद्रष्टा । काठकसंहिता ૯; ૧૬.

(બ્રાહ્મણ સર્વ લોકો પર દેખરેખ રાખનાર છે.)

त्रयो वर्णा ब्राह्मणस्य निर्देशेन वर्तेरन् । ब्राह्मणो धर्मान् प्रब्रूयात् ।

રાજા ચાતુર્વિધ્યાત્ । વસિષ્ઠધર્મસૂત્ર ૧; ૩૯-૪૧.

(ત્રણ વર્ણો બ્રાહ્મણ કહે તેમ વર્તવું. બ્રાહ્મણે સહુનો ધર્મ કહેવો ને રાજાએ તેનો અમલ કરાવવો.)]

પ્રતિકાર કરે છે. બ્રાહ્મણ ઉત્સાહ અને દૃઢતાપૂર્વક અહિંસામય જીવન ગાળે છે. તેની અહિંસા એ નિર્બળતા કે નામદીર્ઘની નિશાની નથી હોતી, પણ તેનો આત્મબળ અને દૈવી પ્રેમનું ચિહ્ન હોય છે.^{૧૮} તે ક્ષત્રિયાવસ્થામાંથી પસાર થઈ ચૂક્યો છે; ને એ અવસ્થા ઈશ્વરના સાચા ઉપાસકને માટે અણછાજતી છે એવી તેની ખાતરી થયેલી છે. સેંકડો વરસના પેઢીઉતાર શિક્ષણે અને વાતાવરણની અસરે હિંદુઓને સૌમ્ય, શાન્ત, ને ચિન્તનપરાયણ બનાવ્યા છે. એ સંસ્કારની અસરને લીધે જ તેઓ બ્રાહ્મણ સંન્યાસીના આદર્શને પૂજતાં શીખ્યા છે. આજે પણ તેઓ ગાંધીજી જેવા ધર્મપ્રાણુ, તપોનિષ્ઠ ને ક્ષીણકાય પુરુષને પૂજવા ને તેમને ચરણે વંદન કરવા ખુશીથી તૈયાર થાય છે.

બ્રાહ્મણ કરતાં ઊતરતી કોટિના બીજા વર્ણો પણ છે, અને યુદ્ધના કામ માટે એક વર્ણુ રાખવામાં આવ્યો છે, એ જોઈને હિંદુ ધર્મના ધણા અભ્યાસીઓના મનમાં એક એવો ભ્રમ પેદા થયો છે કે હિંદુ ધર્મની ઇમારત અહિંસાના પાયા પર નથી રચાઈ. એનો સાદો ખુલાસો એ જ છે કે આપણે નીચલી અવસ્થાઓને વટાવી ઉપર ચડવા માટે પણ એ નીચલી અવસ્થાઓમાંથી પસાર તો થવું જ જોઈએ. પણ પેલા અભ્યાસીઓ આ ખુલાસો ભૂલી જાય છે. આપણે જીવનરૂપી સીડી પર જેમ જાયે ચડીએ તેમ આપણું જીવન વધારે ઠંડક થવું જોઈએ. ખ્રિસ્તી સંત ક્રિસ્ટોફરની એક વાત છે. બાળક ઇસુને પોતાને ખભે ઉપાડી નદીને સામે કાંઠે લઈ જવાનું એ સંતે કબૂલ્યું હતું. જેમ જેમ તેઓ પાણીમાં વધારે ને વધારે જોડા ઊતરતા ગયા તેમ તેમ ખભા પરના ભારનું વજન વધવા લાગ્યું. એ વાત આપણને સહુને લાગુ પડે એવી છે. માણસમાત્ર શ્રદ્ધ

૧૮. “જે સાચા બ્રાહ્મણ છે તે તમારા કુકારાઘાત ઝીલ્યા કરશે, અને લોહી નીકળતાં ધા ઉપર ધા ઝીલતા બિલા રહેશે.” — ગાંધીજી : ‘ન્યાયક ધર્મભાવના’, પૃ. ૧૭.

૬૮ : હિંદુ ધર્મ

જન્મે છે; ૧૯ પણ ધીરેધીરે પોતાના વિષયવિકારો પર વિજય મેળવીને, અને જગતના છેવટના આધાર એવા પરમાત્માનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરીને તેઓ બ્રાહ્મણ બને છે. આપણે જીવનરૂપી ગિરિરાજ પર નેટલા જાએ ચડીએ, તેટલો આપણા માથા પરનો ખોળો વજનમાં વધશે; અને એ ખોળાનું વજન વધતું જાય તેટલા પ્રમાણમાં આપણે આપણી શક્તિ પણ વધારતા રહેવું પડશે. ક્ષત્રિયનું આત્મબળ મર્યાદિત રહ્યું, એટલે તેને શસ્ત્રબળ વાપરવાની છૂટ અપાઈ છે; જોકે એ બળ પણ તેણે મનમાં દ્રેષ રાખ્યા વિના, ને અંતર ન ડાંખે એવું કામ સાધવાને સારુ જ, વાપરવું જોઈએ. પણ બ્રાહ્મણનો ધર્મ તો એ જ છે કે તેણે શસ્ત્રબળનો સર્વથા ત્યાગ કરવો, ને મનમાં કોઈ પણ જીવ પ્રત્યે દ્રેષ કે વેરભાવ ન રાખવો.

એકાદરૂપી પરમ પુરુષાર્થ સુધી પહોંચાડનાર બીજા પુરુષાર્થો એકબીજા સાથે નિકટનો સંબંધ ધરાવે છે, એ બતાવનારો એક બીજો પણ દાખલો છે. મનુષ્યસમાજ અને મનુષ્યેતર પ્રાણીસૃષ્ટિ વચ્ચે એકતાનો સંબંધ છે, એ હિન્દુ સિદ્ધાન્તને આધુનિક વિકાસવાદ પણ ટેકો આપે છે. હિન્દુ ધર્મ જીવમાત્ર પ્રત્યે આદર અને પ્રાણીસૃષ્ટિના સર્વ પ્રકારો પ્રત્યે કેમબળતાનો ભાવ શીખવે છે. ન હિંસ્યાત્સર્વભૂતાનિ^{૨૦} એ નિયમ પશુપંખીને પણ લાગુ પડે છે. હિન્દુ ધર્મમાં એમ પણ માન્યું છે કે માંસાહારથી માણસની સૂક્ષ્મતર વૃત્તિઓ કુંઠિત થાય છે, ને તેનો વિકાસ થતો અટકે છે. માંસાહારથી શરીરને જે લાભ થાય છે તેના કરતાં અધિક હાનિ મનને થાય છે. ઈસુએ પોતે

૧૯. જન્મના જાયતે દ્યૌઃ સંસ્કારાદ્ દ્વિજ ઉચ્ચતે ।

વેદપાઠી મવેદ્વિપ્રો બ્રહ્મજ્ઞો બ્રાહ્મણો મવેત્ ॥ અત્રિસૃતિ (માણસ જન્મે શદ્દ જન્મે છે, સંસ્કાર પામે ત્યારે દ્વિજ કહેવાય છે. વેદપાઠ કરીને વિપ્ર બને છે, ને બ્રહ્મને જાણે ત્યારે બ્રાહ્મણ કહેવાય છે.)

૨૦. મહાભારત-વનપર્વ ૨૧૬; ૫૦.

પણુ ૨૫૪પણે કહ્યું છે કે પશુપંખીઓ પણ મનુષ્યની પૂજનાં અધિકારી છે, અને એક ચક્રલું સરખું પડે તે ઈશ્વરની નજર બહાર રહેતું નથી. છતાં ભારતવર્ષના લોકોને માંસાહારની ટેવ હતી; એટલે ધર્મકારોએ એ વિષે નિયમો કર્યા, એકલા શૂદ્ર વર્ણને માંસાહારની છૂટ રાખી ને બીજા વર્ણોને માટે એનો નિષેધ કર્યો. પરિણામે આખી હિંદુ કોમ એ આહારનો અધિકાધિક ત્યાગ કરતી જાય છે. ૨૧

વર્ણનો સંબંધ સમાજની અર્થવ્યવસ્થા સાથે છે. અત્યારનાં ધણાં વર્ણો ને જાતિઓ એ કેવળ ધંધાને અંગે પડેલા વિભાગો છે. દરેક માણસ બધાં જ કામ કરવાની લાયકાત નથી ધરાવતો. તે ધારે તે ઉદ્યોગધંધો શરૂ કરી શકે એમ તેને પોતાને જ લાગતું નથી.

૨૧. મનુસ્મૃતિમાં કહ્યું છે:

નાકૃત્વા પ્રાણિનાં હિંસાં માંસમુત્પત્તયતે ક્વચિત્ ।

ન ચ પ્રાણિવધઃ સ્વર્ગ્યસ્તસ્માન્માસં વિવર્જયેત્ ॥ ૫; ૪૮.

વર્ષે વર્ષેઽશ્વમેધેન યો યજેત શતં સમાઃ ।

માંસાનિ ચ ન જ્ઞાદેયસ્તયોઃ પુણ્યફલં સમમ્ ॥ ૫; ૫૩.

(પ્રાણીઓની હિંસા કર્યા વિના કદી માંસ પેદા થતું નથી. અને પ્રાણીઓનો વધ તો સ્વર્ગે લઈ જાય એવો નથી. માટે માણસે માંસનો ત્યાગ કરવો જોઈએ. વરસે વરસે એક અશ્વમેધ એમ એક માણસ સો વરસ લગી યજ્ઞો કરે; અને બીજો માણસ માંસ ન ખાય; એ બેના પુણ્યનું ફળ સરખું છે.)

યજ્ઞને માટે સુદ્ધાં હિંસા ન કરાય, એવો ઉપદેશ પણ ભારપૂર્વક દેવામાં આપ્યો હતો. મહાભારતમાં કહ્યું છે:

વીર્યૈર્દૈષુ યષ્ટવ્યમિતિ વૈ વૈદિકી શ્રુતિઃ ।

અજસંજ્ઞાનિ વીજાનિ છાગં નો હન્તુમર્હથ ।

નૈવ ધર્મઃ સતામસ્તિ યત્ર વપ્યેત વૈ પશુઃ ॥ શાંતિપર્વ

(વેદમાં કહ્યું છે કે યજ્ઞમાં અનાજના ઠાણા હોમવા. અનાજના ઠાણા તે જ બકરાં છે. માટે તમે બકરાંને ન મારશો. જેમાં પશુનો વધ કરવામાં આવે એ કંઈ સજ્જનોનો ધર્મ નથી.)

૭૦ : હિંદુ ધર્મ

તેમજ માણસો કામની શોધમાં પણ નીકળી પડતા નથી. પણ જે ધંધો તેમના આપદાદા કરતા આવ્યા તે ધંધો પોતે કરીને તેઓ સમાજની સેવા કરે છે. આ રીતે બેસુમાર હરીફાઈ અને એકલપેટા સ્વાર્થ પર અંકુશ મુકાય છે. દરેક પ્રકારના કામ અને ઉદ્યોગને ધાર્મિક કર્તવ્યરૂપ ગણવામાં આવે છે. કડિયા અને સુતાર, હુહાર અને ગોવાળ સહુ માને છે કે તેઓ પોતપોતાના કામ સારી રીતે કરીને ઇશ્વરની આરાધના કરે છે. ૨૨ મોટાં યંત્રો વડે થતા ઉત્પાદન અને મિશ્રોની મજૂરીવાળા આજના જમાનામાં આપણે બૂલી જઈએ છીએ કે માણસને જ્યારે કુટુંબથી વિખૂટા થવું પડે છે ને મોટી મિલમાં કામ કરવું પડે છે ત્યારે તેને કામ કરવામાં આનંદ નથી આવતો, ને તે જડ યંત્રની પેઠે કામ કરે છે. વર્ણવ્યવસ્થામાં માણસોને ધરખાર ને ગામ છોડી દૂર જવું પડતું નથી, ને ટૂંકી કમાણી માટે કલાકોના કલાક સુધી વૈતરું કરવું પડતું નથી; પણ એક જ ધંધો કરનાર અંધા માણસો પોતપોતાને ગામ કે ઘેર રહીને, પોતાના સ્વાભાવિક વાતાવરણમાં કામ કરી શકે છે. સામાજિક જીવનનો ઉલ્લાસ, અને તેમાં રહેલાં સૌંદર્ય, પ્રેમ, અને કર્તવ્યભાવના, કામ કરનારને સુખી બનાવવામાં મદદ કરે છે. તેનાં કુટુંબીઓ તેના કામમાં ભાગ પડાવતાં હોય તેને લીધે કામમાં રસ અને મીઠાશ આવે છે. સ્ત્રીઓ ને બાળકો પાસે કામ કરાવવું જ હોય, તો તેઓ ધરના વાતાવરણમાં રહીને કામ કરે એ અહતર છે; કેમકે તેમ કરવાથી તેમના કામમાં તેમની સર્જનશક્તિ દીપી જીતે છે. આવી રીતે કામ કરવામાં કુશળતા બતાવવાનો જેવો ઉત્સાહ માણસને થડે છે તેવો કેવળ હરીફાઈમાં સફળતા મેળવવાની કે માત્ર ધરાકોને સંતોષ

૨૨. યતઃ પ્રવૃત્તિર્મૂતાનાં યૈન સર્વમિદં તતમ્ ।

સ્વકર્મણા તમભ્યર્ચ્ય સિદ્ધિં વિન્દતિ માનવઃ ॥ ગીતા ૧૮; ૪૬.

(જેનામાંથી ભૂતમાત્રની ઉત્પત્તિ થઈ છે, ને જે આ આખા જગતને બંધાવી વળેલો છે, તેને પોતાના કર્મ વડે પૂજીને માણસ સિદ્ધિ મેળવે છે.)

આપવાની ધૃષ્ટિમાંથી ચડતો નથી. જે માણસો એક જ ઉદ્યોગ કે ધંધો કરે છે તેમનામાં સામુદાયિક ભાવના અને ધંધાની આબરૂનું ભાન પેદા થાય છે. જીવન માણસોને વાતાવરણની શાંત અસરમાંથી યોગ્ય પ્રકારનું ઉદ્યોગશિક્ષણ મળી રહે છે. તેઓ અળખાતાં એ ધંધાની બધી ચાવીઓ જાણી લે છે, અને એ આર્થિક પ્રવૃત્તિમાં પોતાનો આત્મા રેડે છે. આજના જમાનાની પરિસ્થિતિ ગૃહઉદ્યોગો ને નાના પાયાના ઉત્પાદનને માટે પ્રતિકૂળ છે એ સાચું. પણ એ સ્થિતિ બધા જ ઉદ્યોગોમાં છે એવું નથી. લલિત કલાઓ, સુશોભન અને શણગારને લગતા ઉદ્યોગો, અને ખેતીની પૂર્તિરૂપે કાંતણવણાટનાં કામ પણ, ઘેર બેઠે થઈ શકે એવાં છે. વળી વીજળી કે 'ઓઈલ એન્જીન'થી ચાલતાં નાનાં નાનાં કારખાનાં પણ કાઠી શકાય. એક એક નાત એટલે એક એક ધંધાનું મહાજન, એ સ્થિતિ હજી છેક નાજૂદ થઈ નથી. જીવનના આરંભમાં જ માણસને માટે આખા જીવનનો કાર્યક્રમ આંકી રાખવાની સૂચના ખોટી નથી; પણ માણસને કુદરતે આપેલી સ્વાભાવિક શક્તિ અને તેની ખાસ આવડતોનો જરા પણ વિચાર કર્યો વિના તેને આપદાદાનો જ ધંધો કરવાની ફરજ પાડવાથી જીવન ગુલામીરૂપ બની જાય. અને આજના જમાનાની અટપટી ને સંકુલ પરિસ્થિતિમાં એવા ચીલા ટકાવી રાખવા મુશ્કેલ થઈ પડે છે.

બહુ ચોક્કસ શબ્દોમાં બોલવું હોય તો એમ કહી શકાય કે માણસમાં શુદ્ધિ, ભાવના કે સંકલ્પ એ ત્રણમાંથી જે ગુણ વધારે પ્રબળ હોય તે પ્રમાણે તે માણસનો વર્ણ નક્કી થાય છે. આ ત્રણ ગુણો તે સત્ત્વ, રજસ્ અને તમસ્ એ ત્રણ ગુણોને મળતા આવે છે. ૨૨૬ એક ગ્રંથમાં કહ્યું છે કે તપ એટલે કે માણસનો

૨૨૬*. સવગુણો બ્રાહ્મણો વર્ણઃ ક્ષત્રિયસ્તુ રજોગુણઃ ।

તમાગુણસ્તપ્ત વૈદ્યો ગુણસામ્યાતુ શાસ્ત્રતા ॥

મવિષ્ણુપુરાણ ૩; ૪; ૨૩.

૭૨ : હિંદુ ધર્મ

પોતાનો પુરુષાર્થ, શ્રુત એટલે કે સંસ્કારનું વાતાવરણ, અને યોગિ એટલે કે વંશવારસો, એ ત્રણને આધારે માણુસનો વર્ણ નક્કી થાય છે.^{૨૩} તપની કસોટી એ અસ્પષ્ટ વસ્તુ છે, ને તપ નજરોનજર જોઈ શકાતું ન હોવાથી વ્યવહારમાં એની કસણી થઈ શકતી નથી. વાતાવરણના સંસ્કાર કુટુંબની રહેણીકરણી પર આધાર રાખે છે, ને એનો આધાર વળી યોગિ અથવા જન્મ એટલે કે પેઢીઉતાર મળેલા સંસ્કાર ઉપર રહે છે. તેથી વહેવાર કસોટી તો જન્મની જ રહી; એટલે કે વહેવારમાં તો જન્મ પરથી જ વર્ણ ઠરાવી શકાય.^{૨૪} હિંદુઓ ધર્મ અને પુનર્જન્મના જે સિદ્ધાન્તો માને છે તે આ છેલ્લા વિચારની સાથે મેળ ખાય એવા છે.

(બ્રાહ્મણ સત્વગુણવાળો, ક્ષત્રિય રજોગુણવાળો, ને વૈશ્ય તમોગુણવાળો હોય છે. જનામાં ત્રણે ગુણ સરખા પ્રમાણમાં હોય તે શદ્ર છે.)

સત્ત્વાધિકો બ્રાહ્મણઃ સ્યાત્ ક્ષત્રિયસ્તુ રજોઽધિકઃ ।

તમોઽધિકો ભવેદ્ વૈશ્યો ગુણસામ્યાતુ શદ્રતા ॥ મહાભારત

(બ્રાહ્મણમાં સત્વગુણ અધિક હોય છે; ક્ષત્રિયમાં રજોગુણ અધિક હોય છે; વૈશ્યમાં તમોગુણ અધિક હોય છે; અને શદ્રમાં ત્રણે ગુણ સરખા પ્રમાણમાં હોય છે.)

૨૩. તપઃ શ્રુતં ચ યોનિષ્વ ત્રયં બ્રાહ્મણ્યકારણમ્ । કુલ્યવિત્તવાળો

૨૪. આ વિચારના નમૂના૩૫ વચનો જુઓ :

સર્વેષાં જન્મના જાતિર્નાન્યથા કર્મકોટિભિઃ ।

પથાદીનાં યથા જાતિર્જન્મનૈવ ન ચાન્યથા ॥ સૂતસંહિતા

(સહુની જાતિ જન્મથી નક્કી થાય છે, કોટિ ધર્મ કર્યાં હોય તોયે ખીજ રીતે નહીં. જેમ પશુઓ વગેરેની જાતિ જન્મથી જ ઠરે છે, ખીજ રીતે નહીં.)

જન્મનૈવ મહામાતો બ્રાહ્મણો નામ જાયતે । શાતાતપ

(મહાભાગ બ્રાહ્મણ જન્મે ત્યારથી જ બ્રાહ્મણ જન્મે છે.)

જુદી જુદી જાતિઓના, ને જુદા જુદા સંસ્કારોવાળા લોકોને સંપ અને બંધુભાવથી રહેવું હોય તો તે વર્ણવ્યવસ્થા દ્વારા જ બની શકે એવું છે. એ વ્યવસ્થાના નિયામકોને લાગેલું કે અમુક માણસ કયા વર્ણનો ગણાય એ વ્યવહારમાં તો જન્મ પરથી જ નક્કી થઈ શકે એ સાચું; પણ સમાજના વિભાગોનો ખરો પાયો તો સદ્ગતિ અને ચારિત્ર જ છે. મનુ એટલી છૂટ મૂકે છે કે જો કોઈ માણસ સદાચારી ને શુદ્ધ જીવન ગાળે તો તે આનુવંશિક જાતિમાંથી ઉપર ચડી શકે છે.^{૨૫} મહાભારતમાં કહેવું છે કે “કુળ, સ્વાધ્યાય કે વિદ્યતા નહીં પણ સચ્ચારિત્ર એ જ દિવ્યત્વની કસોટી છે.”^{૨૬} આપણે જન્મ સિવાયની બીજી સર્વ વસ્તુઓ પ્રત્યે દુર્લભ કર્યું છે; તેનું પરિણામ એ આવ્યું છે કે વર્ણવ્યવસ્થાએ લોકોને સદાને માટે એકના એક વાડામાં પૂરી રાખ્યા છે, પેઢીની પેઢીઓ સુધી માણસોને ગુલામ બનાવ્યા છે, અને સમાજના અકુળિત વિકાસમાં મોટું વિઘ્ન નાખ્યું છે. જીવન સ્વભાવતઃ મુલાયમ હોઈ વાળ્યું વળે એવું છે, ને તે પ્રવાહી હોઈ સતત વહેતું રહે છે, એ વાત વર્ણવ્યવસ્થાનાં જડ ને વાળ્યાં વળે નહીં એવાં ચોકઠાં અને તેણે ઊભી કરેલી બેદરબાવની

૨૫. વળી:

શૂદ્રયોનો હિ જાતસ્ય સદ્ગુણાનુપતિષ્ઠતઃ ।

વૈશ્યત્વં ભવતિ બ્રહ્મન્ ક્ષત્રિયત્વં તથૈવ ચ ॥

બાર્જવે વર્તમાનસ્ય બ્રાહ્મણ્યમભિજાયતે ।

મહાભારત—વનપર્વ ૨૧૬; ૧૧-૨.

(શૂદ્ર યોગિમાં જન્મેલો માણસ જો સદ્ગુણનું અનુશીલન કરે તો, હે બ્રાહ્મણ, તે વૈશ્ય બને છે, ને ક્ષત્રિય પણ બને છે; અને સરળ વર્તન રાખે તો બ્રાહ્મણપદને પામે છે.)

૨૬. શૂણ્ય યક્ષ કુલં તાત ન સ્વાધ્યાયો ન ચ શ્રુતમ્ ।

કારણં હિ દ્વિજત્વે ચ વૃત્તમેવ ન સંશયઃ ॥

મહાભારત—વનપર્વ ૩૧૪; ૧૧૦.

૭૪ : હિંદુ ધર્મ

દીવાભોએ આપણને વિસારે પાડી દીધી છે. આપણા સમાજની અત્યારની સ્થિતિમાં બોકજીવન એવું છિન્નબિન્ન થઈ ગયું છે કે આપણે જન્મના સિદ્ધાન્તને ગોણુ પદ આપવું જોઈએ. એવી જ સ્થિતિ પૂર્વે હતી-ન થયેલી, તેને વિષે મહાભારતમાં કહ્યું છે: “હે મહાશુદ્ધિશાળી મહાસર્પ, સર્વ વર્ણોના સંકર થઈ ગયેલા છે; એટલે જન્મ પરથી વર્ણ ઠરાવવો મુશ્કેલ છે. શીલ અથવા સદાચાર પરથી જ વર્ણ ઠરાવવો જોઈએ. સ્વાયંભુવ મનુએ કહ્યું છે કે ચારિત્રનો વિચાર ન કરવામાં આવે તો સર્વ વર્ણો સરખા છે. એટલે, હે મહાસર્પ, હું કહી ગયા કે જે માણસમાં સંસ્કારી આચરણ હોય તેને બ્રાહ્મણ ગણવો.” ૨૭

૨૭. જાતિરત્ર મહાસર્પ મનુષ્યત્વે મહામતે ।

સંક્રાત્સર્વવર્ણાનાં દુષ્પરીક્ષેતિ મે મતિઃ ।

તસ્માચ્છીલં પ્રધાનેષ્ટં વિદુર્યે તત્ત્વદર્શિનઃ ॥

તસ્મિન્નેવં મતિદ્વિષે મનુઃ સ્વાયંભુવોઽબ્રવીત્ ।

કૃતકૃત્યાઃ સર્વવર્ણાં યદિ વૃત્તં ન પદ્યતિ ॥

યત્રેદાનીં મહાસર્પ સંસ્કૃતં વૃત્તમિષ્યતે ।

તં બ્રાહ્મણમહં પૂર્વમુક્તવાન્મુજગોત્તમ ॥

મહાભારત-વનપર્વ ૧૮૨; ૩૧-૭.

ન જાતિઃ કારણં તાત ગુણાઃ કલ્યાણકારણમ્ ।

વૃત્તસ્યમપિ ચાંડાલં તં દેવા બ્રાહ્મણં વિદુઃ ॥ વ્યાસ

(હે વત્સ, અમુક જાતિમાં જન્મવાથી કલ્યાણ થતું નથી. સદ્ગતિ ન કરનાર ચાંડાલ હોય તોપણ તેને દેવા બ્રાહ્મણ માને છે.)

સર્વોઽયં બ્રાહ્મણો લોકે વૃત્તેન તુ વિધીયતે ।

વૃત્તે સ્થિતસ્તુ દ્યૌઃપિ બ્રાહ્મણત્વં નિયચ્છતિ ॥

મહાભારત-અનુશાસનપર્વ ૧૪૩; ૪૬-૫૦.

(જગતમાં બ્રાહ્મણમાત્ર સદ્ગતિ ન વડે બ્રાહ્મણ થાય છે. સદ્ગતિ ન કરનાર શૂદ્ર પણ બ્રાહ્મણત્વ પામે છે.)

બ્રહ્મચર્યની અવસ્થા દરમ્યાન સર્વ વર્ણના વિદ્યાર્થીઓને સમાનભાવે સાથે રહેવાની તાલીમ અપાય છે ખરી, છતાં જુદા જુદા વર્ણોનાં કર્તવ્યોમાં જે ભેદ છે તેને ક્ષીણે અભિમાન અને અજમા-પણાનો ભાવ પેદા થવાનો સંભવ રહે છે. તેથી મનુષ્યમાત્ર તરફ સમાન-ભાવે વર્તવું જોઈએ એવો ઉપદેશ ધણી જમાએ, ને આગ્રહપૂર્વક, આપવામાં આવ્યો છે. જે વર્તન પોતાને અણુમતું હોય તે વર્તન ખીળની પ્રત્યે ન કરવું, એ જાંયામાં જાંચો સદૃશ્ય છે. વિષ્ણુપુરાણ કહે છે: “હરિ ભૂતમાત્રમાં વાસ કરે છે એમ જાણીને, પંડિતાએ ભૂતમાત્રની અનન્યભાવે સેવા કરવી ધટે છે.” ૨૮ અહિંસા, સત્ય, અસ્તેય, શૌચ અને ઇન્દ્રિયનિગ્રહના ગુણોને ચારેય વર્ણોએ કેળવવા

શ્લોકોડપિ શીલસંપન્નો બ્રાહ્મણાદધિકો ભવેત્ ।

બ્રાહ્મણો વિગતાચારઃ શ્લોકોડીનતરો ભવેત્ ॥

મવિષ્યપુરાણ ૧; ૪૪; ૩૧.

(શદ્ર પણ શીલવાન હોય તો બ્રાહ્મણ કરતાં ચડિયાતો છે. બ્રાહ્મણને અનાચારી હોય તો શદ્રથી હલકો છે.)

ન જાત્યા બ્રાહ્મણધ્વાત્ર ક્ષત્રિયો વૈશ્ય એવ વા ।

ન શ્લો ન ચ વૈ મ્લેષ્છો મેદિતા ગુણકર્મભિઃ ॥ શુક્નીતિ ૧; ૩૮.

(બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય, શદ્ર ને મ્લેષ્છ જન્મથી થતા નથી. એ વિભાગો શુણ્કર્મ અનુસાર પાડેલા છે.)

જન્મથી વર્ણ એમ કહેનાર એક મત, અને કર્મથી વર્ણ એમ કહેનાર ખીલે મત, બેની વચ્ચે સમન્વય સૂચવનાર ત્રીજો મત છે:

પુનર્વચ્ચિ નિબોધ્ચં સમાસાન્ન તુ વિસ્તરાત્ ।

સંસિદ્ધિ યાન્તિ મનુજા જાતિકર્મસમુચ્ચયાત્ ॥

મવિષ્યપુરાણ ૧; ૪૬; ૨.

(ફરી વિસ્તારથી નહીં પણ સંક્ષેપમાં કહું છું તે સાંભળો. માણસો જાતિ અને કર્મનો સમુચ્ચય કરવાથી મોક્ષ પામે છે.)

૨૮*. एवं सर्वेषु भूतेषु भक्तिरव्यभिचारिणी ।

કર્તવ્યા પંકિતૈર્જાત્વા સર્વભૂતમયં હરિમ્ ॥ વિષ્ણુપુરાણ ૧; ૧૬; ૯.

૭૧ : હિંદુ ધર્મ

ધટે છે, એમ મનુએ કહ્યું છે. ૨૯ આખરે તો વર્ણના ભેદ એ આપણી અપૂર્ણતાઓને લીધે પેદા થયા છે; એટલે એ ભેદને અંગે કોઈના મનમાં ગર્વ ન ઊપજવો જોઈએ. પરમાત્માને વર્ણ કે જાતિ નથી; તે વર્ણ ને જાતિથી પર છે. વર્ણના નિયમો ગૃહસ્થાશ્રમમાં જ લાગુ પડે છે. ત્યાં પણ એ નિયમો મનુષ્ય તરીકે પાળવાનાં કર્તવ્યો કરતાં ઊંચા નથી. આજે તો જરૂરી વસ્તુ એ છે કે વર્ણવ્યવસ્થાની પાછળ જે આદર્શ રહેલો છે તે સ્વીકારવો, અને આજના કરતાં વધારે સારી સમાજસેવાની ભાવના ફેળવવી. ધર્મને દ્વપણુ લગાડનારું જનન, અને અમુક વર્ણોને જીવનની સુખસમવડો ન મળવા દેનારા પ્રતિબંધો, એનો માનવપ્રેમ ને અંધુત્વની ભાવના સાથે મેળ ખાતો નથી; અને તેથી તેનો ત્યાગ કરવો ધટે છે. મનુ એને હિતોજન આપતા નથી. તે કહે છે: “શૂદ્ર વર્ણુર્માથી ખેડૂત, કુળનો મિત્ર, ગોવાળ, નોકર, નાવી, અને નોકરીએ રહેવા આવેલો. અજાણ્યો મરીય, એટલાના હાથનું ખાવાની છૂટ છે.” ૩૦

મુસલમાનો હિંદમાં આવ્યા ત્યાં લગી વર્ણુ અને જાતિના નિયમો કડક ન હતા. સમાજના નિયમો પ્રવાહી ને સ્થિતિસ્થાપક હતા, અને

૨૧. અહિંસા સત્યમસ્તેય શાંત્મિન્દ્રિયનિમ્રઃ ।

एतं सामासिकं धर्मं चातुर्वर्ण्येऽब्रवीन्मनुः ॥ मनुस्मृति १०; ६३.

चतुर्भिरपि चैवैतैर्नित्यमाश्रमभिर्भिद्विजैः ।

दशलक्षणको धर्मः सेवितव्यः प्रयत्नतः ॥

धृतिः क्षमा दमोऽस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ।

धीर्विद्या सत्यमक्रोधो दशकं धर्मलक्षणम् ॥ मनुस्मृति ૬; ૧૧-૨.

(આ ચારે આશ્રમવાળા દ્વિજે હંમેશાં પ્રયત્નપૂર્વક આ દસ લક્ષણવાળા ધર્મનું સેવન કરવું. ધૃતિ, ક્ષમા, દમ, અસ્તેય, શૌચ, ઈન્દ્રિય-નિગ્રહ, બુદ્ધિ, વિદ્યા, સત્ય ને અક્રોધ એ ધર્મનાં લક્ષણો છે.)

૩૦*. આર્થિક: કુલમિત્રં ચ ગોપાલો દાસનાપિતૌ ॥

एते शूद्रेषु भोज्यान्ना यश्चात्मानं निवेदयेत् ॥ मनुस्मृति ૪; ૨૫૩.

શાસ્ત્રવચનોનો ઉપયોગ સમાજનો વિકાસ રોકવા માટે ન થતો. કેટલાંયે વ્યક્તિઓ ને કુટુંબો નીચલા ગણાતા વર્ણમાંથી ઉપલા વર્ણમાં ચડ્યાની વાતો પુરાણોમાં મળી આવે છે. માણસ ચડીને ઉપલી ગણાતી જાતિમાં જઈ શકે છે કે જીતરીને નીચલી ગણાતી જાતિમાં પણ જઈ શકે છે, એટલે કે જાતિનો ઉત્કર્ષ યા અપકર્ષ થવો શક્ય છે, એમ મનુ કબૂલ કરે છે.^{૩૧} ધીરે ધીરે માણસન સંસ્કાર સુધારીને તેની જાતિ કેવી રીતે બદલી શકાય તેના પણ નિયમો આપેલા છે. નીચલા ગણાતા વર્ણોના શીલવાન ને ધર્મિષ્ઠ માણસો ઉપલા ગણાતા વર્ણોમાં જઈ શકતા.^{૩૨} હિંદુ ભારત જ્યારે રાજકીય સ્વાતંત્ર્ય ગુમાવી બેઠું, અને નવા રાજ્યકર્તાઓએ ધર્માન્તર

૩૧. તપોવીજપ્રભાવૈસ્તુ તે ગચ્છન્તિ યુગે યુગે ।

उत्कर्षं चापकर्षं च मनुष्येष्विह जन्मतः ॥

दानकैस्तु क्रियालोपादिमाः क्षत्रियजातयः ।

वृषलत्वं गता लोके ब्राह्मणादर्शनेन च ॥ મનુસ્મૃતિ ૧૦; ૪૨-૩.

(દરેક યુગમાં માણસો, તપ અને ખીજના પ્રભાવ વડે, જન્મની જાતિ છોડીને ઉત્કર્ષ કે અપકર્ષ પામ્યા છે. આ ક્ષત્રિય જાતિઓ ધીરે ધીરે કર્મો ને સંસ્કારોના લોપથી, ને બ્રાહ્મણોનું દર્શન ન થવાથી, જગતમાં શૂદ્રત્વને પામી છે.)

शुचिरुक्लृष्टशुश्रूषुर्मृदुवागनहंकृतः ।

ब्राह्मणायाश्रयो नित्यमुत्કृष्टं जातिमश्नुते ॥ મનુસ્મૃતિ ૯; ૩૩૫.

(અંતર્બાહ્ય સ્વચ્છતાવાળો, પોતાથી શ્રેષ્ઠ માણસોની સેવા કરનાર, મૃદુ વાણી બોલનારો, અહંકાર વિનાનો, હંમેશાં બ્રાહ્મણાદિને આશ્રયે રહેલો માણસ ચડીને પોતાના કરતાં ઉત્કૃષ્ટ જાતિમાં જાય છે.)

૩૨. जातो व्यासस्तु कैवर्त्याः श्रपाक्याश्च पराशरः ।

शुक्र्याः शुक्रः कणादाख्यस्तथोल्लूक्याः सुतोऽभवत् ॥

हरिणीगर्मसंभूत ऋष्यशृंगो महामुनिः ।

तपसा ब्राह्मणो जातः संस्कारास्तेन कारणम् ॥

ને વટાળની નીતિ શરૂ કરી, ત્યારે સમાજમાંથી સાહસવૃત્તિ અભોપ થઈ ગઈ, અને કાયદા ને રૂઢિની આંધળી પૂજા શરૂ થઈ. રાષ્ટ્રની એકતાને એથી ધણો જ ધક્કો પહોંચ્યો. આપણે ધર્મની જતી રહેલી મૂળ ભાવનાને ફરી જાગૃત થવાની છે, ને તેના પર જામી ગયેલા રાખના થર ઉડાડી તેનો અગ્નિ પ્રજ્વલિત કરવાનો છે. એ ધર્મ અમુક રૂઢિઓની કે મતમતાંતરની દીવાલોમાં પુરાઈ રહેલો નહોતો; પણ નવે નવે રૂપે પ્રગટ થતો, નવા નવા દેહ ધારણ કરતો, જૂની રૂઢિઓ બદલતો, ને નવા ચીલા પાડતો. રાજકીય અવ્યવસ્થાના જમાનામાં જાતિભેદને જે વધારેપડતું મહત્ત્વ અપાયેલું તેની હવે જરૂર રહી નથી. જાતિભેદ જે સામાજિક વિષયો પૂરતો રહે તો જ બિવિધ્યમાં ટકી શકે. દરેક સમાજમાં લોકો પોતાના જેવાં જ વિચાર ને રહેણીવાળા લોકો સાથે બેઠીવહેવાર રાખે છે. જે લોકો એક જ ધંધો કરતા હોય તેમનામાં સમાન સંસ્કારોની પ્રણાલિકા વધારે સારી ખીલે છે. એટલે એક જ ધંધાવાળા લોકોમાં બેઠીવહેવાર થવા લાગે છે. પ્રાચીન ભારતમાં પણ જુદી જુદી જાતિઓના લોકો વચ્ચે લગ્નવહેવારની મનાઈ નહોતી; તેમ તેને ઉત્તેજન પણ અપાતું નહીં.

गणिकागर्मसंभूतो वसिष्ठश्च महामुनिः ।

तपसा ब्राह्मणो जातः संस्कारास्तेन कारणम् ॥

મવિષ્ણુપુરાણ ૧; ૪૨; ૨૨, ૨૬, ૨૯.

(બ્યાસ બ્રાહ્મણના, પરાશર ચાંડાલીના, શુક શુક્રીના, ને કલ્યાદ ઉલ્કીના દીકરા હતા. હરિણીને પેટે જન્મેલા મહામુનિ ઋષ્યશૃંગ તપ વડે બ્રાહ્મણ થયા હતા; એટલે સંસ્કાર પરથી જ વર્ણ નક્કી થાય છે. ગણિકાને પેટે જન્મેલા મહામુનિ વસિષ્ઠ તપ વડે બ્રાહ્મણ થયા હતા; એટલે સંસ્કાર પરથી જ વર્ણ નક્કી થાય છે.)

‘નૃત્યુત્કર્ષ’ અને ‘નૃત્યપત્કર્ષ’ નું ઐતિહાસિક ને તાત્ત્વિક દૃષ્ટિએ વિવેચન, અનેક દૃષ્ટાન્તો સહિત, મહામહોપાધ્યાય પુરુષોત્તમ વામન કાણેના ‘હિરેટરી ઓફ ધર્મશાસ્ત્ર’ વૉ. ૨, પાર્ટ ૧, પ્રકરણ ૨ માં પૃ. ૬૧ થી ૬૬ સુધી કરેલું છે.

અનુલોભ અને પ્રતિલોભ વિવાહો સામાન્યપણે ન થતા. હિંદુ કાયદો અનુલોભ વિવાહને નામજૂર પણ નથી કરતો. કદ એવા વિવાહ ધણી ન થતા હોય તો તેનું કારણ એ છે કે એનાથી સમાજના અન્તર્ગત, ઔદ્યોગિક, સામાજિક અને આધ્યાત્મિક જીવનમાં વિક્ષેપ પડવાનો ભય રહે છે. જાતિને નિકટના સામાજિક સંબંધોનો પાયો ગણવામાં આવે એથી રાષ્ટ્રના વિશાળ જીવનમાં વિક્ષેપ પડતો નથી. સત્રાટ અશોકે એના હિંદુ પ્રધાનને કહેલું તેમ, “વિવાહ કે નિમંત્રણનો સવાલ હોય ત્યારે જાતિનો વિચાર કરવો ઠીક છે, ધર્મનો સવાલ હોય ત્યારે નહીં. કેમકે ધર્મનો સંબંધ શીલની સાથે છે, અને શીલને જાતિની સાથે કશી લેવા દેવા નથી.”

હિંદુઓમાં સમાજસેવાની ભાવના નહોતી એમ કહેવું એ હડહડતું જૂઠાણું છે. અસ્પૃશ્ય વર્ગ પ્રત્યે જે વર્તન થઈ રહ્યું છે તેના તરફ આંગળી કરીને હિંદુ ધર્મ પર ધણી આક્ષેપ કરવામાં આવે છે. એ આક્ષેપ કરનારાને એટલું યાદ નથી રહેતું કે બીજા સ્વતંત્ર દેશોએ આજના જમાનામાં પણ તેમના પછાત વર્ગોને માટે જે કંઈ કર્યું છે તેના કરતાં ધણી અધિક ને મોટી સેવા સ્વતંત્ર ભારતવર્ષે તેના પોતાના પછાત વર્ગોની કરી હતી. આજની શ્રેષ્ઠ પ્રજાઓએ ટાસમાનિયા ને ઓસ્ટ્રેલિયાના મૂળ વતનીઓને, અમુક માવરી પ્રજાઓને, અને ઉત્તર અમેરિકાના રેડ ઇન્ડિયનોને કેવી રીતે સુધાર્યા છે? તેઓ સામાન્યપણે એ પ્રજાઓને એવી રીતે સુધારે છે કે આખરે એ પ્રજાઓનો નાશ થાય છે. જ્યાં એમ કરવું

ડૉ. સુંબઈની હાઇકોર્ટમાં બાઈ લક્ષ્મી વિ. કસ્યાણસિંગના કેસમાં રાજપૂત પુરુષ અને બ્રાહ્મણ સ્ત્રી વચ્ચેનું લગ્ન, બાઈ કાશી વિ. જમના-હાસના કેસમાં બ્રાહ્મણ સ્ત્રી અને શૂદ્ર પુરુષ વચ્ચેનું લગ્ન, મુન્નીલાલ વિ. શ્યામાના કેસમાં શૂદ્ર પુરુષ અને વૈશ્ય સ્ત્રી વચ્ચેનું લગ્ન, ગેરકાયદે ઠરાવવામાં આવ્યાં હતાં. એથી બિલડું, બાઈ ગુલાબ વિ. જીવલુલાલના કેસમાં અનુલોભ લગ્ન, તથા નાથી વિ. મહેતા છાયાલાલના કેસમાં બ્રાહ્મણ પુરુષ અને શૂદ્ર સ્ત્રીનું લગ્ન કાયદેસર ઠરાવવામાં આવ્યાં હતાં.)

૮૦ : હિંદુ ધર્મ

શક્ય નથી હોતું ત્યાં તેઓ એ ક્રોમોને પાપ અને દુરાચારશી ક્રિયામાં કુબાડી દે છે. એવાં પાપ અને દુરાચાર તો સામાન્યપણે જન્મલી બોકોના જીવનમાં હોતાં પણ નથી. કાફરો અંગ્રેજના રક્ષણ તળે, ને જીવાના બોકો વલંદાના રક્ષણ તળે, રહીને ક્ષાત્ત્રા હોય, અને મલાયા તથા પડોશના પ્રદેશો ને બ્રિટિશ હિંદની વસ્તીઓ તેમને સુધારવા આવનારાઓનાં આક્રમણથી નાશ ન પામી હોય, તો તેનું કારણ એ છે કે બલા ને દયાળુ ઇશ્વરે તેમને જે આભોહવામાં રાખ્યાં છે તે સુધારવા આવનારાઓને સદતી નથી. ઉપજી કટિબંધના પ્રદેશોમાં ગોરાઓ કદી કાયમનું રહેઠાણ કરી શકે એમ નથી. એ પ્રદેશોને તેઓ તાબે રાખી શકે, પણ ત્યાં વસવાટ કરી શકવાના નથી. કુદરતે આટલી મર્યાદા ન મૂકી હોત તો ઉપજી કટિબંધના એ પ્રદેશોનો ઈતિહાસ જીદી જ રીતે રચાયો હોત. ખીજી બાજુ, આર્યો ન્યારથી ઊતરતી ક્રોટિની સંસ્કૃતિવાળી પ્રજાઓને મળ્યા ત્યારથી તેમણે એવા ઉપાયો યોજ્યા જેને લીધે વસ્તીના જીદા જીદા ભાગો સામાજિક ને આધ્યાત્મિક ક્ષેત્રમાં વિકાસ સાધી શકે. આર્યોએ કાળા બોકોના અનાર્ય દેવ કૃષ્ણને પણ અપનાવી લીધા, ને તેમની પાસે પરમાત્માના પિતૃત્વનો ને મનુષ્યના બંધુત્વનો સંદેશ અપાવ્યો. કૃષ્ણના વર્તનથી સમાજ ભડકી ઊઠેલો; ને ઇંદ્ર તથા બ્રહ્મા એ વૈદિક દેવો ક્રોધે ભરાયા હતા. આજે એ જ દેવોના આર્ય ઉપાસકો કૃષ્ણને ઇશ્વરના અવતારરૂપે પૂજે છે. પણ કૃષ્ણને આર્ય ઋષિઓ ને વિચારકો પ્રત્યે ધણો આદર હતો; અને કહેવાય છે કે તેમણે યુધિષ્ઠિરના રાજસૂય યજ્ઞમાં બ્રાહ્મણ અતિથિઓના પગ ધોવાનું કામ કર્યું હતું. આર્યોએ અનાર્ય દેવો પ્રત્યે ધણો સ્નેહભાવ બતાવ્યો; ન્યાં બની શક્યું ત્યાં તેમનાં રૂપમાં સુધારો કર્યો; ને જરૂર જણાઈ ત્યાં તેમને ગૌણ પદ આપ્યું. મહિષના ઉપાસકોને તેમણે કહ્યું કે પરમાત્મા મહિષના કરતાં મોટો છે. નાગના ઉપાસકોને તેમણે શિખા-મણ આપી કે નાગના કરતાં મોટો એક નાગેશ્વર અથવા કૃષ્ણ છે,

ને તેણે કાળીનામની કથા પર નૃત્ય કર્યું છે. નીચલા ગણુતા વર્ગોને ધીરે ધીરે સુધારવામાં આવ્યા હતા, એ હકીકતની નિશાનીઓ. ભારતવર્ષની સંસ્કૃતિના ઇતિહાસમાં ઠેરઠેર દેખાય છે. મનુષ્યોમાં રહેલી માનવતા તરફ દુર્લક્ષ કરવાની વૃત્તિ જ્યારે ભોકામાં દેખાઈ ત્યારે બુદ્ધ કે શંકર જેવા તત્ત્વદર્શીઓ થયા, ને તેમણે કહ્યું કે જીવ્યા નીચા સહુની એક જ ગતિ થવાની છે. આ દેશ એ હજાર માઇલ લાંબો ને પંદરસો માઇલ પહોળો છે. અત્યારે અવરજવરના જે સાધનો છે તે હજુ થોડા વખતથી જ થયાં છે. ગ્રામીન ભારતવાસીઓએ પછાત વર્ગોને સુધારવાનું કામ ઉપાડીને ઉત્સાહભરે પાર પાડ્યું ન હોત, તો આજે આપણે ત્યાં ‘હરિજનો’ પાંચ કરોડ નહીં પણ ધણી વધારે હોત. જ્યારે પરદેશી વિજેતાઓ દેશમાં આવ્યા ત્યારે હિંદુઓ હેયતાઈ ગયા; અને તેમણે, કેવળ આત્મરક્ષાને અર્થે, ચાલુ વર્ણોને કાયમનું રૂપ આપી દીધું, ને કેટલીક કામો ચાતુર્વર્ણના વાડાની બહાર રહી ગઈ. મનુષ્યે તો કહ્યું છે કે “ચાર ઉપરાંત પાંચમો વર્ણ ક્યાંયે છે જ નહીં.”^{૪૪} તે છતાં જે જાતિસમૂહો પર ધર્મનો પ્રભાવ પડ્યો નહોતો તેનો પાંચમો વર્ણ બન્યો. “જે માણસોએ ધર્મીયરણુ છેક જ તણ દીધું છે, જેઓ હમેશાં નિર્દય છે, પરપીડક છે, કૂર છે, હિંસક છે, અવિવેકી છે, તેઓ એવછ છે.”^{૪૫}

૩૪. બ્રાહ્મણઃ ક્ષત્રિયો વૈશ્યક્ષયો વર્ણા દ્વિજાતયઃ ।

ચતુર્થે એકજાતિસ્તુ શૂદ્રો નાસ્તિ તુ પંચમઃ ॥ મનુસ્મૃતિ ૧૦; ૪.

(બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય અને વૈશ્ય એ ત્રણ વર્ણો દિગ્ન છે. ચોથો શૂદ્ર તે એકવાર જન્મેલો છે. એ ઉપરાંત પાંચમો વર્ણ નથી.)

સ્મૃતાન્વ વર્ણાન્વિત્યારઃ પંચમો નાધિગમ્યતે ।

મહાભારત-મનુશાસનપર્વ ૪૭; ૧૮.

(વર્ણ ચાર ગણાયા છે. પાંચમો વર્ણ મળતો નથી.)

૩૫. ત્યક્તસર્વધર્માચરણા નિર્ધુનાઃ પરપીડકાઃ ।

ચંદાન્વ હિંસકા નિત્યં મ્લેચ્છાસ્તે ધ્રુવિવેક્ષિનઃ ॥ શુક્લનીતિ ૧; ૪૪.

૮૨ : હિંદુ ધર્મ

આ લોકોની કુદૃશ વિષે જોટલા કડક શબ્દો કહીએ તેટલા ઓછા છે. કોઈ માણસ દૈવવશાત્ નીચલા ગણાતા વર્ણમાં જન્મ્યો છે અથવા તો પરબ્રજનો છે એટલા માટે તેની જોડે માણસાઇનું વર્તન ન રાખવું એ હિંદુ ધર્મની ધર્મભાવનાનું વિરોધી છે. હવે કંઈક વધારે શાન્તિ રથપાઠ છે, એટલે હિંદુ નેતાઓ ધર્મનું કેન્દ્રવર્તી સત્ય દઢતાથી ઉચ્ચારી કહેવા લાગ્યા છે કે અદ્યપિ અદ્ય મનુષ્યને પણ આત્મા છે, અને એ માણસને કદી ઉગારી જ ન શકાય એટલે તે અધર્મ છે એમ માનવું અજીવનું છે.

વાનપ્રસ્થ અને સંન્યાસ એ છેલ્લા બે આશ્રમ છે. આપણા આ વિવેચન પૂરતા તેમને એક ગણી શકાય. તેમાં પ્રવેશ કરનાર માણસોએ હરીશ્વરવાળા જીવનકલહમાંથી નિવૃત્તિ લીધેલી હોય છે. સંન્યાસી એ હિંદી મનુષ્યત્વનો સર્વોચ્ચ પ્રકાર છે. માણસ સ્વાર્થ-માત્ર છોડી દે છે; અને રાગ, દ્વેષ, મોહ, મમતા આદિનો ત્યાગ કરીને, પ્રગતિ કરતો કરતો, અહંભાવનો સર્વથા નાશ કરે છે. તે સર્વ આશ્રમમાંથી પસાર થયો હોય છે, અને હવે એ સર્વથી પર બને છે. તેની ભાવના કામવિકાર અથવા રાગદ્વેષ રૂપે નહીં પણ ઈશ્વર-ભક્તિ રૂપે પ્રગટ થાય છે. તે આખી માનવજાતિને એક ને અખંડ રૂપે જુએ છે, અને તેનું મન વહેમ ને અણુદ્વિના પાશમાંથી છૂટી જાય છે. તેની સર્વ શક્તિઓ માનવજાતિની સેવામાં વપરાય છે, કેમકે તે જાણે છે કે હરિ સર્વ જૂતોમાં વાસ કરે છે એટલું જ નહીં પણ સર્વજૂતમય છે. જે પુરુષ જૂતમાત્રને આત્મામાં ને જૂતમાત્રમાં આત્માને જુએ છે, જેના મનમાં સ્વાર્થ કરતાં પરમાર્થ વધારે પ્રબળ છે, તેનું મન અધર્મ કરવા તરફ કદી વળતું નથી. ૭૧ તે ભગવદ્-

૩૬*. સર્વમાત્મનિ સંપન્નયેત્સચ્ચાસચ્ચ સમાહિતઃ ।

સર્વે આત્મનિ સંપન્નમાત્મનઃ કુસ્તે મનઃ ॥ મનુસ્મૃતિ ૧૨; ૧૧૮.

(માણસે ધ્યાનસ્થ થઈને સત્ તથા અસત્ બંનેને આત્મામાં જોવાં. જે માણસ સહુને આત્મામાં જુએ છે તેને અધર્મ કરવાનું મન થતું નથી).

ગીતાનો સ્થિતપ્રજ્ઞ છે; બૌદ્ધ ધર્મનો બુદ્ધ છે; અપરિવ્રજ્યામાં રાચનારો, તપ ત્યાગ કષ્ટમાં આનંદ માનનારો બ્રાહ્મણ છે. તેનું મન સમત્વ અનુભવે છે, ને તેનું હૃદય શાન્તિ ને આનંદથી ભરપૂર હોય છે. તેને મનુષ્યમાત્ર પર, એટલું જ નહીં પશુપંખી પર પણ, પ્રેમ ને અનુકંપા હોય છે. તે ક્રોધની સામે ક્રોધ નથી કરતો, પણ તેને પ્રેમ વડે જીતે છે. તેનામાં મનુષ્યનો આત્મા વિશાળમાં વિશાળ રૂપ ધારણ કરે છે, ને આપ્તા જગતને પ્રેમપાશમાં બીડે છે. ઉપનિષદના ઋષિઓના કાળથી સંન્યાસીના આદર્શ ભારતવર્ષના જીવનમાં શ્રેષ્ઠ સ્થાન ભોગવ્યું છે. એ આદર્શ પ્રાપ્ત કરવા માટે રાજ્યોએ તેમના સુગટ અને દંડ હેઠા મૂકીને ગરીબાર્થનાં ભગવાં વસ્ત્ર ધારણ કર્યાં છે; રણાંગણ પર લડતા સુભટોએ વિજયનો ગર્વ તજી શસ્ત્રો ફેંકી દીધાં છે; અને કુશળ વેપારીઓ ને કારીગરો સ્વસ્થ ચિત્ત રાખીને, અને કર્મનું ફળ ઇશ્વરને ચરણે ધરીને, પોતપોતાનાં કામ કરતા આવ્યા છે.

આ સંન્યાસીઓ સામાન્યપણે જગતના સેવકો ને સહાયકો હોય છે. એમાંના મોટામાં મોટા — જેવા કે શંકર અને રામાનુજ, રામાનંદ અને કબીર — રાષ્ટ્રના જીવનમાં ઓતપ્રોત થઈ ગયા છે; અને તેમણે તેના ધર્મનો પાયો નાંખ્યો છે. છતાં મધ્યયુગીન યુરોપની પેઠે ભારતવર્ષમાં પણ ધણા સંન્યાસીઓએ સંસારની ચિન્તા ને જંગલમાંથી ભાગી છૂટી જંગલમાં ચાલ્યા જવાની ભૂલ કરી હતી. મઠમાં ને ગુફાઓમાં રહેનારા આ સંન્યાસીઓ અને વનવગડે ને રણમાં રવડનારા પરિવ્રાજકો અંધારામાં ભૂલા પડેલા જેવા છે. તેમને પોતાના પાપનું ભાન નિરંતર જાગ્રત હોય છે, અને તેઓ પોતાની સુક્રિતનો જ વિચાર સદા કર્યા કરે છે, એ બતાવે છે કે તેઓ પોતાની ભિંદગી ઉગારવાની ફિકરમાં પડી એ ભિંદગી ગુમાવી બેઠા છે. મધ્ય યુગમાં યુરોપ પર સંસારત્યાગ ને સંન્યાસનો જે જીવાળ ફરી વળેલો તે ઈસુના શિક્ષણને વફાદાર નહોતો; કેમકે ઈસુએ તો

૮૪ : હિંદુ ધર્મ

આપણને કહેલું કે આપણે એમ જ માનવું કે આપણે શેઠના વિશ્વાસુ વાણેતર છીએ, ચોકી કરવા બેસાડેલા દરવાન છીએ, ધણી સુપરત કરીને મોકલેલા મુનીમ છીએ, કે એ પિતાના પુત્ર છીએ ને તેણે આપણા પર વિશ્વાસ રાખીને પોતાનું કામ આપણને સોંપ્યું છે. એ જ પ્રમાણે, જેઓ જીવનના સંગ્રામમાંથી પાછી પાની કરી ભાગી જાય છે તે સાચા સંન્યાસી નથી. સાચા સંન્યાસી તો મનમાં અતિશય નમ્રતા, જવલંત શ્રદ્ધા, ને સાચો પ્રેમ રાખી માનવજાતિને કાળે કષ્ટ વેઠવા ને જહેમત ઉઠાવવા તૈયાર હોય છે.

પરમ પદને પામવા સારુ મનુષ્યે હંમેશાં ધર્મના નિયમોને અક્ષરશઃ વળગી રહેવું જોઈએ એવું નથી. સાવ સામાન્ય દેખાતા જીવોનો એકાએક હૃદયપલટો થયાના, તેમનો આત્મા એકાએક જગૃત થયાના, દાખલા બન્યા છે. જીવનનો જાંચામાં જાંચો પાઠ ન શીખ્યા હોય એવા માણસોમાં આશ્ચર્ય પમાડે એવું નીતિબળ હોય એવા દાખલા જોવામાં આવ્યા છે. પણ સામાન્ય રીતે આત્માનો વિકાસ ધર્મના નિયમો પાળતાં પાળતાં થાય છે. જીવનની નીચલી કક્ષાઓ પર જોભેલા માણસો કર્મકાંડના વિધિઓ વિષે જે અતિશય ગ્રીણુવટ રાખે છે ને આતુરતાપૂર્વક પ્રશ્નો પૂછે છે તે જોઈને મુક્તાત્માઓ કેટલીકવાર હસે છે. સંન્યાસ લેવાની દરેક વર્ણના માણસોને છૂટ છે. છતાં કોઈ પણ માણસે પોતાનાં ત્રણ ઋણ ચૂકવ્યા વિના મુક્તિ મેળવવાની ઈચ્છા રાખવી ઉચિત નથી. ૪૭ એ ત્રણ તે દેવઋણ,

૩૭*. ઋણાનિ ત્રીણ્યપાકૃત્ય મનો મોક્ષે નિવેશયેત્ ।

અનપાકૃત્ય મોક્ષં તુ સેવમાનો વ્રજત્યધઃ ॥

અનધોત્ય દ્વિજો વેદાનનુસાથ તથા સુતાન્ ।

અનિદ્વા નૈવ યજ્ઞૈશ્ચ મોક્ષઃ ॥ મનુસ્મૃતિ ૬; ૩૫, ૩૭.

(માણસે ત્રણ ઋણ ચૂકવ્યા પછી જ મોક્ષનો વિચાર કરવો. ઋણ ચૂકવ્યા વિના મોક્ષનો વિચાર કરનારનો અધઃપાત થાય છે. જે દ્વિજ ભણ્યા વિના, પુત્ર ઉત્પન્ન કર્યા વિના, ને યજ્ઞ કર્યા વિના મોક્ષ ઈચ્છે તેનો અધઃપાત થાય છે.)

પિતૃઋણ, અને ઋષિઋણ, દેવઋણ ફેડવા માટે દેવોની સ્તુતિ અને યજ્ઞ કરવાં જોઈએ; પિતૃઋણ ફેડવા માટે દાન અને સેવા કરવાં જોઈએ; તથા વંશનો વેલો ચાલુ રહે ને પૂર્વજોના સંસ્કાર ટકી રહે ને વધે તે માટે પ્રજોત્પત્તિ કરવી જોઈએ. ઋષિઋણ ફેડવા માટે પોતાને મળેલું શિક્ષણ બીજાને આપવું જોઈએ. ૩૮

હિંદુ ધર્મમાં સર્વ પ્રકારના માણસોને માટે — જીવનના વ્યવસાયમાંથી નિવૃત્તિ લઈને વાનપ્રસ્થ કે યતિ બનેલા વૃદ્ધોને માટે, તેમજ સંસારમાં સફળતા મેળવવાને હિત્સુક એવા નવલોદિયા ને હિત્સાહી યુવાનોને માટે પણ — સ્થાન છે. ચાર વર્ષુ અને ચાર આશ્રમની વ્યવસ્થા એકલી હિંદી પ્રજાને જ માટે કલ્પેલી છે ને તેને જ લાગુ પડી શકે એવી છે એવું નથી. એ વ્યવસ્થા તો આખી માનવજાતને લાગુ પાડી શકાય ને આખા જગતનો એમાં સમાસ થઈ શકે એવું છે. હિંદુ ધર્મે શસ્ત્રબળ વાપર્યું નથી કે બીજાઓનું શોષણ કરવાની ઈચ્છા રાખી નથી, છતાં તે એશિયાના મોટા ભાગમાં સંસ્કૃતિનો પ્રકાશ ફેલાવી શક્યો છે. તે સામ્રાજ્ય વિસ્તારવાની ઈચ્છાથી નહીં પણ સંસ્કૃતિ ફેલાવવાની ઈચ્છાથી પ્રેરાયો છે. તેની ઈચ્છા પ્રજાઓનાં વિચાર અને માનસમાં શાન્તિથી પ્રવેશ કરવાની છે; અને એ પ્રવેશ તે પોતાના આત્મજ્ઞાન વડે કરે છે. મધ્ય એશિયામાં આવેલા ખોતાનથી માંડીને હિંદ અને ઑસ્ટ્રેલિયાની વચ્ચે આવેલા જાવા (યવદ્વીપ) સુધી હિંદુ પ્રતિભાની સર્જન-વૃત્તિએ જીવન તેમજ કલા દ્વારા પોતાનું ૩૫ પ્રગટ કર્યું છે. જાવામાં હિંદુઓ છેક ઇસવી સનના બીજા સૈકામાં જન્મ વસ્યા હતા; અને

૩૮. ब्राह्मणो जायमानो हि त्रिभिर्ऋणै ऋणवान् जायते ब्रह्मचर्येण-
र्षिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्यः ।

(બ્રાહ્મણ જન્મે ત્યારે જ ત્રણ ઋણ લઈને જન્મે છે: ઋષિઋણ, દેવઋણ, અને પિતૃઋણ. ઋષિઋણ બ્રહ્મચર્ય વડે ફેડાય, દેવઋણ યજ્ઞ વડે, અને પિતૃઋણ સંતતિ વડે.)

૮૬ : હિંદુ ધર્મ

ત્યારથી એ ટાપુમાં હિંદુ અને બૌદ્ધ સંસ્કારોનું પ્રાપ્ત્ય રહ્યું છે. આને જોમ ખ્રિસ્તીઓ પાલેસ્ટાઇનને, તેમ જપાન, ચીન અને બ્રહ્મ-દેશ ભારતવર્ષને પોતાનું આધ્યાત્મિક પિયર માને છે. રશિયાથી ચીન સુધીના પ્રદેશમાં જ્યાં જાઓ ત્યાં, તેમજ સમરકંદમાં તથા તિબેટમાં આપણે ભારતીય સંસ્કૃતિની અસર જોઈ શકીએ છીએ. વળી પશ્ચિમ એશિયામાં, મેસોપોટેમિયાનાં મેદાનોમાં, ટિગ્રીસ ને યુફ્રેટીસનાં પાણીથી સજ્જ થતા પ્રદેશમાં, ભારતીય સંસ્કૃતિની તવારીખો છે, એ વાત યાદ કરીએ ત્યારે તો આપણે છક થઈ જઈએ છીએ. એ પ્રદેશમાં આવેલા બોગાઝકુઈમાં મળી આવેલાં પ્રાચીન લખાણો, જેને નિષ્ણાત વિદ્વાનો ઇ. સ. પૂર્વે ૧૪૦૦ ને સુમારે લખાયેલાં માને છે, તેમાં હિંદુ દેવો ને તેમને પૂજનારા લોકોનો ઉલ્લેખ છે. ભારતવર્ષનો પ્રભાવ આટલે દૂર દૂર સુધી ફેલાયો છે તેનું કારણ એ નથી કે તેનો ધર્મ પ્રાચીન છે કે તેનાં સામ્રાજ્યો વિશાળ છે, અથવા તો તેણે સંહારનાં શસ્ત્રો ધડયાં છે કે મોટા પાયા પર પશુબળનો ઉપયોગ કર્યો છે. એ પ્રભાવનું કારણ તો એ છે કે ભેદમાં રહેલા જિંડા અભેદની, વિવિધતા પાછળ રહેલી જિંડી એકતાની, તેને સમજ હતી; ને એ સિદ્ધાંત તેણે જ્ઞાનપૂર્વક હૃદયમાં ઉતાર્યો હતો. પરમાત્મામાં વિશ્વની વસ્તુમાત્રની જે એકતા સધાય છે તે એનું દૃશ્ય ભારતવર્ષની કલ્પનામાં રમી રહેલું હતું; એટલે ભારતની સંસ્કૃતિ જ્યાં જ્યાં ગઈ ત્યાં બધે એ સ્વપ્નની જિંડી ને શાન્ત અસર વ્યાપી ગઈ. ભારતવર્ષમાં જે જે પ્રયંત્ર પ્રવાહો દાખલ થયા તેમનો પશુ એ જ યોજના અનુસાર સમન્વય સાધવામાં આવ્યો. તેણે ધર્મમાત્રને આવકાર આપ્યો; કેમકે તેણે ચિંતનના અબ્રામ્હાદિત ગિરિશિખર પર જીભા રહીને જોયું કે પર્વતના શિખર પરનું આધ્યાત્મિક દૃશ્ય તો એક જ છે, માત્ર ખીણમાંથી ચડીને ઉપર આવવાના રસ્તા જુદા જુદા છે એટલું જ. બધા રસ્તા એક જ શિખર પર

૩૧. પરેડ્યયે સર્વે એકીભવન્તિ । મુળ્લકોપનિષત્ ૩; ૨; ૭.

પહોંચે છે એ વાતનું બાન ન હોવાથી જેઓ મેદાનોમાં છૂટાછવાયા મને તેમ રખડતા હતા તેમને ભારતવર્ષે કહ્યું: “ આંખ ઊંચી કરીને જુઓ. ખીણમાંની વસ્તુઓ આપણામાં ભેદ ઉપજાવે છે ખરી; પણ પછે, જોયા પહાડને મથાળે તો આપણે સહુ એક જ છીએ. રસ્તાઓની વિવિધતાનો પહાડની તળેટીએ કંઈક ઉપયોગ છે એ સાચું. પણ હિમાચ્છાદિત શિખરો પર પહોંચ્યા પછી એ રસ્તા ક્યાં જાય છે એ જો આપણે સમજીએ તો આપણને ખબર પડે કે એ સહુ પરમાત્મારૂપી પરમ ધામ પ્રત્યે જ જાય છે. ”

ભારતવર્ષની ભૂમિ પર જન્મતના જે મહાધર્મોના પ્રચંડ પ્રવાહો બેમા થયા છે તેમનો સમન્વય સાધવામાં ભારતવર્ષની સર્વગ્રાહી પ્રતિભા હજી પણ સફળ નીવડે એ સંભવિત છે. ૪૦

૪૦. પાછળ પૃ. ૪૬ પર જે સત્યાકારા: નો ઉલ્લેખ છે તે નીચે પ્રમાણે છે:

સત્યં ચ સમતા ચૈવ દમશ્ચૈવ ન સંશય: ।

અમાત્સર્ય ક્ષમા ચૈવ હીક્ષિતિક્ષાનસૂચતા ॥

ત્યાગો ધ્યાનમધ્યાર્યત્વં ધૃતિષ્ઠ સતતં દયા ।

અહિંસા ચૈવ રાજેન્દ્ર સત્યાકારાશ્ચયોદશ ॥

મહાભારત-શાન્તિપર્વ ૧૬૦; ૮-૯.

(હે રાજેન્દ્ર! સત્ય, સમત્વ, દમ, મત્સરનો અભાવ, ક્ષમા, લગ્ન, તિતિક્ષા, અદ્રેષ, ત્યાગ, ધ્યાન, આર્યત્વ, ધૃતિ, નિરંતર દયા, ને અહિંસા એ તેર સત્યનાં જ જીહ્વાં જીહ્વાં રૂપો છે.)

હિંદુ સમાજરચના

૧. લોકમાં અલોક

ગયાં પચાસ વરસમાં જગતમાં જેટલા ક્રાંતિકારક ફેરફારો થયા છે તેટલા માનવી ઇતિહાસના કોઈ પણ યુગમાં થવા પામ્યા નથી.^૧ વિજ્ઞાનની શોધોએ માણસ માણસ વચ્ચેનું અળગાપણું તોડી નાખ્યું છે; અને પૃથ્વી પર એક મહાન માનવકુટુંબ સ્થાપવાનું જે સ્વપ્ન સર્વ પ્રજાઓ ને રાષ્ટ્રોના ઋષિઓ ને પેગંબરો યુગો થયાં સેવતા આવ્યા છે તે સ્વપ્નની સિદ્ધિ માટે તેણે અદ્ભુત તક અને સામગ્રી પૂરી પાડી છે. વિજ્ઞાન અને યંત્રોના પ્રચારથી, તથા પ્રજાઓ ને સંસ્કૃતિઓના નવા સમાગમોથી, પૂર્વ અને પશ્ચિમ બંનેમાં ફેટલાયે સામાજિક ને નૈતિક પ્રશ્નો ઊભા થયા છે. હવે આપણે ભેગા રહેતાં ને એકબીજાને સમજતાં શીખવું ધટે છે.

એકબીજાને વિષે આવી સમજ પેદા થવામાં એક મોટું વિઘ્ન નડે છે. ફેટલીયે પ્રજાઓનાં મનમાં એવો ખ્યાલ ધર કરીને બેઠો હોય છે કે અમે જગતની સર્વશ્રેષ્ઠ પ્રજા છીએ, અને અમને ઇશ્વરે કંઈક ખાસ કામ કરવાનું સોંપેલું છે. આ કલ્પના લગભગ ધર્મ-શ્રદ્ધાનું રૂપ પકડે છે એમ કહી શકાય. નેપોલિયનના જમાનામાં ફ્રાન્સને લાગેલું કે યુરોપની ભૂમિમાં વિપ્લવનાં બીજ વાવવાનું કામ ઇશ્વરે તેને સોંપેલું હતું. સામ્રાજ્યવાદી બ્રિટનને લાગે છે કે પછાત લોકો પાસેથી બહુ લાભ તેમને સુધારવાનો જે ભાર ગોરાઓને માથે ઇશ્વરે નાખ્યો છે તે તેને પોતાને જ ઉપાડવાનો છે. સોવિયેટ રશિયાને લાગે છે કે આમર્ત્યને મૂડીવાદની બેડીમાંથી છોડવવાનું કામ પોતાને માટે નિર્માયેલું છે. અને નોર્ડીક જર્મનીને થાય છે કે સામ્યવાદરૂપી

૧૦. “પાપાલ્યુયુગથી રાણી વિક્ટોરિયાના મરણ સુધી એક યુગ હતો. અત્યારે આપણે બીજા યુગમાં રહીએ છીએ.”—જિસ્ટ ૬૬

અસુરના પંજભાથી જગતને છોડવવાનું કામ તેને પોતાને સોંપાયેલું છે. ધર્મશ્રે અમુક રાષ્ટ્રને માટે અમુક કામ નિર્મી રાખ્યું છે એવો ગર્વ એકલા પશ્ચિમમાં જ છે એમ નથી. કેટલાક હિંદીઓ માને છે કે ભારતવર્ષની પુણ્યભૂમિ સિવાય ખીન્ને ક્યાંય સાચું આત્મજ્ઞાન પ્રગટ થયું જ નથી. કેટલાક ચીનવાસીઓ માને છે કે જગતમાં તેઓ પોતે એકલા જ સુધરેલા છે. જપાનના લોકનેતાઓ શિંટો ધર્મવેત્તા હિરાટાએ સો વરસ પર વાપરેલી ભાષા ધણીવાર વાપરે છે, અને કહે છે કે જપાનીઓ દેવાના વંશજ છે; તેઓ ખીજી બધી પ્રજાથી ચડિયાતા મનુષ્ય નથી, પણ મનુષ્યમાત્ર કરતાં કંઈક જીંચી યોનિના છે; અને સ્વર્ગપુત્ર મિકાડોને જગતની સર્વ પ્રજાઓ પર રાજ્ય કરવાનો અધિકાર મળેલો છે. પ્રાચીન કાળમાં પ્રજાઓ એવો દાવો કરતી કે ધર્મશ્રે અથવા અમુક દેવદેવીઓ અમારી ખાસ રક્ષા કરે છે. હવે તેઓ વિજ્ઞાનની પરિભાષા વાપરે છે, અને કહે છે કે અમે વિકાસના નિયમને, ઇતિહાસના ઘટનાક્રમને, અનુસરીને ચાલીએ છીએ. અમુક પ્રજાઓને માટે ધર્મશ્રે અગાઉથી અમુક કામો નિર્મી રાખ્યાં છે, એવો સિદ્ધાન્ત ચલાવીને તેઓ પોતાના મનની ઈચ્છાઓને મંભીર રૂપ આપે છે ને પોતાના દ્વેષને વ્યવસ્થિત બનાવે છે. જુદી જુદી પ્રજાઓ વચ્ચે અને જુદાં જુદાં રાષ્ટ્રોના જીવનકાર્ય વચ્ચે ધર્મશ્રે જ જોડા ભેદો નિર્મી રાખ્યા છે, એવો સિદ્ધાન્ત આજે ચાલી રહ્યો છે. આજે જગતમાં જુદી જુદી પ્રજાઓનાં હિત એકબીજાની સાથે અગાઉ કરતાં વધારે સંકળાયેલાં છે, અને દેશદેશનાં રહેણી અને રીતરિવાજમાં સામ્ય વધવા લાગ્યું છે; તે છતાં આખા જગતનો એક ખરેખરો માનવસમાજ સ્થાપવામાં વિઘ્ન નડે છે, એનું કારણ ઉપર જણાવ્યો તે સિદ્ધાન્ત જ છે. પણ વિજ્ઞાન તો એથી ઊલટા જ મતને ટેકો આપે છે, અને કહે છે કે મનુષ્યના મનની મૂળ રચના સર્વ પ્રજામાં એકસરખી છે. જુદી જુદી સંસ્કૃતિઓ એ આત્માની એક જ ભાષાની જુદી જુદી તળપદી

૬૦ : હિંદુ ધર્મ

બોલીઓ છે. તેમની વચ્ચે જે ફરક છે તેનું કારણ તેમના બોલવાના લઢકામાં, ઐતિહાસિક સંજોગોમાં, ને વિકાસના વેગમાં રહેલા ફરક છે. જે બેદોને લીધે આજે પ્રજાઓ ને રાષ્ટ્રો વચ્ચે વિરોધ અને વિખવાદ જન્મ્યા છે તે બેદોનો ઉકેલ આપણે શોધી કાઢવો હોય, તો તેને માટે એક જ રસ્તો છે. આધુનિક જનતામાં આધ્યાત્મિક, સામાજિક, આર્થિક ને રાજકીય દૃષ્ટિએ દેખાતા અનેક બેદોના મૂળમાં જે અબેદ છે, દેખીતી વિવિધતાની પાછળ જે પાયાની એકરૂપતા છે, તે આપણે ઓળખવાં જોઈએ. તો જ પેલા વિરોધ અને વિસંવાદને શમાવી શકાય.

માત્ર યુરોપની જ પ્રજાલિકામાં જીછરેલા ને તેની જ ઢબે શિક્ષણ પામેલા કેટલાક લોકો કદાચ એમ કહી શકે કે સોક્રેટિસ, પ્લેટો અને એરિસ્ટોટલ જેવા મહાન ગ્રીક ચિન્તકો થયા તે પહેલાં જગતમાં વિચારની અવ્યવસ્થા હતી, એક પ્રકારનું અંધેર હતું, ને લોકો ભ્રમભ્રમમાં ફસાયેલા હતા. આ કલ્પના સંકુચિત રાષ્ટ્રીય અભિમાનનું પરિણામ હતી, એમ હવે આપણને લાગે છે. કેમકે હવે આપણે જાણીએ છીએ કે જે પ્રજાઓએ પેલા ગ્રીક ચિન્તકોનાં નામ સરખાં સાંભળ્યાં નહોતાં તેમણે તત્ત્વજ્ઞાનમાં એવાં દર્શનો પીલવ્યાં હતાં જેનો પ્રભાવ અસંખ્ય માણસો પર પડ્યો છે. હિંદુ ઋષિમુનિઓએ તત્ત્વજ્ઞાનનાં દર્શનો ને આચારની સ્મૃતિઓ રચ્યાં હતાં. યજુર્વેદીઓએ બવ્ય એકેશ્વરવાદ પીલવ્યો હતો. જરથુષ્ટ્રે વિશ્વમાં પુણ્યનું પ્રાપ્ત્ય વધતું જાય છે એમ જાહેર કર્યું હતું. અને બુદ્ધે બોધિ પ્રાપ્ત કરવાનો રસ્તો દેખાડ્યો હતો. ચીનવાસીઓ પાસે જે સંસ્કૃતિની તવારીખો હતી તે સંસ્કૃતિ ગ્રીસ અને રોમના જાનાનામાં પણ બે હજાર વરસની જૂની ગણાતી. અને મિસરના પિરામીડો ને બેબીલનના મહેલો તે યુગના માણસોની નજરે પુરા-તત્ત્વની વસ્તુઓ હતી. મિસર, એસીરિયા, નોસસ, અને ખીજ દેશો,

જેમની અસર આધુનિક જગત પર સીધી નહીં પણ આડકતરી છે, તેમની સંસ્કૃતિઓને બાળ્યે મૂકીએ, તો ઈ. સ. પૂર્વે ૫૦૦ પહેલાંની મોટી મોટી સિદ્ધિઓ તે ઇઝરાયલના પેગંબરાની હારમાળા, ચીનનો કનફ્યુશિયન ધર્મ, અને ભારતના બ્રાહ્મણ ધર્મ તથા બૌદ્ધ ધર્મના પુરુષાર્થનું ફળ હતું. તેમણે જીવનની જે દિલસૂરીઓ ધરી કાઢેલી તેના જ ચીલા પર આજે મોટા ભાગનું જગત ચાલે છે. આ જુદા જુદા તંત્રો જગતના ઇતિહાસના તાણાવાણામાં વણાઈ જાય એવી તક તેમને માટે આજે મોજૂદ છે. તેમાંના કેટલાક તંત્ર અર્વાચીન પરિસ્થિતિને અનુકૂળ ન હોય એમ કદાચ બને. એમ હોય તોપણ, જે લોકોને માનવજાતિની એકતા વિષે આસ્થા છે તે સહુને માટે મનુષ્યનાં ધીરો ને ક્રમબદ્ધ ઉત્થાન અને પ્રગતિની કથા રસિક થઈ પડ્યા વિના નહીં રહે.

૨. વ્યક્તિ અને સમાજ

કોઈ પણ સમાજરચનાનો અભ્યાસ કરતાં આપણે આટલી વસ્તુઓનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ: તે કયા મૂલભૂત વિચારોના પાયા પર રચાઈ છે; તેની પાછળ પ્રેરક બળ રૂપે જીવનની કઈ કલ્પના પડી છે; અને એ જીવનની એ કલ્પનાઓ કેવાં કેવાં કલ્પેવરો ધારણ કરે છે. પ્રેરક કલ્પનાઓરૂપી આત્મા. તેને ધારણ કરનાર રૂઢિઓ-રૂપી કલ્પેવર કરતાં હમેશાં વિશાળ હોય છે. વ્યક્તિ, અને સમાજ સાથેનો તેનો સંબંધ, એ વિષેની હિંદુ કલ્પના કેવી છે તેનો સારામાં સારો ખ્યાલ આપવાને, હિંદુધર્મરૂપે આટલી વસ્તુઓ બતાવી શકાય: (૧) ચાર પુરુષાર્થ — કામ, અર્થ, ધર્મ, અને મોક્ષ; (૨) ચાર વર્ણ — બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય, અને શૂદ્ર; (૩) ચાર આશ્રમ — બ્રહ્મચર્ય, ગૃહસ્થ, વાનપ્રસ્થ, અને સંન્યાસ. આ ત્રિવિધ સાધના વડે હિંદુઓ તેમના અન્તિમ ધ્યેયને પહોંચવા મથે છે. એ ધ્યેય એ છે કે દેહનું રૂપાન્તર આત્મામાં કરવું; જગતની પ્રુણને પંથે જવાની શક્તિ કેટલી છે તે શોધી કાઢવું; અને એમાંથી આનંદ મેળવવો.

૬૨ : હિંદુ ધર્મ

અગાઉ એમ કહેવાતું કે ધર્મશ્રે જગત એટલા માટે સરખ્યું કે તે દ્વારા તે પોતાનું રૂપ નિહાળી શકે. એ વચનના ખરાખોટાપણા વિષે આપણે મને તે ધારીએ, પણ એટલું તો નિર્વિવાદ છે કે જગતની હસ્તીનો હેતુ એ છે કે આપણે આપણું સાચું સ્વરૂપ જાળખીએ, અને આસપાસના વાતાવરણમાં આપણા વિકસતા વ્યક્તિત્વને અનુકૂળ આવે એવું જે કંઈ હોય તેની સાથે એકરામ સાધીને આપણા આત્માનું દર્શન, તેનો સાક્ષાત્કાર કરીએ ને જીવનનું સાકલ્ય મેળવીએ. આ મુકામ તરફ બધી વ્યક્તિઓએ એકાએક ને એકે સપાટે પહોંચવાની ધારણા ન રાખવી જોઈએ. ઉત્તરોત્તર વધતી જતી સાધના દ્વારા, વાસનામય જીવનને આસ્તે આસ્તે વિશુદ્ધ ને વિશાળ બનાવીને, અને મનની કામનાઓને ઉન્નત ને ઊર્ધ્વગામી બનાવતા રહીને જ, એ મુકામની યાત્રા કરવી ધટે છે. જેવો માણસ, જેવી તેની વૃત્તિઓ, ને જેવી તેના મનોવિકાસની ભૂમિકા, તે પ્રમાણે તેને માટે નિયમો જુદા, તેને માટે સાધના જુદી, અને તેનું પરિણામ પણ જુદું. જીવન એટલું બધું વિવિધ અને જટિલ છે કે તેને સાવ સાફ રૂપ આપવું અશક્ય છે.

૩. ચાર પુરુષાર્થ

૧. મોક્ષ. વ્યક્તિનો વિકાસ એ માનવજીવનનું મુખ્ય ધ્યેય છે. ઉપનિષદ આપણને કહે છે કે પુરુષ કરતાં જીવ્યું કંઈ જ નથી.^૨ પણ પુરુષ એટલે કંઈ પંચમહાભૂતમાર્થી જન્મેલાં ને ભાતિક પ્રકૃતિના નિયમો અનુસાર ચાલતાં શરીર, શ્વાસ અને મનનો સંયય નથી. મનુષ્ય ભ્રમણામાં પડીને માને છે કે કુદરતી વાસનાઓને વશ એવું, અહં પશુ સમાન, જે પ્રાણી છે તે જ પોતાનું ખરું રૂપ છે. પણ વસ્તુતઃ એ એનું પૂરું કે ખરું રૂપ નથી. એ તો તેના આત્માને વાપરવાનું સાધન માત્ર છે; અને જીવનનું ખરું સત્ય તો આત્મા છે. પેલા ઉપરઉપરથી દેખાતા, બાહ્ય, જીવનને વટાવી પાર જવું, અને

આત્માને શોધી કાઢવો, એ મહાસિદ્ધિ મેળવવાનું સામર્થ્ય સર્વ પ્રાણીઓમાં એકલા મનુષ્યની પાસે જ છે.^૩ ઉપનિષદમાં યાજ્ઞવલ્કયે કહ્યું છે: “ હે ગાર્ગી, જે માણસ એ અક્ષરને જાણ્યા વિના આ બોકમાંથી ચાલ્યો જાય છે તે કૃપણ છે.”^૪ અંતરમાં ઊંડા ઊતરી આત્માને શોધવો; આત્માના આનંદમાં મગ્ન રહેવું; ને એ બતાવે તે રસ્તે ચાલવું; આત્મા પોતે અંદરથી કેવો બનશે ને બહારના વાતાવરણનો કેવો ઉપયોગ કરશે તે તેની પોતાની શક્તિ વડે જ નક્કી કરવું; આત્માનાં શક્તિ અને સત્ય પર આખા જીવનની ધમારત રચવી; એનું નામ મોક્ષ યા આત્માની વિમુક્તિ છે. પોતાના અહં-કારરૂપી દુર્ગમાં ભરાઈ બેસવું, અહંભાવ અને વાસનાઓમાં જ રચ્યાપચ્યા રહેવું ને તેને જ સાચો આત્મા માની લેવો, એ જ આપણાં સર્વ અશાંતિ ને અજંપાનું મૂળ છે; ને માણસ પોતાના મનની ભ્રમણાઓને લીધે જ એ અશાંતિ ને અજંપાનો ભોગ થઈ પડે છે. માણસ મન અને બુદ્ધિ દ્વારા, હૃદય અને પ્રેમ દ્વારા, સંકલ્પ અને શક્તિ દ્વારા, સર્વાત્મભાવ કેળવવાનો — જૂતમાત્રને આત્મામાં, ને આત્માને જૂતમાત્રમાં જોવાનો — પ્રયત્ન કરે, એ એની માનવતાને શોભા આપનારું છે.

૨. કામ. આ પૂર્ણત્વની સાધના અને સંસારનું વ્યાવહારિક જીવન એ બેનો મેળ ખાય એવો છે ખરો? એક કલ્પના એવી ચાલે છે કે હિંદુ તત્ત્વજ્ઞાન જીવનને સાચું નહીં પણ મિથ્યા માને છે; તે અનેક મહત્ત્વની તૃપ્તિઓ ને પ્રવૃત્તિઓને તુચ્છ ગણે છે; અને તે મનુષ્યને પુરુષાર્થ કરવા માટે હોંશ કે ઉત્સાહ ચડાવે એવો કોઈ

૩*. જીવસ્ય તત્ત્વજિજ્ઞાસા નાર્યો યથેહ કર્મભિઃ । માગવત ૧; ૨; ૧૦.

(જગતમાં કર્મકાંડ વડે જે સ્વર્ગ મળે છે એ નહીં, પણ તત્ત્વ જાણવાની ઇચ્છા એ મનુષ્યનો મુખ્ય પુરુષાર્થ છે.)

૪*. યો વા દત્તદક્ષરં ગાર્ગ્યવિદિત્વા જ્ઞાત્વોક્ત્વૈતિ સ કૃપણઃ ।
મુદ્ધારણ્યકોપનિષત્ ૩; ૮; ૧૦.

૬૪ : હિંદુ ધર્મ

પ્રેરક હેતુ આપતું નથી. આત્મા અને જીવનને કશો સંબંધ ન હોય તો મોક્ષ એ એક અપ્રાપ્ય આદર્શ થઈ પડે, ને થોડાક સ્વમ-દ્રષ્ટાઓની દૂરદૂરની એક ઝંખના માત્ર રહી જાય. સંસાર સાથેનો બધો સંબંધ એકાએક તોડી નાખીને જ માણસે મોક્ષ મેળવવાનો છે, એ વિચારને હિંદુ તત્ત્વજ્ઞાન પરથી બાગ્યે જ ટેકા મળી શકે એવો છે. જીલકું એ તત્ત્વજ્ઞાન તો કહે છે કે આપણે ધર્મશુદ્ધિ ને જ્ઞાનપૂર્વક સંસારની સામાન્ય ઘટમાળમાં થઈને પસાર થવું જોઈએ, તેને અંગે આવી પડતાં કર્તવ્યો પાર પાડવાં જોઈએ, અને તેમાંથી મળી શકે તે સુખચેન મેળવવાં જોઈએ. જીવનના વિરોધો ને વિસંવાદો શમાવી તેને સુરીલું ને એકરાગવાળું બનાવવું, હૃદયચુહાનાં જોડાણમાં જીતરવું તેમજ વિશાળ વિશ્વને પ્રેમપાશમાં બીડવું, જોડી સમાધિમાં જીતરવું તેમજ નિરવાહ આનંદ અનુભવવો — આ પ્રકારે યોગ સાધવો એનું નામ આત્મપરાયણ જીવન. ‘કામ’ નામનો જે પુરુષાર્થ ગણાવ્યો છે તેનો સંબંધ મનુષ્યના ભાવનામય જીવન સાથે — તેની લાગણીઓ ને કામનાઓ સાથે — છે.^૫ માણસને તેની કામનાઓ તૃપ્ત કરવાની છેક જ બંધી કરવામાં આવે, તો તે કર્મેન્દ્રિયોને તો રોકે, પણ મનથી વિષયભોગ ભોગવવા લાગે; ગીતામાં જેને ‘મિથ્યાચારી’ કહે છે તેવો થઈ જાય;^૬ અને સતત માનસિક વ્યથાથી તેનું જીવન છિન્નભિન્ન બની જાય. અને તેના ઉપર પરાણે આવી પડેલું બંધન બ્યારે નીકળી

૫*. कामस्य नेन्द्रियप्रीतिर्लभो जीवेत यावता । भागवत ૧; ૨; ૧૦.

(કામનો હેતુ ઇન્દ્રિયોનું રંજન કરવાનો નથી. એનાથી જીવતર નભે એટલે બસ છે.)

૬. कर्मेन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते मनसा स्मरन् ।

इन्द्रियार्थान् विमूढात्मा मिथ्याचारः स उच्यते ॥ गीता ૩; ૬.

(જે મનુષ્ય કર્મ કરનારી ઇન્દ્રિયોને રોકે છે પણ તે તે ઇન્દ્રિયાના વિષયનું ચિંતન મનથી કરે છે તે મૂઠાત્મા મિથ્યાચારી કહેવાય છે.)

જય ત્યારે તે પાછો ભોગવિલાસમાં ઝંપલાવે. એવો અતિરેક તેના મન અને આરોગ્યને હાનિકર્તાજ નીવડે.

૩. અર્થ. ત્રીજો પુરુષાર્થ ‘અર્થ’ ધન અને આર્થિક સુખ-સગવડની સાથે સંબંધ ધરાવે છે. ધન મેળવવાથી છેવટની તૃપ્તિ નથી મળતી એ ખરું, પણ તે જીવનને ટકાવી તેને સમૃદ્ધ બનાવવામાં મદદ કરે છે. નિર્ધનતા કે ગંદકીને ભારતવર્ષમાં કદી રાષ્ટ્રીય આદર્શ માનવામાં આવ્યો નહોતો. જે સમાજમાં અમુક અંશે પણ દારિદ્ર્યનો અભાવ હોય ત્યાં જ આત્માના વિકાસને માટે અનુકૂળ વાતાવરણ મળી શકે. જે માણસોને જીવનમાં તંગી ને ભૂખમરો વેઠવા પડતાં હોય તેમનામાં ધાર્મિકતા હોય તોપણ બહુ જ ઓછી હોય. આર્થિક સંકડામણ અને વ્યક્તિગત સ્વાતંત્ર્ય બેનો મેળ ખાતો નથી.

૪. ધર્મ. અર્થ અને કામને જીવનમાં સ્થાન છે એ ખરું, પણ તેમને જો નિરંકુશપણે વર્તવા દેવામાં આવે તો તેમાંથી મળનારો લાભ પૂરેપૂરો ન સધાવા પામે. એટલા માટે કંઈક નિયમ, કંઈક માર્ગદર્શન, કંઈક સંયમ હોવાં જોઈએ. ધર્મ જીવનની જુદી જુદી પ્રવૃત્તિઓને વ્યવસ્થિત રૂપ આપી ધાર્યે રસ્તે દોરી જાય છે. માણસો પાસે કોઈ નૈતિક નિયમ કે સામાજિક રૂઢિનું પાલન કરાવનાર મત કે સંપ્રદાય તે ધર્મ નથી. ધર્મ એટલે જીવનનું સંપૂર્ણ નિયમન છે; મનુષ્યની સર્વ વૃત્તિઓની વચ્ચે એકરાગ સ્થાપનાર શક્તિ છે. ધર્મ દ્વારા મનુષ્યને પોતાના જીવનનો સાચો ને સંમુચિત નિયમ જડે છે. પ્રત્યેક મનુષ્ય તથા સમૂહને, તેમજ આત્મા, મન, પ્રાણ અને શરીરની પ્રત્યેક પ્રવૃત્તિને, પોતપોતાનો ધર્મ હોય છે. માણસ પોતાની કામનાઓ તૃપ્ત કરે એ વાળખી છે, કેમકે તેમ કરે તો જ તેનું જીવન કુલેકાલે; પણ એ કામનાઓને વશ થવું ને તેના હુકમો માનવા એ કંઈ મનુષ્યનો જીવનધર્મ નથી. તે જો ધર્મ અથવા સદાચારના નિયમને ન અનુસરે, તો પોતાની કામનાઓનો પૂરેપૂરો લાભ ઉઠાવી

૬૬ : હિંદુ ધર્મ

ન શકે. મહાભારતના એક પ્રસિદ્ધ શ્લોકમાં કહ્યું છે: “હું હાથ જોત્યા કરીને પોઠારું છું, પણ કોઈ મારું સાંભળતું નથી. ધર્મમાંથી અર્થ અને કામ બંને મળે છે; તો પછી એવા ધર્મને તમે કેમ નથી અનુસરતા?”^૭ ધર્મ આપણને કહે છે કે આપણું જીવન સૌથી પહેલું આપણી પોતાની તૃપ્તિને માટે છે એ ખરું; પણ વસ્તુતઃ તો તે સમાજની સેવાને માટે, અને એથીયે વધારે આપણા પ્રત્યેકના તથા જૂતમાત્રના અંતરમાં રહેલા પરમાત્માની સેવાને માટે છે. ધર્મ-પરાયણ જીવન એ જેમ મોક્ષનું સાધન છે, તેમ જ મુક્ત પુરુષને જગતમાં વિચરવાની રીત પણ છે.

ધર્મ અને તેનું પાલન એ મનુષ્યજીવનનો આરંભ અને અન્ત નથી; કેમકે ધર્મની પાર મોક્ષ પડેલો છે. મોક્ષ એટલે માત્ર સદાચારી જીવન નહીં, પણ સર્વાત્મભાવ. એ ધ્યેયની — એ પરમ પુરુષાર્થની — સાધના વ્યક્તિના આખા જીવનને તેમજ સમાજની આખી વ્યવસ્થાને ઉન્નત અને પુનિત બનાવે છે. આ ગૂઢ ને અગમ્ય એવા પરમ પદને ધ્યાનમાં રાખી, નિરંતર તેનું સ્મરણ કરતાં કરતાં, મનુષ્યે આખું જીવન પસાર કરવાનું હોય છે.

જીવનના ચાર પુરુષાર્થ મનુષ્યસ્વભાવનાં જુદાં જુદાં અંગોનું — કામના અને ભાવના, અર્થપ્રેમ, યુદ્ધિ ને નીતિપરાયણતા, અને આત્મા એ સર્વનું — દર્શન કરાવે છે, ને તે તે અંગની સાધના કરવાનો રસ્તો બતાવે છે. મનુષ્યના અંતરમાં આત્મશક્તિ વાસ કરે છે, ને તેના જીવનના અણુએ અણુને વ્યાપી વળે છે. એ આત્માને પ્રાપ્ત કરવાની, તેનું દર્શન કરવાની, તાલાવેલી માણુસના મનમાં જાગે ત્યારે જ તે પૂરેપૂરો મનુષ્ય બને છે. વિજ્ઞાન અને કલા, યાન્ત્રિક શોધખોળ, અને સમાજસેવાના કાર્યક્રમે એટલામાં જ જીવન સમાપ્ત

૭*. કર્ણવૈવાહિવિરોધ્યેષ ન ચ કશ્ચિદ્દુષ્ટોતિ મામ્ ।

ધર્માદર્યશ્ચ કામશ્ચ સ ધર્મઃ કિં ન સેવ્યતે ॥ મહાભારત

થતું હોય ત્યાં સુધી તે અધૂરો રહે છે ને ખરેખરો મનુષ્ય બનતો નથી. આપણે એકબીજા પ્રત્યે ઉદ્ધત અને નીચ, અન્યાયી અને નિર્દય બનતા હોઈએ, સમાંસનેહીઓ સાથેના આપણા સંબંધો દુઃખમય હોય, ને આપણામાં એકબીજાને વિષે સમજ અને સમ-ભાવ ન હોય, તો તેનું કારણ એ છે કે આપણે જીવનની સપાટી ઉપર જ બહુ રહીએ છીએ, અને હૃદયગુહાનાં ગંડાણમાં વસતા અંતરાત્મા સાથેનો આપણો સંપર્ક તૂટી ગયો છે. વ્યક્તિ અને સમાજ બંનેનું સર્જનશીલ જીવન આત્મારૂપી ઝરણમાંથી પોપાય છે. પણ એ ઝરણ જ્યારે સુકાઈ જાય ત્યારે બૌદ્ધિક, નૈતિક અને સામાજિક એ સર્વ ક્ષેત્રમાં જાતજાતના રોગ ફાટી નીકળે છે. આપણા વિચાર નિરંતર બચ્ચાં કરે છે; જગતમાં એકબીજાથી ઊલટી એવી ફિલસૂફીઓ ગોટાળો પેદા કરી રહી છે; એકબીજાના વિરોધી એવા આદર્શો રાષ્ટ્રીય સરહદો ને ભૌગોલિક વિભાગોને વટાવી આપ્યા જગતમાં ફેલાઈ રહ્યા છે; એ બધાં ચિહ્નો સૂચવે છે કે આપણે આત્મારૂપી ઘર વિનાના બની ગયા છીએ. આ અશાન્તિ ને અજ્ઞાન એક અર્થમાં પવિત્ર છે; કેમકે તેની પાછળ એક એવી કબૂલાત રહેલી છે કે ઇલેક્ટ્રોનની પાર નજર ન નાખનારી, ને પોતાને સ્વયં-પૂર્ણ માનનારી, નરી માનવસેવાની ભાવના નિષ્ફળ નીવડી છે. આર્થિક સંયોજનો કે રાજકીય ગોઠવણો દ્વારા આપણે જગતમાં શાંતિ સ્થાપી શકવાના નથી. માત્ર વિશુદ્ધ હૃદયવાળા પુરુષો જ, માણસોનાં મનની વચ્ચે કંઈક અકળ એવો એકરાગ સાધીને, ન્યાય અને પ્રેમની સ્થાપના કરી શકે છે. મનુષ્યની જે ખરેખરી મહત્તા છે-તે તો તેણે પોતે, સ્વપુરુષાર્થ વડે જ, પ્રાપ્ત કરેલી હોય છે. શાસ્ત્રો તો માત્ર રસ્તો બતાવી શકે. એ રસ્તે ચાલવાનો પુરુષાર્થ તો દરેક માણસે પોતે જ કરવો રહે છે. કર્મનો નિયમ કહે છે કે દરેક મનુષ્ય પોતાના જીવનને સારુ જવાબદાર છે. અંગ્રેજ કવિ કિપલિંગે બીએલગ્રીબબની પાસે કહેવડાવ્યું છે: “પાપ તમે બળે જશું મળીને કરો છો

૬૮ : હિંદુ ધર્મ

ખરા, પણ તેનો બદલો તો તમારે એકલાએ જ ભરવો પડશે.” એકની અવેજીમાં બીજા પાસે પુરુષાર્થ કરાવીને મોક્ષ નથી મેળવતો; તેમજ એકસામટા ટોળાને પણ મોક્ષ નથી મળતો. અતિ પ્રાચીન સમાજોમાં પાપપુણ્યને માટે આખા સમુદાય સામટા જવાબદાર મનાય છે. પણ પુનર્જન્મ વિષેની માન્યતા ખરી હોય, તો કર્મનો દોષ તે કર્મ કરનાર માણસને જ ચોંટે છે. પાપકર્મની સગ માણસે પોતે જ — આ ભવે નહીં તો આવતે ભવે, કે તે પછીને ભવે — ભોગવવી રહી. વ્યક્તિના આત્માનું ગૌરવ અને તેની જવાબદારી બનેનો હિંદુ સમાજવ્યવસ્થામાં સ્વીકાર કરેલો છે.

૪. ચાતુર્વર્ણ્ય

ધર્મનો ઉદ્દેશ એ છે કે મનુષ્યનું વાસનામય જીવન લઇને તેના પર અંકુશ મૂકવો; માત્ર તેમ કરતાં તેની વિશાળતા, સ્વતંત્રતા ને વિવિધતા પર કાપ ન પડવા દેવો. ધર્મની એ બાબતો છે — સામાજિક અને વ્યક્તિગત. મનુષ્યોનાં ગુણકર્મ અનુસાર સમાજમાં તેમને અપાયેલા સ્થાનને માટે નિર્માયેલાં કર્તવ્યોની યોજના કરનાર વર્ણધર્મ તે સામાજિક બાબત. અને બાળપણ, યૌવન અને ધડપણ વગેરે અવસ્થાઓને અંગે નિયત થયેલાં કર્તવ્યોની યોજના કરનાર આશ્રમધર્મ તે વ્યક્તિગત બાબત. ચાતુર્વર્ણ્યવ્યવસ્થાની ચર્ચા ત્રણ જુદાં જુદાં દષ્ટિબિંદુથી કરી શકાય એમ છે. એ ત્રણ દષ્ટિબિંદુ તે આધ્યાત્મિક — સામાજિક, નૈતિક — માનસિક, અને શૃદ્ધિગત.

૧. ચાર વર્ણનો પહેલવહેલો ઉદ્ભવ ઋગ્વેદના પુરુષસૂક્તમાં આવે છે. સૃષ્ટિના સર્જક પુરુષના શરીરમાંથી — તેના મુખ, બાહુ, સાથળ અને પગમાંથી — ચાર વર્ણો ઉત્પન્ન થયા એમ તેમાં કહેલું છે. આ કાવ્યમય રૂપક દ્વારા એમ બતાવવાનો આશય છે કે આખો સમાજ

૮*. બ્રાહ્મણોઽસ્ય મુખમાસીદ્ બાહુ રાજન્યઃ કૃતઃ । ઊરુ તદસ્ય યદ્વૈસ્યઃ પદ્ભ્યાં શૂદ્રોઽજાયત । ઋગ્વેદ ૧૦; ૧૦; ૧૨.

મળીને એક સજીવ દેહ છે, ને જુદા જુદા વર્ણો એ દેહના અવયવો જેવા છે. જગતમાં માણસ એકસો નથી, ને તેણે પોતાના જ સ્વાર્થ માટે મહેનત કરવાની નથી, પણ તે મનુષ્યમાત્રની સાથે ઐક્યનો સંબંધ ધરાવે છે, ને તે સર્વની સેવા તેણે કરવાની છે. મનુષ્યનો આત્મા વિશ્વના અંતિમ ધ્યેય પ્રત્યે સતત પ્રયાણ અને પ્રગતિ કરે છે, એને લીધે જ તેને સર્વ માનવ જીવો પ્રત્યે ઐક્ય અને સમ-ભાવ ઉત્પન્ન થાય છે, ને તે મનુષ્યમાત્રને પ્રેમપાશમાં બીડવા મથે છે. સમાજ એ મનુષ્યથી પરાધ કોઇ વસ્તુ છે; તેનો બોળે મનુષ્ય પર પરાણે લાદવામાં આવ્યો છે; એ બોળ નીચે તે કચડાઈ રહ્યો છે; ને તેની સામે પોતાના જ્ઞાન અને કર્મ વડે બળવો કરે છે; એવી સ્થિતિ હરગિજ નથી. વિશ્વનો પરમાત્માએ નિર્મેશે જે હેતુ પ્રાકૃતિક અને અતિપ્રાકૃતિક ક્ષેત્રમાં બીજી રીતે પ્રગટ થાય છે તેને સામાજિક ક્ષેત્રમાં પ્રગટ કરવાનો જે પ્રયત્ન, તેમાંથી જ માનવ સમાજની ઉત્પત્તિ થયેલી છે.

એક છેડે વ્યક્તિ, અને બીજે છેડે સમષ્ટિ અથવા સમગ્ર માનવ સમાજ, એ બેની વચ્ચે કેટલાક નાના નાના સમૂહો આ સમાજવ્યવસ્થાએ ઊભા કરેલા છે. એ સમૂહો સ્થાપવાનો ઉદ્દેશ તો માનવજાતિની વિશાળ એકતા સધાવામાં મદદ કરવાનો છે; પણ વસ્તુતઃ એ સમૂહો ધણીવાર વિધનકર્તા થઇ પડે છે. માનવજાતિ આજના કરતાં વધારે ઐક્યબદ્ધ થાય તોપણ, સમગ્ર માનવકુટુંબમાં જે જાતજાતની વૃત્તિઓ છે તે સર્વના વિકાસને સારુ વચગાળાના નાના નાના સમૂહો તો રહેવાના જ. કુટુંબ, ગોત્ર, જાતિ, રાષ્ટ્ર એ બધાં વિશ્વકુટુંબભાવ સુધી પહોંચવાની આ સતત યાત્રામાં વચ્ચે એક પછી એક આવનારા મુકામો છે. આમ પ્રત્યેક મનુષ્ય આખા માનવ કુટુંબનો જ નહીં, પણ વર્ણ અથવા દેશનો, કોમ અથવા ધર્મનો, અવયવ પણ છે. આવા નાના સમૂહો, જે વ્યક્તિ અને માનવકુળ બેની વચગાળાના પ્રદેશમાં ગોઠવાયેલા છે, તેમનું કામ પોતપોતાનો

૧૦૦ : હિંદુ ધર્મ

સ્વાર્થ સાધી શેવાનું નથી, પણ એકબીજાની સેવા કરવાનું, ને એકબીજાના ધ્યેયની સિદ્ધિમાં મદદ કરવાનું છે.

આવો કોઈ ધાર્મિક, રાજકીય, કે આર્થિક સમૂહ પોતાને સાવ સ્વતંત્ર ને નિરંકુશ ગણે, પોતાને કોઈની કશી ગરજ નથી એમ માને, અને દરેક માણસને ફરમાવે કે તેણે આ સમૂહની જ સેવા કરવી ને તેના વિકાસમાં જ બધી શક્તિ વાપરવી,—તો એમ જ કહેવું જોઈએ કે આવી માગણી કરવાનો હક એ સમૂહને નથી. “જગત મારે માટે નિર્માયું છે; મને મારે પોતાને જ ખાતર જીવવાનો અધિકાર છે; અને સમાજની જરૂરિયાતો ધ્યાનમાં લેવાને હું બંધાયેલો નથી;” એમ કહેવાનો અધિકાર જેમ વ્યક્તિને નથી, તેમ વ્યક્તિને તેના સર્વ હકો જતા કરવાનું કહેવાનો હક સમાજના કોઈ સમૂહને પણ નથી. વ્યક્તિનો સ્વતંત્ર ને અકુદ્દિત વિકાસ, અને સમાજની નીરોગી ખિલવણી, એ બે સિદ્ધાન્તોને આધારે જ બધું સમૂહજીવન ચાલવું જોઈએ. વ્યક્તિ અને સમાજ એકબીજા પર આધાર રાખનારાં છે. વ્યક્તિનો સંગીન વિકાસ સધાતો હોય તો જ સમાજ ખીલે ને ફૂલે-ફાલે. તે જ પ્રમાણે સમાજ નીરોગી હોય તો જ વ્યક્તિના વિકાસને માટે પણ સારામાં સારું વાતાવરણ મળે. કીડીનો રાફડો કે મધમાખીનો મધપૂડો એ કંઈ માનવી સમાજતંત્રને માટે આદર્શરૂપ નથી. વ્યક્તિને શુભામ બનાવવાથી સમાજમાં એકરાગ કદી રથપાવાનો નથી.

મનુષ્ય કંઈ એકાકી વ્યક્તિ નથી. તેને પોતાના સ્વભાવ, વર્તન, અને સામાજિક કર્તવ્યને લીધે કોઈ ને કોઈ સામાજિક સમૂહનું અંગ બનવું પડે છે. ચાતુર્વર્ણ્યની વ્યવસ્થા ઇશ્વરે સરજેલી છે, એમ કહેવામાં આવે છે તેનો અર્થ એટલો જ છે કે આત્મજ્ઞાન, કારભાર ચલાવવાની શક્તિ, ઉત્પાદનની કુશળતા, અને વફાદાર સેવા એ ગુણો કોઈ પણ સમાજવ્યવસ્થાનાં અતિ આવશ્યક અંગ છે. જ્ઞાની માણસોનું કામ સમાજરચનાની યોજના ઘડવાનું, બળવાન માણસોનું કામ એ યોજનાને મંજૂર રાખવાનું એટલે કે શસ્ત્રબળના

ટકાવાળી સત્તા વડે તેને ટકાવવાનું, અને કુશળ માણસોનું કામ વફાદાર મજૂર કારીગરોની મદદ વડે તેને અમલમાં ઉતારવાનું છે. આતુર્વધર્યની યોજના જગતની પ્રગતિને માટે કરેલી છે.^૯ તે ખાસ હિંદુઓને માટે જ ધડેલી છે એમ પણ નથી. તે તો સમગ્ર માનવ-જાતિને માટે નિર્મેલી છે; કેમકે આખી માનવજાતિ એક જ આખરી મુકામે પહોંચવા નીકળેલી છે, અને ઇતિહાસની અગણિત સહસ્રાબ્દો વટાવતી એ દિશામાં ઉત્તરોત્તર આગળ વધતી જાય છે. મનુષ્યના સર્વ પ્રયત્નનો સાચો ઉદ્દેશ છે લોકસંગ્રહ, એટલે કે માનવજાતિને તેના વિકાસને પંથે ટકાવી રાખવી તે. આ જ ઉદ્દેશ મનમાં રાખીને હિંદુ નેતાઓએ આદિવાસી કોમોને તથા ગ્રીકો ને સિથિયનો જેવા પરદેશી વસાહતીઓને અપનાવી હિંદુ પરિવારમાં લીધા હતા; અને તેમના પૂજારીવર્ગને બ્રાહ્મણ તરીકે તથા લડવૈયાઓને ક્ષત્રિય તરીકે સ્વીકાર્યા હતા.

૨. વ્યક્તિ સમાજમાં રહે છે ને સમાજને આધારે નભે છે; તેથી તે પોતાના વ્યક્તિત્વનો વિકાસ સમાજ મારફતે જ સાધી શકે. એને સમાજમાં સુરક્ષિત જગા કરી આપવી જોઈએ, જેથી તે સમાજ પાસેથી વધારેમાં વધારે મદદ મેળવી શકે. સ્વભાવભેદ પ્રમાણે વહેંચણી કરતાં માણસોના ચાર વિભાગ પડે છે — વિદ્યા અને જ્ઞાન સંપાદન કરનાર; સત્તા અને કારભાર ચલાવનાર; કુશળ કારીગર; અને શ્રમજીવી મજૂર. માણસના સ્વભાવમાં જે જે ગુણ આગળ-પડતા દેખાઈ આવે તે પ્રમાણે તેને કયા વિભાગમાં મૂકવો તે નક્કી થાય છે.

જેમનામાં બુદ્ધિનું પ્રાધાન્ય હોય તેઓ બ્રાહ્મણ છે. પ્રયત્નપૂર્વક જ્ઞાન મેળવવું, તે જ્ઞાન બીજાઓને આપવું, તે જગતમાં તેનો પ્રચાર કરવો, એ આ બ્રાહ્મણોનું કામ છે. જેને સંકુચિત અર્થમાં વહેવાર પ્રવૃત્તિ કહેવામાં આવે છે તેવી પ્રવૃત્તિમાં રોકાવાનું કામ તેમનું

૧૦૨ : હિંદુ ધર્મ

નથી. તેઓ કોઈ એકાદ કલા, વિજ્ઞાન કે ફિલસૂફીના અધ્યયન અને અધ્યાપનમાં આનંદ માને છે; અને મનની અનાસક્ત પ્રવૃત્તિમાં રચ્યાપચ્યા કેમ રહેવું તેનો દાખલો પૂરો પાડે છે. આ વર્ણના ગુણોમાં જ્યારે વિકૃતિ થવા પામે ત્યારે બ્રાહ્મણોમાં નર્યો બુદ્ધિવાદ કે કલ્પના-વિલાસ આવે, પણ તેની સાથે જોયા પ્રકારનું ચારિત્ર કે ધર્મબુદ્ધિ ન હોય; એકાદ નાનકડા વિષયમાં પારંગત થવાની ઇચ્છા હોય, પણ મનનાં દાર નવા નવા વિચારોને માટે ખુલ્લાં રાખવાની તૈયારી ન હોય; જે કંઈ નવું જોયું તેની પાછળ પડવાની ઘેલછા હોય; સમાજમાં પ્રચલિત રૂઢિના ગાડરિયા પ્રવાહમાં ચાલવાની વૃત્તિ હોય; મોળો આદર્શવાદ હોય, પણ તે આદર્શો આચરણમાં ઉતારવા માટે જે પુરુષાર્થ જોઈએ તે ન હોય. “આત્માનું અપરોક્ષ દર્શન, તેનો સાક્ષાત્કાર કરે, અને તેના વડે કૃતાર્થ થયાના બાનથી વર્તે તે સાચો બ્રાહ્મણ,” એમ કહ્યું છે.^{૧૦} ભવિષ્યની જે માનવજાતિમાં દ્વેષ, હિંસા ને ધર્માધતાનું નામ નહીં હોય તે માનવજાતિની જોયા પ્રકારની સેવા તે ઉદારતાથી, ને હિંમતભેર કરે; તેમ કરવામાં જે સ્વાર્પણમય પ્રેમ જોઈએ તે કેળવે; અને એવી સેવા કર્યાના બાનમાંથી જે પ્રસન્નતા ને આનંદ મળે છે તે અનુભવે, એટલું જ નહીં પણ એ પ્રસન્નતા ને આનંદની મૂર્તિ બની રહે; એવી અપેક્ષા બ્રાહ્મણ પાસેથી રખાયેલી છે. બ્રાહ્મણો નીતિનો માર્ગ બતાવે છે. તેઓ ધર્મનો ઉપદેશ કરે છે ખરા, પણ બળાત્કારે તેનું આચરણ કરાવતા નથી. સમાજનો કારભાર ચલાવવાનું કામ તેમનું નથી. તેઓ સત્તાપ્રેમ તેમજ તાત્કાલિક જરૂરિયાતોનું દબાણ બંનેથી અળગા રહે છે. પ્લેટો કહે છે કે રાજ્યો ફિલસૂફ પણ હોવા જોઈએ. તેણે ગુફાનું રૂપ આપ્યું છે, તેમાં કહ્યું છે કે જે માની પુરુષ ગુફાના અંધકારમાંથી નાસીને બહારના પ્રકાશમાં જતો રહ્યો હોય તેણે, એ પ્રકાશમાં ન રહેતાં,

૧૦*. ય: કથિદાત્માનમપરોક્ષીકૃત્ય કૃતાર્થતયા વર્તતે સ एव
બ્રાહ્મણ: । वज्रसूचिकोपनिषत्.

બીજાઓને શિક્ષણ આપવા માટે ગુફામાં પાછા જવું જોઈએ. “એને અન્યાય બહે થાય, છતાં અમે એને પાછા જવાની ફરજ પાડીશું જ.” હિંદુ તત્ત્વજ્ઞો માને છે કે જેમને ડગલે ડગલે સત્તા વાપરવી પડતી હોય, ને જેઓ એવા કામમાં રોકાયેલા ને ઊંડા ખૂંપી ગયેલા હોય, તેઓ સાવ તટસ્થ કે રાગદ્વેષથી મુક્ત હોઈ ન શકે. રાજ્યકર્તાનું કામ રાજ્યને કારભાર ચલાવવાનું, અને વિચારકોનું કામ તત્ત્વચિંતન કરવાનું, રહેશે. સમાજની આગેવાની આંધળાઓના હાથમાં ન સોંપી દેવી હોય, તો આપણે તત્ત્વચિંતક ઋષિમુનિઓને સમાજમાં અગ્રપદ આપવું જોઈએ. દરેક સમાજમાં એક વર્ગ એવો હોવો જોઈએ જેને આર્થિક સુખસગવડની ચિંતા ભોગવવાની ન હોય, હરીફાઈમાં ઊતરવાનું ન હોય, અને સમાજ પ્રત્યે કોઈ જાતની જવાબદારી ન હોય. સ્વતંત્રતા એ ઉચ્ચતર જીવનનું આવશ્યક અંગ છે; અને માણસોને ધોંચપરોણા કરીને કે કર્તવ્યનું સ્મરણ કરાવીને કંઈ સર્વોચ્ચ તત્ત્વોની શોધ કે તેનો સાક્ષાત્કાર ન કરાવી શકાય. એ કામ તો અંતરના ઉત્સાહ અને ઉમળકાથી જ બની શકે.

જે માણસો સત્યપ્રાપ્તિની પ્રવૃત્તિમાં રોકાયેલા હોય તેમણે આસપાસના વાતાવરણથી અલિપ્ત ને અનાસક્ત રહેવું આવશ્યક હોય છે. અખૂટ ધીરજ, સર્વ પ્રકારના ક્ષુલ્લક ને તુચ્છ ભોગવિલાસ માટેનો તિરસ્કાર, દંબના જરા પણ અંશ વિનાની નમ્રતા, અમર આશા, અને અડગ નિર્ભયતા એ સત્યના ઉપાસકનાં લક્ષણ છે.^{૧૧} એમનું જે નિયત કર્મ છે તેને માટે આ ગુણો તેમને લાયક બનાવે છે ખરા; પણ સાથે જીવનના વહેવારમાં સફળતા મેળવવાને નાલાયક બનાવે છે. સમાજ પાસેથી તેમને આજીવિકા મેળવવાનો જે હક છે

૧૧*. યોગસ્તપો દમો દાનં સત્યં શૌચં દયા શ્રુતમ્ ।

વિદ્યા વિજ્ઞાનમાસ્તિક્યમેતદ્ બ્રાહ્મણલક્ષણમ્ ॥ વસિષ્ઠ

(યોગ, તપ, દમ, દાન, સત્ય, શૌચ, દયા, અભ્યાસ, વિદ્યા, વિજ્ઞાન, અને આસ્તિકતા એ બ્રાહ્મણનાં લક્ષણ છે.)

તેની જો પૂરતી રક્ષા કરવામાં ન આવે તો તેઓ એકલા અડુલા પડી જાય, ને કદાચ તેમને જૂએ મરવા વારો પણ આવે. જે વસ્તુઓ પ્રત્યે તેમને તિરસ્કાર હોય તેની સાથે માંડવાળ કરતાં તેમનું આત્મ-બળ જ તેમને રોકશે. નિઃસ્વાર્થ સત્યશોધકોનો એક નોખો વર્ગ હોય, સમાજ તેનો નિર્વાહ ચલાવતો હોય, સમાજ પર તેનો પ્રભાવ પડતો હોય, અને સત્તા ભોગવવાની ખૂરી લાલચ એ વર્ગને સ્પર્શી શકતી ન હોય, તો જ સમાજ સ્થિર રહે ને વિકાસ પામી શકે. જોડા ઉતરીને જોઈએ તો, માનવ સંસ્કૃતિની ઈમારત તત્ત્વદર્શનના પાયા પર જ રચાયેલી દેખાય છે.

એ સાદા, ને ઓછાં સંગઠન ને જાળવવાળા જમાનામાં પણ જો નોખો બ્રાહ્મણવર્ગ આવશ્યક ગણાતો, તો આજે તો એની જરૂર ઘણી વધારે છે; કેમકે આજે રાષ્ટ્રીય હિતને જ શુદ્ધ સત્ય માની શેવાની વૃત્તિ ચોમેર ફેલાયેલી છે. આપણા બુદ્ધિમાન લોકો, વિરલ અપવાદો બાદ કરતાં, આજે રાજકીય શાસકવર્ગના કલ્હામરા ચાકર બની ગયા છે. નેપોલિયનને એની સેનાને મોખરે ઘોડા પર બેઠેલો જોઈને હેગલે કહેલું: “મેં વિશ્વાત્માને અશ્વારૂઢ થયેલો જોયો.” તત્ત્વચિન્તકો જ્યારે કામ, વર્ગ કે રાષ્ટ્રના રાગદ્વેષને પોષવા સારુ બજારમાં ઉતરી આવે છે ત્યારે તેઓ પોતાનું કર્તવ્ય ચૂકે છે. તેઓ પોતાના આત્માને રાજ્યપ્રકરણી માનસરૂપી દિવાલોમાં પુરાવા દે, અને સમાજની આગળ સમગ્ર માનવજાતિ ને માનવ સંસ્કૃતિનો ચિતાર ખડો કરવામાં ચૂકે, તો સમાજનું આખું મંડાણ હાલી જાય. સમાજને આત્મજ્ઞાન આપવાનું કામ જેમના હાથમાં છે તેમણે, મનની પ્રામાણિકતાને એક પવિત્ર સંપત્તિ માની, આત્મજ્ઞ્ય કરી પોતાના રાજ બનવું ધટે છે; અને “જગતનાં સર્વ નગરો, સર્વ રાજ્યો, સર્વ સામ્રાજ્યો નશ્વર છે, અને અનશ્વર તો એકલો મનુષ્યનો આત્મા જ છે,” એ સત્ય ઉચ્ચ સ્વરે પોકારવું ધટે છે. થ્યુસીડીડીસે એવા જગતનો ચિતાર કદેબેલો જેમાં આથેન્સની હસ્તી નાખૂદ થઈ

હિંદુ સમાજરચના : ૧૦૫

ગઈ હોય. પોલીમિયસે એવું શબ્દચિત્ર આપેલું જેમાં કાર્થેજનો રોમન વિજેતા અમિની જ્વાળાઓમાં ળળા રહેલા એ નગરને નિહાળી ઊંડા વિચારમાં ગરકાવ થઈ ગયો હતો; અને તેણે કહેલું: “રોમને પણ એના વિનાશની ધડી જોવી પડશે.”

અત્યારે તો બ્રાહ્મણોને કદાચ મક્કતનું ખાનારા કહીને નિંદવામાં આવશે. શાળાકોલેજો, સંગ્રહાલયો ને ચિત્રસંગ્રહોને ઉત્તેજન આપવાનું જેમ રાજ્યનું કામ છે, તેમ તેણે એક કુરસદ ભોગવનારા વર્ગને પણ નબાવવો જોઈએ. આજની દુનિયામાં તો જેમને વારસામાં ધન મળ્યું હોય તેમને જ કુરસદ મળે છે. પણ શ્રીમંત માયાપત્ની સંતતિમાં અસાધારણ બુદ્ધિ ને સમજશક્તિ હોય છે એમ માનવાનું કશું કારણ નથી. ચીનમાં આ વર્ગને માટે હરીફાઈવાળી પરીક્ષાઓ લઈને પસંદગી કરવામાં આવતી. પણ આ વર્ગને માટે જે ખાસ તાલીમ જોઈએ તે છોકરાઓ પરીક્ષા આપવા લાયક ઉંમરના થાય ત્યાં લગી મુલતવી ન રાખી શકાય. એ તાલીમ ઠીકઠીક વહેલી શરૂ કરવી હોય તો એને માટે આપણે છોકરાઓને જન્મ પછી થોડા વખતની અંદર જ પસંદ કરવા જોઈએ. એ પસંદગી ચિટ્ટોઓ નાખીને કરી શકાય શું? હિંદુઓએ એમ માની લીધેલું કે જે કુટુંબમાં કુરસદવાળા વર્ગના જેવા સંસ્કારો પરાપૂર્વથી ચાલ્યા આવતા હોય તે કુટુંબમાં જન્મ લેનાર છોકરાઓને આ કામ માટે પસંદ કરવાથી કદાચ આ કાયડાનો સારામાં સારો ઉકેલ મળી રહે.

અધ્યાત્મશાસ્ત્ર રચવું, સમાજની નવરચના માટે યોજનાઓ ધડવી, અને જગતને જીવનના સર્વોચ્ચ આદર્શોનો સ્વીકાર કરવાને સમજાવવું, એ બ્રાહ્મણનું કામ છે; જ્યારે ક્ષત્રિયનું કામ એ આદર્શો સિદ્ધ કરવાના ઉપાયો યોજવાનું છે. રામાયણ મહાભારત આદિ પ્રાચીન મહાકાવ્યોમાં જ નહીં, પણ રાજપૂત શરાતનના મધ્યયુગીન ઇતિહાસમાં પણ આપણે એવા ક્ષત્રિય રાજાઓ જોઈએ છીએ જેઓ વીરત્વની મૂર્તિ હતા, જેમની કીર્તિ આકાશના તારા સુધી

૧૦૬ : હિંદુ ધર્મ

પહોંચી હતી, જેમને કોઈ પણ પ્રકારનો ભય ડરાવી શકતો નહીં, જેમને કોઈ મુસીબત હંકારી શકતી નહીં, ને જેમને યુદ્ધમાં પાછી પાની કરવામાં રહેલી નામોશીના કરતાં તો મરવું સારું લાગતું. કોઈ પણ જાતનાં જોખમ કે મુશ્કેલીથી ન ડરે એવો વીરતાભર્યો નિર્ધાર, કંઈ પણ હીણું કે અધમ કામ કરી ન કરે એવું આત્માનું આર્યત્વ, તથા અન્યાય ને જીલમનો અડગ ને અણુનમ પ્રતિકાર, એ ગુણો તે ક્ષત્રિયનાં લક્ષણ છે.^{૧૨} સત્તાના ઉપાસકો, પશુખળ વાપરનાર માણસો, ને સ્વાર્થી જાલિમો એ આ વર્ણની વિકૃતિના નમૂના છે. મનુષ્યસ્વભાવની પૂર્ણતા માટે બ્રાહ્મણના જેટલા જ ક્ષત્રિયના ગુણ પણ જરૂરના છે.

રાજ્યપ્રકરણ એ કંઈ જીવનની શ્રેષ્ઠ પ્રવૃત્તિ નથી. રાજ્યની હસ્તી એટલા માટે છે કે એના પ્રજાજનો સારી ને સુખી બિંદગી ગાળી શકે. રાજ્ય પોતાના વર્તનની યોગ્યયોગ્યતાનો નિર્ણય ન કરી શકે. સમાજમાં પુણ્ય શસ્ત્રખળને આધારે ટકે છે એ ખરું, પણ ‘ધર્મ ખળવાનની ધમ્મી પર આધાર રાખે છે,’^{૧૩} એમ કહેવું ખરાબ નથી. રાજ્ય નીતિધર્મના નિયમોથી પર નથી. રાજ્યની હસ્તી ખસૂસ વ્યક્તિના હિતને અર્થે જ છે; અને તેથી વ્યક્તિનું અલિદ્ધાન માગવાનો રાજ્યને કશો અધિકાર નથી. માત્ર પોતાનું કામ નિર્વિઘ્ને

૧૨. શૌર્યં તેજો ધૃતિર્દાક્ષ્યં યુદ્ધે ચાપ્યપલાયનમ્ ।

દાનમીશ્વરમાશ્વ ક્ષાત્રં કર્મ સ્વભાવજમ્ ॥ ગીતા ૧૮;૪૩.

(શૌર્ય, તેજ, ધૃતિ, દક્ષતા, યુદ્ધમાં પાછા ન હોવું, ડાન, રાજ્ય-કર્તાપણું એ ક્ષત્રિયનાં સ્વભાવજન્ય કર્મો છે.)

શૌર્યં વીર્યં ધૃતિસ્તેજસ્ત્યાગ આત્મજયઃ ક્ષમા ।

બ્રહ્મણ્યતા પ્રસાદશ્ચ રક્ષા ચ ક્ષત્રલક્ષણમ્ ॥ ભાગવત ૭; ૧૧; ૨૨.

(શૌર્ય, વીર્ય, ધૃતિ, તેજ, ત્યાગ, આત્મજય, ક્ષમા, વેદાભ્યાસ, પ્રસન્નતા, અને પ્રભની રક્ષા, એ ક્ષત્રિયનાં લક્ષણ છે.)

૧૩*. વશે બલવતાં ધર્મઃ । મહાભારત-શાન્તિપર્વ ૧૩૪; ૮.

ચાહે એને માટે જે પરિસ્થિતિ ને વાતાવરણ જોઈએ તે માગવાનો પૂરો અધિકાર તેને છે ખરો. આજે આપણે રાજ્યને ઇશ્વરરૂપે પૂજાતું જોઈએ છીએ. ધર્માધર્મનો, કાર્યાકાર્યનો નિર્ણય કરવાનો અધિકાર રાજ્યનો છે; રાજ્યની ઇચ્છા તૃપ્ત કરવાને ગમે તેવો યુગો કરેલો વાજખી ગણાય; નીતિનિયમ તો કેવળ વ્યક્તિઓને જ માટે છે; એ જાતના વિચારો ફેલાયેલા જોઈએ છીએ. પણ એ વસ્તુઓ હિંદુ ધર્મના વિચારથી છેક જ ઊલટી છે. રામ લક્ષ્મણને કહે છે: “હું સત્યને કાળે શસ્ત્ર ધારણ કરું છું. સાગરરૂપી વસ્ત્ર ધારણ કરનારી આ પૃથ્વી મારે માટે દુર્લભ નથી. પણ હું તો અધર્મ વડે ધ્રાસન પણ મેળવવા ઇચ્છતો નથી.” ૧૪ રાજ્ય જેટલે અંશે વ્યક્તિનો પૂર્ણ વિકાસ સાધવામાં સહાયક અને રક્ષક હોય તેટલે અંશે જ તેની પ્રવૃત્તિ યોગ્ય અને સાર્થક ગણાય. વ્યક્તિની સ્વતંત્રતા ને તેનું સુખ એ ધ્યેય છે; અને સર્વ પ્રકારનાં સરકારી તંત્ર એ તો એ ધ્યેયની પ્રાપ્તિને માટે અનુકૂળ સાધન માત્ર છે.

જે કંઈ આજે હસ્તીમાં છે તે સાચું ને વાજખી છે, અને પ્રશિયન ઢાળતું લશ્કરી રાજ્ય એ પૃથ્વી પર પ્રગટ થતું પરમાત્માનું સર્વોત્તમ રૂપ છે, એવો સિદ્ધાન્ત હેગલે ચલાવ્યો છે. વ્યવહારમાં એનો અર્થ એ થયો કે નીતિધર્મની કશી સત્તા છે જ નહીં. જે કંઈ હસ્તીમાં છે તે બધું સારું છે એમ તે ભ્રમથી માની લે છે; અને સખળ નિર્બળનો ભેદ તે જ સાચાખોટાનો ભેદ છે એમ પોતાના મનને તથા લોકોને સમજાવે છે. એ મત પ્રમાણે, ન્યાય નહીં પણ પશુબળ યા શસ્ત્રબળ એ મહત્ત્વની વસ્તુ છે; અને ન્યાય એ પણ ચડિયાતા પશુબળનું જ બીજું નામ છે. એટલે કાંઈ પણ સરકારની

૧૪*.સત્યેનાયુષમાલમે ।

નેયં મમ મહી સૌમ્ય દુર્લભા સાગરાંશ્વરા ।

ન હીચ્છેયમધર્મેણ શાક્રત્વમપિ લક્ષ્મણ ॥

રામાયણ-અયોધ્યાકાંડ ૧૭; ૬-૭.

૧૦૮ : હિંદુ ધર્મ

પાસે કશી નૈતિક સત્તા તો રહી જ નહીં; અને વર્ગો ને રાષ્ટ્રો વચ્ચેના કલહોનો નિકાલ શસ્ત્રયુગથી જ લાવી શકાય. રાષ્ટ્રસંઘ એ પણ અમુક રાષ્ટ્રોની સત્તા જળવી રાખવાનું એક સાધન છે; એ શસ્ત્રયુદ્ધને શમાવી તેનું સ્થાન લેનાર વસ્તુ નથી, પણ ક્યારેક જેહાદ પોકારવી હોય તો તેને માટે એક સારા ઓહાશ્પ છે; એવી આશંકા ધણાનાં મનમાં છે. રાષ્ટ્રસંઘ નિષ્ફળ ગયો છે એનું કારણ એ નથી કે તેની પાસે શસ્ત્રયુગ નહોતું; તેનું કારણ તો એ છે કે તેની પાસે કશી નૈતિક સત્તા નહોતી. રાજ્ય રાજ્ય વચ્ચેના સંબંધમાં ખરા જિગરથી લોકશાસનના સિદ્ધાંતોનો અમલ થાય, અને એ ધોરણે જગતની પુનર્ગઠના થાય, તો જ રાષ્ટ્રસંઘને જરૂરજોગી નૈતિક સત્તા મળી રહે. આપણી સંસ્કૃતિના આર્થિક ને રાજકીય તંત્રમાં લોકશાસન દાખલ કરવું, અનુષ્ઠાનને જેમાં સંસ્કારો મેળવવાની તક આજના કરતાં ઘણી વધારે મળે, અને જેમાં ભાષ્યારો આજના કરતાં ઘણો વધારે હોય, એવું વિશ્વકુટુંબ સ્થાપવા માટે મહેનત કરવી, એ મહાકાર્ય કરવાનું આપણી પેઢીની સામે પડેલું છે.

શાન્તિ ટકાવી રાખવા ને કાયદાનો અમલ કરાવવા સારુ પશુયુગ કે શસ્ત્રયુગનો ઉપયોગ કરવાની, ને તેમ કરતાં માણસનો જીવ લેવો પડે તો તેની પણ, છૂટ હિંદુ સમાજવ્યવસ્થાએ આપેલી છે. જે સમાજ સંપૂર્ણતાની દશાએ પહોંચ્યો હોય, એટલે કે જેમાં સત્યયુગ પ્રવર્તતો હોય, તેમાં તો દરેક જણ સ્વાભાવિક રીતે નિઃસ્વાર્થી ને પ્રેમાળ હોય. એટલે એવા સમાજમાં સરકારની કે શસ્ત્રયુગની જરૂર ન રહે. પણ એવી સંપૂર્ણતાની સ્થિતિ સાવ મામૂલી માણસોને માટે કદાચ અનુકૂળ ન હોય. અત્યારે જે અપૂર્ણતાની સ્થિતિ વર્તે છે તેમાં તો રાજ્યને જરૂરી કે અડિયલ માણસોની સામે પશુયુગનો પ્રયોગ કર્યા વિના છૂટકો નહીં થાય. છતાં પશુયુગ યા શસ્ત્રયુગની જરૂર પડે એ અપૂર્ણતાની નિશાની તો છે જ. મહાભારત કહે છે કે જે કામમાં હિંસા કે બળજબરીની ગંધ હોય તે કામ,

સિદ્ધાન્તની દૃષ્ટિએ, તેટલે અંશે અધર્મરૂપ જ ગણાય. ૧૫ કુકર્મ કરનારને રોકવામાં પશુબળનો પ્રયોગ કરવો વાજબી ગણાય એમ કદાચ આપણને લાગે. પણ એ જરૂરી દેખાતી હિંસા કરવાથી જે ગેરલાભ થાય છે. હિંસા કરનારને ગેરવાજબી કામ માટે પણ તેનો ઉપયોગ કરવાની લાલચ થઈ આવે છે; ને જે માણસોની સામે હિંસા થાય છે તેમના મનમાં રોષ અને વેરભાવ જાગે છે. પાપી મહત્વાકાંક્ષા, ગર્વ, વિષયવાસના, અને ક્ષોભ એ દોષો જ્યાં લગી મનુષ્યસ્વભાવમાં જાગતા પડ્યા છે ત્યાં લગી રાજકાજમાં હિંસા કે બળજબરીની જરૂરિયાતને આપણે ટાળી શકવાના નથી, એ વાત સાચી. પણ હિંસાના દુરુપયોગની સામે સાવચેતી રાખવી જોઈએ; અને હિંસા કરતાં ઊંચો એવો પ્રેમધર્મ પણ જગતમાં છે એ યાદ રાખવું જોઈએ. નયોં ન્યાય કુકર્મના બદલામાં સગ્ન ફરમાવે છે; પણ પ્રેમધર્મ એવા ન્યાયથી સન્તોષ ન પામતાં આગળ જાય છે. એટલું જ નહીં પણ ન્યાયના નિયમો ને કાયદાઓની કસોટી પણ આ પ્રેમધર્મના ગળથી જ થવી ઘટે છે. બ્રાહ્મણનો અહિંસાધર્મ એ સર્વોત્તમ આદર્શ સ્થિતિ છે; કેમકે સાધ્ય જેટલું અગત્યનું છે તેટલાં જ એને માટે યોગ્યતાં સાધન પણ અગત્યનાં છે. ૧૬ પણ આ અપૂર્ણ જગતમાં અહિંસાવાદીઓ પોતાની શ્રદ્ધાને આચરણમાં ઉતારી શકે છે એનું કારણ એ જ છે કે તેઓ જે સિદ્ધાન્તોનો અસ્વીકાર કરે છે તે સિદ્ધાન્તો પ્રમાણે વર્તન

૧૫*. હિંસયા સંયુતં ધર્મમધર્મં ચ વિદુર્બુધાઃ । મહાભારત

અશોક ૧૩મા શિલાલેખમાં કહે છે: “મારા પુત્રો ને પૌત્રો એમ ન માને કે નવો દેશ જીતવો એ તેમનું કર્તવ્ય છે.....તેમણે ધીરજ ને સૌમ્યતામાં જ આનન્દ માનવો જોઈએ, અને ધર્મ વડે મળેલા વિજયને જ સાચો વિજય માનવો જોઈએ.”

૧૬*. અહિંસાં સર્વભૂતેષુ ધર્મં જ્યાયસ્તરં વિદુઃ ।

તસ્યાથ્થ બ્રાહ્મણો મૂલં..... ।

યદયુદ્ધેન લભ્યેત તત્તે બહુમતં ભવેત ॥ મહાભારત

કરીને ખીજા લોકો તેમનું રક્ષણ કરે છે ને તેમને સુરક્ષિત દશામાં રાખે છે.

પણ હિંસા કે બળબળારીના પ્રયોગને કેટલીક મર્યાદાઓ છે. જે પ્રસંગોમાં હિંસા સિવાય ખીજો રસ્તો જ ન હોય, અને ધર્મ-ચરણને માટે અધિક અનુકૂળ વાતાવરણ પેદા કરવા માટે જ તેનો ઉપયોગ થવાનો હોય, તે પ્રસંગોમાં જ હિંસા કરવાની છૂટ રાખી છે. સમાજમાં અંધાધૂંધી ઉપજાવે એવી પ્રવૃત્તિઓ માટે હિંસાનો પ્રયોગ નિષિદ્ધ મનાયો છે. વળી હિંસા કર્યા વિના છૂટકો ન થાય ત્યારે પણ એનો પ્રયોગ ધર્મબુદ્ધિપૂર્વક કરવો જોઈએ. હિંસાનો પ્રયોગ ધર્મની સ્થાપના માટે કે ધર્મચરણને અનુકૂળ સંજોગો પેદા કરવા માટે કરવાનો હોય એટલા જ કારણસર કંઈ તે ધર્મ નથી બની જતો.^{૧૭} તે પ્રયોગ કરતાં ધર્મે દરાવેલી મર્યાદા પણ પળાવી જોઈએ.^{૧૮} હિંસા યા પશુબળનો પ્રયોગ કયા સંજોગોમાં વિહિત

બ્રાહ્મણો દારુણો નાસ્તિ મૈત્રો બ્રાહ્મણ ઉચ્ચતે ।

મહાભારત-અનુશાસનપર્વ ૩; ૧૩.

(ભૂતમાત્રને વિષે અહિંસા રાખવી એને મોટો ધર્મ માનેલો છે. આદ્યજ્ઞ એ અહિંસાનું મૂળ છે....જે વસ્તુ યુદ્ધ વિના મળે તેને પ્રચતર ગણવી...આદ્યજ્ઞ દારુણ હોતો નથી. સર્વની પ્રત્યે મૈત્રી રાખે તે આદ્યજ્ઞ કહેવાય છે.)

૧૭. યુદ્ધમાં પણ ધર્મની મર્યાદા પાળવાને લગતા નિયમો છે, તે રાજ્યને પાળવા જોઈએ. પોતાની ધારણા પાર પાડવા સારું રાજકીય શસ્ત્રો વાપરવામાં આવે છે ખરાં, પણ રાજ્યોએ વેર કે બદલો લેવાની વૃત્તિ તેમાં ભળવા ન દેવી જોઈએ. કૌટિલ્યના મત અનુસાર રાજ્યની રક્ષા એ રાજ્યનો પરમ ધર્મ છે, ને જે વર્તનથી રાજ્ય બચે તે વર્તન યોગ્ય ગણાય.

૧૮. ધર્મયુદ્ધ — એટલે કે યુદ્ધની મર્યાદાઓ સાચવીને કરેલા યુદ્ધ — વિષે કેટકેકાણે ભાર દીધો છે. દાખલા તરીકે:

ન કૃતૈરાયુર્ધૈર્ન્યાદ્ યુષ્યમાનો રણે રિપૂન્ ।

ન કર્ણિર્મિર્નાપિ દિગ્ધૈર્નામિજ્વલિતતેજનૈઃ ॥

અણપ એનો નિર્ણય હિંસા કરનારાઓ ન કરી શકે. ક્ષત્રિયો કેવળ ધર્મના એટલે કે કાયદાના રક્ષક અને સેવક તરીકે જ રાજ્ય કરે છે. સમાજનો કારભાર ચલાવવાની જે સત્તા તેમને છે તે તેઓ ધર્મના નિયમોને અનુસરે ત્યાં સુધી જ ટકી શકે.^{૧૯} ધર્મ અથવા કાયદાના

ન ચ દન્યાત્થલારૂઢં ન ક્લીબં ન કૃતાંજલિમ્ ।

ન મુક્તકેશં નાસીનં ન તવાસ્મીતિ વાદિનમ્ ॥

ન સુપ્તં ન વિસન્નાહં ન નગ્નં ન નિરાયુધમ્ ।

નાયુધ્યમાનં પશ્યન્તં ન પરેણ સમાગતમ્ ॥

નાયુધવ્યસનપ્રાપ્તં નાર્તી નાતિપરિક્ષતમ્ ।

ન भीतં ન પરાવૃત્તં સતાં ધમમનુસ્મરન્ ॥

મનુસ્મૃતિ ૭; ૧૦-૧૩.

(રજુમાં શત્રુઓની સાથે લડનારે ફટ આયુધો વડે ન લડવું; વાંકી જીભવાળાં, ઝેર લગાડેલાં, કે સળગાવેલાં ફળોવાળાં ખાણુ વડે ન લડવું. રથ છોડીને જમીન પર ઊભેલાની સાથે, નપુંસકની સાથે, હાથ જોડીને આવેલા, છટા વાળવાળા, ખેડેલા, ‘તમારો છું’ એમ કહેનારા, સૂતેલા, બાજર ઉતારીને ઊભેલા, નાગા, આયુધ વિનાના, લડાઇમાં ન ઊતરેલા, જોવા ઊભા રહેલા, ખીબ કેઈ સાથે લડતા, ભાંગી ગયેલા આયુધ-વાળા, રોગી, ઘણા ધવાયેલા, ડરેલા, પાછી પાની કરીને ભાગતા ખાણુસ-ની સાથે, સજ્જનોના ધર્મને યાદ કરીને, લડવું નહીં.)

વળી જુઓ વૃદ્ધહારીતસ્મૃતિ ૭; ૨૨૪-૨૨૭; તથા શાન્તિપર્વ ૧૫; ૧૧-૨૦. ૧૬; ૨૪. ૧૮; ૭૦.

૧૧. હિન્દ્રિયાણાં જયે યોગં સમાતિષ્ઠેદિવાનિશમ્ ।

જિતેન્દ્રિયો હિ શક્નોતિ વશે સ્થાપયિતું પ્રજાઃ ॥

શરીરકર્ષણાત્પ્રાણાઃ ક્ષીયન્તે પ્રાણિનાં યથા ।

તથા રાજામપિ પ્રાણાઃ ક્ષીયન્તે રાષ્ટ્રકર્ષણાત્ ॥

મનુસ્મૃતિ ૭; ૪૪, ૧૧૨.

(રાજાએ દિવસરાત હિન્દ્રિયોને જીતવાનો પ્રયત્ન કરવો. જિતેન્દ્રિય રાજા જ પ્રબળને વશ રાખી શકે છે. જેમ શરીરના શોષણથી પ્રાણીઓના

નિયમોમાં ફેરફાર કરવાનો અધિકાર બ્રાહ્મણો અથવા ઋષિઓના હાથમાં રાખેલો છે; તેને લીધે રાજકીય કે આર્થિક સત્તા — એટલે કે ક્ષત્રિયો યા વૈશ્યો — તેમાં દબલ કરી શકતા નથી. કાયદાનો અમલ કરવો ને કરાવવો, ને પ્રજાનું રક્ષણ કરવું, એટલું જ કામ રાજ-સત્તાને માટે રાખેલું છે. પ્રજાજનોને તેમની પરાપૂર્વથી ચાલી આવતી રીતિઓ ને પ્રણાલિકાઓ અનુસાર પોતાનો કારભાર ચલાવવાની છૂટ હતી. તેમના પોતાના જીવનવ્યવહારમાં ખસેલ ન પડે ત્યાં લગી રાજ કોણ છે એ જાણવાની પરવા તેમને ન હતી. સમાજનું જીવન એકધારું ને અખંડિત ચાલ્યાં કરે એટલું લોકોને તો ખસ હતું; પછી બહેને અમે તે રાજ રાજ્ય કરતો હોય. પ્રજાના આવા માનસને લીધે દેશ ચડાઇ લાવનારાઓનો શિકાર થઈ પડ્યો છે. રાજ પ્રજાની પાસે નીતિનિયમોનું પાલન કરાવે તો જ તેની નામના થાય. એના પુરાવા-રૂપે ઉપનિષદકાળના એક રાજાએ કહેલું: “મારા મુલકમાં કોઈ ચોર નથી, કંજાસ નથી, દારૂડિયો નથી. કોઈ અગ્નિહોત્ર વિનાનો નથી, કોઈ અવિદ્વાન નથી, ને કોઈ સ્વેચ્છાચારી પુરુષ કે સ્ત્રી નથી.” ૨૦

પ્રાણ ક્ષીણ થાય છે, તેમ રાજાઓના પ્રાણ પણ રાષ્ટ્રના શોષણથી ક્ષીણ થાય છે.)

આત્મા જેય: સદા રાજ્ઞા તત્તો જેયાશ્ચ શત્રવ: ।

મહાભારત-શાન્તિપર્વ ૬૮; ૪.

(રાજાએ હંમેશાં પહેલો આત્માને જીતવો, ને પછી શત્રુઓને જીતવા.)

૨૦*. ન મે સ્તેનો જનપદે ન કદર્યો ન મયપો નાનાહિતામિર્ના-
વિદ્વાન્ન સ્વૈરી સ્વૈરિણી કુત: । છાંદોગ્યોપનિષત્ ૫; ૧૧; ૫.

[સરખાવો :

તસ્મિન્પુરવરે હૃદ્યા ધર્માત્માનો બહુશ્રુતા: ।

નરાસ્તુષ્ટા ધનૈ: સ્વૈ: સ્વૈરજીવ્યા: સત્યવાદિન: ॥

કામી વા ન કદર્યો વા નૃશંસ: પુરુષ: ક્વચિત્ ।

હિંદુ સમાજરચના : ૧૧૩

પ્રાચીન કાળના સર્વ સમાજોમાં બનતું તેમ, ભારતવર્ષમાં પણ એકલા લડવાના ક્ષત્રિયો જ યુદ્ધમાં ભાગ લેતા. તેઓ લડવા જતા તે પણ દેશાભિમાનથી પ્રેરાઈને નહીં પણ રાજ્ય પ્રત્યેની વંશદારીને ખાતર. મોટા જાતિસમૂહો માંહોમાંહે લડતા ત્યારે પણ નિઃશસ્ત્ર પ્રજાને ભાગ્યે જ કંઈ હાનિ ભોગવવી પડતી. મેગેસ્થીનીસ લખે છે: “ હિંદી લોકો એકબીજા સામે લડતા હોય ત્યારે જમીન ખેડનાર ખેડૂતોને હેરાન કરવાનો તેમનો રિવાજ નથી. પ્રજાનો એક ભાગ લડતો હોય, ને બીજો ભાગ પાસે જ શાંતિપૂર્વક હળ ચલાવવાનું, અથવા કાપણી, લણણી કે નીંદણ કરવાનું કામ કરી કરે છે. ” જે કાળમાં નાનાં ધંધાદારી લશ્કરો કડક નિયમોની મર્યાદામાં રહીને લડતાં તે કાળમાં ધર્મયુદ્ધના આ સિદ્ધાન્તો ઠરાવવામાં આવ્યા હતા. આધુનિક યુદ્ધોમાં તો દેશની આખી વસ્તીઓ સંડોવાય છે, ને યુદ્ધના ત્રાસ અને સંહાર-માંથી કોઈ બચી શકતું નથી. અત્યારે તો લશ્કરો કુશળતાથી વિનાશ કરે ને સંહાર કરવામાં નાનાં મોટાં, સ્ત્રી પુરુષ, બાળક ધરડાં કોઈની

દ્રષ્ટું શક્યમયોગ્યાયાં નાવિદ્વાન્ન ચ નાસ્તિકઃ ॥

સર્વે નરાશ્વ નાર્યશ્વ ધર્મશીલાઃ સુસંયતાઃ ।

મુવિતાઃ શીલશ્રુતાભ્યાં મહર્ષય इवामલાઃ ॥

રામાયણ-અયોધ્યાકાંઠ ૬; ૬-૯.

એ નગરમાં આનંદી, ધર્માત્મા, બહુશ્રુત માણસો રહેતા હતા. તેઓ પોતપોતાનાં ધનથી સંતોષ માનતા; તથા લોભરહિત ને સત્યવાદી હતા. ક્યાંયે કામી કે કંભૂસ કે નકારો માણસ અયોધ્યામાં જોવામાં આવતો નહીં. કોઈ અવિદ્વાન કે નાસ્તિક પણ નહોતા. સહુ પુરુષો ને સ્ત્રીઓ, નિષ્પાપ મહર્ષિઓની પેઠે, ધર્મશીલ, સંયમી, અને શીલ તથા ચારિત્રને લીધે હર્ષ અનુભવનારાં હતાં.

ન चास्य विषये क्षुधा रोगेण हिमातपाभ्यां वावसीदेदभावाद् बुद्धिपूर्वं वा कश्चित् । आपस्तम्बधर्मसूत्र ૨; ૧૦; ૨૫; ૧૧.

એવા શબ્દના મુલકમાં કોઈ પણ માણસ, તંગીને લીધે કે બળી-બૂજને, ભૂખ, રોગ કે ઠાઠતડકાથી પીડાતો નથી.]

વચ્ચે બેઠાભાવ ન રાખે, એ જરૂરનું ગણાય છે. સાવ નિર્દોષ ને નિરપરાધી એવાં કરોડો માનવીઓના જીવ લેવાની, તેમનાં અંગ કાપવાની, તેમને ભૂખે મારવાની ને પાયમાલ કરવાની તેમને છૂટ છે. કરોડો સ્ત્રી પુરુષ બાળકોનો સામટો સંહાર થાય એથી આખા માનવ સમાજની પાયમાલી થવાની. એથી સમાજના હિતની રક્ષા થશે એવી દલીલ કોઈ પણ રીતે કરી શકાય એમ નથી. જેઓ મનુષ્યમાત્રને ‘એકપિતાપરિવાર’ માને છે તેમને માટે તો આધુનિક યુદ્ધો પ્રત્યે એક જ પ્રકારનું વલણ રાખવું શક્ય છે, ને તે સંપૂર્ણ અહિંસા ધારણ કરવાનું — એમ જેઓ માને છે તેમના પક્ષમાં ધર્મ કહી શકાય એમ છે. છતાં આપણે કંઈ સંપૂર્ણ વિશ્વમાં નથી રહેતા; વિશ્વ ઉત્તરોત્તર સુધરતું જાય છે એટલું જ બહુ બહુ તો કહી શકાય.

ત્રીજો વર્ણુ વૈશ્યોનો. ધન સંધરવા ને ભોગવવાની, દેવાની ને લેવાની, જે વૃત્તિ માણસના જીવનમાં છે તે આ વર્ણુમાં પ્રધાનપણે દેખાય છે. કાર્યની દૃષ્ટિએ જોતાં, આ વૃત્તિવાળા માણસો વેપાર ઉદ્યોગના વ્યવસાય કરે છે; અને તેઓ જગતની દરેક વસ્તુને તેની ઉપયોગિતાના મજબી માપે છે ને વહેવારમાં રચ્યાપચ્યા રહે છે. કુદરતની સાધનસામગ્રીનો કુશળતાથી ઉપયોગ કરી લેવાનો આ વર્ગનો નિશ્ચય હોય છે ખરો; છતાં તેનામાં સાથેસાથે દયાભાવ અને વ્યવસ્થિત પરોપકાર પણ હોય છે. જે ધંધાઓમાં ધનના ઢગલા વાળવાની લાલચ ખરેખરી ભારે છે એવા ધંધામાં આ વર્ણુના લોકો રોકાયેલા હોય છે ખરા; છતાં તેઓ દયાભાવ કેળવે અને પડોશીઓની સેવા કરે એવી અપેક્ષા તેમની પાસેથી રખાય છે. તેઓ ધનને ખાતર જ ધન મેળવવાની લાલસા રાખે તો નિંદાપાત્ર બને છે.^{૨૧}

૨૧*. સરખાવો :

દ્વેષ્યો મવત્યર્થપરો હિ લોકે । રામાયણ-અયોધ્યાકાંડ, ૨૧; ૫૮.
વળી આપણે ભોગવિલાસમાં રૂબી જઈએ તોપણ નિષ્કળ નીવડીએ.
કામાત્મતા સ્વસ્ત્રપિ ન પ્રશસ્તા ।

સમાજના આધ્યાત્મિક કલ્યાણમાં કે તેની રાજકીય સત્તામાં કાળો આપવો એ એમનું મુખ્ય કામ નથી એ સાચું; છતાં એ વસ્તુઓ એમના સહકાર વિના સધાવી શક્ય નથી. વ્યવહારદક્ષતા અને કલાકૌશલ એ આ વર્ણનાં મુખ્ય લક્ષણ છે. એ ગુણો વિકૃતિ પામે ત્યારે કેવી સ્થિતિ પેદા થાય એ આપણે આજના અનુભવ પરથી જાણીએ છીએ, કેમકે આપણો જમાનો વેપારપ્રધાન છે. શસ્ત્રાસ્ત્રોનાં કારખાનાંના માલિકા પોતાને નફો મળે એટલા ખાતર દેશ દેશ વચ્ચે વિખવાદનાં ખીજ વાવે છે. યુરોપ તેમજ એશિયાના વેપારીઓ બોઠાનાં શરીર, મન અને આત્માનો નાશ કરનાર હળાહળ જેવા કેશી પદાર્થો વેચીને કરોડોની કમાણી કેવી રીતે કરી રહ્યા છે, એનો પુરાવો રાષ્ટ્રસંઘના દફતરમાં પડેલો છે. કેટલાક દેશોમાં એ કેશી પદાર્થ ખરીદનારને તે શરીરમાં ભોંકવાની પિચકારી મફત અપાય છે. સોનાના બોભને વશ થઈને મનુષ્ય પોતાના માનવમંધુ-ઓને કામ કામ અને દેશ દેશ વચ્ચેનાં યુદ્ધોની, તથા દારૂખાજી ને અશીષુખાજીની, જાડી ખાઈમાં હડસેલી મૂકે છે. વેપાર અને ઉદ્યોગ એ વસ્તુતાએ તો માનવજાતિને જીવતી રાખનાર બોહી જેવાં છે; છતાં ખોટા આદર્શો ને સિદ્ધાંતો નિપજાવીને તેમને સીધે રસ્તેથી ખસેડી આડે રસ્તે ચડાવી દેવામાં આવ્યાં છે. હિંદુ ધર્મના મત પ્રમાણે સંપત્તિ ધનિકોના હાથમાં થાપણુરૂપે છે, અને તેનો ઉપયોગ સમાજ-હિતને કાળે કરી તેનો લાભ આખા સમાજને અપાવો જોઈએ. ભાગવત કહે છે કે જેટલાથી આપણું પેટ ભરાય તેટલું જ મેળવવાનો અધિકાર આપણને છે; એથી વધારેની લાલસા ઈર્ષ્ય રાખે તો તે ચોર છે ને સજાને લાયક છે.^{૨૨} સમાજને ભોગે ધન ને સત્તા મેળવવાં એ સમાજની સામે અપરાધ છે. વધારાનો પાક કે માલ

૨૨*. યાવદ્ બ્રિયેત જઠરં તાવત્સ્વત્વં હિ દેહિનામ્ ।

અધિકં ચોડમિમન્યેત સ સ્તેનો દળ્ઢમર્હતિ ॥ ભાગવત ૭; ૧૪; ૮.

૧૧૬ : હિંદુ ધર્મ

નફો લાઇને વેચી ન શકાતો હોય એટલા જ ખાતર એનો નાશ કરવો એ માનવગતિ સામે અત્યાચાર છે.

મનુષ્યસ્વભાવની એક ચોથી શ્રેણી શરીરશ્રમ અને સેવા વાટે પોતાનું હીર પ્રગટ કરે છે. શરીરશ્રમ એ માણસ માણસ વચ્ચેના સર્વ સંબંધોનો પાયો છે. પહેલા ત્રણ વર્ણો દ્વિજ એટલે બેવાર જન્મેલા કહેવાય છે; પણ આ ચોથો વર્ણ એકવાર જન્મેલો ને તેથી હલકો ગણાય છે. એનો અર્થ એટલો જ છે કે આ ચોથો વર્ણના લોકોની પ્રવૃત્તિઓ કુદરતી વૃત્તિઓની પ્રેરણાથી થાય છે ને તેની પાછળ જ્ઞાન, બળ કે પરસ્પર સેવાના આદર્શોનાં નિયમન કે અંકુશ નથી હોતાં. બ્રાહ્મણ સત્યની શોધ કરે છે તે કેવળ એ શોધમાં રહેલા આનંદને ખાતર. ક્ષત્રિય લડવા નીકળે છે તે ટેકને ખાતર. કલાકાર અને કારીગર કામ કરે છે તે પોતાની કલા પ્રત્યેના પ્રેમને ખાતર. હલકામાં હલકા મજૂરને પણ શરીરશ્રમના ગૌરવનું કંઈક ભાન હોય છે. સમાજધર્મની સ્મૃતિએ આ સર્વનાં મનમાં તેમની સામાજિક ઉપયોગિતાનું ભાન પેદા કર્યું હોય છે ખરું; પણ છેક નીચલી શ્રેણીના વર્ગોને સામાન્યપણે સમાજવ્યવસ્થાની યોજનાની ને તેમાં પોતાને માટે રખાયેલા સ્થાનની જાણ નથી હોતી. તેઓ અન્ન, વસ્ત્ર ને આશ્રયની મૂલભૂત જરૂરિયાતો પૂરી પાડવાને ખાતર પોતાનાં કર્તવ્યો કરે છે; અને એ હાજતો સંતોષાર્થે જાય એટલે પાછા આજસું ને એદી બની જાય છે. ઉપરીઓના હુકમ ઉઠાવવાની અને ચીંધેલું કામ યંત્રવત્ કર્યું જવાની ટેવ, એ આ વર્ગનું મુખ્ય લક્ષણ છે.

આ ચારમાંના દરેક વર્ણમાં જે ગુણો પ્રાધાન્ય ભોગવે છે તે ગુણો એકબીજાના વિરોધી છે, અથવા એમાંનો એક ગુણ હોય ત્યાં બીજો ન જ હોઈ શકે, એમ માની લેવાનું નથી. વસ્તુતઃ એવું કોઈ માણસ નથી જેનામાં આ સર્વ આવશ્યક ગુણો ઓછાવત્તા પ્રમાણમાં ન હોય. તેમાંનો જે ગુણ આગળપડતો હોય તે અનુસાર એ માણસને ક્ષત્રિય કે બ્રાહ્મણ, વૈશ્ય કે શૂદ્ર વર્ણનો ગણવામાં આવે છે.

એમાંના એકે ગુણ સંપૂર્ણ ન ગણી શકાય, ને તેને બીજા ગુણની પૂર્તિ વિના ન જ ચાલે. આદ્યજ્ઞાનમાં જો નૈતિક હિંમત અને શ્રદ્ધાતન ન હોય, સર્વોચ્ચ સત્યને અમલમાં ઉતારતી વેળા વાસ્તવિક પરિસ્થિતિ અને સમાજના જુદા જુદા વર્ગોની જરૂરિયાતો અનુસાર તેમાં બાંધછોડ કરી લેવા જેટલું વહેવાર ડહાપણ ન હોય, માનવજાતિની સેવા કરવાની વૃત્તિ ન હોય, તો તેનાથી અબાધિતપણે સત્યની આરાધના ન કરી શકાય. કર્મપરાયણ ક્ષત્રિય જ્ઞાનપ્રાપ્તિની પ્રવૃત્તિમાં પડેલા નથી હોતા એ ખરું; છતાં સમાજને કષ્ટ દિશામાં લઇ જવાને છે, તેના આદર્શો શા છે, ને એ આદર્શોની સિદ્ધિ માટે તેણે કેવી યોજનાઓને રાજસત્તાની મંજૂરી આપવી, તેનું જ્ઞાન તેને પણ હોય છે. તે પોતાની સત્તાને ઉપયોગ સમાજની સેવાને અર્થે કરે છે. વહેવારકુશળતાવાળા વૈશ્યને પોતાની આવડત અને સંપત્તિને ઉપયોગ સમાજને અર્થે કરવાનું કહેવામાં આવે છે. સમાજનું હિત શામાં રહેલું છે એની સામાન્ય કલ્પના તેને હોય છે; કુદરતી સાધનસંપત્તિને સદુપયોગ કરી લેવા માટે જે હિંમત અને સાહસ જોઈએ તે તેનામાં હોય છે; અને જેટલી રીતે બીજી શકે તે બધી રીતે સમાજની આર્થિક સ્થિતિ સુધારવા ને તેની સુખસમવડો વધારવાને તે આતુર હોય છે. શ્રમજીવી શ્રદ્ધા પણ વગરસમજાયે મહેનત કરનાર વૈતરો નથી હોતા. તે સમાજવ્યવસ્થાનું એક અંગ હોઈ, જ્ઞાન, એકનિષ્ઠા ને કુશળતાપૂર્વક પોતાની ખાસ ફરજ અદા કરે છે; ને એ દ્વારા સમાજની સેવા કરવા મથે છે. અતુર્વિધ ગુણસમુચ્ચય સમાજના દરેક માણસમાં હોય છે; અને જેટલે અંશે એનો સફળ વિકાસ થાય તેટલે અંશે તે માણસ ઓછોવત્તો કુશળ ગણાય છે. સત્યની શોધ કરવી, આંતર તથા બાહ્ય બંને સામેની લડાઈ ચલાવવી, જીવનની વાસ્તવિક પરિસ્થિતિ જોઈ તે અનુસાર સત્યના અમલમાં બાંધછોડ કરવી, અને સમાજની સેવા કરવી, એ બધા ગુણો જેનામાં ઓછોવતે અંશે એકીસાથે મોજૂદ ન હોય એવું કાંઈ પણ માણસ માનવ સમાજમાં હોતું

૧૧૮ : હિંદુ ધર્મ

નથી. દરેક જણ પોતપોતાની વૃત્તિ અને શક્તિ અનુસાર ઋષિ, વીર, કારીગર કે સેવક બનવાની નેમ રાખે છે. પણ સમાજની વાસ્તવિક પરિસ્થિતિ એવી છે કે અમુક માણસો અમુક વિષયમાં ઊંડા ઊતરે ને તેમાં નિષ્ણાત બને એ અમુક હદ સુધી જરૂરનું છે. દરેક માણસથી એક જ જિંદગીમાં જુદા જુદા વિષયમાં પારંગત બની શકાય નહીં. સામાન્યપણે એક વિષયમાં નૈપુણ્ય કે પૂર્ણત્વ મેળવતું હોય તો બીજા કોઈ વિષય તરફ દુર્લક્ષ કરવું જ પડે. ત્રીક ઢબનું દેવળ અને ગોથીક ઢબનું ગિરજાધર બંનેને એક જ સ્થાન પર ઊભાં કરી શકાય નહીં; જોકે સુંદર તો બંને છે. ડિક્સન નામના લેખક કહે છે: “ માણસ ગૃહસ્થ અને સંસારીને શોભે એવા ગુણોની સાથેસાથે જ સંન્યાસીના ગુણો પણ કેળવી શકે એ શક્ય નથી. તમે પરિત્રાજક થવાનું પસંદ કરો તો સાથે મુત્સદ્દી પણ ન થઈ શકો.” માણસ માણસ વચ્ચેનો પ્રેમ કેવો હોય એની અરણ્યવાસી સાધુને ખબર નથી હોતી. સમાજસેવક પોતાની શક્તિને જ્ઞાનવૃદ્ધિના કામમાં વાપરી શકતો નથી. પણ આપણે શરૂઆત બંને કોઈ પણ જગાએથી કરીએ, તોપણ પૂર્ણત્વના પરમ પદ લગી પહોંચવાની છૂટ આપણને રહે જ છે. અને દરેક માણસ પોતપોતાના કર્મમાં અંડયો રહીને સંસિદ્ધિ એટલે કે મોક્ષ પામે છે.^{૨૩} સર્વ વર્ણના માણસો સ્વધર્મનું પાલન કરે તો પરમ અને અપરિમિત સુખ પ્રાપ્ત કરે છે.”^{૨૪}

આધ્યાત્મિક દૃષ્ટિએ જોતાં સર્વ પ્રકારના કામમાં માણસને મોક્ષ સુધી પહોંચાડવાની શક્તિ છે ખરી; છતાં વ્યક્તિના સંસ્કારોનો વિકાસ, અને સમાજમાં તેનું સ્થાન, એ બેની વચ્ચે અમુક સંબંધ

૨૩*. સ્વે સ્વે કર્મણ્યભિરતઃ સંસિદ્ધિં લભતે નરઃ । ગીતા ૧૮; ૪૫.

૨૪*. સર્વેવર્ણાનાં સ્વધર્માનુષ્ઠાને પરમપરિમિતં સુખમ્ । આપસ્તંબીયધર્મ-સૂત્ર ૨; ૧; ૨; ૨.

રહેશે છે, ને તેને લીધે જુદા જુદા વર્ગોને ચડતો ઊતરતો ક્રમ સ્વાભાવિક રીતે જ રચાય છે. જીવન એક સીડી છે. તેનાં પગથિયાં માણસને એક ધારેથી મુકામે પહોંચાડે છે. અને કોઇ પણ માણસ સીડીને છેક ઉપર પગથિયે પહોંચે ત્યાં સુધી તે જાંપીને બેસી શકતો નથી. માણસ કેટલાં પગથિયાં ચડ્યો છે એ નહીં, પણ તેણે ઉપર ચડવું ચાલુ રાખ્યું છે કે નહીં, એ મહત્ત્વની વસ્તુ છે. વિસામો ખાવા બેસવું એના કરતાં રસ્તો કાપતા રહેવું સારું છે.^{૨૫} વર્ણોને ચડતો ઊતરતો ક્રમ બળજબરીથી ઠોકરી બેસાડેલો નથી, પણ કુદરતના નિયમ અનુસાર ઠરાવેલો છે. ચાર વર્ણો તે આપણા મનુષ્યત્વના વિકાસમાં આવતી ચાર અવસ્થાઓ છે. દરેક મનુષ્ય અજ્ઞાન અને જડતાનો ભારે બોળે લઇને અવતરે છે. તેની પ્રથમ અવસ્થા શરીર-શ્રમ અને મહેનતમજૂરીની છે. શરીરની હાજતો, જીવતા રહેવાની ઝંખના, અને સમાજનો નિયમ તેની પાસે એ મજૂરી કરાવે છે. મનુ કહે છે કે મનુષ્યમાત્ર શૂદ્ર જન્મે છે, અને નૈતિક ને આધ્યાત્મિક સંસ્કારો વડે દિગ્ભવ પામીને બ્રાહ્મણ બને છે. કંઈક ઉપયોગી વસ્તુનું સર્જન કરવાની વૃત્તિથી પ્રેરાઈને આપણે કામ કરીએ ત્યારે છેક નીચલા ગણાતા વર્ણુમાંથી ઉપરના વર્ણુમાં ચડીએ છીએ. એ વર્ણુ પ્રાણીવાન મનુષ્યોને બનેલો છે. એથી ઉપરની કક્ષાએ આપણે કર્મરત મનુષ્ય જોઈએ છીએ; તે મહત્ત્વાકાંક્ષા ને સંકલ્પબળથી ભરેલો હોય છે. બ્રાહ્મણ સૌથી ઊંચો છે, કેમકે તે આત્માની પ્રેરણા અનુસાર જીવનનું નાવ ચલાવે છે. આ ચારેય શુણીનું કંઈક ને કંઈક પ્રમાણ તો વિકાસની જુદી જુદી અવસ્થાએ પહોંચેલા સર્વ મનુષ્યોમાં જોવામાં આવે છે. છતાં આત્મા પોતાના નિવાસસ્થી શરીર જોડે જે વ્યવહાર ચલાવે છે તેમાં આમાંથી કોઇ એક શુણનું પ્રાધાન્ય દેખાઈ આવે છે; અને એ શુણના પાયા પર

૨૫*. सर्वे चोत्तरोत्तरं परिचरेयुः । गौतमधर्मसूत्र २; ६८.

(સર્વ વર્ણોએ પોતાથી ઉપલા વર્ણોની સેવા કરવી.)

તેના આગળ પરના વિકાસની ઇમારત રચાય છે. માણસના શરીર અને મનનો વિકાસ જેમ જેમ વધતો જાય તેમ તેમ તેનો દરજ્જો ને તેનો વર્ણ બદલાતા જાય છે.^{૨૧} સામાન્યપણે વિકાસનો વેગ ધીમે ધીમે વધે છે. પ્રકૃતિને જોરજુલમથી આગળ હસેલી શકાતી નથી. કર્મરત માણસને માટે દ્રષ્ટા ઋષિનું તત્ત્વદર્શન એક આદર્શરૂપ હોય છે, ને ત્યાં સુધી પહોંચવા તે મથામણ કરે છે. એ પોતે તત્ત્વદર્શી બ્રાહ્મણ યા ઋષિ પર વિશ્વાસ રાખી શકે છે; પણ એનાથી નીચલા વર્ણના લોકો એવો વિશ્વાસ રાખી શકતા નથી. તેઓ તો વ્યવહારકુશળ માણસ તરફ જ નજર રાખે છે. આપણા કરતાં એકાદ ડગલું આગળ હોય તેમને જ આપણે સમજી ને અનુસરી શકીએ છીએ. દૂરનો દેખાવ આપણી નજર બહાર જ રહે છે એમ કહીએ તો ચાહે. માણસો બધે અમુક વર્ણમાં જન્મે, પણ તેમને પોતાનો વિકાસ સાધીને એથી ઉપલા વર્ણમાં ચડવાની છૂટ હોવી જોઈએ, એ આશય આ સમાજવ્યવસ્થાની પાછળ રહેલો છે.

નીચલી કોટિના સ્વભાવવાળો માણસ જો ઉપલા વર્ણને લાયક થાય અને શક્તિ મેળવ્યા વિના જ તે વર્ણને માટે ઠરાવેલાં સામા-

૨૬*. બ્રાહ્મણ્યં દેવિ દુષ્પ્રાપં નિર્ગર્હ્યં બ્રાહ્મણઃ શુભે ।

ક્ષત્રિયો વૈદ્યશૂદ્રો વા નિર્ગર્હ્યો મે મતિઃ ॥

કર્મણા દુષ્કૃતેનેદ સ્થાનાદ્ બ્રહ્મણ્યં વૈ દ્વિજઃ ।

સ્થિતો બ્રાહ્મણધર્મેણ બ્રાહ્મણ્યમુપજીવતિ ।

ક્ષત્રિયો વાડ્ય વૈદ્યો વા બ્રહ્મભૂયં સ ગચ્છતિ ॥

મહાભારત—અનુશાસનપર્વ ૧૪૩; ૬.

(હે દેવી, બ્રાહ્મણત્વ દુર્લભ છે. બ્રાહ્મણ સ્વભાવે કરીને થવાય છે. તેમજ ક્ષત્રિય કે વૈદ્ય કે શૂદ્ર પણ સ્વભાવે કરીને જ થવાય છે. દુષ્કર્મ કરવાથી દ્વિજ પોતાના સ્થાનથી બ્રહ્મ થાય છે. બ્રાહ્મણધર્મનું પાલન કરનાર બ્રાહ્મણત્વ પ્રાપ્ત કરે છે; અને તે જો ક્ષત્રિય કે વૈદ્ય હોય તો બ્રાહ્મણપદ પામે છે.)

બિંદુ કામે કરવા ધારે, તો સમાજની વ્યવસ્થામાં વિશેષ આવે. શસ્ત્ર લઈને લડવું એ બ્રાહ્મણને માટે પાપરૂપ છે, ક્ષત્રિયને માટે નહીં. ક્ષત્રિયનું તો કામ જ એ છે કે સત્કાર્યને માટે, ખીજો કોઈ રસ્તો ન રહે ત્યારે, મનમાં દ્વેષ કે વેરભાવ રાખ્યા વિના લડવું.^{૨૭} ગીતામાં ભગવાને અર્જુનને કહ્યું છે કે તું સ્વધર્મનું જ પાલન કર. પરધર્મને અનુસરવામાં જોખમ રહેલું છે.^{૨૮} અર્જુનનો સ્વભાવ લડવાનો હોય યુદ્ધ તેને માટે સ્વધર્મરૂપ હતું; તે રણક્ષેત્ર પરથી પલાયન કરત તો તેણે સ્વધર્મનો ત્યાગ કર્યો કહેવાત. ઇશ્વરે માણસને મન, બુદ્ધિ વગેરેની જે સામગ્રી જન્મથી આપી હોય તેને વટાવી પાર જવાનું માણસથી સામાન્યપણે બની શકતું નથી. સમાજની વ્યવસ્થામાં કેટલાક લોકો એવા હોય જેમને લડવું એ ધર્મરૂપ લાગે; ને ખીજા કેટલાક એવા પણ હોય જેમને લડાઈથી અળગા રહેવામાં ધર્મ દેખાય. બંને વર્ગના વિચાર ખરા છે. અત્યારે પશ્ચિમના દેશોમાં ફરજિયાત લશ્કરભરતી થાય છે તેમાં દરેક માણસને, મરજી હોય કે ન હોય તોપણ, સામેલ થવું પડે છે; તેમજ દરેક માણસને મતાધિકાર અપાય છે તેમાં રાજસત્તા સમાજના સર્વ સભ્યોમાં વહેંચી નાખવામાં આવે છે. આ બંને કલ્પનાઓ ચાતુર્વર્ણ્યની વ્યવસ્થાને રચતી નથી. માણસોના ગુણ અને સ્વભાવ જોઈને રચેલી વર્ણ-વ્યવસ્થામાં સહુને માટે એક જ નીતિનિયમ ન હોઈ શકે. સમાજની ક્રમબદ્ધ રચનામાં માણસનું સ્થાન જેટલું ઊંચું તેટલાં તેનાં કર્તવ્યો વધારે. ખીજા માણસોને આપણા પોતાના ગજથી માપવાની વૃત્તિ આપણુ સહુમાં હોય છે. પણ આપણે જો દરેક માણસને માટે નક્કી

૨૭*. અથ ચેત્ત્વમિમં ધર્મ્યં સંપ્રામં ન કરિષ્યસિ ।

તતઃ સ્વધર્મ કીર્તિં ચ હિત્વા પાપમવાપ્સ્યસિ ॥ ગીતા ૨; ૩૩.

(જે તું આ ધર્મપ્રાપ્ત સંગ્રામ નહીં કરે તો સ્વધર્મ અને કીર્તિ બોઈ પાપ વહોરી લઈશ.)

૨૮. સ્વધર્મે નિષ્ઠનં શ્રેયઃ પરધર્મો મયાવહઃ । ગીતા ૩; ૩૫.

૧૨૨ : હિંદુ ધર્મ

થયેલું ખાસ કામ અને સમાજમાં તેનું યોગ્ય સ્થાન એ બેનો વિચાર કરીએ, તો એ વૃત્તિ જરૂર હજીવી પડે.

હિંદુ સમાજમાં વ્યક્તિઓ ને વર્ણો એકબીજા સાથે સંકળાયેલાં રહે છે તે ધર્મશુદ્ધિથી પ્રેરાઈને. તેમની વચ્ચે એવો કોઈ કરાર નથી હોતો જે ગમે ત્યારે સ્વીકારી કે તોડી શકાય. દરેક માણસને સમાજમાં તેનું નિયત સ્થાન છે, ને એ સ્થાનને અંગે ચોક્કસ કર્તવ્યો ઠરાવેલાં છે. સમાજવ્યવસ્થા દરેક માણસની પાસે તેનાં કર્તવ્યોના પાલનની અપેક્ષા રાખતી ખરી; પણ સાથેસાથે દરેક માણસને આજીવિકા પણ પૂરી પાડતી, અને તેના આત્મવિકાસને માટે અનુકૂળતા કરી આપતી. હરીશ્ચંદ્ર કે સ્પર્ધાની વૃત્તિનો સર્વથા અભાવ હતો. અમુક નિયમોને આધારે ચાલતા અંકુશમાં બળજબરી ભલે હોય; છતાં આંધળા હરીશ્ચંદ્ર કરતાં એવા અંકુશમાં જીલ્મ ઓછો હોય છે. આર્થિક વિષયો બાદ કરતાં ખીજા વિષયોમાં, તેમજ સંસ્કારના ક્ષેત્રમાં, આ નિયમિત અંકુશને લીધે, વધારેમાં વધારે માણસોને સાચી સ્વતંત્રતા મળી રહે છે. માણસોને વધારે સ્વતંત્રતા આપવાના હેતુથી મૂકેલું નિયમન, અને વ્યક્તિઓ પર ઠોકરી બેસાડેલી રાજ્યની પૂરેપૂરી તાબેદારી, એ બે એક જ વસ્તુ નથી; બેમાં ફરક ઘણો મોટો છે.

ચાતુર્વર્ણ્યની વ્યવસ્થામાં સાચું શોકશાસન રહેલું છે. પહેલી વાત તો એ કે મનુષ્યમાત્ર આધ્યાત્મિક દૃષ્ટિએ સમાન છે એમ એ વ્યવસ્થા આગ્રહપૂર્વક કહે છે. તે એમ પણ માને છે કે દરેક મનુષ્યના અંતરમાં અંતર્યામી આત્મા બેઠેલો છે; અને પોતાની દબે વિકાસ સાધવાનો, પોતાનો સાક્ષાત્કાર કરવાનો, ને પોતાના જીવનને પોતાના સ્વરૂપનું સાચું ને સંતુષ્ટ પ્રતિબિંબ અને સાધન બનાવવાનો, અધિકાર એ આત્માને છે. ખીજું, એ વ્યવસ્થા માણસને તેનું વ્યક્તિત્વ ખીલવવાની પૂરેપૂરી છૂટ અને તક આપે છે. માણસ સમાજના નિયમો ને તેની મર્યાદાઓને ફગાવી દબને નહીં, પણ

સમાજ પ્રત્યેનાં કર્તવ્યોનું સ્વેચ્છાપૂર્વક પાલન કરીને જ, પોતાનું વ્યક્તિત્વ ખીલવી શકે છે. આડે રસ્તે ચાલનારા કે સ્વેચ્છાદે વર્તનારા માણસો જ ખરા વ્યક્તિત્વવાળા કહેવાય, એમ માનવું એ બૂલ છે. ત્રીજું, આ વર્ણવ્યવસ્થા બતાવે છે કે સર્વ પ્રકારનું કામ સમાજને ઉપયોગી છે, અને આર્થિક દૃષ્ટિએ સરખું અગત્યનું છે. ચોથું, માણસોને અમુક હક આપવા એમાં નહીં, પણ તેને આગળ વધવાની તક આપવી, તેને માટે પ્રગતિનાં દ્વાર ખુલ્લાં રાખવાં એમાં સામાજિક ન્યાય રહેલો છે. માણસમાત્ર સરખાં હોવાં જોઈએ એવો ભોક્ષાસનનો સિદ્ધાન્ત છે એમ માનવું બૂલભરેલું છે. સમાજ એક તન્ત્ર છે, અથવા કહો કે એક સજીવ દેહ છે, ને તેમાં જીવદા જીવદા અવયવો જીવદા જીવદાં કામ કરે છે. અમુક કામ કરવાની કુશળતા અમુક જ માણસોમાં હોય એ સામાન્ય નિયમ છે. બધાં માણસોને બધાં જ કામ કરતાં આવડે એ બનવાજોગ નથી. સહુ માણસોમાં સરખી શક્તિ કે આવડત હોય એવું નથી. સહુને સરખી તક મળવી જોઈએ એનું નામ ખરી સમાનતા છે. એવી સમાનતા એમ તો કબૂલ કરે છે કે માણસોનો વિકાસ ને તેમના ગુણ એ બાબતમાં તેમની વચ્ચે અસમાનતા હોય છે. છતાં તે આગ્રહપૂર્વક કહે છે કે દરેક માણસમાં જેટલી શક્તિ હોય તેટલા પ્રમાણમાં તેને માનવજાતિના પુરુષાર્થમાં ફાળો આપવાનો હક, અને તેમ કરવાની તક, મળશે. સમાજની વ્યવસ્થા એવી રીતે થવી જોઈએ કે માણસોને તેમની ઈશ્વરદત્ત શક્તિઓ વાપરવાનો પૂરતો અવકાશ મળે, અને તેમ કરવામાં ખીજ માણસો તેમને આડખીલી ન કરે. માણસમાત્ર સરખા જન્મે છે, ને સમાજે પેદા કરેલી બીજોમાં સરખો હિસ્સો મેળવવાનો તેમનો જન્મસિદ્ધ હક છે, એવો મત તો માર્ક્સે પણ કબૂલ રાખ્યો નથી. દરેક માણસ પાસેથી તેની શક્તિ અનુસાર કામ લેવું ને તેની જરૂરિયાત પ્રમાણે તેને ધૈર્ય આપવા એ વ્યવહારમાં ચૂકવાનો નિયમ; અને માણસમાત્ર સમાન છે એવો તાત્ત્વિક

સિદ્ધાન્ત; એ એ એક નથી. પહેલા પ્રકારની વ્યવસ્થામાં માણસોની શક્તિ કે આવડતને સરખી બનાવવાનો કે માણસોની જરૂરિયાતો વધારીને એકસરખી કરી મૂકવાનો જરા પણ પ્રયત્ન થતો નથી. ૨૯ ત્રીજું, પોતા સિવાયના બીજાઓનાં સુખદુઃખનો ખ્યાલ રાખવો એ બોદ્ધશાસનનું સારજૂત તત્ત્વ છે. વ્યક્તિની નિરંકુશ સત્તા પર મર્યાદા મુકાય એમાં એની સ્વતંત્રતા રહેલી છે. કોઈ પણ એક વર્ગને અમર્યાદ માગણી કરવાનો અધિકાર નથી. રાજ્ય, ધર્મસંઘ, અને બીજી સંસ્થાઓએ પોતાની સત્તાને અમુક હદ બાંધી જોઈએ; અને જેઓ તેમના જેવાં વિચાર ને લાગણી ન ધરાવતા હોય તેમને માટે પણ જગા રાખવી જોઈએ. સુવ્યવસ્થિત સમાજમાં ધાર્મિક સત્તા, રાજકીય સત્તા ને આર્થિક સત્તા વચ્ચે પૂરેપૂરો મેળ સધાવો જોઈએ.

૨૯*. કમ્યુનિસ્ટ પક્ષની ૧૭મી મહાસભા સમક્ષ બાપણ કરતાં સ્ટેલીને આ પ્રમાણે ખુલાસો કરેલો:

“ સમાનતાનો અર્થ માર્ક્સવાદમાં અંગત જરૂરિયાતો ને અંગત જીવનમાં સમાનતા તો છે જ, પણ તે હિપરાંત સર્વ વર્ગોને પણ નાબૂદ કરવાના છે; એટલે કે (૧) મૂડીવાદીઓની સત્તા ને મિલકત ઊંટવી લીધા પછી સર્વ શ્રમજીવીઓને શોષણમાંથી સરખે અંશે મુક્ત કરવાના છે; (૨) ઉત્પાદનનાં સાધનોને આખા સમાજની મિલકત બનાવ્યા પછી તેમના પરની ખાનગી માલિકી સહુને માટે સરખા પ્રમાણમાં રદ કરવી; (૩) પોતપોતાની શક્તિ અનુસાર કામ કરવાની ફરજ સહુને માથે સરખી નાખવી, અને પોતે જેટલું કામ કર્યું હોય તેના પ્રમાણમાં પૈસા મેળવવાનો સહુ શ્રમજીવીઓનો સરખો હક સ્વીકારવો. (સમાજવાદી વ્યવસ્થા); (૪) પોતપોતાની શક્તિ અનુસાર કામ કરવાની ફરજ સહુને માથે સરખી નાખવી, અને પોતાની જરૂરિયાતના પ્રમાણમાં પૈસા મેળવવાનો સહુ શ્રમજીવીઓનો સરખો હક સ્વીકારવો. (સામ્યવાદી વ્યવસ્થા). અને માર્ક્સવાદ છક આરંભમાં જ રહે છે કે, સમાજવાદના યુગમાં શું કે સામ્યવાદના યુગમાં શું, માણસોની શક્તિ અને જરૂરિયાતોમાં ગુણ અને પ્રમાણનું સરખાપણું હોવું નથી, ને હોઈ શકે પણ નહીં. ” (વેળ: ‘ સોવિયેટ રશિયા ’, વો. ૨, પૃ. ૭૦૨)

એકબીજા સાથેની હરીકાષ્ટ ને હૂંસાતૂંસી એ બોકશાસનનું લક્ષણ નથી. રાજ્ય અને વ્યક્તિ બંને પોતાનાં કર્તવ્યો પાળે ને તેમના અધિકારો સચવાય તે માટે 'સામાજિક કરાર'નો જે સિદ્ધાન્ત રજૂ થાય છે તેની ચર્ચા કૌટિલ્યના 'અર્થશાસ્ત્ર'માં કરેલી છે. રાજ્ય ધર્મના નિયમો અનુસાર વર્તવાને બંધાયેલો હોય છે; અને રાજ્યને હાથે થતી રક્ષાના બદલામાં પ્રજાજનો કર આપે છે. રાજ્યનો અમલ એ શાસનનો એકમાત્ર પ્રકાર ન હતો. પ્રજાના કારભારવાળાં રાજ્ય-તંત્રો પણ પ્રસિદ્ધ હતાં. મેગેસ્થીનીસના કાળમાં પણ પ્રતિનિધિઓ દ્વારા ચાલતા કારભારવાળાં ને એ રીતનું સ્વરાજ ભોગવતી સંસ્થાઓ મોજૂદ હતી. સર્વ વર્ણમાંથી ચૂંટી કાઢેલા ને સર્વ ધંધાદારીઓના પ્રતિનિધિ એવા વૃદ્ધો ગ્રામપંચાયતોમાં અગ્રસ્થાને બેસતા. એવી પંચાયતો શાંતિ ને સુવ્યવસ્થા જાળવતી, કરની વ્યવસ્થા કરતી, કનિયા પતવતી, ને દેશની આંતરિક વ્યવસ્થા અણીશુદ્ધ જાળવતી. વેપારીઓનાં ને કારીગરોનાં મહાજનો પણ એ જ ધોરણે ચાલતાં. તેઓ ધંધાદારીઓના હિતની રક્ષા કરતાં, અને કામના કલાકો ને મજૂરીના દર ઉપર અંકુશ રાખતાં. ખેડૂતો પોતાનું ને પોતાના કુટુંબનું પોષણ કરવા માટે અને સમાજના પોષણમાં થોડોક ફાળો આપવા માટે જમીન ખેડતા. કારીગરો સમાજને માટે જરૂરનાં ઓજારો ને કપડાં બનાવતા, અને બદલામાં સમાજ તેમને આવશ્યક અન્નવસ્ત્ર પૂરાં પાડતો. અંગ્રેજી અમલ શરૂ થયા પછી પણ આ વ્યવસ્થા ચાલુ હતી. સર વિલિયમ હન્ટરે કહેલું: “શહેરોમાં ધંધાદારીઓનાં મહાજનો, અને ગામડાંમાં ગ્રામપંચાયતો, અને તે ઉપરાંત નાતો મળીને પરસ્પર સહાયકારી મંડળીઓની ગરજ સારે છે; અને સામાન્ય સંજોગોમાં તેમના કોષ્ટ પણ સભ્યોને જૂએ મરવા દેતાં નથી. નાતો, અને તેની જોડાજોડ કામ કરતાં ખેડૂત કારીગરનાં મહાજનો, હિંદુસ્તાનમાં ગરીબોની રક્ષાના કાયદાનું સ્થાન લે છે.” ૩૦

૧૨૬ : હિંદુ ધર્મ

વોરન હેસ્ટિંગ્સના અમલ દરમ્યાન આ દેશમાં જમીન પહેલીવાર ખરીદાવા ને વેચાવા લાગી. આજની નવી અર્થવ્યવસ્થામાં જમીન ખાનગી માલિકાની વસ્તુ બની છે; જમીનદાર જમીનનો કાયમનો માલિક તથા રાજ્ય અને ખેડૂત વચ્ચે એક પ્રકારનો દલાલ બન્યો છે; કારખાનાનો ઉદ્યોગ અને ખેતી એ બે વચ્ચે અંતર પડી ગયું છે; અને મિલોમાં મોટા પાયા પર માલ પેદા થવા લાગ્યો છે; તેને લીધે સામાજિક ક્રાન્તિ થવા પામી છે. અંગ્રેજોના એકહથ્થુ કારો-ખારમાં સ્થાનિક સ્વરાજ અને ગામડાંની પંચાયતો અદોષ થઇ ગયાં છે. એક વિચિત્ર ખ્યાલ એવો ફેલાયેલો છે કે હિંદુસ્તાનમાં જાતિ-બેદને લીધે લોકશાસનવાળી સંસ્થાઓનો વિકાસ રોકાયો છે. પણ વસ્તુતઃ આ દેશમાં ગામડાં ને કસબા, નાતો ને ધંધાદારીઓનાં મહાજનો, અને પ્રાન્તો તથા સમૂહતન્ત્રોના કારખારમાં લોકશાસનનો સિદ્ધાંત પ્રવર્તતો હતો. એ સિદ્ધાંતમાં વ્યક્તિ એ જ રાજ ને પ્રજા બંને ગણાતી. ચૂંટણીના નિયમો, ચૂંટણી માટેનાં મતદારમંડળોની રચના, સભાસંચાલન અને વિવાદના નિયમો, વગેરેની વીગતો પણ ધ્યાન બહાર મૂકી નહોતી.^{૩૧} પ્રતિનિધિતત્ત્વવાળું લોકશાસન અથવા પંચા-

૩૧. ‘ધી લીગસી ઓફ ઇન્ડિયા’ નામના પુસ્તકની પ્રસ્તાવનામાં માર્ક્સિસ્ટ ઓફ એટલેંડ લખે છે: “ ઘણાને જાણીને કદાચ આશ્ચર્ય થશે કે ભારતવર્ષમાં બે હજાર કે એથી વધારે વરસ પૂર્વે બૌદ્ધોની સભાઓ ને પરિષદોમાં આપણી આજની પાર્લામેન્ટની રીતિઓનાં મૂળ-તત્ત્વો જોવા મળે છે. સભા કે પરિષદનું ગૌરવ જળવવા એક ખાસ અધિકારી નીમવામાં આવતો — આપણી આમની સભાના ‘સ્પીકર’નું એ અસલી રૂપ કહી શકાય. બીજો એક અધિકારી નીમવામાં આવતો, તેનું કામ જરૂર પડ્યે સભામાં પૂરતા માણસો હાજર રહે એવી વ્યવસ્થા કરવાનું હતું — એ પદ આપણા તંત્રમાંના ‘પાર્લામેન્ટરી ચીફ ઓફિસર’ને મળતું કહી શકાય. કામકાજની શરૂઆત કરનાર સભ્ય કોઈ ઠરાવ રજૂ કરતો, ને પછી તેના પર ચર્ચા થતી. કેટલીક જગાએ એના પર એક જ વાર ચર્ચા થતી, ને કેટલીક જગાએ ત્રણવાર. કોઈ પણ બિલ કાયદારૂપે પસાર થતા પહેલાં

હિંદુ સમાજરચના : ૧૨૭

યત પદ્ધતિ હિંદીઓના સ્વભાવમાં જન્મથી જડાયેલાં છે. છઠું, સમાજના સર્વ વર્ગોનો સામાન્ય પ્રયત્ન શિખર તરફ જવાનો હોય છે; તેનું નકારણુ તેમના મનમાં રહેલો એક એવો ખ્યાલ છે કે છેક ઉપરના વર્ગને મોજશોખ, સંપત્તિ ને સત્તા જ ભોગવવાનાં હોય છે. એ વસ્તુઓ મેળવવાને દરેક જણુ સમાજની સીડીમાં ઉપર ને ઉપર ચડવા ઇચ્છે છે. પણ હિંદુ સમાજવ્યવસ્થામાં તો આપણે જેમ જેમ જાએ ચડતા જઈએ તેમ તેમ નિંદગી કઠણુ બનતી જાય છે. બ્રાહ્મણથી કંઈ પણ કામ મોજશોખને ખાતર ન કરાય એવો નિયમ છે. આપણે જેમ જેમ સમાજની સીડીએ ઉપર ચડતા જઈએ તેમ તેમ સમાજ પ્રત્યેની આપણી જવાબદારી વધે છે અને અંતર મોજમગ્ન ઓછી થાય છે; એ વાત સમજીએ, તો સમાજમાં આપણને જે સ્થાન અને કામ મળ્યાં હોય તેનાથી આજના કરતાં વધારે સંતોષ પામીએ. જેઓ હિંચતર સ્થાન મેળવવા મથતા હશે તેઓ સાદાર્ઠ અને ત્યાગનું જીવન માળશે.

આ ચાતુર્વર્ણ્યની વ્યવસ્થામાં દરેક વ્યક્તિએ પોતાના સ્વભાવ અનુસાર સ્વધર્મનું પાલન કરવાનું, અને આત્માનો વિકાસ સાધતાં સાધતાં પૂર્ણત્વ લગી પહોંચવાનું છે.^{૪૨} વ્યક્તિ એ માત્ર શરીરનો એકાદ જીવાણુ કે ઈમારતનો એકાદ પથરો નથી; સમાજના હાથમાંનું એકાદ નિર્જીવ સાધન નથી કે સમાજ તેનો ધારે તે ઉપયોગ કરી શકે. મનુષ્ય એ કોઈ વસ્તુ નથી કે સંચો નથી કે તેના પર

ત્રણવાર વંચાવું જોઈએ, એ આપણી પાર્લામેન્ટના જેવી પ્રથા એ લોકોએ પણ પાડી હતી. ચર્ચા દરમિયાન જો મતભેદ જણાઈ આવતો તો તે આખતનો નિર્ણય બહુમતીના મતથી થતો; ને મત ‘બેલટ’થી લેવાતા.”

૩૨. સ્વર્ક્રમણા તમમ્યર્ચ્ય સિદ્ધિ વિદન્તિ માનવઃ । ગીતા ૧૮; ૪૬.
(માણસ પોતાના કર્મ વડે એ પરમાત્માની પૂજા કરે છે ને મોક્ષ પામે છે.)

સ્વનુષ્ઠિતસ્ય ધર્મસ્ય સંસિદ્ધિર્હરિતોષણમ્ । ભાગવત ૧; ૨; ૧૩.

(સારી રીતે પાળેલા ધર્મથી હરિ સંતુષ્ટ થાય એ એની સફળતા છે.)

ખીજું કોઈ પોતાની માલિકી જમાવી શકે. સ્ત્રી પર પુરુષની, બાળક પર પિતાની, વ્યક્તિ પર રાજ્યની, માલિકીનો સવાલ જ છોડી દેવો જોઈએ. વ્યક્તિ પોતાના સ્વભાવને અનુસરીને તે પ્રમાણે જ કર્મ કર્યા કરે. પોતાના સ્વભાવ અનુસાર નિયત કર્મ કરીને તે સમાજના કલ્યાણમાં ફાળો આપે છે; પછી ભલે તેમ કરવાનો ધરાદો તેણે ન રાખ્યો હોય. કેટલાક પાદરીઓ આપણી પાસે દરિયાનાં ઊંડાં પાણીમાં જઈને માછલાં પકડનાર માછીઓ માટે મદદ માગે છે, ને તેના કારણરૂપે કહે છે કે એ માછીઓ દરરોજ પોતાના જીવ જોખમમાં નાખે છે, એટલા સારુ કે ખીજ બોકોને સવારના નાસ્તામાં માછલી ખાવા મળે. એવું કશું પેલા માછી કરતા નથી. તેઓ દરિયા પર જાય છે તે આપણને સવારસાંજ ખાવાનું મળે તે માટે નહીં, પણ પોતાની ને પોતાનાં કુટુંબોની આજીવિકાને અર્થે. આપણી સગવડ સચવાય છે એ તો સદ્ભાગ્યે એમના શ્રમનું એક આકસ્મિક પરિણામ છે.

સાચો કાયદો મનુષ્યના અંતરમાંથી નીપજતો હોઈ, તે મનુષ્યની સ્વતંત્રતા પર અંકુશરૂપ નથી, પણ એ સ્વતંત્રતાની બાહ્ય મૂર્તિ છે, તેનું નરી આંખે દેખાતું પ્રગટ રૂપ છે. કાયદો જ્યારે સમાજની સ્વતંત્રતાનું પ્રગટ રૂપ હોય, એટલે કે કાયદો જ્યારે સમાજ સ્વેચ્છાએ ધડચો ને સ્વીકાર્યો હોય, ત્યારે જ માનવ સમાજની સાચી ને ચેતન-દાયી પ્રગતિ થવા પામે છે. મનુષ્ય જ્યારે જ્ઞાન મેળવી ભૂતમાત્રને પોતાના આત્મામાં ને પોતાના આત્માને ભૂતમાત્રમાં જોતો થશે ત્યારે સમાજ પૂર્ણદશાએ પહોંચશે. સમાજનો કાયદો યા ધર્મ સમાજના આત્માની બાહ્ય પ્રતિકૃતિરૂપ હોય તો જ શોભે. સાચો માણસ એ ધર્મને અનુસરે છે કેમકે તેનું અંતર જ તેને તેમ કરવાને પ્રેરે છે. ૪૩

૩૩*. ન ધનાર્થે યશોડર્થે વા ધર્મસ્તેષાં યુષિષ્ઠિર ।

અવશ્યં કાર્યં કૃત્યેવ શરીરસ્ય ક્રિયાસ્તથા ॥

મહાભારત-શાન્તિપર્વ ૧૫૮; ૨૧.

ધર્મને અનુસરવાથી માથે આફત આવી પડવા છતાં એ ધર્મને ન છોડવા માટે દ્રાપદી ધર્મરાજને હપકો આપે છે ત્યારે યુધિષ્ઠિર કહે છે: “હે રાજપુત્રી, હું કશા કળની આકાંક્ષા રાખીને ધર્મનું આચરણ કરતો નથી. પણ, હે કૃષ્ણ, મારું મન સ્વભાવતઃ જ ધર્મમાં ચોંટી જાય છે.” ૪૪ માણસ પોતે જેટલો વધારે વિમુક્ત બની શકે, અને રસ્તે દેખાતાં આદર્શો ને તકોનો સદુપયોગ કરતો જાય, તેટલો અંશે જ તે જગતને પોતાનાં જીવન અને વિકાસથી મદદ કરી શકે છે. એ આદર્શો ને તકોનો સદુપયોગ તે તો જ કરી શકે જો એ તેના માથા પર યોગ્યરૂપ ન હોય પણ તેના વિકાસમાં ઉપકારક સાધનરૂપ હોય. પોતાના માનવબંધુઓનાં ચિંતન અને જીવનમાંથી સામગ્રી ભેગી કરીને, અને માનવજાતિના જૂતકાળના અનુભવનો સારામાં સારો લાભ ઉઠાવીને, તે પોતાના મનનો વિકાસ સાધે છે અને સમાજને આગળ ધપાવે છે. એ રીતે સમાજની સુવ્યવસ્થા (ક્ષેમ) અને પ્રગતિ (યોગ) સુરક્ષિત રહે છે.

૩. જન્મને જ્યારે વધારે મહત્ત્વ અપાયું ત્યારે વણીં અવનતિ પામીને જાતિઓ બંધાઈ. જાતિવ્યવસ્થાનાં મુખ્ય અંગો આટલાં છે: (૧) વંશપરંપરા. માણસ પોતાની જાતિ બદલી શકે નહીં. (૨) સજાતિવિવાહ. દરેક માણસે પોતાની જાતિમાં જ લગ્ન કરવું જોઈએ. જાતિ બહાર લગ્નસંબંધ ન બાંધી શકાય. (૩) ખાનપાનના પ્રતિબંધ. પરજાતિના માણસોની સાથે ખાનપાન કરવાને અંગે અમુક નિષેધો કરવામાં આવે છે. જાતિવ્યવસ્થામાં જાતિસમૂહના વ્યક્તિત્વનો સ્વીકાર કરેલો છે. આદિવાસી લોકોનાં દેવદેવીઓને જ્યારે હિંદુ દેવ-

(હે યુધિષ્ઠિર, તેઓ ધર્મનું પાલન કરે છે તે ધનને ખાતર કે ચરણે ખાતર નહીં, પણ જેમ શરીરની ક્રિયાઓ તેમ ધર્મનું પાલન પણ અવશ્ય કરવું જ જોઈએ એમ માનીને, કરે છે.)

૩૪*. નાહું ધર્મકલાકાંક્ષી રાજપુત્રિ ચરામ્યુત ।

ધર્મ એવ મનઃ કૃષ્ણે સ્વમાવાશૈવ મે ધૃતમ્ ॥ મહાભારત

૧૩૦ : હિંદુ ધર્મ

મંડળમાં સ્થાન આપવામાં આવ્યું ત્યારે એ દેવદેવીઓનાં પૂજારી-મણીને બ્રાહ્મણ તરીકે અપનાવી લેવામાં આવેલા. તે જ પ્રમાણે તે કેમોનાં રાજ્યકર્તા કુટુંબોને ક્ષત્રિય ગણી તેમનો સમાસ હિંદુ સમાજમાં કરી લેવામાં આવ્યો હતો. એને લીધે અસંખ્ય પેટાજાતિઓ પેદા થઈ. જુદા જુદા જાતિસમૂહોએ જમાનાઓ દરમ્યાન જે આચારવિચાર ખીલવ્યા હતા તે માન્ય રખાયા, અને જાતિસમૂહોનો માહોમાંહેનો વહેવાર એ આચારવિચારને અનુસરીને ચલાવવાનું નક્કી કરવામાં આવ્યું.

વૈદિક સૂક્તોના કાળમાં (ઇ. સ. પૂર્વે ૧૫૦૦ થી ઇ. સ. પૂર્વે ૬૦૦ સુધી) વર્ણો હતા, જાતિઓ નહોતી. રોટીબેટીવહેવારને અંગેના પ્રતિબંધોનો કંઈ પણ ઉલ્લેખ વેદમાં મળતો નથી. દરેક માણસે બાપદાદાનો ધંધો જ કરવો જોઈએ એવો નિયમ નહોતો. છતાં ગૌર વર્ણના આર્યો ને કાળા ચામડીવાળા દ્રવ્યુઓની વચ્ચે દેખીતો ફરક હતો. બૌદ્ધ કાળના આરંભમાં (ઇ. સ. પૂર્વે ૬૦૦ થી ઇ. સ. પૂર્વે ૩૦૦ સુધી) આ જાતિભેદ ગૌણ બની ગયો. જાતકોમાં ચાર વર્ણોનો ઉલ્લેખ છે, અને ક્ષત્રિય વર્ણને સર્વોત્તમ કહેલો છે. બધું ને બધું વર્ણ, યજ્ઞ કરવા ને કરાવવા, દાન લેવું ને આપવું, એ કામો કરનાર કોઈ પણ માણસ બ્રાહ્મણ ગણાતો. માણસથી પોતાની જાતિ બહાર ન જ પરણાય એવો નિષેધ નહોતો. જાતકમાં કહ્યું છે કે જુદા પોતે ક્ષત્રિય હોવા છતાં ગરીબ ખેડૂતની દીકરીને પરણ્યા હતા. સવર્ણવિવાહને ઉત્તેજન અપાતું ખરું, પણ વર્ણાન્તર વિવાહ અસાધારણ અથવા નિષિદ્ધ નહોતો. ધંધાદારીઓનાં મહાજન બંધાર્યાં, એટલે ધંધા થોડા વખતમાં પેઢીઉતાર થઈ ગયા. જાતિઓ સાત હતી, તેમની વચ્ચે પરસ્પર વિવાહની બંધી હતી, અને ધંધો પેઢીઉતાર ચાલ્યો આવતો, છતાં બ્રાહ્મણ તત્ત્વચિન્તકોને એ પ્રતિબંધની મર્યાદા નહોતી, એમ મેગેસ્થીનીસે કહ્યું છે. પણ એનું વર્ણન સાવ ખરું માનતાં સાવચેતી રાખવા જેવી છે. ચન્દ્રગુપ્ત પોતે મિત્ર-

વિવાહની સંતતિ હતો. છતાં મેગેસ્થીનીસના હેવાલ પરથી એટલું તો જણાય છે કે ઇ. સ. પૂર્વે ચોથા સૈકામાં પણ મિશ્રવિવાહો વિરલ હતા ને કવચિત જ થતા, જોકે પાછળના યુગમાં તે થવા ચાલુ રહ્યા હતા.^{૩૫} મનુસ્મૃતિ અને પુરાણોના કાળમાં — એટલે કે ગુપ્ત રાજાઓના સમયમાં (ઇ. સ. ૩૩૦ થી ૪૫૦) જાતિભેદની કડક દિવાલો રચાઈ ગઈ હતી. શક, યવન, પલ્લવ અને કુશાન આદિ મહાન વિજેતાઓને હિંદુ તરીકે સ્વીકારી શેવામાં આવ્યા હતા. ‘મુદ્રારાક્ષસ’ નાટકમાં કહ્યું છે કે ચન્દ્રગુપ્તની સામે ચડી આવેલા લક્ષ્મણે સેનાપતિ ‘મહાન શ્વેચ્છરાજ’ હતો, ને તેની ફોજમાં વિદેશી લોકો પણ હતા. લોકોની તરફથી ને જુલમગાર હુણ સમ્રાટ મિહિર-ગુપ્તનું જે વર્ણન હ્યુએનસંગે આપ્યું છે તે પરથી જણાય છે કે હુણો એ મધ્ય એશિયાનાં મેદાનોમાંથી ઊતરી આવેલા જંગલી લોકો હતા. આ કોમોનો જ્યારે હિંદુ ધર્મના પરિવારમાં સમાસ કરી શેવામાં આવ્યો ત્યારે મિશ્રજાતિવિવાહની સામે લોકોનાં મનમાં સખત અણુગમે પેદા થયો. જાતિની અંદર જ વિવાહ કરવાનો રિવાજ, જેને બૌદ્ધ યુગમાં ઉત્તેજન અપાયું હતું અને જે મેગેસ્થીનીસના સમયમાં સામાન્ય થઈ પડ્યો હતો, તેને મનુએ સાર્વત્રિક નિયમ બનાવ્યો, અને તેમાં જે અપવાદો હતા તેના પર કડક નિયમન મૂક્યું. જે સમાજમાં જુદી જુદી કોમો ભેળસેળ થઈ એક બનવા ન માગતી હોય એવા સમાજે રજૂ કરેલી સમસ્યાના ઉકેલરૂપે હિંદુઓએ જાતિ-ભેદની વ્યવસ્થા કરી હતી.^{૩૬} ગુણ અને સ્વભાવ જોધને જાતિનો નિશ્ચય કરવાનું મુશ્કેલ લાગ્યું, એટલે જન્મ પરથી જાતિ નક્કી કર-

૩૫*. કાલિદાસના નાટક ‘માલવિકાગ્નિમિત્ર’માં કહ્યું છે કે શુંગ વંશનો રાજા અગ્નિમિત્ર (ઇ. સ. પૂર્વે ૧૫૦) ઊતરતી જાતિની એક સ્ત્રીને પરણ્યો હતો. ‘મૃચ્છકટિક’ નાટકનો નાયક ચાક્રદત્ત, જન્મે બ્રાહ્મણ ને અંધે વેપારી હોવા છતાં, ગણિકાને પરણ્યો હતો.

૩૬*. જુઓ ‘હિંદુ જીવનદર્શન’, પૃ. ૯૫ થી આગળ.

૧૩૨ : હિંદુ ધર્મ

વાનો રિવાજ પડ્યો. સમાજ એ તો સંચો રહ્યો, એટલે બહારથી દેખાય એવું કંઈક ચિહ્ન કે એવી કંઈક કસોટી સ્વીકારવા તરફ તેનું મન ખૂંકે છે. જે સમાજ રૂઢિચરિત્ર હોય તેનામાં ચડતા ઊતરતા ક્રમવાળી વ્યવસ્થા રચવાની ને કાયમ કરવાની વૃત્તિ હોય છે. વળી વર્ણો કે જાતિઓ નક્કી થઈ જાય એટલે પછી તેમને શિક્ષણ અને પ્રણાલિકા વડે ટકાવી રાખવાં પડે છે; અને તેમ કરતાં વંશપરંપરા અનુસાર રચાયેલા કાયમના વિભાગ અંધાર્ધ જાય છે.

વર્ણો ચાર જ છે, પણ જાતિઓ તો ગણી ન ગણાય એટલી છે. બોહીના સંબંધો પર રચાયેલી, કામ કે ધંધાને ધોરણે રચાયેલી, ને ધાર્મિક સંપ્રદાયને અંગે રચાયેલી, એમ અનેક પ્રકારની જાતિઓ મળે છે. એ ઉપરાંત કેટલાક જાતિબાહ્ય, અહિંચકૃત લોકો પણ હોય છે. જાતકોમાં અસ્પૃશ્ય વર્ગના ઉલ્લેખ આવે છે.^{૩૭} ચંડાળોને ગામ બહાર રહેવું પડતું, ને ગામમાં આવતાં લાકડાને કકડો ઠોકરો તેના અવાજથી પોતાના આવ્યાની જાણ લોકોને કરવી પડતી, એ સ્થિતિનું વર્ણન ચીની યાત્રી ફાહિયાને (ઈ. સ. ૪૦૫ થી ૪૧૧) કરેલું છે. એ અસ્પૃશ્યોમાં મુખ્યત્વે કેટલાક એવા હતા જેઓ સંસ્કૃતિની કક્ષામાં પૂરેપૂરા ન આવતાં તેની કોર પર જ રહી ગયા હતા ને જેમનો હિંદુ ધર્મમાં સમાસ કરવામાં આવ્યો નહોતો; તે ઉપરાંત તેમાં બીજા કેટલાક એવા હતા જેઓ હલકાં ગણાતાં કામો કરતા હતા. વર્ણ-વ્યવસ્થામાં અસ્પૃશ્યોનો પાંચમો વર્ણ નહોતો.^{૩૮}

ગુણકર્મને બદલે જન્મ પ્રમાણે વર્ણ નક્કી થવા લાગ્યો એ વસ્તુએ સમાજની પ્રગતિ રોકવામાં ને વર્ણો અને જાતિઓ વચ્ચે ભેદભાવ કાયમ કરવામાં મુખ્ય ભાગ ભજવ્યો છે. જન્મ અનુસાર

૩૭. જુઓ સેતકેતુજાતક, માતંગજાતક, અને ચિત્તસંભૂતજાતક.

૩૮. ત્રિષુ વર્ણેષુ જાતો હિ બ્રાહ્મણાબ્રાહ્મણો મૃતેત્ ।

સ્મૃતાથ વર્ણાશ્વત્વારઃ પંચમો નાધિગમ્યતે ॥

મહાભારત-અનુશાસનપર્વ ૪૪.

વર્ણુ માનનારા કહે છે કે જન્મ ઉપરથી માણસોનાં માનસમાં રહેલા ખરેખરા, કાયમના બેદ જોઈ શકાય છે; માત્ર એ બેદ આજના માનવવંશશાસ્ત્રીઓની સાદી ને ઉપલક્ષિયા કસોટીથી માપી શકાય એવા નથી એટલું જ. મનુષ્યને જન્મથી કેવો સ્વભાવ મળે છે ને તેના જીવનનો પ્રવાહ કેવી રીતે વહે છે તેનો નિશ્ચય તેના પોતાના પાછલા જન્મો પરથી થાય છે, એમ પુનર્જન્મના સિદ્ધાન્તનું કહેવું છે. મનુષ્યને તેના સ્વભાવ અનુસાર જે સામાજિક કાર્ય અનુકૂળ હોય તે કાર્ય કરનાર વર્ણુમાં જ તે જન્મે છે, એમ માનનારા લોકોને પુનર્જન્મનો સિદ્ધાન્ત ટેકા આપે છે. પૂર્વજો, માતૃપિતા, અને શારીરિક જન્મ, એ બધું જોઈને માણસનો સ્વભાવ કેવો હશે એનો નિશ્ચય હંમેશાં કરી શકાતો નથી, એ વાત આ લોકો ભૂલી જાય છે. વર્ણુધર્મને અંગેનાં નિયત કર્મો કરવાનો ઉમળકો માણસને તેના અંતરમાંથી જ ન થતો હોય, તો એ કામો તે કેવળ દેખા-દેખીથી કે પરાપૂર્વથી થતાં આવ્યાં છે એટલા માટે જ કરે છે. એમ અને ત્યારે, વર્ણુવ્યવસ્થાની પાછળ જે ધર્મભાવના રહેલી છે તે સચવાતી નથી. બ્રાહ્મણના દીકરામાં બ્રાહ્મણત્વનો જરા પણ અંશ ન હોય તોયે તે હંમેશાં બ્રાહ્મણ જ રહે છે. દરેક માણસનું સમાજમાં જે યોગ્ય સ્થાન હોય તેમાં તે સ્વાભાવિક રીતે ગોઠવાઈ જતો નથી, પણ બહારની કોઈ શક્તિ તેને પરાણે તે જગાએ બેસાડે છે. જે વ્યવસ્થામાં કોઈ સૂક્ષ્મ શક્તિ, જાતિ કે ધર્મસંધ માણસોના ધંધા ને તેમનાં સ્થાન નક્કી કરી આપતાં હોય તે વ્યવસ્થા કુદરતના નિયમો અનુસાર રચાયેલી નથી એમ જ કહેવું જોઈએ. માણસો તેમની ઓછીવત્તી સમાજસેવા અનુસાર નહીં, પણ તેમનાં ધંધા, ધન કે સત્તા અનુસાર, ઊંચા કે નીચા ગણાવા લાગે ત્યારે વર્ગ વર્ગ વચ્ચે વિગ્રહ જામે છે, અને દરેક વર્ગ સત્તા ને અધિકાર માટે પડાપડી કરે છે. વર્ણુવ્યવસ્થામાં માણસના હક ઉપર નહીં પણ તેનાં સામાજિક કર્તવ્યો પર ભાર દેવામાં આવ્યો છે.

૧૩૪ : હિંદુ ધર્મ

જાતિવ્યવસ્થામાં હકને વધારે મહત્ત્વ આપવામાં આવે છે. વર્ણ-વ્યવસ્થામાં જે માણસમાં તપ કરવાની હિંમત હોય, જીવનના સુખે-પ્રભોગ જતા કરવા નેટહું આત્મચળ હોય, અને પોતાની શક્તિઓ ખીલવવાનું સામર્થ્ય હોય, તેને ઉપર ચડતા ચડતા છેક આદ્યજીત્વ લગી પહોંચવાની છૂટ રહે છે. જાતિવ્યવસ્થામાં એમ બનતું નથી, કેમકે તેમાં માણસની સર્જનશક્તિનો છૂટથી ઉપયોગ કરવા દેવામાં આવતો નથી. એક તરફ ઉપલી જાતિનો માણસ તેનાં કર્તવ્યભાવના ને અંતરનાદથી પ્રેરાઈને ધર્મીયરણું કરશે એવી આશા રાખવામાં આવે છે; પણ બીજી બાજુ નમ્મળા કોકામાં જ્યારે સમાજને હાનિ કરવાની વૃત્તિ દેખાય ત્યારે તેમને સજ્જ કરીને ઠેકાણે લાવવામાં આવે છે. વ્યવહારમાં જુદી જુદી જાતિઓના યુનેગારોને માટે સજ્જનાં જુદાં જુદાં ધોરણુ ઠરાવેલાં હતાં, એ આ જાતિવ્યવસ્થાનો નમ્મળામાં નમ્મળો ભાગ છે. સ્મૃતિકારોને ન્યાય કરવા ખાતર કહેવું જોઈએ કે જાતી જાતિનો માણસ નીતિનિયમનો ભંગ કરે ત્યારે તેનો યુનો એટલો વધારે ગણાય. ૯૯

પેઢીઉતાર ચાલતો આવેલો વ્યવસાય, અને વ્યક્તિનો પોતાનો સ્વભાવ, એ બેની વચ્ચેનો ભેદ કંઈકે અંશે શિક્ષણ અને તાલીમ

૩૯*. દ્વિગુણોત્તરાણીતરેણાં પ્રતિવર્ણમ્ । વિદુષોઽતિક્રમે દંઢભૂયત્વમ્ ।
ગૌતમધર્મસૂત્ર ૩; ૧૩-૪.

(ખીનઓને ચડતા વર્ણુ પ્રમાણે બમણી બમણી સજ્જ કરવી. વિદ્વાન યુનો કરે તો તેને વધારે સજ્જ થવી ઘટે છે.)

કાર્ષાપણં ભવેદ્ દંઢયો યત્રાન્યઃ પ્રાકૃતો જનઃ ।

તત્ર રાજા ભવેદ્ દંઢયઃ સદ્સમિતિ ધારણા ॥ મનુસ્મૃતિ ૮; ૩૩૬.

(જે યુનાને માટે સાધારણ માણસનો એક કાર્ષાપણુ ઈંડ કરવામાં આવે તે જ યુનાને માટે રાજાનો હજાર કાર્ષાપણુ ઈંડ કરવો જોઈએ.)

મહાભારત તો એથી પણ કડક નિયમ સૂચવે છે, ને કહે છે કે આદ્યજીતે પણ સજ્જ થવી જોઈએ. માણસ જેમ ઉપલા વર્ણુના તેમ તેમને સજ્જ વધારે.

વડે ધટાડવામાં આવતો. અને તેથી, ધર્મશાસ્ત્રો વંશપરંપરાથી ચાલ્યા આવતા રિવાજને માન્ય રાખે છે ખરાં, છતાં સાથેસાથે આગ્રહપૂર્વક કહે છે કે ચારિત્ર અને આવડત એ જ ખરી કસોટી છે, અને એ બે જો ન હોય તો પેઢીઉતાર મળેલો ફરજીએ કશા કામનો નથી.

બ્રાહ્મણો તપોભય ને ધર્મપરાયણ જીવન ગાળવાનું પોતાનું કર્તવ્ય જૂલો ગયા, અને પોતાને સુખ્યેન કરવાનો ને માન મેળવવાનો અધિકાર છે એમ માનવા લાગ્યા, ત્યારે તેની સામે વિરોધના પોકારો ઊઠ્યા હતા. મનુ અને ખીજા સ્મૃતિકારોએ ધર્મનિષ્ઠ ને ગુણુવાન આદર્શ બ્રાહ્મણ, અને જન્મને કારણે જ પોતાને ઊંચા ગણાવનાર બ્રાહ્મણ, એ બેની વચ્ચેનો ભેદ બતાવ્યો છે. ૪૦ શુદ્ધાર્થ-ચિન્તામણિમાં કહેલું છે કે “તપ, વિદ્યા અને જન્મ એ બ્રાહ્મણના લક્ષણ છે. જેનામાં તપ અને વિદ્યા ન હોય તે કેવળ જન્મે બ્રાહ્મણ છે.” ૪૧ વળી બ્રાહ્મણ કૌશિકે માંસ વેચવાનો ધંધો કરનાર ધર્મવ્યાધ પાસેથી જ્ઞાન મેળવ્યું ત્યારે તેને કહેલું : “હું તો માનું છું કે તમે આ જન્મે જ બ્રાહ્મણ છો. જે બ્રાહ્મણ ઉદ્ધત હોય, ને જેને અવનતિકારક દુર્યુષ્ણો વળગેલા હોય, તે શૂદ્ર કરતાં ચડિયાતો નથી; અને જે શૂદ્ર

૪૦*. જપ્યેનૈવ તુ સંસિધ્યેદ્ બ્રાહ્મણો નાત્ર સંશયઃ ।

કુર્યાદન્યન્ન વા કુર્યાન્મૈત્રો બ્રાહ્મણ ઉચ્યતે ॥ મનુસ્મૃતિ ૨; ૮૭.

(બ્રાહ્મણને જપ વડે જ સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે એમાં શંકા નથી; તે ખીજું કંઈ કર્મ કરે ચા ન કરે. પ્રાણીમાત્રને વિષે મૈત્રી રાખનારને જ બ્રાહ્મણ કહે છે.)

“ભાટાર્થ કરનારા, ખુશામતખોર, છેતરપિંડી કરનારા, કંઠોરતાથી વર્તનારા, ને લોભી — આ પાંચ પ્રકારના બ્રાહ્મણો, વિદ્યામાં બૃહસ્પતિની તોલે આવે એવા હોય તોપણ, — તેમની પૂજા કદી કરવી ન જોઈ એ.” — અત્રિ, ૩૭૬.

૪૧*. તપઃ શ્રુતં ચ યોનિશ્ચ ત્રયં બ્રાહ્મણ્યકારણમ્ ।

તપઃશ્રુતાભ્યાં યો હીનો જાતિબ્રાહ્મણ ઇવ સઃ ॥

૧૩૬ : હિંદુ ધર્મ

પોતાના વિકારો પર સંયમ રાખતો હોય ને સત્ય તથા સદાચાર વિશે નિષ્ઠા ધરાવતો હોય તેને હું બ્રાહ્મણ ગણું છું, કેમકે ચારિત્ર એ બ્રાહ્મણ-ત્વનો પાયો છે.” છાંદોગ્ય ઉપનિષદમાં સત્યકામ જળ્યાલની વાત આપેલી છે. જળ્યાલાના પુત્ર સત્યકામે હારિદ્રુમત ગૌતમની પાસે જન્મને કહ્યું: “હું આપની પાસે બ્રહ્મચારી તરીકે રહેવા માગું છું. મને રાખશો?” ગૌતમે પૂછ્યું: “તું કયા ગોત્રનો છે, બાઈ?” સત્યકામે કહ્યું: “હું કયા ગોત્રનો છું એની તો મને ખબર નથી. મેં માને પૂછ્યું તો તેણે કહ્યું કે ‘જીવાનીમાં મારે પરિચારિણી તરીકે ધણું ફરવું પડતું તે વખતમાં મેં તને જન્મ આપેલો. એટલે તું કયા ગોત્રનો છે તે હું જાણતી નથી. મારું નામ જળ્યાલા છે, ન તારું નામ સત્યકામ છે.’ એટલે, ભગવન્, મારું નામ સત્યકામ જળ્યાલ છે.” ગૌતમે કહ્યું: “ખરો બ્રાહ્મણ ન હોય તે આવું બોલી ન શકે. માટે, હે બાઈ, તું સમિધો લઈ આવ. હું તને ઉપનયન આપીશ. તું સત્યથી ચળ્યો નથી.” ૪૨ જાતિભેદ ૩૯ થઈ ગયો ત્યારપછી પણ દાસીપુત્ર કવય ઐલૂપને બ્રાહ્મણ તરીકે સ્વીકારવામાં આવ્યો હતો. ૪૩ જાતિભેદની કડકાઈ ઓછી કરવાને સારુ ધણીવાર બાર દધને કહેવામાં આવે છે કે જાતિવ્યવસ્થામાં દેશકાળ પરત્વે ફેરફાર થયાં કરે છે. રામાયણમાં કહ્યું છે કે પ્રજાપતિએ જે માણસોને પહેલવહેલા પેદા કર્યા તે બધા

૪૧*. સત્યકામો હ જાબાલો...હારિદ્રુમતં ગૌતમમેત્યોવાચ બ્રહ્મચર્યં ભગવતિ વત્સ્યામ્યુપેયાં ભગવન્તમિતિ । તં હોવાચ કિંનોત્રો નુ સોમ્યાસીતિ સ હોવાચ નાહમેતદ્વેદ મો યદ્ગોત્રોઽહમસ્મ્યપૃચ્છં માતરં સા મા પ્રત્યબ્રવીદ્ બહુહં ચરન્તી પરિચારિણી ચૌવને ત્વામલમે સાહમેતન્ન વેદ યદ્ગોત્રસ્ત્વમસિ જબાલ તુ નામાહમસ્મિ સત્યકામો નામ ત્વમસીતિ સોઽહં સત્યકામો જાબા-લ્લોઽસ્મિ મો ઇતિ । તં હોવાચ નૈતદ્બ્રાહ્મણો વિવક્તુમર્હતિ સમિધં સોમ્યા-હરોપ ત્વા નેષ્યે ન સત્યાદગા ઇતિ । છાંદોગ્યોપનિષત્ ૪; ૪; ૧-૫.

૪૩*. પૈતરેયબ્રાહ્મણ ૨; ૧૯.

એક વર્ણના, એક ભાષા બોલનારા, ને એક પ્રકારના રૂપવાળા હતા. ૪૪
આળવારો અને રામાનુજના સમયથી શરૂ થયેલી, ને રામાનંદ
અને કબીર, નાનક અને ચૈતન્ય, નામદેવ અને એકનાથે ચાલુ રાખેલી,
ભક્તિમાર્ગની હિલચાલોએ જાતિભેદની અસમાનતા સામે પોકાર
ઉઠાવ્યો હતો, છતાં એ અસમાનતા હજી દૂર થઈ નથી. ખ્રિસ્તી
ધર્મસંધો પણ પોતાના સંપ્રદાયનો ફેલાવો કરવાની આતુરતામાં એની
સાથે માંડવાળા કરે છે. પોપ ગ્રેમરી ૧૫માએ, એક ફરમાન કાઢીને,
હિંદુસ્તાનના ખ્રિસ્તી ધર્મસંધર્મા જાતિભેદ ચાલવા દેવાની મંજૂરી
આપી હતી. પશ્ચિમ સાથેના સંસર્ગની અસરને લીધે આ પ્રથામાં
કંઈક ઉદારતાના અંશો દાખલ થવા લાગ્યા છે. દેશના આચારવિચાર-
માં પશ્ચિમના આદર્શોનું જે સંમિશ્રણ થયું તેના સીધા પરિણામરૂપે
રાષ્ટ્રવાદની ઉત્પત્તિ થવા પામી છે. હિંદમાંના ખ્રિટિશ અમલ સામે
થતી વિરોધી ટીકાના મૂળમાં ન્યાય અને સ્વતંત્રતાની જે કલ્પનાઓ
છે તેનો પ્રચાર પણ મુખ્યત્વે અંગ્રેજોને આભારી છે. અંગ્રેજોનો
હિંદુસ્તાનમાં જે કાયમનો સ્વાર્થ છે તેને હિંદી સમાજના સુધારાની
સાથે સંબંધ છે તેના કરતાં વધારે સંબંધ અંગ્રેજી અમલ ચિરકાળ
ટકવાની સાથે છે. અંગ્રેજોનાં માનસ અને નીતિનું સારામાં સારું

૪૪*. અમરેન્દ્ર મયા બુદ્ધ્યા પ્રજાઃ સૃષ્ટાસ્તથા પ્રમો ।

एकवर्णाः समभाषा एकरूपाश्च सर्वशः ॥ उत्तरकांड ३०; १९.

आदौ कृतयुगे वर्णो नृणां हंस इति स्मृतः ।

कृतकृत्याः प्रजा जात्या तस्मात्कृतयुगं विदुः ॥ भागवत ११; १७; १०

(આદર્શમાં સત્યયુગમાં માણસોનો એક જ વર્ણ 'હંસ' નામે
જાળખાતો હતો. પ્રભુ જન્મથી જ કૃતકૃત્ય થતી, તેથી તેને 'કૃતયુગ'
કહ્યો છે.)

[न विशेषोऽस्ति वर्णानां सर्वे ब्राह्ममिदं जगत् ।

ब्रह्मणा पूर्वसृष्टं हि कर्मभिर्वर्णतां गतम् ॥ महाभारत-शान्तिपर्व

(વલ્લોમાં કરો ભેદ નથી. આ આખું જગત બ્રહ્માનું છે. બ્રહ્માએ
જ તેને પૂર્વે સરજેલું છે. તેમાં કંઈ વડે કરીને વલ્લોના ભેદ પડ્યા.)]

૧૩૮ : હિંદુ ધર્મ

વર્ણન કલકત્તાની હિંદુ કોલેજના પ્રિન્સીપાલ જેમ્સ ફેરનાં વચનોમાં મળે છે. તેમણે છેક ૧૮૬૫માં કહેલું: “ જાતિભેદની હસ્તી એકંદરે આપણા અમલને કાયમ કરવામાં આડે આવે છે કે કેમ એ શંકા-પડતી વાત છે. આપણે જો ડહાપણ અને ક્ષમાવૃત્તિ રાખીને વર્તીએ તો જાતિભેદ એમાં મદદગાર પણ ગણી શકાય. જાતિભેદની ભાવના રાષ્ટ્રીય એકતાની વિરોધી છે. ” ૪૫ હમણાંનાં વરસોમાં થયેલા રાજ્ય-બંધારણના ફેરફારોએ કોમી કુસંપ અને જાતિભેદના પાયા પાકા બનાવ્યા છે. પ્રજાના અમુક વર્ગોને ખાસ પ્રતિનિધિત્વ આપવાને લગતી કલમે સામાજિક ન્યાયને નામે ઘડવા ને સ્વીકારવામાં આવે છે ખરી; પણ એનો આશય તો રાષ્ટ્રીય એકતાની સ્થાપનામાં વિધન નાખવાનો છે. હિંદુઓએ ચલાવેલી સુધારાની હિલચાલોના મૂળમાં એવી દૃઢ પ્રતીતિ રહેલી છે કે આપણી આજની પરિસ્થિતિમાં જાતિભેદને સ્થાન નથી, અને નરી જડતાને લીધે જ તે ટકી રહી છે.

નાતજાતને લગતા નિયમો તોડનારને નાતબહાર મૂકવામાં આવે છે; અને આ સજાને લીધે હજુ હમણાં સુધી જાતિભેદની સામે માથું ઊંચકવાની કોઇની હિંમત ચાલતી નહોતી. છતાં વ્યક્તિઓની સ્વતંત્રતાનો છેક જ શોષ થઇ ગયો નહોતો. નાતજાતના નિયમોમાં બાંધછોડને પૂરો અવકાશ હતો. નીતિનિયમો સ્થિરસ્થાવર બનાવી દેવાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવ્યો નહોતો. જેઓ ધરમૂળથી સુધારો કરાવવા માગતા હોય તેમને પોતાની નવી નાત બનાવવાની છૂટ છે. નિયમો હતા તો ખરા, પણ તેમાં દેશકાળ પરત્વે ફેરફારને અવકાશ છે એમ કબૂલ કરવામાં આવતું. સ્મૃતિગ્રંથો કહે છે કે ધર્મનાં મૂળ ચાર છે—આખો વેદ, એ વેદ જાણનારનાં સ્મૃતિ અને આચરણ, સંજોગોનો આચાર, અને અંતરાત્માનો સંતોષ. ૪૬ સ્મૃતિવચનો

૪૫*. ધુર્યો: ‘કાર્ટ એડ રેસ ઈન ઇન્ડિયા’, પૃ. ૧૧૪.

૪૬*. વેદોડ્ધિલો ધર્મમૂલં સ્મૃતિશીલે ચ તદ્વિદ્યામ્ ।

આચારશ્ચૈવ સાધૂનામાત્મનસ્તુષ્ટિરેવ ચ ॥ મનુસ્મૃતિ ૨; ૬.

તો માત્ર આચારની રૂપરેખા આપે છે, અને એ રૂપરેખાની મર્યાદામાં રહીને શાસ્ત્રવચનોનો અર્થ કરવાની બાબતમાં પૂરેપૂરી સ્વતંત્રતા આપેલી છે. શાસ્ત્રવચનો પોતે જ ધણીવાર એકબીજાનાં વિરોધી હોય છે, ૪૭ એટલે માણસને પોતાની બુદ્ધિનો ને અંતરનાદનો ઉપયોગ કરવો પડે છે. જ્ઞાનવાન ને સદાચારી માણસો ચાલુ રૂઠિ છોડીને બીજે ચીજે જઈ શકતા ને પરાપૂર્વથી ચાલ્યા આવતા રિવાજોમાં ફેરફાર કરી શકતા. આપસ્તંબ કહે છે: “ ધર્મ અને અધર્મ ‘ આ રહ્યા અમે ’ એમ કહેતા ફરતા નથી. દેવો, ગંધર્વો ને પિતરો પણ એમ કહેતા નથી કે ‘ આ ધર્મ છે ને આ અધર્મ છે. ’ જે કામ થાય ત્યારે આર્ય પુરુષો પ્રશંસા કરે તે ધર્મ; અને જેની નિંદા કરે તે અધર્મ. ” ૪૮ તૈત્તિરીય ઉપનિષદમાં, વેદાભ્યાસ પૂરો થયા પછી આચાર્ય અન્તેવાસી શિષ્યને અનુશાસન આપતાં કહે છે: “ સત્ય બોલજે. ધર્મ આચરજે. સ્વાધ્યાયમાં આળસ કરીશ નહીં. આચાર્યને મનગમતું ધન આપીને પ્રભરૂપી તાંતુને છેદીશ નહીં. સત્યથી ચળીશ નહીં. ધર્મથી ચળીશ નહીં.....દેવો અને પિતૃઓના કામમાં પ્રભાદ કરીશ નહીં. માતાને દેવ માનજે, પિતાને દેવ માનજે, આચાર્યને દેવ માનજે, અતિથિને દેવ માનજે. જે કામો અર્નિષ્ઠ હોય તે કરજે, બીજાં નહીં. અમારાં જે સુચરિત હોય. તેનું જ અનુકરણ કરજે, બીજાંનું નહીં. જે કંઈ આપે તે શ્રદ્ધાથી આપજે, છૂટે હાથે આપજે, વિનયપૂર્વક આપજે, માનપૂર્વક આપજે, સમભાવપૂર્વક આપજે. ” ૪૯

૪૭*. શ્રુતિશ્ચ મિત્રા સ્મૃતયશ્ચ મિત્રા

મહાશ્વેતીનાં મતયશ્ચ મિત્રા: ।

૪૮*. ન ધર્માધર્મો ચરત આવાં સ્વ इति । ન દેવગંધર્વા ન પિતર इत्याચક્ષતેયં ધર્મોયમધર્મ इति । ચત્વાર્યા: ક્રિયમાણં પ્રશંસન્તિ સ ધર્મો યદ્ ગર્હન્તે સોડર્મ: । આપસ્તંબીયધર્મસૂત્ર ૧; ૭; ૨૦; ૬-૭.

૪૯*. સત્યં વદ । ધર્મે ચર । સ્વાધ્યાયાન્મા પ્રમદ: । આચાર્યાય પ્રિયં ધનમાહૃત્ય પ્રજાતનું મા વ્યવચ્છેસી: । સત્યાન્ન પ્રમદિતવ્યમ્ ।

૧૪૦ : હિંદુ ધર્મ

સત્કર્મ કયું ગણાય એ સ્નાતકે કેવી રીતે ગણવું? સામાન્ય રીતે તો ચાલતી આવેલી રીતને અનુસરવું યોગ્ય ગણાય; પણ જ્યાં સંકો પડે ત્યાં “વિચારશીલ, જિતેન્દ્રિય, કુશળ, ક્રોધાળ હૃદયના, ને ધર્મનિષ્ઠ બ્રાહ્મણો જેવી રીતે વર્તતા હોય તેવી રીતે તારે વર્તવું.”^{૫૦} વિદ્વાન ધર્મશાસ્ત્રીઓમાં મતભેદ પડે તો માણસે પોતાના અંતરાત્માને પૂછી જોવું.^{૫૧} આચારના નિયમો માણસને મારે બનાવેલા છે; અને બીડ કે સંકટને પ્રસંગે રીતોમાં બદલાવ કરી શકાય, નીતિનિયમોનું નહીં.^{૫૨} એક સંતપુરુષે કહેલું કે “મને ઠીક લાગે તો હું ગોમાંસ પણ ખાઉં.” બીજા એક સંતપુરુષે અશુદ્ધ ગણાતા ચંડાળ પાસેથી લીધેલું ફૂતરાનું માંસ ખાધેલું, તેણે કહ્યું: “સંતપુરુષ ગમે તે ખાઈ શકે; અને માણસને મારા જેટલી બૂખ લાગી હોય ત્યારે એક

ધર્માન્ન પ્રમદિતવ્યમ્ ।.....દેવપિતૃકાર્યાભ્યાં ન પ્રમદિતવ્યમ્ । માતૃદેવો ભવ । પિતૃદેવો ભવ । આચાર્યદેવો ભવ । અતિથિદેવો ભવ । યાન્યનવદ્યાનિ કર્માણિ । તાનિ સેવિતવ્યાનિ । નો દ્વિતરાણિ । યાન્યસ્માકં સુચરિતાનિ । તાનિ ત્વયોપાસ્યાનિ । નો દ્વિતરાણિ । શ્રદ્ધયા દેયમ્ । શ્રિયા દેયમ્ । હિયા દેયમ્ । મિયા દેયમ્ । સંચિદા દેયમ્ । તૈત્તિરીયોપનિષત્ ૧; ૧૧; ૧-૩.

૫૦*. અથ યદિ તે કર્મવિચિકિત્સા વા વૃત્તવિચિકિત્સા વા સ્યાત્ । યે તત્ર બ્રાહ્મણાઃ સંમર્શિનઃ । યુક્તા આયુક્તાઃ । અલ્પક્ષા ધર્મકામાઃ સ્યુઃ । યથા તે તત્ર વર્તેરન્ । તથા તત્ર વર્તેથાઃ । તૈત્તિરીયોપનિષત્ ૧; ૧૧; ૩-૪.

૫૧*. કાલિદાસના ‘શાકુન્તલ’માં નાયક દુષ્યંત શકુન્તલા સાથે પ્રેમમાં પડે છે ને કહે છે કે એ કામ અયોગ્ય ન હોઈ શકે, કેમકે જ્યાં સંશય હોય ત્યાં અંતરાત્માના અવાજને પ્રમાણભૂત ગણવો જોઈએ.

અસંશયં ક્ષત્રપરિપ્રહક્ષમા

યદાર્યમસ્યામમિલાષિ મે મનઃ ।

સતાં હિ સન્દેહપદેષુ વસ્તુષુ

પ્રમાણમન્તઃકરણપ્રવૃત્તયઃ ॥ શાકુન્તલ અંક ૧.

૫૨*. મહાભારત-શાન્તિપર્વ ૨૧૮; ૭.

પ્રકારનું માંસ ને બીજા પ્રકારનું માંસ એની વચ્ચે ફરક પડતો નથી.” તેણે એવો નિયમ બતાવ્યો કે “ માણસ અશુદ્ધ આહાર ખાય તો એ ગંભીર વસ્તુ નથી; માત્ર તેને વિષે તેણે જૂઠું ન બોલવું જોઈએ.” ખાદ્યાખાદ્યનો નિયમ એ માણસે ચલાવેલી રીત છે, જ્યારે સાચું બોલવું એ અવિચળ નીતિનિયમ છે. આ ચાતુર્વર્ણ્યની વ્યવસ્થાને જ્યારે કાયદાનું રૂપ અપાયું ને તેમાં ફેરફાર કરવા માટે ધારાસભાની મંજૂરી આવશ્યક ગણાવા લાગી ત્યારે વ્યક્તિના સ્વાતંત્ર્ય પર અંકુશ મુકાયો.

વર્ણવ્યવસ્થાના મૂળમાં કયું સત્ય રહેલું છે એ જોવા બેસીએ, તો તેમાં એ કલ્પના મળે છે કે વ્યક્તિનો કુદરતે આપેલો સ્વભાવ જ તેને સત્કર્મ કરવા પ્રેરે છે. આપણા જન્મસિદ્ધ ગુણ, અને જેમાં આપણા આત્માનું તેજ પ્રગટ થઈ શકે એવું કર્મ, એ બે અનુસાર કુદરત આપણને સંસારમાં આપણું કર્તવ્ય નક્કી કરી આપે છે, ને તે કર્તવ્ય પાળવા માટે મોકળાશ પણ આપે છે.^{૫૩} જાતિભેદ એ વર્ણધર્મનું અવનતિ પામેલું રૂપ છે. વ્યક્તિને પોતાનું બાવિ નક્કી કરવાનો ને પોતાને જેમાં રસ હોય તેવા કામ કરવાનો હક છે, એમ જાતિવ્યવસ્થા કબૂલ રાખતી નથી. એ વ્યવસ્થાના મૂળમાં આદર્શવાદ

૫૩. પ્રાયઃ સ્વભાવવિહિતો નૃણાં ધર્મો યુને યુગે ।

વેદદૃગ્મિઃ સ્મૃતો રાજપ્રેત્ય ચેહ ચ શર્મકૃત્ ॥

વૃત્ત્યા સ્વભાવકૃતયા વર્તમાનઃ સ્વકર્મકૃત્ ।

હિત્વા સ્વભાવજં કર્મ શર્નૈર્નિર્ગુણતામિયાત્ ॥

માગવત ૭; ૧૧; ૩૧-૨.

(યુગે યુગે મોટે ભાગે માણસોનો ધર્મ તેમના સ્વભાવ અનુસાર વેદના જ્ઞાનવાળા લોકો ઠરાવી આપે છે. ધર્મ ધલ્લેલોક તેમજ પરલોકમાં તેમનું કલ્યાણ કરે છે. જે માણસ સ્વભાવથી બનેલી વૃત્તિ અનુસાર કામ કરે છે તે સ્વકર્મ કરે છે. જે માણસ સ્વભાવથી નક્કી થયેલું કામ છોડીને બીજું કામ કરે છે તે ધીરેધીરે ગુણહીન બની જાય છે.)

૧૪૨ : હિંદુ ધર્મ.

હતો; ઇતિહાસના અનેક લાંબા યુગોમાં તેણે પ્રજાનું કલ્યાણ પશુ કરેલું; હજી પશુ તે કેટલીક રીતે મદદગાર છે; છતાં તેની પ્રગતિ અટકી ગઈ છે તે તે સમય અનુસાર બદલાતી નથી, તેથી તેનો આપણા આજના સંજોગો સાથે મેળ રહી નથી. માનવજાતિના મોટા ભાગને પરાણે જે દલિત દશામાં રાખવામાં આવે છે તે જોઈને સંસ્કારી માણસોનાં દિલ દુભાય છે, કેમકે તેઓ મનુષ્યનું ગૌરવ સમજે છે તે માનવજીવનને મોંઘામૂલું ગણી તેના પ્રત્યે આદર ધરાવે છે. પ્રત્યેક મનુષ્ય આત્માને પોતાની પ્રજાના સંસ્કાર અને આત્મજ્ઞાનનો વારસો પૂરેપૂરો મેળવવાનો અધિકાર છે, એ વાત કબૂલ રખાવી જોઈએ. જાતિભેદ એ વિખવાદનું મૂળ હોઈ હાનિકર્તા છે; અને તે જો તેના આજના રૂપમાં કાયમ રહેશે તો તેને વળગી રહેનાર લોકોને તે નિર્જાતા ને અસત્યનો એપ લગાડ્યા વિના નહીં રહે.

૫. ચાર આશ્રમ

હિંદુ સમાજવ્યવસ્થા વ્યક્તિનો વિકાસ સાધવાનું કામ તે વ્યક્તિની મરજી પર નથી છોડી દેતી, પણ તેને રસ્તો બતાવવા તેની આગળ ચોકસ યોજના રજૂ કરે છે. માનવજીવનમાં એક પછી એક એમ ચાર અવસ્થાઓ આવતી ગણાવી છે. એ અવસ્થાને 'આશ્રમ' કહે છે. એમાંના પહેલા ત્રણ આશ્રમને વર્ણ કે જાતિના નિયમો લાગુ પડે છે. ૫૪

૧. બ્રહ્મચારી. મનુષ્યનાં બાળકો એ સર્વ પ્રાણીઓમાં સૌથી

૫૪*. બ્રહ્મચર્ય પરિસમાપ્ય ગૃહી ભવેત્ । ગૃહી ભૂત્વા વની ભવેત્ ।
વની ભૂત્વા પ્રવ્રજેત્ । યદિ વેતરયા બ્રહ્મચર્યદિવ પ્રવ્રજેત્ ગૃહાદ્વા વનાદ્વા ।
યદહરેવ વિરજેત્તદહરેવ પ્રવ્રજેત્ । જાબાલોપનિષત્ ૪.

(માણસે બ્રહ્મચર્ય પૂરું કરીને ગૃહસ્થ બનવું. ગૃહસ્થાશ્રમ પૂરો કરીને વાનપ્રસ્થ થવું. વાનપ્રસ્થ પૂરું કરીને પ્રવ્રજ્યા—સંન્યાસ—લેવી. અથવા તો, બ્રહ્મચર્યમાંથી, ગૃહમાંથી કે વનમાંથી પણ સંન્યાસ લેવાય. જે દિવસે વૈરાગ્ય ઊપજે તે દિવસે જ સંન્યાસ લેવો.)

વધારે અસહાય હોય છે. માઆપ તેમની સંભાળ ન લે તો તેમનો જીવવાનો સંભવ ધણો ઓછો રહે છે. એ ઉછેરનું કામ લાંબા વખત સુધી—બાળક પુરુષ કે સ્ત્રીની ગણતરીમાં આવે ત્યાં સુધી—ચાલવું જોઈએ. સંસ્કારનું ધોરણ જેટલું જાંચું તેટલો શિક્ષણનો કાળ લાંબો.

બાળકના વિરોધ કરતા મગજમાં જ્ઞાન ઠાંસવું અને તેના તરફડાટ કરતા માનસ પર જૂની ધરેડના આચારના નિયમો ઠોડી બેસાડવા, એ કંઈ કેળવણીનો ઉદ્દેશ નથી. કેળવણીનો ઉદ્દેશ તો એ છે કે બાળકને તેનો સ્વભાવ ખીલવવામાં મદદ કરવી, ને તેને બહારથી કચડી નાખવાને બદલે તેના અંતરનું જ પરિવર્તન કરાવવું. માણસને અપાતી કેળવણી તેને જીવનની દરજ્જે અદા કરવાની શક્તિ આપે છે, એટલું જ નહીં પણ આત્મજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ માટે કેવી સાધના કરવી જોઈએ તેનો સામાન્ય ખ્યાલ આપે છે.

૨. ગૃહસ્થ. માણસ સમાજજીવનમાં પોતાને મળેલું સ્થાન શોભાવીને, તથા સમાજના ધારણ અને પોષણમાં મદદ આપીને, પોતાના જીવનધર્મનું પાલન કરે છે, એટલું જ નહીં પણ સમાજની સેવામાં ફાળો આપે છે. માણસ સમાજના બીજા લોકો સાથે હળીમળીને રહે ત્યારે જ તેનું જીવન સાર્થક થાય છે. સ્ત્રીપુરુષનો સંયોગ એ માણસના જીવનનું એક મામૂલી કામ છે, ને તેને લીધે તેનો વંશવેલો ચાલુ રહે છે. લગ્ન, પ્રણય અને માતૃપદને હિંદુ ધર્મમાં જાંચું સ્થાન આપ્યું છે, ને તેનાં યશોગાન ગાયાં છે. ધરસંસાર અને ધર્મને લગતી સર્વ ક્રિયાઓમાં સ્ત્રીને પુરુષની સમોવડી ગણવામાં આવી છે. દરેક સ્ત્રીને લગ્ન કરીને ધર માંડવાનો હક છે એમ મનાયું છે. અવિવાહિત અવસ્થા એ, બહે અતિશય વિરલ છતાં, કામવૃત્તિની એક વિકૃતિ જ છે. બહે દેહને તપસ્યાથી દમવા માટે પણ દેહની વાતમાં જ મન પડેલી રાખવું એ ખૂરી વસ્તુ છે. આત્મા અને શરીર, મમે તેટલાં ભિન્ન હોય છતાં, એકબીજાની સાથે નિકટના સંબંધથી સંકળાયેલાં

૧૪૪ : હિંદુ ધર્મ

છે. શરીરને પ્રથમ ધર્મસાધન કહ્યું છે. ૫૫ આત્માનો વિકાસ અમુક અંશે દેહની તૃપ્તિ ને સુખાકારી પર આધાર રાખે છે. અર્થ અને કામ—ધનપ્રાપ્તિ અને વિષયસુખ—સ્વતંત્ર રીતે જોતાં બંને અગત્યના ન હોય, પણ ધર્મપરાયણ જીવનના સાધન તરીકે અગત્યના છે જ.

શરૂઆતના આશ્રમોમાં શીખવાના સામાજિક ને આધ્યાત્મિક પાઠો શીખ્યા પછી જ તે પછીના આગલા આશ્રમમાં જઈ શકાય. પહેલાં ઠરેલ બનવાનું શીખ્યા પછી જ સાધુ બનાવાનો પ્રયાસ કરવો જોઈએ. બાળક, પતિ કે પિતા તરીકે પ્રેમ કેવી રીતે કરાય એની જેને ખબર ન હોય તે આખા જગત પ્રત્યે પ્રેમ શું કરી શકવાનો હતો ? સમાજના શ્રેષ્ઠ માણસોને ગૃહસ્થાશ્રમમાંથી ખેંચી સંન્યાસ તરફ વાળવા, એ પ્રાણીવિજ્ઞાન તેમજ સમાજશાસ્ત્ર બંનેની દૃષ્ટિએ હાનિકારક છે. ગૃહસ્થાશ્રમ એ સમાજજીવનનો પરમ આધાર છે. એક ગ્રંથમાં કહ્યું છે કે ગૃહસ્થે બ્રહ્મનિષ્ઠ થવું, તત્ત્વજ્ઞાનપરાયણ બનવું, અને પોતે જે કંઈ કામ કરે તે બધું પરમાત્માને સંમર્પણ કરવું.” ૫૬ માણસે આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવાને સંસાર છોડી પહાડના શિખર પર કે અંધારી ગુફામાં ચાલ્યા જવું જ જોઈએ, એમ હિંદુ ધર્મ કહેતો નથી. ૫૭ સામાન્ય રીતે સંસારની અવસ્થાઓ વટાવીને જ પરમાત્મપ્રાપ્તિ તરફ જઈ શકાય છે.

૫૫. શરીરમાયં खलु धर्मसाधनम् । कुमारसंभव ૫.

૫૬*. ब्रह्मनिष्ठो गृहस्थः स्यात् तत्त्वज्ञानपरायणः ।

यद्यत्कर्म प्रकुर्वीत तद् ब्रह्मणि समर्पयेत् ॥

૫૭. न्यायार्जितधनस्तत्त्वज्ञाननिष्ठोऽतिथिप्रियः ।

आदृकृत सत्यवादी च गृहस्थोऽपि विमुच्यते ॥

આપસ્તંબીયધર્મસૂત્ર પરની ટીકામાંથી.

(જે ગૃહસ્થ ન્યાયપૂર્વક ધન કમાય છે, તત્ત્વજ્ઞાનમાં રચ્યોપચ્યો રહે છે, અતિથિનો સત્કાર કરે છે, શ્રાદ્ધ કરે છે, ને સત્ય બોલે છે, તે પણ મોક્ષ પામે છે.)

૩. વાનપ્રસ્થ. જન્મવું, મોટા થવું, પરણવું, આજીવિકા મેળવવી, કુટુંબ સ્થાપવું, તેનું ભરણપોષણ કરવું, ને મરી જવું, એટલામાં જ કંઈ માણસનું જીવન સમાપ્ત થતું નથી. એ તો માત્ર પશુજીવનની માનવી-આવૃત્તિ થઈ. શરૂઆતમાં પશુસમાન જીવન ભલે હોય, પણ તેને વટાવી ઊર્ધ્વભાગે જવું ને આત્માનો વિકાસ સાધવો એનું નામ મનુષ્યજીવન છે. માણસ સમાજમાં પોતાને ભાગે આવેલી ફરજ અદા કરે, એટલે તેને પ્રકૃતિરૂપી આમ્હાદનની પાછળ રહેલા આત્માના મહિમાની ઝાંખી થવા માંડે છે, અને સર્વાત્મભાવ એ જ તેનું સાચું સ્વરૂપ છે તે પ્રાપ્ત કરવા તે ઝંખે છે. બાળકો મોટાં થઈ સંસારમાં ઠેકાણે પડે ને તેમને પિતાની કાળજીની જરૂર ન રહે એટલે પિતા, ઘણું કરીને સ્ત્રીને સાથે લઈ, વસ્તીથી દૂર કોઈ શાન્ત સ્થળમાં જઈને વસે; તત્ત્વચિંતન અને નિદિધ્યાસનમાં સમય ગાળે; અને સામાજિક બંધનોના કલહોથી દૂર અનાસક્તિના વાતાવરણમાં અંતર્મુખ થઈ જીવનનું સત્ય ખોળી કાઢવાનો પ્રયત્ન કરે. જીવનની તેમજ મૃત્યુની ગૂઢતાનો ઉઠેલ દરેક જણે આપણે મેળવવાનો હોય છે. આપણે ગાવું ને ચાખવું હોય તો તે પારકી જીભ વડે ન બની શકે; એને માટે તો આપણે પોતાની જીભ જ વાપરવી પડે. દરેક માણસને પોતાના સ્વતંત્ર પુરુષાર્થ વડે જીવનનું અંતિમ ધ્યેય પ્રાપ્ત કરવાનું હોય છે એ ખરું, પણ એ પુરુષાર્થનું જે પરિણામ આવે છે તેનો લાભ તો આખા જગતને મળે છે.

૪. સંન્યાસી. સંન્યાસી સર્વ સંપત્તિનો, જાતિભેદનો, અને અગ્નિહોત્ર આદિ કર્મકાંડનો ત્યાગ કરીને સંસારમાંથી ચાલી નીકળે છે. તે પોતે પૂર્ણત્વ પામેલો હોવાથી પોતાના આત્માને વિશાળ બ્યોમમાં વિહરવા ઈર્ષ શકે છે, પોતાની સર્વ શક્તિ જગતને મુક્ત કરવાની પ્રવૃત્તિમાં વાપરી શકે છે, અને જગતને કાયાપલ્લટો કરવાની ફરજ પાડે છે. તે ઉચ્ચતર જીવનની માત્ર કલ્પના નથી આપતો, એવું જીવન ખરેખર ગાળે છે; અને 'જમત મારો દેશ છે ને સેવા મારો

ધર્મ છે' એ પ્રસિદ્ધ સૂત્રને અનુસરે છે. “ તેણે પ્રાણીમાત્રને સમાન દષ્ટિએ જોવા, ને સર્વ પ્રાણીઓ પ્રત્યે મૈત્રી રાખવી; અને ભક્તિપૂર્ણ થઇને તેણે કોઇ પણ મનુષ્ય કે મનુષ્યેતર પ્રાણીને કર્મ, વચન કે મનથી ઈર્ષ્ય ન કરવી, ને આસક્તિમાત્રનો ત્યાગ કરી નિઃસંજ બનીને રહેવું.” ૫૮ આત્માની વિમુક્તિ ને નિર્ભયતા; અને તેવા પરાજય કે સંકટમાં ન ડગે એવી અપાર હિંમત; વિશ્વને ચલાવી રહેલી શક્તિને વિશે શ્રદ્ધા; બદલાતી કશી આશા કે માગણી વિના જીવરાનારો ને જીવનને સ્વેચ્છાએ પરમાત્માના દાસત્વમાં સમર્પણ કરનારો પ્રેમ; એ પૂર્ણ પુરુષનાં લક્ષણ છે. સંન્યાસી સંસારનાં મોહ અને બંધનોને વટાવી મચેલો પુરુષ છે; તે પરિવ્રાજક — પરિભ્રમણ કરનારો શિક્ષક હોઈ, સમાજથી અળગો રહેવા છતાં સમાજના આધ્યાત્મિક આદર્શો પર પોતાનો પ્રભાવ પાડે છે. બ્રાહ્મણ અને સંન્યાસી બેની વચ્ચે એક એ છે કે બ્રાહ્મણ એ સમાજનો પૂરેપૂરો સભ્ય છે, બૈરીછોકરાં ને કુટુંબજીભો લઇને વ્યવસ્થિત પણ સાદા ધરમાં રહે છે, અને શાસ્ત્રમાં બતાવેલા કર્મકાંડના વિધિઓ કરે છે; જ્યારે સંન્યાસીએ જીનો ને ધરખારનો ત્યાગ કર્યો હોઈ તે અનિઠેત હોય છે; કોઇ મઠમાં ન રહેતો હોય તો નિરંતર પરિભ્રમણ કરે છે; અને તેણે કર્મકાંડનાં સર્વ વિધિઓ ને ક્રિયાઓને તિલાંજલિ આપેલી હોય છે. ૫૯ તે નથી કોઇ બાપાનો કે નથી કોઈ દેશનો હોતો. તે કેવળ પોતાના

૫૮*. વિષ્ણુપુરાણ ૩; ૯.

૫૯. અનમિરનિકેતઃ સ્યાદશર્માશરણો મુનિઃ । આપસ્તંબીયધર્મસૂત્ર ૨; ૯; ૨૧; ૧૦.

(મુનિએ અગ્નિ ન રાખવો, એક જગાએ ઝાઝો કાળ ન રહેવું, સુખની કે આશ્ચર્યનાની શોધ ન કર્યા કરવી.)

સત્યાનુતે મુક્તદુઃખે વૈદાનિમં છોકમમું ચ પરિત્યજ્યાત્માનમન્વિચ્છેત્ ।
આપસ્તંબીયધર્મસૂત્ર ૨; ૯; ૨૧; ૧૩.

(તેણે સત્ય અને અસત્ય, સુખ અને દુઃખ, વેદ, અને ઈંદ્રિયોક ને પરલોકની તૃષ્ણાનો ત્યાગ કરીને આત્માની શોધ કરવી.)

આત્માનો ને તેથી આખા જગતનો હોય છે. ૧૦ આ આશ્રમમાં દાખલ થવાની સર્વ વર્ણના માણસોને, તેમજ પુરુષોની પેઠે સ્ત્રીઓને પણ, છૂટ છે. સંન્યાસીનું જીવન એ મનુષ્યનો અન્તિમ આદર્શ હોવાથી એવું જીવન ગાળનારા પ્રત્યે સમાજ ભારે આદરની નજરે જુએ છે. મહાકવિ કાલિદાસે જીવનના આ પરમ આદર્શનું વર્ણન કરતાં કહ્યું છે કે તે “ શિવજી પોતે જગતના એકેશ્વર હોવા છતાં, ને ભક્તને ધણું ફળ આપનારા હોવા છતાં, પોતે તો અકિંચન રહી હાથીનું ચામડું જ ઓઢે છે. ” ૧૧

હિંદુ ધર્મે આપણને સંન્યાસીના રૂપમાં આદર્શ મનુષ્યનો ચિતાર આપ્યો છે. તે પોતાના અંતરમાં આત્માનો પ્રબળ વેગ, તેની અગ્નિશિખા સમી અવિરત ગતિ, લાઇને ફરે છે. તેને કોઇ ચોકસ રહેઠાણ હોતું નથી, ને કશી સ્થાયી આજીવિકા હોતી નથી. તે વ્યક્તિમત, સામાજિક ને રાષ્ટ્રીય એમ સર્વ પ્રકારના સ્વાર્થમાંથી છૂટી ગયો હોય છે. તે પોતાને માટે કે કોઇ સમૂહને માટે સત્તા મેળવવાને ખાતર પોતાના સિદ્ધાન્તોનો ત્યાગ કરતો નથી કે તેમાં માંડવાળ કરતો નથી. તેના વર્તનને વિષે કોઇ કશી આગાહી કરી શકતું નથી, કેમકે તે કોઈ સામાજિક સમૂહના કે રાજ્યના કાયદાને અનુસરીને ચાલતો નથી. તે સ્વૈરાવહારી હોય છે. તે કોઈ નિયમોને વશ વર્તતો નથી; કેમકે જે વિશ્વજીવનમાંથી નિયમમાત્ર ઉદ્ભવે છે ને જે પોતે કોઇ નિયમને તાબે હોતું નથી તે જીવનનો તેણે પોતાના હૃદયમાં સાક્ષાત્કાર કરેલો હોય છે. તેના આત્માની શાન્તિ અજળ હોય છે; કેમકે જ્યારે આસપાસનું આખું જગત અશાન્તિથી

૬૦*. ઐરિસ્થેનીસની આગળ તેના સાથીઓએ બેઠાઈ હાંકી કે ‘ અમે તો આ દેશના વતનીઓ છીએ, ’ ત્યારે તેણે કહેલું કે “ એ માનમાં તમારી સાથે ભાગ પડાવનાર તો અજણિયાં અને તીડ જ છે. ”

૬૧*. **एकैश्वर्ये स्थितोऽपि प्रणतबहुफलैः यः स्वयं कृतिवासाः ।**

માલવિકામિમિત્ર ૧: ૧.

ઉપરતળે થઇ રહું હોય છે ત્યારે પણ તેના અંતરની શાન્તિ ચળવા પામતી નથી. તેને ઉપમા આપવી હોય તો હુતાશનની આપી શકાય. અવિરત ગતિ એ તેનું લક્ષણ છે.

ભારતવર્ષનો આદર્શ પુરુષ તે ગ્રીસનો ઉદાર પુરુષ નથી કે મધ્યયુગીન યુરોપનો શરો સુબટ નથી, પણ આત્મજ્ઞાન પામેલો સુકૃત પુરુષ છે. તેણે કંઈ પણ તપસ્યા વડે, ને શમદ્વાદિની સાધના વડે, પરબ્રહ્મનું સમ્યગ્દર્શન કરેલું હોય છે. તે પોતાના દેશના ને પોતાના જમાનાના વહેમો ને ભ્રમોના પાશમાંથી છૂટી ગયેલો હોય છે. ભારતવર્ષે આ આદર્શને મહામણે પકડી રાખ્યો છે; અને ઉપનિષદના ઋષિઓ ને બુદ્ધના કાળથી માંડીને રામકૃષ્ણ ને ગાંધીના જમાના સુધી, દરેક પેઢીમાં ને દેશના દરેક ભાગમાં, આ આદર્શ પ્રાપ્ત કરવાનો સફળ પ્રયાસ કરનાર અનેક પુરુષો ઉત્પન્ન કર્યા છે; એ એને સારુ ગૌરવની વાત છે.

સંન્યાસીનો આદર્શ હિંદી માનસને હજી પણ રુચે છે. ગાંધીજી રાજકીય નેતાઓને સંસારની સાથે જકડી રાખનારા બંધનમાત્ર તોડી નાખવાનું અને અક્રિય ને બ્રહ્મચારી તપસ્વી બનવાનું કહે છે. તેઓ એ નેતાઓને કહે છે કે કારાગૃહ તેમનો મઠ બનવો જોઈએ; જાડાં ખડખડાં જોડનાં કપડાં તેમનાં ચીવર બનવાં જોઈએ; ખેડીઓ ને હાથકડીઓને તેમણે દેહદમનના સાધનરૂપ વાળનાં પહેરણ ને ચાળખા જેવાં ગણવાં જોઈએ. આમ કહેવામાં તેઓ સંન્યાસના એ સનાતન આદર્શનો રાજકાજના ક્ષેત્રમાં પ્રયોગ કરે છે, એમ જ કહેવું જોઈએ.

વર્ણશ્રમની વ્યવસ્થા અંતિમ ધ્યેયની પ્રાપ્તિમાં મદદગાર છે, પણ અનિવાર્ય નથી. મંડન કહે છે કે ૧૨ એ વ્યવસ્થા ઘોડાના જેવી.

૬૨*. 'સર્વાપેક્ષા ચ યજ્ઞાદિશ્રુતેરશ્વતઃ' । एषोऽर्थः—'यज्ञेन दानेन' इति श्रवणात्कर्मण्यपेक्ष्यन्ते विद्याभ्यासलभ्यायामपि । यथान्तरेणाप्यश्वं प्राप्तौ सिद्ध्यन्त्यां शैघ्रयायाक्लेशाय वाग्धोऽपेक्ष्यते । ब्रह्मसिद्धि

છે. ઘોડા પર બેસીને માણસ સહેલાઈથી ને જલદી પરગામ જઈ શકે છે એ ખરું, પણ ઘોડા વિનાયે ત્યાં જઈ તો શકાય જ છે. જીવન એ એક યાત્રા છે, ને તેમાં એક પછી એક મુકામ વટાવતા આગળ ને આગળ ચાલ્યા જવાનું છે. પંથ લાંબો કાપવાનો છે. એટલે સમાજ કોઈ પણ માણસને માથે તેના મળ કરતાં વધારે બોળે ન નાખે એ જ ઉચિત છે. પહોડની નીચલી કેડીઓ વટાવી ગયા વિના તેનાં ઉપલાં શિખરાંએ પહોંચવાનો પ્રયત્ન મિથ્યા છે. છતાં સદાને માટે એ નીચલી કેડીઓ પર જ રહી પડી, એટલેથી જ સંતોષ માનવામાં સાર નથી. એમ કરીએ તો, જે આદર્શને પહોંચવાની અપેક્ષા આપણી પાસેથી રખાય છે તે આદર્શને આપણે શોભાવ્યો ન ગણાય. આપણો આખરો મુકામ તો પરમાત્માનું દર્શન, તેનો સાક્ષાત્કાર છે; ને ત્યાં જવાનાં દાર સહુને માટે ખુલ્લાં છે. સંસાર અને તેની પ્રવૃત્તિઓ એ યાત્રામાં અંતરાયરૂપ નથી પણ તેની તાલીમ મેળવવાનું મેદાન છે.

૬. મુક્ત પુરુષનું કર્તવ્ય

મનુષ્યના આત્માનો વિકાસ સાધવો એ પુરુષાર્થ, વર્ણ અને આશ્રમની આ યોજનાનો ઉદ્દેશ છે. તેના જીવનને એકબીજાની વિરોધી એવી કામનાઓનું કુરુક્ષેત્ર રહેવા દેવાને બદલે એ યોજના તેને ચોતાનું જીવન નિયમિત ને વ્યવસ્થિત બનાવવામાં મદદ કરે છે. માણસ પ્રાણીસંપ્રદાયમાં રાખેલાં જનવરનો એક નમૂનો નથી, પણ એક સામાજિક સમૂહનો સભ્ય છે, એમ આ ત્રિવિધ યોજનામાં કલ્પેલું છે; અને જે આદર્શની સિદ્ધિને માટે એ સમૂહ હસ્તી ધરાવે છે તે આદર્શની સાધનામાં આ યોજનાથી મદદ થાય છે. સમાજના અંગમૂત માણસોનાં અંતરમાં અમુક પ્રતીતિ દબાવે હોય તો જ તે સમાજ સ્થિર બનવા પામે. એવી પ્રતીતિ કેળવવામાં શિક્ષણ તથા સામાજિક નિયમન તેને મદદ કરે છે. પણ હમેશાં આગ્રહપૂર્વક એમ શીખવવામાં આવે છે કે જાંચામાં જાંચા આદર્શો એ કોઈ એક રાષ્ટ્રની મિલકત નથી, પણ ખરેખર આખા જગતની

મિલકત છે. કલા અને વિજ્ઞાનની, નીતિ અને ધર્મની પ્રવૃત્તિઓ ને સિદ્ધિઓમાં લોહીના ને નાતજાતના બેડ હોતા નથી, ને એનો વિનિમય આખા જગતની સાથે થઈ શકે છે. આનો અર્થ એવો નથી કે કોઈ એક સમૂહ કે દેશનું જીવન અગત્યનું નથી. પણ, સિદ્ધાન્તની દૃષ્ટિએ જોતાં, કલા અને સાહિત્યનાં, વિજ્ઞાન અને ક્લિલસૂત્રીનાં જગ્યામાં જગ્યાં વિચારો, આદર્શો ને ભાવનાઓ આખા જગતના મન અને હૃદયને સ્પર્શે છે. માણસ જેટલી જગ્યા કક્ષાએ ચડેલો તેટલો તે સમાજની ધરેડોથી વધારે મુક્ત. સમાજનો સર્વોત્તમ પુરુષ જાતિ અને દેશની મર્યાદાઓ વટાવી આખી વસુધાને કુટુંબ માને છે; તેને સમાજના — વર્ણાશ્રમના — નિયમનની જરૂર નથી રહેતી. તે ‘અતિવર્ણાશ્રમી’ બનેલો હોય છે. તે મનુષ્યોમાં રાજા છે, કેમકે તે પોતાનો રાજા બનેલો હોય છે — સ્વયમેવ રાજા. તે આખા જગતનો નાગરિક છે; અને તે જે ભાષા બોલે છે તે મનુષ્યમાત્ર સમજી શકે છે. ચાર પુરુષાર્થમાં મોક્ષ એ પરમ પુરુષાર્થ છે. ચાર વર્ણમાં આત્મજ્ઞાન માટે મથનારો બ્રાહ્મણ શ્રેષ્ઠ છે. ચાર આશ્રમમાં સંન્યાસ શ્રેષ્ઠ છે.^{૧૩} મનુષ્ય પોતાની ચેતનાનો વિસ્તાર કરે, હૃદયને વિશાળ બનાવી આખા જગતને પ્રેમપાશમાં બીડે એમાં એના જીવનની કૃતાર્થતા રહેલી છે. ચેતના ને હૃદયનો આવો વિસ્તાર, માણસ જ્યાં લગી તેના વ્યક્તિત્વરૂપી ક્રોટકિલ્લામાં બરાઈ એસે ત્યાં લગી શક્ય નથી. પોતાની દૃષ્ટિ ઉત્તરોત્તર વિશાળ બનાવતા રહેવું ને જીવમાત્રની સાથે એકતા સાધવી, એ આત્માનું મુખ્ય ધ્યેય છે. કૌટુંબિક જીવનની જવાબદારી અને સામાજિક રૂઢિઓની તાબેદારી એ ધ્યેયની સિદ્ધિના માર્ગમાં અંતરાય નાખે છે. સંસારત્યાગનો માર્ગ જીવન-વિમુખ્ત હોઈ, એ માર્ગે જનાર માણસ તમામ ધનદોલતનો ત્યાગ કરે છે, અને સમાજ સાથેનો બધો સંબંધ તોડી નાખે છે. પણ હિંદુ ધર્મનો એવો મત નથી. તે તો આપણને કહે છે કે આપણે

આપણા જીવનનું પ્રત્યેક અંગ ખીલવી, તેની મર્યાદા વટાવી, પાર જવાય ત્યાં સુધી આગળ વધવું જોઈએ; અને એમ ઉત્તરોત્તર વિકાસ સાધી, જેમાં વ્યક્તિત્વની મર્યાદા વટાવી અનંતત્વરૂપી સમુદ્રમાં ભળી જવાય છે એવી આત્માની વિમુક્તિ સાધવી જોઈએ. અત્યારે યુગ-સંધ્યાની વિનાશક ધડી ચાલે છે; ને તેજ અને તિમિર વચ્ચે દારુણ સંગ્રામ જમ્યો છે; એવે વખતે, જે મુક્તાત્માઓએ તિમિરનાં પડો ભેદી તેની પાર રહેલા સત્યસૂર્યનાં દર્શન કર્યાં છે તેમનો ધર્મ એ છે કે તેમણે તિમિરનાં પૂરને આવર્તા રોકવાનો બનતો પ્રયત્ન કરી છૂટવું; અને એમ ન બને તો પોતાના દીવડા સળગાવી રાત પડચે આપણને રસ્તો ખોળવામાં મદદ કરવા તૈયાર થવું.

૭. એ સુદિન ક્યારે ઊગે ?

આપણી સામે ઇતિહાસની મહાવિષમ અને ગ્લાનિજનક ધડી આવી પડેલી છે. ભાવિ જેટલું અઠળ આજે દેખાય છે તેટલું કઠો દેખાયું નહોતું. જાણે વિનાશના ગર્તમાં જઈ ને અટકવાનું હોય એમ જમતનું કરુણ નાટક ચાલી રહ્યું છે, ને તેનો એક પછી એક અંક ભજવાતો જાય છે. અનેક રાષ્ટ્રોની બનેલી આ દુનિયા અવળચડાં, તોફાની, રિસાળ છોકરાનો ભરેલો બાળનિવાસ હોય, અને એ બાળકો એકબીજાની જોડે વઢતાં હોય, પોતાની દુન્યવી ધનદોલત ને માલમતા-રૂપી રમકડાંની નરી વિશાળતા જોઈ ને જ રાજ થતાં હોય ને ખીજાની આગળ તે બતાવી બડાઈ મારતાં હોય, એના જેવો આજની દુનિયાનો દેખાવ છે. આ વાત બધા જ દેશોને વિષે સાચી છે. એ પૂર્વ કે પશ્ચિમનો, એશિયા કે યુરોપનો સવાલ નથી. જે મહાગ્રન્થો યુરોપમાં વસે છે, ને જેમણે અનેક ક્ષેત્રમાં ઉદ્ધાર અને બલત સિદ્ધિઓ મેળવી છે તેને વિષે કોઈ પણ શુદ્ધિશાળી એશિયાવાસીના મનમાં પ્રશંસા ને આદરનો ભાવ ઊપજ્યા વિના રહે એમ નથી. ક્ષિતિજ પર કાળાં વાદળ ઘેરાતાં જોઈને તેનું હૈયું વલોવાઈ જાય છે. આપણી સંસ્કૃતિના અંતરતલમાં જ એવું કંઈક અભદ્ર તત્ત્વ

૧૫૨ : હિંદુ ધર્મ

પડેલું છે જેને લીધે તે ફરીફરીને પછડાય છે. સંપત્તિ, શ્રમ અને કુરસદની અસમાન વહેંચણીને લીધે સમાજના કેટલાક વર્ગોમાં જે રોષ ફેલાય છે તે વર્ગ વર્ગ વચ્ચે જે વિગ્રહ જન્મે છે તેની સામે જમે તેવી બંધને તેજસ્વી સંસ્કૃતિ ટકર ઝીલી ન શકે. જગત એક અને અખંડ છે, ને પરસ્પરાશ્રયથી સંકળાયેલું છે, ૧૪ એ વાત આપણે ન સ્વીકારીએ તો સદાનો ક્ષોભ જ આપણે કપાળે લખાયેલો છે. આજની સમાજરચના અને આંતરરાષ્ટ્રીય વ્યવસ્થા પશુબળ પર, અને નળણી વ્યક્તિઓ ને પછાત પ્રજાઓના શોષણ પર રચાયેલી છે. આપણે એનું મંડાણ જ ન બદલીએ તો વિશ્વશાન્તિ એક અપ્રાપ્ત સ્વપ્નરૂપ જ રહી જશે. આજની પ્રજા કશાનો ત્યાગ ન કરવાનો નિર્ધાર કરીને બેઠી છે, અને છતાં એ ત્યાગનાં ફળ તે ભોગવવા માગે છે.

‘પ્રસુનું અતુકરણ’ એ ગ્રંથમાં એક અત્યંત અર્થવાહી વચન છે: “માણસમાત્ર શાન્તિ ધૃષ્ટિ છે, પણ જે વસ્તુઓ શાન્તિ સ્થાપવામાં મદદગાર છે તે તો કોઈ વિરલા જ ધૃષ્ટિ છે.” ૧૫ સામાજીકોનો ત્યાગ, આર્થિક રાષ્ટ્રવાદની નીતિનો ત્યાગ, જાતીય સમાનતા ને સ્વતંત્રતા તથા વિશ્વકુટુંબ પ્રત્યેની નિષાના પાયા પર જમતની પુનર્ધટના, એટલું થાય તો જ શાન્તિની સ્થાપના શક્ય બને. પણ શાન્તિની એ કિંમત આપવા આપણે તૈયાર નથી. ઉપર કહી તે વાતો સાવ સાદીસુતરી છે, પણ સમગ્ર માનવજાતિને જો તે જીતરવા માટે માનસિક ને નૈતિક કાન્તિ જરૂરની છે. શાન્તિ માગે છે કાન્તિકારી ધગશ, નવી સાદાઈ, ને નવો ત્યાગમાર્ગ. માણસો પોતાની અનર્જળ વાસનાઓને છોડે તો આ બનોવિજય.

૬૪૪. સંઘાતવાન્મર્ત્યલોકઃ પરસ્પરમપાશ્રિતઃ । મહામારત-શાન્તિપર્વ ૧૧૮; ૧૭.

૧૫. સરખાવો: પુણ્યસ્ય ફલમિચ્છન્તિ પુણ્યં નેચ્છન્તિ માનવાઃ । (માણસો સત્કર્મ કરવા ઇચ્છતા નથી, છતાં સત્કર્મનું ફળ મેળવવા ઇચ્છે છે.)

હિંદુ સમાજરચના : ૧૫૩

તેમના બીજા સંબંધોમાં પણ દેખાઈ આવશે. ઈસવી સન પૂર્વે ત્રીજા સૈકામાં અશોકને વારસામાં જે સામ્રાજ્ય મળેલું તે આજના બ્રિટિશ હિંદ કરતાં વિશાળ હતું. જુવાનીમાં જ તેણે શરા સુભટ અને સેનાપતિ તરીકે નામના મેળવી હતી. યુદ્ધથી થતી ખુવારી અને પ્રાણહાનિ જોઈને તેનું હૃદય પશ્ચાત્તાપથી પ્રજ્વળી ઊઠ્યું, તે પછી તેણે અહિંસાનો માર્ગ લીધો ને તે યુદ્ધનો ઉત્સાહી ઉપાસક બન્યો. તેના હૃદયપલટાનું વર્ણન તેના પોતાના શબ્દોમાં આપી શકાય એમ છે, કેમકે એ વર્ણન તેણે પોતાના વિશાળ સામ્રાજ્યમાં અનેક દેકાણે ખડકો ને સ્તંભો પર કોતરાવ્યું છે. કલિંગ દેશ પર તેણે કરેલી ચઢાઈમાં હજારો માણસોનો સંહાર થયો અને નિઃશસ્ત્ર પ્રજાને પારાવાર હાનિ વેઠવી પડી, તે જોઈ પોતાને થયેલા મર્મભેદી દુઃખનું વર્ણન તેણે એક શિલાશ્લેષમાં કર્યું છે: “આના સોના કે હજારમા ભાગ જેટલા માણસોની પણ એવી જ દશા હવે પછી થશે તો -તેથી દેવોના પ્રિય પ્રિયદર્શીને પારાવાર દુઃખ થશે. તે હવે માને છે કે કોઈ માણસ તેને ઈજા કરે તોપણ તેણે ધીરજ રાખીને, સહન કરી શકાય એટલી હદ સુધી, તે સહન કરી લેવી જોઈએ.” ૧૧ અહીં આપણે એવા એક મહાન સમ્રાટનું દર્શન કરીએ છીએ જેણે પોતાના સામ્રાજ્યભોજને માટે પશ્ચાત્તાપ કર્યો હતો; એટલું જ નહીં પણ બાવી પ્રજાને યોધ મળે તે માટે એ પશ્ચાત્તાપની ભાવનાને પાષાણમાં કોતરાવી રાખી હતી. વિજ્ઞાન અને યંત્રો લગાયક સીઝરે ને જુલમમાર તૈમુરના હાથમાં છે તેને બદલે બીજા જ માણસોના હાથમાં આવે, અને દરેક સમાજમાં એવાં સ્ત્રીપુરુષો પૂરતી સંખ્યામાં નીકળી આવે, જેઓ ધર્મ અને રાજકાજના આધિના ઝનૂન વિનાનાં હોય, જેઓ દરેક પ્રકારના માનસિક ને નૈતિક જુલમનો સામનો કરવા કટિબદ્ધ હોય, અને જેઓ સંકુચિત રાષ્ટ્રીય ભાવનાને બદલે વિશાળ વિશ્વકુટુંબની ભાવના ખીલવે — આવો સુદિન જો તે જન્મતમાં શો ચમત્કાર થવો બાકી રહે ?

હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ

૧. હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ

ઇતિહાસ એટલે કેવળ ઘટનાઓનો ક્રમબદ્ધ પ્રવાહ નથી; પણ જન્મ પામવા મથી રહેલા, ને સંસારની ઘટનાઓ દ્વારા પોતાનો સાક્ષાત્કાર સાધવા પ્રયત્ન કરી રહેલા, પ્રાણ અથવા આત્માની જે પ્રવૃત્તિ તેનું નામ ઇતિહાસ છે. છતાં એ આત્માનો પૂરેપૂરો સાક્ષાત્કાર કદી થતો નથી, ને થઈ શકે પણ નહીં. ઝ્યોટી^૧ તેના સંવાદોમાં કહે છે: “કોઈ પણ સજીવ દેહ તેના અંતસ્તત્ત્વમાં રહેલા પ્રાણનું પ્રતિબિંબ પૂરેપૂરું પાડી શકતો નથી. દરેક દેહના અંતરમાં તેનો આત્મા ગૂઢ, નિગૂઢ પડેલો હોય છે. એ પરમાત્માને આપણે સહુ ખોળાએ છીએ ને તેનાં દર્શન કરવાની આશા તો રાખીએ છીએ; પણ તે હસ્તી ધરાવે છે એટલું ભાન જ આપણને થાય છે; આપણે તેને જોઈ શકતા નથી.” હિંદુ ધર્મના વિવિધ, અને કેટલીકવાર એકબીજાનો વિરોધ કરતા, સંપ્રદાયો તરફ નજર નાખીએ, તો આપણને વિભાસણ થાય કે હિંદુ ધર્મ એ અનેક બિન્ન બિન્ન ધર્મોનો શંભુમેળો તો નથી? પણ એ સંપ્રદાયોની પાછળ રહેલા આત્મપરાયણ જીવન, ધર્મનિષ્ઠા, અને પુરુષાર્થ તરફ ધ્યાન આપીએ, તો આપણને તેમાં એકસૂત્રતા જોવા મળે, ને કંઈક અકળ એવી એકરૂપતા જડી આવે. અને છતાં એ એકરૂપતા કોઈ પણ રીતે સ્થિર અથવા ગતિહીન નથી; અથવા તેમાં વિવિધતાનો છેક જ અભાવ છે એવું પણ નથી. હિંદુ સંસ્કૃતિના આખા ઇતિહાસ દરમ્યાન, અમુક પ્રેરક આદર્શ, અમુક મતિપ્રેરક શક્તિ, જીવન પ્રત્યે જોવાની અમુક દષ્ટિ, કામ કરી રહ્યાં છે. એ સંસ્કૃતિની કોઈ પણ અવસ્થા યા તેનું કોઈ એકાદ અંગ લાઇને જોવાથી તે જાણી શકાતાં નથી. એ સંસ્કૃતિનો પ્રાણ જોવા હોય, તો તેના

હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ : ૧૫૫

આખો પ્રવાહ ને તેનું આરંભથી આજ લગીનું જીવન તપાસવાં જોઈએ. અને તેથી એ પ્રાણરૂપ ભાવનાનું વર્ણન સાવ સંક્ષેપમાં, એકાદ સાદા સૂત્રથી, થઈ શકતું નથી. મનુષ્યની મનોગત કલ્પનાઓને વ્યવહારમાં પ્રગટ થતાં સેંકડો વરસ લાગે છે; અને કોઈ પણ સંસ્કૃતિની ગમે તે અવસ્થા હો, તોયે એ સંસ્કૃતિનો કંઈક અંશ તો હજી પ્રગટ થવો બાકી રહી જ ગયો હોય છે. કોઈ પણ કલ્પના તેના વિકાસક્રમની એક પણ અવસ્થાએ પૂરેપૂરી પ્રગટ થતી નથી.

હિંદુ ધર્મનો આ આત્મા કેવો છે? તેના પ્રાણરૂપ ભાવના કઈ છે? જે તત્ત્વ તેના આરંભકાળથી માંડીને છેક હાલમાં સુધી, તેની છેક નીચલી કક્ષાથી માંડીને જાગ્યામાં જાગ્યા કક્ષા સુધી આતપ્રાત છે, અને જે તત્ત્વ છેક નીચલી કક્ષામાં મોજાદ હોવા છતાં છેક જાગ્યા કક્ષામાં પણ વધારે પૂર્ણપણે ને વધારે ભભકભેર પ્રગટ થાય છે, તે તત્ત્વ કયું છે? વૃક્ષના વિકાસની પ્રત્યેક અવસ્થામાં જીવનસ્ત્રોત વહેતો હોય છે; નવી ફૂટતી કૂંપળ કરતાં વિકાસ પામેલા વૃક્ષમાં તે અધિક અંશે પ્રગટ થાય છે એ ખરું; છતાં એ પ્રાણ તો એનો એ જ હોય છે. હિંદુ ધર્મમાં એવું કોઈ સર્વસામાન્ય તત્ત્વ હોવું જોઈએ જેને લીધે એની પ્રત્યેક અવસ્થામાં ને પ્રત્યેક ગતિમાં એ ધર્મનું હાર્દ પ્રગટ થાય છે. હિંદુ ધર્મનાં જીવંત જીવંત અંગો ને તેની જીવંત જીવંત અવસ્થાઓમાં આ સામાન્ય તત્ત્વ જેટલે અંશે હોય તેટલે અંશે જ તેઓ આજના જમાનાને માટે સાર્થક ને ઉપયોગી છે. આદર્શરૂપી આખરી સુકામ સુધી પહોંચવાના લાંબા ચઢાણમાં જૂલો ને નિષ્ફળતાઓ તો ધણી થઈ છે, છતાં તેમાં જે ઐક્યનું તત્ત્વ રહેલું છે તે જોઈએ તો હિંદુ ધર્મના સમગ્ર પુરુષાર્થનું ને તેને મળેલી સફળતાનું યથાર્થ દર્શન થવા પામે. હિંદુ ધર્મના કોઈ પણ વિવેચનમાં તેની આ પ્રાણરૂપ ભાવનાનું વર્ણન આપવાનો પ્રયત્ન થવો જોઈએ. આ ભાવના એ ધર્મની શિલ્પી ને પ્રણાલિકાઓમાં અપૂર્ણપણે પ્રગટ થાય છે. અને આપણે

એ ભાવનાને અધિક માત્રામાં ને અધિક ઉત્કટતાથી ખીલવીએ તે પછી જ આજના કરતાં સારા યુગનો ને સારી સંસ્કૃતિનો ઉદય થવા પામે.^૨

૨. ઐતિહાસિક રૂપરેખા

આ ભાવના તે નિર્ભય કલ્પના નથી પણ જગતીજોત શક્તિ છે. એ ભાવના ગતિશીલ અને વેગવાન છે, તેને લીધે જ હિંદુ સંસ્કૃતિ આટલો લાંબો કાળ ટકી છે, અને જીવનની વિવિધતા ને જટિલતાના વધવા સાથે પોતાના કલેવરમાં ફેરફારો કરી શકી છે. હિંદુ જીવનસરિતાનો મહાપ્રવાહ સામાન્ય રીતે શાંતપણે વહ્યો છે, છતાં તેમાં ક્યાંક જોરદાર વહેણ અને મોટા ઘોષ પણ દેખાય છે. એ પ્રવાહનું મૂળ એટલા પ્રાચીન કાળમાં પડેલું છે કે એ શોધવા માટે, ને એનું અસલી સ્વરૂપ સમજવા માટે, ઘણું જ દુર સુધી જવું પડે એમ છે. ઇતિહાસનો આરંભ થયો તે પહેલાંથી જ કેટલાંક એવાં બળો કામ કરતાં આવ્યાં છે જેમણે એ ધર્મનું કલેવર ઘડવામાં ફાળો આપ્યો છે. હરપ્પા અને મોહેન-જો-દારોમાં થયેલા ખોદકામને પરિણામે મળેલા અવશેષો પરથી આપણને જે સંસ્કૃતિનું દર્શન થાય છે તે વિકાસ પામીને ઘણી જાગી કક્ષાએ પહોંચી હશે એમ માનવાને કારણ મળે છે. સર જોન મારશલ કહે છે કે “ભારતવર્ષની જમિ પર એ સંસ્કૃતિનો લાંબો પૂર્વેતિહાસ મનવાઈ ગયો હોવો જોઈએ; અને એનાં મૂળ જે અતિપ્રાચીન કાળ લગી પહોંચે છે તે કાળની આપણે તો ઝાંખી ઝાંખી અટકળ જ કરી શકીએ એમ છીએ.” વય અને પુરુષાર્થ એ બેની બાબતમાં સિંધુ-કાંઠાની સંસ્કૃતિને મિસર અને સુમેરની સંસ્કૃતિ સાથે સરખાવી શકાય એમ છે. એ સંસ્કૃતિની ધ્યાન ખેંચે એવી વિશેષતા એ છે કે તે રાજકીય સત્તારૂપે નહીં, પણ સંસ્કાર ફેલાવનાર ને ટકાવનાર

શક્તિરૂપે, પ્રાચીન કાળથી આજ લગી અખંડ ને એકધારી ચાલી આવી છે.^૩ સર જોન મારશલના કહેવા પ્રમાણે, સિંધુકાંઠાની એ પ્રાચીન પ્રજાના ધર્મમાં અને “હિંદુ ધર્મમાં ચાલતી પ્રાણીપૂજા તથા શિવ અને દેવીમાતાની પૂજામાં ભાગ્યે જ કંઈ ફરક દેખાય છે.” શિવ અને શક્તિની પૂજાના સંપ્રદાયો વૈદિક ધર્મમાં પહેલેથી હોય એમ લાગતું નથી. કુલિકામ્નાય અથવા કુલ્લિકામલ તન્ત્રમાં એક શ્લોક છે, તેમાં કહ્યું છે: “તું ભારતવર્ષમાં જ ને તારી સત્તા આખા દેશ પર બેસાડ. તું ત્યાં ઠરીકામ થશે ત્યાં સુધી હું તારી પાસે આવવાનો નથી.” શક્તિપૂજને વૈદિક આર્યોએ પાછળથી અપનાવેલી એ ખરું, પણ એની સામે તેમનો જે મૂળનો વિરોધ હતો તે સાવ શમી ગયો નથી. વેદમાંના રુદ્રનું સ્થાન શિવે થોડા જ વખતમાં લીધું લાગે છે. છતાં દક્ષ પ્રજાપતિએ કરેલા યજ્ઞમાં શિવ સિવાયના ખીજા બધા વૈદિક દેવોને નિમંત્રણ અપાયેલું એમ કહેવાય છે. ભાગવત પુરાણ તો ધણું પાછળનું છે, છતાં તેમાં પણ પાશુપત સંપ્રદાયનો વિરોધ કરેલો જોવામાં આવે છે. તેમાં કહ્યું છે: “જેઓ ભવ એટલે શિવની ઉપાસના કરે છે ને ખીજા જે એમને અનુસરે છે તેઓ પાખંડી થાઓ, ને સચ્ચાત્મથી વિરુદ્ધ વર્તનારા થાઓ. શુચિતા ગુમાવી એઠેલા, મૂઢ શુદ્ધિવાળા, ને જટા ભસ્મ હાડકાં આદિ ધારણ કરનારા લોકો શિવદીક્ષામાં પ્રવેશ કરો. એ દીક્ષામાં સુરા અને આસવ દેવના

૩. અધ્યાપક ચાર્લ્સ લખે છે: “ઈ. સ. પૂર્વે ૩૦૦૦ના અરસામાં ભારતવર્ષ જે સંસ્કૃતિ લઈને મિસર અને બેબિલોનિયાની સામે ઉપસ્થિત થયેલું તે સંસ્કૃતિ તેની પોતાની વિશિષ્ટ ને સ્વતંત્ર હતી, ને હદ્યોગકળામાં તે કાળની ખીજી સંસ્કૃતિઓની હારોહાર ઊભી શકે એવી હતી. ભારતવર્ષની ભૂમિમાં તેની જડ જડી ઊતરેલી દેખાય છે....એ સંસ્કૃતિ ઠકી રહી છે. એ પ્રાચીન કાળમાં પણ એમાં ભારતવર્ષની ખાસિયત દેખાઈ આવે છે; અને એના પાયા પર જ આધુનિક ભારતીય સંસ્કૃતિની ઇમારત રચાઈ છે.” — ‘ન્યૂ લાઇટ ઓન ધી મોસ્ટ એનશન્ટ ઈસ્ટ’.

૧૫૮ : હિંદુ ધર્મ

જેવી પૂજા પામે છે.”૪

દ્રાવિડો એ, આપણી જાણ પ્રમાણે, ભારતવર્ષના જૂનામાં જૂના રહીશો હતા, એમ રીસલીનું કહેવું છે.^૫ એ દ્રાવિડો સાથે સિંધુ-કાંઠાના વતનીઓને કશે સંબંધ હતો કે કેમ, એ કેવળ અનુમાનનો જ વિષય છે. તેમજ દ્રાવિડો મૂળ આ દેશના વતની હતા કે બહારથી આવેલા, એ પણ આપણે કહી શકીએ એમ નથી. આર્યો અને દ્રાવિડો ઉપરાંત એક ત્રીજા પ્રજા પણ દેશમાં હતી. એ લોકો ગ્રીર્માનાક ને કાળી ચામડીવાળા હતા; ને તેમને આર્યો દરયુ અથવા દાસ (એટલે કે ગુલામ) કહેતા. સાહિત્યની જે જૂનામાં જૂની કૃતિઓ આપણને મળી આવી છે તેમાં વર્ણવાયેલો ધર્મ આર્યોનો છે; જોકે એના પર સિંધુતટવાસીઓ, દ્રાવિડો અને દરયુઓની ધણી અસર પડેલી જોવામાં આવે છે. ઋગ્વેદનાં સાદાં સૂક્તોમાં જે યુગની ઝાંખી થાય છે તેમાં કુદરત હજી સજીવ ને ચેતનવંતી હતી; વનનાં વૃક્ષો ખોલી શકતાં ને નદીઓનાં પાણી ગાર્છ શકતાં; અને માણસ એ વાણી ને માન સાંભળી ને સમજી શકતો. ઋગ્વેદના દસમા મંડળમાં ને આખા અથર્વવેદમાં મળી આવતા જાદુ ને મંતરજાંતર પરથી એમ અનુમાન થાય છે કે તે કાળનો ધર્મ બયની લાગણી પર રચાયેલો હતો, ને તેમાં જૂતપ્રેત પિશાચ આદિ મેલાં દેવદેવીની ઉપાસના થતી. શરૂઆતનાં ઉપનિષદોમાં જીદા જીદા ધાર્મિક મતો ને આચારોનો સમન્વય કરી, કેવલાદ્વૈતાના સિદ્ધાન્તમાં એ સહુનો અન્તર્ભાવ કરવામાં આવેલો. તે પછી થોડા વખતમાં ધરાની ને બ્રહ્મની સંસ્કૃતિ સાથેના ગ્રીક

૪*. મવત્રતઘરા યે ચ યે ચ તાન્સમજુત્રતાઃ ।

પાલંહિનસ્તે મવન્તુ સચ્છાક્ષપરિપન્થિનઃ ॥

નષ્ટશૌચા મૂઢચિયો જટામસ્તાસ્થિષારિણઃ ।

વિશન્તુ શિવલીલાયાં યત્ર દૈવં સુરાસનમ્ ॥

માગવત ૪; ૧; ૧૮-૧.

૫*. ૧૯૦૧ નો વસ્તીપત્રકનો રિપોર્ટ.

હિંદુ ધર્મનો પ્રાચુ : ૧૫૬

સંસ્કૃતિના સંયોગમાંથી જન્મેલી વિદેશી સંસ્કૃતિનું જોર વાયવ્ય હિંદમાં જન્મેલું. સુમારે ઇ. સ. ૧૦૦૦ થી માંડીને મુસલમાન વિજેતાઓનાં જે ધાડાં એક પછી એક ઊતરી આવ્યાં તેમણે પણ હિંદુ આચારવિચાર પર અસર પાડેલી. મુસલમાન વિજેતાઓએ ઇરાનમાંથી બગાડી મૂકેલા પારસી હિજરતીઓને હિંદમાં આવકાર-પૂર્વક આશરો મળ્યો હતો. સેંટ ટોમસે સીરિયામાંથી દક્ષિણ હિંદમાં ખ્રિસ્તી ધર્મ આણ્યો; અને હજારેક વરસ સુધી તો ખ્રિસ્તી ધર્મ ને સંસ્કૃતિનો પ્રભાવ ફેલાવવાનું એ એક જ કેન્દ્ર જગતમાં હતું. સોળમા સદીમાં સેંટ ફ્રાન્સીસ ઝેવિયરે રોમન કેથલિક સંપ્રદાય દાખલ કર્યો. ખ્રિસ્તી ધર્મપ્રચારની જે આધુનિક હિલચાલ અત્યારે ચાલે છે તેનો આરંભ થયાને સૈકા વીતી ગયો છે. પશ્ચિમની પાસે રાજકીય બળ વધારે છે ને ઉલ્લોગહુન્નરની ભારે આવડત છે, એને લીધે તેની સંસ્કૃતિનો હુમલો ધણી જોરમાં થયો છે.

જૈન ધર્મ, બૌદ્ધ ધર્મ, અને શીખ ધર્મ હિંદી માનસે નિપ-જન્મેલા છે. હિંદુ ધર્મમાં જુદે જુદે વખતે જે ખાસ જરૂર બીભી થઈ તેને પહોંચી વળવાને હિંદુ ધર્મના પરિવારની અંદર જ બીભી થયેલી એ સુધારાની હિલચાલો છે. જસ્થોસ્તી ધર્મ, ઇસ્લામ, અને ખ્રિસ્તી ધર્મ આ દેશમાં એટલા લાંબા વખતથી છે કે તેઓ આ દેશના જ વતની બની ગયા છે; ને તેમના પર હિંદુ ધર્મના વાતાવરણની ઊંડી અસર થવા પામી છે.

હિંદુસ્તાન એ પ્રાચીન કાળથી અનેક ધર્મો, જાતિઓ ને સંસ્કૃતિઓની મિલનબૂમિ બન્યું હતું. હિંદુસ્તાન પર ગ્રીક, મુસ્લીમ, યુરોપિયન, ને તે ઉપરાંત બીજા અનેક પ્રજાઓના હુમલા થયા છે; છતાં હિંદુ સંસ્કૃતિએ ઇ. સ. પૂર્વે ૪૦૦૦ થી માંડીને આજ લગી તેની પ્રચુલિકા અરખલિત ચાલુ રાખી છે. સિંધુકાંઠાની પ્રાચીન પ્રજાનું કે વેદકાલીન આર્યોનું જ નહીં, પણ શંકર અને રામાનુજ એ મહાન આચાર્યોના કાળનું પણ, ધાર્મિક જીવન જેવું હતું તેવું જ

૧૬૦ : હિંદુ ધર્મ

ધાર્મિક આજના હિંદુઓનું રહું નથી. વ્યક્તિઓના સ્વભાવ, સમાજની પરિસ્થિતિ, અને ઔદિક વાતાવરણમાં થતા પલટા અનુસાર તેમાં ફેરફારો થતા રહ્યા છે; છતાં એકની એક કલ્પનારૂપી અવ્યય ને અવિકારી આત્મા જુદા જુદા કલેવરોમાં ફરીફરીને પ્રગટ થાય છે. હિંદુ ધર્મનો જે વિકાસ થાય છે તેમાં બહારથી કશા ઉમેરા થતા નથી; પણ તે સજીવ દેહની પેઠે અંદરથી વિકાસ પામે છે, ને વખતોવખત તેની આખી કાયા જ પલટાઈ જાય છે. તેણે ધણી વસ્તુઓ ફેંકી દીધી છે, તેમ ધણીવાર બહારથી જડેલાં વિચાર-રત્નોને અપનાવી પણ લીધાં છે. તેને છેક આરંભમાં જે તત્ત્વદર્શન થયેલું તેને તે વળગી રહ્યો છે; છતાં તેણે જે કંઈ તત્ત્વો ન્યાંથી મળ્યાં ત્યાંથી ઉપાડી લીધાં છે. તેમાં જેટલા ફેરફારો થાય છે તેટલું તેનું અસલી રૂપ કાયમ રહે છે. હિંદુ ધર્મના ઇતિહાસમાં દુઃખદ નિષ્ફળતાઓ ને અદ્ભુત વિજયોની, તથા શુભાવેલી ને વાપરેલી તકોની, બહુરંગી વિવિધતા ભરેલી છે. કવચિત તેણે નવું સત્ય ગ્રહણ કરવાનો ઈનકાર કર્યો છે ને તેના પર જીલમ પણ કર્યો છે. સેંકડો વરસના પુરુષાર્થ અને પરિશ્રમને પરિણામે સાધેલી તેના દેહની એકરૂપતા અવારનવાર, સ્વાર્થ અને અજ્ઞાનને લીધે, ભાંગીને ચૂરો થવાની અણી પર પહોંચી ગઈ છે. છતાં એ ધર્મ પોતે નાશ પામ્યો નથી. તે જીવે છે; ચેતનથી ભરત છે; અને તેણે અંદરના તેમજ બહારના હુમલા સામે ટક્કર ઝીલી છે. તેનામાં પોતાનો કાયાપલટો કરી નવાં નવાં રૂપ ધારણ કરવાની અમર્યાદ શક્તિ હોય એમ દેખાય છે. તેના આખા ઇતિહાસ દરમ્યાન તેણે જે ચેતન અને જોમ બતાવ્યાં છે, જે અખૂટ ઉત્સાહનું દર્શન કરાવ્યું છે, તે એકલાં જ તેની આધ્યાત્મિક પ્રતિભાની સાક્ષી આપવાને પૂરતાં છે.

૩. સર્વદેશીયતા

હિંદુ ધર્મને તેની જાહોજલાલીના દિવસોમાં પોતાના પ્રાણરૂપ બાવના ને પોતાના આદર્શો ભારતવર્ષની હદ બહાર લઈ જવાનો ને

હિંદુ ધર્મનો પ્રાણુ : ૧૬૧

સુધરેલા જગતમાં તેનો પ્રચાર કરવાનો ઉત્સાહ હતો. એનું સ્મરણ આખા એશિયાના માનસમાં ઝોતપ્રોત થઈ ગયું છે, ને એ આખા ખંડના જીવનની ભાવનાને એનો રંગ લાગ્યો છે. આજે જગતના વિચારમાં તે અત્યંત મહત્ત્વનું સ્થાન ધરાવે છે; ને પશ્ચિમમાં જે યુદ્ધિવાદ અને પ્રત્યક્ષવાદ પ્રાધાન્ય ભોગવે છે તે અધૂરા છે એમ ખતાવી તેની ઊણપ પૂરવાનું કામ એ કરે છે. તેથી એ ભાવના આખા જગતને માટે હિપયોગી છે.

ભારતનું તત્ત્વદર્શન એ ‘ભારતીય’ છે તે એટલા જ અર્થમાં કે તેને રચનારા માણસો ભારતવર્ષની ભૂમિ પર જન્મેલા હતા. એ તત્ત્વદર્શન અમુક કોમે કરેલું છે કે અમુક દેશ યા પ્રાન્તમાં થયેલું છે એટલા માટે કીમતી છે એવું નથી; પણ આખા જગતને રુચે એવા અંશે તેનામાં છે માટે જ તે કીમતી છે. એ તત્ત્વદર્શનમાં જે શાશ્વત ને સનાતન સત્ય છે તેમાં કંઈ ભારતવર્ષની વિશેષતા દેખાતી નથી. એ દર્શનમાં ને ધર્મમાં નિર્બળતા ને વહેમના જે અંશે દેખાય છે તે ભારતવર્ષનો ખાસ ફાળો છે એમ કહી શકાય. એ નબળાઈઓ ને વહેમો એકલા અજ્ઞાન ભોક્ષામાં જ છે એવું નથી; કેટલાક મોટામાં મોટા ને અગ્રેસર હિંદીઓમાં પણ તે છે.

૪. ધર્મ એટલે અનુભવ

સિંધુકાંઠાની પ્રાચીન સંસ્કૃતિના આચારવિચારથી માંડીને, સદા બદલાતી આકાંક્ષાઓ ને ટેવો, કલ્પનાઓ ને રૂઢિઓનું જે જટિલ અને બહુરંગી પટોળું આજે જેવામાં આવે છે ત્યાં સુધીનો, જે વિકાસ છે તેનું નામ હિંદુ ધર્મ છે. છતાં તેમાં કેટલીક ગ્રેરક કલ્પનાઓ, નિયામક વિચારો, તથા ઊંડી ને વેગવાન કડીઓ એવાં છે જે એ ધર્મની જુદીજુદી કક્ષાઓ ને હિલચાલોને ઐક્યને સૂત્રે બાંધી રહ્યાં છે. સ્થિરસ્થાવર, અચલાયતન જેવા ધર્મમતમાં, કે સિદ્ધાન્તોના સ્થગિત થઈ જમી ગયેલા વિચારપ્રવાહમાં, જેવી એકરૂપતા હોય છે તેવી એકરૂપતા હિંદુ ધર્મમાં નથી; પણ નિરંતર

૧૬૨ : હિંદુ ધર્મ

અદલાતા સજીવ દેહમાં કે વિકાસ પામતા વૃક્ષમાં હોય એવી એક-રૂપતા તેમાં છે. આ નિબંધમાં તો આપણે હિંદુ ધર્મનો સમગ્ર પ્રવાહ એકંદરે ઠીક દિશામાં વહે છે એટલું જ બતાવી શકીશું; એ પ્રવાહના આડાંબવળાં વહેણો કે તેમાં ભળનારા બીજા નાના પ્રવાહો તરફ નજર નાખવાનું અહીં નહીં બની શકે.

હિંદુઓના મત પ્રમાણે ધર્મનો અર્થ અનુભવ યા મનોવૃત્તિ છે. તે મનની કલ્પના નથી પણ એક શક્તિ છે; બુદ્ધિએ ધડેલું પ્રમેય નથી પણ જીવનને પ્રેરનારી ને ટકાવનારી એક શ્રદ્ધા છે. ધર્મ એટલે ઇશ્વર વિષેનો વાદ કે મત નથી, પણ પરબ્રહ્મનો અપરોક્ષ અનુભવ યા સાક્ષાત્કાર છે. ધર્મગ્રાણુ પુરુષ વાગ્બળ રચનારો કે પાંડિત નથી હોતો; તર્કવાદી કે દલીલબાજ નથી હોતો; પણ પેગંબર, દ્રષ્ટા કે ઋષિ હોય છે. તે પોતે આત્મજ્ઞાનની જીવતીજમતી મૂર્તિરૂપ હોય છે. મનુષ્યનો આત્મા જ્યારે અર્તર્મુખ બની પોતાના સ્વ-સ્વરૂપમાં પ્રવેશ કરે છે ત્યારે તે પરમાત્માની સમીપ જાય છે, ને એ પરાત્પરનું તેજ તેને વ્યાપી વળે છે. પરમ સત્યનું દર્શન, તેનો અપરોક્ષ અનુભવ યા સાક્ષાત્કાર, એ ધર્મમાત્રનું ધ્યેય છે. બ્રહ્માનુભવ, બ્રહ્મદર્શન, બ્રહ્મ-સંસ્પર્શ, બ્રહ્મસાક્ષાત્કાર એમાંથી ગમે તે નામ એને આપો.

ધર્મ એટલે બુદ્ધિથી કરેલો અમુક મતો કે વિચારોનો સ્વીકાર નહીં, પણ સત્ તત્ત્વનો અનુભવ અથવા સાક્ષાત્કાર, એમ જે હિંદુ ધર્મે કહ્યું છે, તેમાં તેણે ધર્મનો ઇતિહાસ તથા ધર્મને લગતી વર્તમાન પરિસ્થિતિ એ બંનેને બીજા ધર્મો કરતાં અધિક અંશે લક્ષમાં લીધાં છે. આરંભકાળના બૌદ્ધ ધર્મે ઇશ્વરની હસ્તી વિષે કશી આસ્થા બતાવી નહોતી. બુદ્ધની પેઠે કનકચુશિયસે પણ તેમના શિષ્યોને પરમાત્મા અથવા અદૃશ્ય જગતને વિષે કલ્પનાઓ કરવામાં મન પરાવતાં વાચી હતા. હિંદુ તત્ત્વવિચારમાં સાંખ્ય અને પૂર્વ-મીમાંસા જેવાં દર્શનો છે તેની કેટલીક મુખ્ય શાખાઓ ઇશ્વરની કે મનુષ્યના કરતાં અડિયાતા દેવોની હસ્તી કબૂલ રાખતી નથી. છતાં

હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ : ૧૬૩

તેને 'ધર્મ'ની ગણનામાંથી બાતલ રાખવાનું મુશ્કેલ છે. એ દર્શનો પાપ અને દુઃખમાંથી મુક્તિ મેળવવા માટે બીજા ઉપાયો યોગ્ય છે, અને પરમાત્માને મુક્તિદાતા ગણતાં નથી. પરમાત્મા ને મનુષ્ય આત્મા વચ્ચે પરસ્પર યોગ અથવા અભેદસાક્ષાત્કાર શક્ય છે એમ સ્વીકારવામાં કઠિણ રાખ્યું નહોતું, એટલા જ કારણસર કંઈ એમ ન કહી શકાય કે એનામાં ધર્મભાવના નહોતી. માણસમાં ધાર્મિક કહી શકાય એવી લગની ને એકાગ્રતા હોય, અને છતાં તેને 'પરમેશ્વર' નામે ઓળખાતા તત્ત્વને વિષે ઝાઝી આસ્થા ન હોય, એવા દાખલા આપણી જાણમાં છે. વળી ઇશ્વરની હસ્તીને વિષે આપણને આસ્થા હોય, ને છતાં ધર્મભાવના જરા પણ ન હોય, એ પણ બનવાજોગ છે. ઇશ્વરની હસ્તી સિદ્ધ કરવાને રંગૂ થતા પુરાવાને આપણે નિર્વિવાદ માનતા હોઈએ, ને છતાં જોને 'ધર્મ'માં અણી શકાય એવી ભાવના કે વૃત્તિ આપણા મનમાં ન હોય, એ સંભવિત છે. ધર્મ એ બુદ્ધિથી જાણવાની વસ્તુ છે એના કરતાં વધારે જીવનમાં ઉતારવાની ને આચરવાની વસ્તુ છે. ઇશ્વરની હસ્તી પુરવાર કરવાને પરાપૂર્વથી અપાતી દલીલો સામે કેંટો વાંધો ઉઠાવ્યો; છતાં સુથેસાથે શ્રદ્ધાપૂર્વક એમ પણ કહ્યું કે મનુષ્યના અંતરમાં નીતિ અનીતિનો ભેદ પાડનારી જે વિવેકશક્તિ છે તે ઇશ્વરની હસ્તીનો પુરાવો આપે છે. એમ કહીને તેણે બતાવ્યું કે પ્રભુપરાયણ જીવન બુદ્ધિવિકાસ, વિદ્યતા કે વાદવિવાદથી પ્રાપ્ત થતું નથી.^૮ એમાંથી એમ ફલિત થાય છે કે ઇશ્વરની હસ્તી તાર્કિક વાદવિવાદ કે પંડિતાર્થવાળાં પ્રમાણોથી પુરવાર નથી થતી; પણ કેટલાક માણસોએ કરેલા, ઇશ્વરદર્શન કે અભેદસાક્ષાત્કાર પરથી જ પુરવાર થાય છે.

૬. ૩૨ ફિલસૂફ. ઈ. સ. ૧૬૩૨-૭૭.

૭. જર્મન ફિલસૂફ. ઈ. સ. ૧૭૨૪-૧૮૦૪.

૮. નાયમાત્મા પ્રવચનેન લભ્યો ન મેધયા ન બહુના શ્રુતેન ।
ઋગ્વેદનિષદ્ ૧; ૨; ૨૨.

૧૬૪ : હિંદુ ધર્મ

એ સાક્ષાત્કાર જ ‘ધર્મિર’ શબ્દને સાર્થક ને સહેતુક બનાવે છે. માણસ અપરોક્ષ અનુભવ દ્વારા ધર્મિરનું જ્ઞાન (અથવા પ્રજ્ઞાન) મેળવે છે. તર્કની દલીલો વડે આપણે ધર્મિરનું દર્શન નથી કરી શકતા; પણ માનવમાત્રમાં ધર્મિરનું દર્શન યા તેનો સાક્ષાત્કાર કરવાની જે શક્તિ જન્મથી પડેલી છે તે શક્તિ વડે તેને થયેલા સાક્ષાત્કારને ને તેને સંભળાયેલી પરમાત્માની વાણીને સાચાં માનીને સ્વીકારતાં આપણને જે વિધો નડે છે તેને દૂર કરવામાં તર્ક મદદ કરે છે. આ જે કેન્દ્ર અથવા નાકામાં થયેલ વિશ્વના તમામ તાંતણા ખેંચાય છે તે કેન્દ્ર અથવા નાકું જેણે પોતાના અંતરમાં ખીલવ્યું છે તેઓ ખરા ધર્માત્માઓ છે. જીવનના છેક ઊંડાણમાં ઊતરીને જોનાર માણસોને જે પરમ સત્યનું દર્શન થાય છે, પરમાત્માના રમરણથી ને તેને પોતાનો નિત્યનો સાથી માનીને ચાલવાથી તેમની લાગણીમાં જે જીવાળ આવે છે ને તેમનો જીવનપલટો થઈ તેમનામાં દષ્ટિની જે વિશાળતા આવે છે, તેમાંથી જ જગતનાં શ્રેષ્ઠમાં શ્રેષ્ઠ સત્કર્મોનો જન્મ થયો છે. મૂસાથી ઈસાઈયા સુધીના, ધસુ અને પોલથી માંડીને ઓગરટાઈન, લ્યૂથર અને વેરલી સુધીના, સોક્રેટિસ અને પ્લેટોથી માંડીને પ્લોટીનસ અને ક્વિશે સુધીના, જરથુસ્ત્રથી બુદ્ધ અને કનફ્યુશિયસથી મહમદ સુધીના જે પુરુષોએ જીવનના નવા પ્રવાહો ચલાવ્યા છે, ને જેમણે નવી દુનિયા સરળવી છે, તેઓ પરમાત્માને ખીજ પાસેથી સાંભળીને નહીં પણ નજરોનજર જોઈને ઓળખતા હતા.

૫. વેદ

એટલે શ્રેષ્ઠ પ્રમાણ અથવા છેવટનો પુરાવો તે તો સાક્ષાત્કાર અથવા અપરોક્ષ અનુભવનો જ ગણાય. પણ માણસના વધતા જતા જ્ઞાન સાથે એનો મેળ રાખવો હોય, તો એ અનુભવનાં વર્ણનોમાં ફેરફારો કરતા રહેવું પડે છે. માણસ હૃદયગુહાનાં છેક ઊંડાં ઊંડાં ગહવરોમાં જે લાગણી યા સંવેદન અનુભવે, ને જે જીએ (દષ્ટિ)

કે સાંભળે (શ્રુતિ) તેનું નામ અપરોક્ષ અનુભવ છે. વેદના માનવી પ્રણેતાઓ વેદનાં સૂકતોને રચતા નથી, પણ તેને જુએ છે કે સાંભળે છે. એ મનુષ્યે કરેલું સર્જન નથી, પણ આધ્યાત્મિક ક્ષેત્રમાં જે વસ્તુ અજ્ઞાત પડેલી હતી તેની મનુષ્યે કરેલી શોધ માત્ર છે. બુદ્ધિનો વિલાસ એ આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવાનો માર્ગ નથી. બુદ્ધિયળ વડે કરેલી તાર્કિક દલીલોના કરતાં અપરોક્ષ અનુભવ યા સાક્ષાત્કારનો — એટલે કે સત્યને નજરોનજર નિહાળવાનો — માર્ગ શ્રેષ્ઠ છે, એમ ભારતવર્ષે છેક શરૂઆતથી માન્યું હતું. વેદના ઋષિઓ પરબ્રહ્મરૂપી પ્રશાન્ત મહાસાગરની સફરે નીકળી પડનાર પહેલા નાવિકો હતા. એ સફરમાં તેમણે જે કંઈ જોયું ને સાંભળ્યું તેનાં તેમણે કરેલાં વર્ણનો વેદમાં નોંધેલાં મળ્યા આવે છે. એ વેદ કોઈ અલૌકિક, અપૌરુષેય, શક્તિએ રચ્યા એમ તેઓ કહે છે એ સ્વાભાવિક છે.

આધુનિક માનસશાસ્ત્ર કબૂલ કરે છે કે માણસોની જે ઉચ્ચતર સિદ્ધિઓ છે તેનો ઉદ્ભવ ક્યાંથી થયો એનું પૃથક્કરણ કરતા કરતા જો છેક છેવટ લગી પહોંચીએ, તો એમ દેખાઈ આવે કે એનો જીગમ ચિત્તન્ત્રની જે ક્રિયાઓમાંથી થાય છે તે ક્રિયાઓ માણસની સામાન્ય ચેતનાથી પારના પ્રદેશમાં ને તેનાથી પહોંચી નથી શકાતું એવા જગણમાં ચાલે છે. સોક્રેટિસ કહેતા કે “મારા હૃદયમાં એવા કોઈ દેવ વસે છે જે મારી ચોક્કી કરે છે ને મારી વાણી વાટે બોલે છે.” પ્લેટો માને છે કે માણસને પ્રેરણા કોઈક દેવી પાસેથી મળે છે. ફિલો પોતાની આસપાસની વસ્તુમાત્રને જૂલી જાય છે, છતાં તેના મનમાં ઉપરથી કદપનાઓની જડી વરસે છે. ‘ન્યોર્ન ઇલિયટ’ કહે છે કે તે પોતાની સારામાં સારી કૃતિ એક પ્રકારના ઉન્માદની અવસ્થામાં લખતી, ને તે વેળા પોતે શું લખે છે એનું જ્ઞાન તેને

૯. અંગ્રેજ કવયિત્રી ને નવલકથાકાર. ઈ. સ. ૧૮૧૬-૧૮૮૦. ‘ન્યોર્ન ઇલિયટ’ એનું તખલ્લુસ છે. એનું ‘ખરું’ નામ મેરી એન ફ્રોસ હતું.

૧૬૬ : હિંદુ ધર્મ

રહેતું નહીં. ધમરસનના^{૧૦} મત પ્રમાણે કવિતામાત્ર પહેલાં સ્વર્ગમાં લખાય છે. જગતના વ્યાવહારિક જીવનમાં જે ઉપાસિયુક્ત જીવ દેખાદે છે તેના કરતાં વધારે જાડાણમાં બેઠેલા જે નિરુપાધિક આત્મા છે તેની કલ્પનામાંથી કવિતારૂપી સ્રોતનો ઉદ્ભવ થાય છે. કોઈ પેગંબર જ્યારે ‘શ્રીભગવાનુવાચ’ કરીને પોતાનો સંદેશો જગતને આપવો શરૂ કરે છે, ત્યારે તે એમ જણાવવા ઇચ્છે છે કે એ સંદેશો એનો પોતાનો નથી; તે જીવનના કોઈક વિશાળ અને જાડા થરમાંથી, તેના સોપાધિક જીવાત્માની પાર રહેલા કોઈક મૂલસ્થાનમાંથી, ઉદ્ભવે છે. આવી ક્ષણે અતિ વિરલ હોઈ તેને આપણે મરજી ફાવે ત્યારે ખોલાવી શકતા નથી; એટલે આપણને મળતી પ્રેરણામાત્રમાં ઇશ્વરી — અપૌરુષેય — તત્ત્વનો કંઈક અંશ રહે જ છે. અત્યારના કેટલાક નવા માનસશાસ્ત્રીઓ માને છે કે માણસ જે કંઈ સર્જન-કાર્ય કરે છે તે તેના મનમાં અનાયાસે થતી ક્રિયાઓમાંથી ઉદ્ભવે છે. હિંદુ તત્ત્વચિન્તકોનો એવો મત નથી. તેઓ તો માને છે કે કવિઓની પ્રેરણા, કલાકારનું દર્શન, અને વૈજ્ઞાનિકની શોધકબુદ્ધિ વગેરે સર્જનાત્મક કાર્યો એ વસ્તુતઃ મનુષ્ય મારફતે ઉચ્ચારાયેલી પરમાત્માની વાણી જ છે. એ વિરલ ક્ષણોમાં માણસ આ દુનિયા કરતાં વિશાળ એવા જગતની સાથે સંપર્ક અનુભવે છે; અને પોતાના આત્માથી પર એવા પરમાત્માના હાથમાં જીવનની દોરી સોંપી તે નયવે એમ નાચે છે. તત્ત્વદર્શી ઋષિઓને લાગે છે કે તેમના પોતાના અનુભવો એ પરાતપરની નજરોનજર થયેલી ઝાંખી છે, અથવા તો પરમારી સંભળાયેલી તેની વાણી છે. તેથી તેઓ માને છે કે એ અનુભવો માણસની પોતાની પ્રવૃત્તિને લીધે થતા નથી, પણ તે અકર્તૃક છે, અપૌરુષેય છે. તેમને લાગે છે કે એ વાણી તેમને પરમાત્મા પાસેથી સંભળાઈ છે,^{૧૧} જોકે

૧૦. અમેરિકન કવિ અને તત્ત્વચિન્તક. ઈ. સ. ૧૮૦૩-૧૮૮૨.

૧૧*. તસ્માયજ્ઞાત્ સર્વહુતઃ ઋચઃ સામાનિ જહિરે । છન્દાંસિ જહિરે તસ્માયજુસ્તસ્માદજાયત । ઋગ્વેદ ૧૦; ૧૦; ૧.

હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ : ૧૬૭

પરંપરામાં પણ એ સૂક્તોનો કતી નહીં પણ પ્રણેતા કહેવાય છે. છેક છેવટ સુધી પૃથક્કરણ કરી જોતાં લાગે છે કે વેદનો કતી કોઈ પુરુષ છે જ નહીં.^{૧૨} વેદ મનુષ્યની પ્રવૃત્તિનું પરિણામ નથી; એટલે તેનું પાર વિનાનું સંશોધન અને પુનરાવર્તન કરવાપણું રહેતું નથી; પણ વેદ તેના તે રૂપમાં કાયમ રહેતા હોવાથી તેનામાં એક પ્રકારનું 'નિત્યત્વ' છે એમ મનાય છે.

વિજ્ઞાન દ્વારા મળેલું જ્ઞાન થોડા જ વખતમાં જૂનું થઈ નકામું પડે છે; પણ સાક્ષાત્કાર દ્વારા મળેલા 'પ્રજ્ઞાન'નું તો કાયમનું મૂલ્ય હોય છે. સાચી પ્રેરણામાંથી નીપજતાં કવિતા અને શાસ્ત્રો અમુક રીતે દેશકાળની મર્યાદાથી પર હોય છે. એવું અમર્યાદપણું બુદ્ધિજન્ય કૃતિઓમાં હોતું નથી. ઍરિસ્ટોટલે^{૧૩} બાંધેલા પ્રાણીશાસ્ત્રના સિદ્ધાન્તો હવે ખરા મણાતા નથી, પણ યુરીપીડીસનાં^{૧૪}

(જેમાં સર્વ હોમેલું હતું તે ચક્ષુમાંથી ઋગ્વેદ, સામવેદ, ઇંદ્ર અને યજુર્વેદ ઉત્પન્ન થયા.)

સ યથાર્દ્રેન્ધાગનેરખ્યાહતાત્પૃથગધૂમા વિનિશ્વરન્ત્યેવં વા અરેડસ્ય મહતો મૂતસ્ય નિઃશ્વસિતમેતદ્ યદ્ ઋગ્વેદો યજુર્વેદઃ સામવેદોડયર્વાગિરસઃ ઇતિહાસઃ પુરાણં વિદ્યા ઉપનિષદઃ શ્લોકાઃ સૂત્રાણ્યનુવ્યારવ્યાનાનિ વ્યારવ્યાનાન્યસ્યૈવૈત્તાનિ સર્વાણિ નિઃશ્વસિતાનિ । બૃહદારણ્યકોપનિષત્ ૨; ૪; ૧૦.

(જેમ બીનાં લાકડાં વડે સળગાવેલા અગ્નિમાંથી ધુમાડાના ગોટા નીકળે છે, તેમ ઋગ્વેદ, યજુર્વેદ, સામવેદ, અથર્વવેદ, ઈંદ્રિયાસ, પુરાણ, વિદ્યા, ઉપનિષદો, શ્લોકો, સૂત્રો, વ્યાખ્યાનો, ટીકાઓ — એ બધું આ મહાન તત્ત્વ (આત્મા) ના શ્વાસમાંથી જ નીકળેલું છે.)

૧૨*. વેદે તુ પુરુષાન્માત્માનિતિત્વાદે શબ્દનિષ્ઠ એવ । ન હિ વેદઃ પુરુષ-નિર્મિતઃ । મીમાંસાન્યાયપ્રકાશ

૧૩. પ્રસિદ્ધ ગ્રીક ફિલસૂફ (ઈ. સ. પૂર્વે ૩૮૪-૩૨૨). તે પ્લેટોનો પદ્મશિષ્ય હતો.

૧૪. ગ્રીક નાટકકાર (ઈ. સ. પૂર્વે ૪૮૦-૪૦૬). તેનાં કંઠશાસ્ત્ર નાટકો પ્રસિદ્ધ છે.

૧૬૮ : હિંદુ ધર્મ

નાટકોનું સૌંદર્ય તો હજુ પણ કાયમ છે. વૈશેષિક દર્શનનો પરમાણુવાદ ખોટો ને નકામો ઠર્યો છે, પણ કાલિદાસના ‘શકુન્તલ’ને દપે એવું નાટક જગતમાં બીજું લખાયું નથી.

મનુષ્યનો આત્મા ને વિશ્વંબર પરમાત્મા બેની વચ્ચે સાધર્મ્ય છે, ને બેની વચ્ચે અબેદસાક્ષાત્કાર શક્ય છે. પુણ્યશીલ સર્જકતા ને ઈશ્વરસાક્ષાત્કાર બંનેમાં મનુષ્ય પરમાત્મા પાસેથી બળ ને પ્રેરણા મેળવે છે; અથવા કહો કે શક્તિના ભંડારરૂપ એ પરમાત્મા તેની વાટે પોતાની વિશ્રુતિ પ્રગટ કરે છે. ટેનીસનનું^{૧૫} સુન્દર રૂપક વાપરીને કહીએ તો, બાધના દરવાજા ખૂલી જાય છે ને શક્તિનો મહાસાગર અંદર ધસી આવે છે. મનુષ્યનો અંતર્યામી આત્મા વિશ્વમાં વિલસતા પરમાત્માની હાકલને જવાબ આપે છે; સાગર સાગરને સાદ દે છે.

વેદ અથવા શ્રુતિ એ બ્રહ્મદર્શન યા સાક્ષાત્કારની નોંધ છે, તેનું વિવરણ નથી. એટલે શ્રુતિનું પ્રામાણ્ય અન્તિમ છે; પણ એ અનુભવ યા સાક્ષાત્કારનું જે વર્ણન કે વિવરણ હોય છે તેનું પ્રામાણ્ય અન્તિમ નથી. આ વર્ણન કે વિવરણ તે ‘સ્મૃતિ’, એટલે કે મહાન તત્ત્વદર્શીઓએ યાદ કરીકરીને બેસું કરેલું જ્ઞાન, છે. માણસનું જ્ઞાન વધતું જાય તેમ તેમ એ પ્રગતિની હારોહાર સ્મૃતિઓ પણ જે ચાલવા માગતી હોય, તો તેમાં ફેરફાર થવા અનિવાર્ય છે. પરમ સત્ય એકલું જ અવિચળ રહે છે; તેને વિષેની મનુષ્યની કલ્પનાઓમાં તો ડગમગાટ ને ફેરફારો થયાં જ કરવાના. સત્યનું અથવા વાસ્તવિક હકીકતોનું વર્ણન તે તે યુગની ભાષામાં કરી શકાય છે. દર્શન ને તેનું વર્ણન, વાસ્તવિક હકીકત ને તેનું વિવરણ, બેની વચ્ચે ધણો નિકટનો સંબંધ છે. એની વચ્ચેનો સંબંધ શરીર અને કપડાંના જેવો છે એના કરતાં વધારે શરીર અને ચામડીના જેવો છે. એકવાર થયેલા દર્શન યા સાક્ષાત્કારનું વિવરણ નવેસર કરવું હોય, તો કેવળ નવા

શબ્દો વાપર્યે ચાલે એમ નથી હોતું; પણ મનની નવી ટેવો કેળવવી પડે છે. વેદને વિષે આસ્તિક વર્ગના વિચારમાં પણ કાળાંતરે ફરક પડતો મળે છે, એમ બતાવનાર પુરાવો આપણી પાસે છે. જીવ, જગત ને બ્રહ્મની સ્વરૂપ તથા તેમનો પરસ્પર સંબંધ, તથા પરબ્રહ્મની ઉપાસનાના માર્ગો, એ મૂલમત પ્રશ્નો પરત્વે શંકર, રામાનુજ અને મધ્વ શ્રુતિવચનોના જુદા જુદા અર્થો ધટાવે છે. આત્મપ્રાપ્તિની અમુક હિલચાલ છેવટની છે એમ કહીએ, તો એનું પરિણામ એ આવે કે એ હિલચાલ આગળ ચાલતી અટકી પડે. ચાલતાં ચાલતાં ભ્રમ રહી જવું એનો અર્થ જ એ છે કે પાછા પડવું. શ્રુતિજ્ઞાનનું એટલે કે બ્રહ્મસાક્ષાત્કારનું કોઈ પણ વર્ણન યા વિવરણ છેવટનું નથી, ને ન હોઈ શકે.

૬. બ્રહ્મદર્શનની સાધના

પરમ સત્યનું દર્શન, અથવા કહો કે બ્રહ્મસાક્ષાત્કાર, એ માણસની આધ્યાત્મિક શોધનું ધ્યેય છે. એ દર્શન ઔદિક અને નૈતિક સાધના વડે જ કરી શકાય. એમાં ત્રણ જુદી જુદી અવસ્થાઓ જોવામાં આવે છે — શ્રવણ, એટલે કે પરાપૂર્વથી ચાલતી આવેલી પ્રણાલિકાનો અભ્યાસ; મનન એટલે કે આપણે સ્વપ્રયત્ન વડે આપણી બુદ્ધિને આપવાની તાલીમ; અને નિદિધ્યાસન એટલે કે સદાચારના નિયમોનું પાલન.

પહેલી વાત તો એ કે આપણે બધા શિખાઉ છીએ. આપણે પરાપૂર્વથી ચાલી આવતી પ્રણાલિકા જોઈને તે પરથી આપણા વિચારો બાંધીએ છીએ. એ પ્રણાલિકા આપણે પેદા નથી કરી; પણ આરંભમાં તો આપણે એની આગ્રા માથે યઝાવીને જ ચાલવાનું રહે છે. કલા કે નીતિ, વિજ્ઞાન કે સમાજજીવન, એ દરેક ક્ષેત્રનાં મૂળતત્ત્વો આપણને શીખવવામાં આવે છે; ને તેમાં આપણને આપણી મરજી ફાવે તેવા વિચાર કરવાની છૂટ નથી અપાતી. ધર્મ એ નિયમમાં અપવાદરૂપ નથી; તેને પણ એ જ નિયમ લાગૂ પડે

૧૭૦ : હિંદુ ધર્મ

છે. શાસ્ત્રોનું પ્રામાણ્ય આપણે સ્વીકાર્યે જ છૂટકો છે એમ કહેવામાં આવે છે.

ખીજું પગલું તે મનન, એટલે કે તર્કના નિયમોને અનુસરીને કરેલું ચિન્તન. શાસ્ત્રોએ ચલાવેલી આચારવિચારની પ્રણાલિકા સમજવાને આપણે આપણી બુદ્ધિનો ઉપયોગ કરવો જોઈએ. “ઋષિઓ મરણ પામીને ચાલ્યા જતા હતા તે વેળા મનુષ્યોએ દેવોને પૂછ્યું: ‘અમારો ઋષિ કોણ થશે?’ દેવોએ તેમને આ તર્ક — એટલે કે મન્ત્રોનો અર્થ કરવાનું શાસ્ત્ર — ઋષિ તરીકે આપ્યું. તેથી કોઈ પણ વેદ જાણનાર વિદ્વાન વિચારપૂર્વક જે અર્થ કરી બતાવે છે તે ઋષિએ કરેલો અર્થ ગણાય છે.”^{૧૬} તર્કશુદ્ધ સમીક્ષા સત્યની શોધમાં મદદ કરે છે; અને, તે જો કશાનો નાશ કરતી હોય તો, ભાવિક ભોક્ષોએ ચલાવેલા ભ્રમોનો જ નાશ કરે છે. શ્રુતિ અને સ્મૃતિ, અનુભવ અને વિવરણ, શાસ્ત્ર અને તર્ક, એ મનુષ્ય આત્માને, જીડીને સત્ય સુધી પહોંચવા માટે, મળેલી બે પાંખો છે. હિંદુ તત્ત્વજ્ઞાન આપણને ધાર્મિક પ્રણાલિકાની ટીકા કરવાની છૂટ આપે છે ખરું; પણ એ ટીકા આપણાથી એ પ્રણાલિકાએ બાંધી આપેલી મર્યાદાની અંદર રહીને જ કરી શકાય. જેઓ એ પ્રણાલિકાનાં નિયમો ને બંધનોને માથે ચડાવે ને તેણે ઠરાવેલી હદમાં રહીને પોતાના જીવનનું નાવ ચલાવે તેમને જ એ પ્રણાલિકામાં રૂપાન્તર અને સુધારા કરવાની છૂટ મળે છે. આપણા મહાન સુધારકો, શંકર અને રામાનુજ જેવા અતિશય મૌલિક વિચાર ધરાવનારા ને તત્ત્વજ્ઞાનમાં નવા ચીલા પાડનારા આપણા આચાર્યો, એ પ્રણાલિકાની સામે વિરોધ ઉઠાવનારા બળવાખોરો છે. પણ, તેઓ પોતે કબૂલ કરે છે તેમ, તેમના વિચારો પણ જૂની પ્રણાલિકાઓનાં જ નવાં રૂપાન્તરો છે.

૧૬*. મનુષ્યા વા ઋષિષૂકામત્સુ દેવાનમ્બ્રુવન્ કો ન ઋષિર્મવિચ્ચ-
તીતિ ? તેમ્ય એતં તર્કમૃષિ પ્રાયચ્છન્ મન્ત્રાર્થચિન્તામ્યૂહમમ્યૂહકમ્ । તસ્માદેવ
કિંચાન્નુવાનોઽમ્યૂહત્યાર્ષ તદ્ભવતિ । નિરુક્તપરિશિષ્ટ ૧૨.

હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ : ૧૭૧

હિંદુઓ તેમની પ્રણાલિકાને નિંદનાર ને તેને છેક જ અવગણનાર બોલે પ્રત્યે અણુગમે ધરાવે છે, ને તેમને અવૈદિક કે નાસ્તિક કહી વખોડે છે. પણ એ પ્રણાલિકાનો સ્વીકાર કરનાર ને તેણે ઠરાવેલી મર્યાદાઓ સ્વીકારનાર તેની ગમે તેટલી ટીકા કરે તોપણ તેમના પ્રત્યે તેઓ સહિષ્ણુતા દાખવે છે.

વેદ પ્રમાણુભૂત મનાય છે એનો અર્થ એવો નથી કે એમાં ચર્ચેલા વિષયોની સટીક તપાસ કે સમીક્ષા કરવાની મનાઈ કરેલી છે. હિંદુઓ માને છે કે શ્રુતિજ્ઞાન વડે દેખાયેલાં સત્યો તર્કની કસોટીમાં પણ સાચાં હરે એવાં હોય છે. આપણે જાતે સમજવાની મહેનત લઈને, એ સ્વપ્રયત્નને બળે, સ્વીકાર્યાં હોય તે જ આપણા મતો કીમતી ગણાય. આમ શ્રદ્ધાપૂર્વક સ્વીકારેલી પ્રણાલિકા એ બુદ્ધિપૂર્વક સ્વીકારેલું સત્ય બની જાય છે. બુદ્ધિ અને તર્કની સમીક્ષા વડે જાણેલું સત્ય શાસ્ત્રવચનોથી વિરુદ્ધ જતું જણાતું હોય, તો એ સત્યની સાથે બંધ થેસે એવી રીતે શાસ્ત્રવચનોનો અર્થ ઘટાવવો જોઈએ. કોઈ પણ શાસ્ત્ર આપણને અસત્યને સાચું માનવાની ફરજ ન પાડી શકે. “હજારો શાસ્ત્રો પણ ઘટને પટ બનાવી શકતાં નથી.”^{૧૭} વેદમાં એવાં ધણાં વચન છે જે મનુષ્યના સર્વોચ્ચ જ્ઞાનમાંથી નહીં પણ તેના ચંચળ કલ્પનાતરંગોમાંથી નીપજેલાં છે. તત્ત્વદર્શી ઋષિઓને શ્રુતિજ્ઞાનરૂપે પરમાત્માની વાણી પહેલાં સંભળાય છે, ને પછી જ એ વાણીને લેખનબદ્ધ કરવામાં આવે છે; એ વાત યાદ રાખીએ, તો આપણને સહેજે સમજાય કે વેદમાં પરમાત્માની એ વાણી સર્વથા શુદ્ધ રૂપમાં ને બૂલચૂક વિના ઊતરી જ હશે એમ ખાતરીપૂર્વક ન કહી શકાય. વેદમાં સાક્ષાત્કાર અને અનુભવની વાણી છે તેની સાથે તર્કથી નિપજાવેલી દલીલો ને વિવેચનોનું મિશ્રણ પણ ધણું છે. વેદનું પ્રામાણ્ય સ્વીકારવું એનો અર્થ એવો તો નથી જ કે તેમાંનો એકેએક શબ્દ વગરવિચારે, અંધશ્રદ્ધાપૂર્વક

૧૭૨ : હિંદુ ધર્મ

સાચો માનવો, યા તો શાસ્ત્રમાં ગણ્યતા ગ્રન્થોનાં વચનોના ગુલામ બનવું ને તેનાથી તસુભર પણ ચસવું નહીં. પાછળથી ધર્મને નામે જે જહાંગીરી શરૂ થઇ ને જેણે સમાજને અધોગતિએ પહોંચાડ્યો તેને વેદપ્રામાણ્યનો નિયમ જરા પણ ટેકો આપતો નથી કે તેને કાંઈ રીતે વાજબી ગણ્યતો નથી.

શ્રુતિએ એટલે કે વેદ વર્ણવેલું, ને તર્કે અનુમાનાદિ પ્રમાણથી સિદ્ધ કરેલું, સત્ય આપણા જીવનના તારે તારે વણાઈ જવું જોઈએ. જે આત્મશક્તિએ વેદ સરજીવ્યા તે શક્તિનો કંઈક અંશ આપણે જાતે મેળવવો જોઈએ. એને માટે, એ જૂતકાળ, જે હજી જીવતા છે, તેનાં વિચારો ને ભાવનાઓથી તરંગો આપણા મનમાં ઊઠવા દેવા જોઈએ. નિદિધ્યાસન એટલે કે જીકું ચિન્તન અને ધ્યાન; તથા સદાચારને માર્ગ ચાલવાનો પ્રયત્ન; એ બે વડે એ સત્ય આપણા જીવનમાં રજેરજે ઊતરી જાય છે. જે વસ્તુને આપણે શાસ્ત્રપ્રામાણ્ય દ્વારા સ્વીકારીએ છીએ ને તર્ક વડે કસી જોઈએ છીએ તે હવે બીજી પણ એક રીતે પુરવાર થાય છે; અને સર્વોચ્ચ પ્રકારનું ને અજોડ એવું જીવન ટકાવી રાખવાની એની શક્તિનું દર્શન આપણે કરીએ છીએ. વિચાર જીવનમાં એટલે કે આચારમાં ઊતરીને સફળ થાય છે; ધર્મના સંસ્થાપકોને છેક શરૂઆતના દિવસોમાં જે સર્જનાત્મક અનુભવ થયેલો તે આપણને ફરીવાર થાય છે, ને આપણે આશ્ચર્યથી પુલકિત થઈ જઈએ છીએ.

૭. ઈશ્વર

ધર્મ એટલે અનુભવ એ વાત જો સાચી હોય, તો સવાલ એ જીડે છે કે એ અનુભવ શાનો થાય છે? પરબ્રહ્મ કે પરમાત્માનું રૂપ કેવું છે? પ્રકૃતિનું જ્ઞાન મેળવવામાં ઇન્દ્રિયોથી થતું પ્રકૃતિનું પ્રત્યક્ષ દર્શન જે ભાગ બજવે છે, તે જ ભાગ ઈશ્વરનું જ્ઞાન મેળવવામાં પરબ્રહ્મ કે પરમાત્મા સાથેનો, યોગ દ્વારા થતો, અપરોક્ષ

હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ : ૧૭૩

અનુભવ યા અભેદસાક્ષાત્કાર બજવે છે. બંનેમાં આપણને એવું જાન થાય છે કે આપણી બહાર, આપણા મન કે આત્માથી પર રહેલી, કોઈ શક્તિ આપણને થતા જ્ઞાનનું નિયમન કરી રહી છે. એ જ્ઞાન આપણે નિષ્પન્નવતા નથી, પણ તે આપણને ખીન્નું કોઈ આપે છે, એમ જ લાગે છે. જેમ ઇન્દ્રિયો વડે થતા પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન પરથી આપણે સૃષ્ટિને વિષે ખ્યાલ બાંધીએ છીએ, તેમ અપરોક્ષ અનુભવ યા સાક્ષાત્કારમાં મળેલા જ્ઞાન પરથી ઇશ્વર અથવા પરબ્રહ્મ વિષેની કલ્પના ધડીએ છીએ.

હિંદુ ધર્મ એ પરબ્રહ્મને માટે મનુષ્યે ચલાવેલી શોધનો લાંબો ને વિવિધ ઇતિહાસ છે. એ ઇતિહાસ દરમ્યાન અનંત, અપ્રમેય ને વિશ્વંબર એવા પરમાત્માના સ્વરૂપ વિષે મનુષ્યે અનેક વિવિધ કલ્પનાઓ બાંધી છે. હિંદુઓ અનેકદેવવાદ, એકદેવવાદ, એકેશ્વરવાદ એમ અનેક વાદો માનવા ઉપરાંત જૂતપ્રેત, વીરપુરુષો, ને પૂર્વજોની પણ ઉપાસના કરે છે, એમ કહેવાય છે. એમાંના દરેક મતનું સમર્થન કરે એવાં વચનો શાસ્ત્રગ્રંથોમાંથી શોધી કાઢવાં સહેલાં છે. શિવ અને શક્તિની ઉપાસનાઓ સિંધુકાંઠાની પ્રાચીન ગ્રંથ પાસેથી જીતરી આવી હોય એ સંભવિત છે. વૃક્ષો, પ્રાણીઓ, નદીઓ, વગેરે સાથે સંકળાયેલા ઉપાસનાના અન્ય પ્રકારો પણ એ જ મૂળમાંથી જીતરી આવ્યા હોવાનો સંભવ છે; જ્યારે પાતાળની આસુરી ને મેલી શક્તિઓ, જેનાથી ડરીને બોકો તેને પ્રસન્ન કરવા મથે છે, તેની ઉપાસના આદિવાસીઓ પાસેથી મળી હોય એ બનવા જોમ છે. વૈદિક આર્યોએ એમાં ઘાવાપૃથિવી, સૂર્ય ને અગ્નિ જેવા ઉચ્ચતર કેટિના દેવોનો ઉમેરો કર્યો. હિંદુ ધર્મ આ જુદા જુદા વિચારતંતુઓની સમીક્ષા કરે છે, અને પોતાના તાત્ત્વિક સમન્વય વડે એ સર્વને તાણાવાણારૂપે વણી એક વિશાળ ને બાતીગર પટ તૈયાર કરે છે. ધર્મની કસોટી એનો પ્રવાહ કદા દિશામાં વહી રહ્યો છે એના પરથી થાય છે. જેઓ બાહ્ય હકીકતો જ જુએ છે ને

૧૭૪ : હિંદુ ધર્મ

એની અંદર રહેલા સત્યને ઉવેખે છે તેઓ હિંદુ ધર્મના પુરુષાર્થને અન્યાય કરે છે.

જે પરમ સત્યનો આપણે અપરોક્ષ અનુભવ કરીએ છીએ તેને તર્ક અને વ્યવહારની બાષામાં પૂરેપૂરું વર્ણવી શકાતું નથી. તે અવર્ણનીય છે. મનુષ્યની વાણીમાં તેનું વર્ણન કરવાનું સામર્થ્ય જ નથી. તત્ત્વદર્શી ઋષિ જે સતને જુએ છે તેની હસ્તીને વિષે તેના મનમાં જેવી પૂરેપૂરી ખાતરી હોય છે, તેવી જ ખાતરી એ સત્યનું આકલન કરવાની મન યા વિચારની અશક્તિ વિષે પણ હોય છે. જે ઈશ્વરનું આકલન મનથી કરી શકાય તે ઈશ્વર નથી, પણ આપણાં મને ઉપજાવી કાઢેલી કૃત્રિમ વસ્તુ છે. મનુષ્યનો આત્મા શું કે પરમાત્મા શું, તેની હસ્તી સ્વતઃસિદ્ધ છે એમ માનીને જ ચાલવું રહ્યું. એ આત્મા કે પરમાત્માના સ્વરૂપનું વર્ણન કરી શકાતું નથી. તર્ક વડે તેના સ્વરૂપની પૂરી જાણ થતી જ નથી. પૃથક્કરણ કરવાથી તેનો પાર પામી શકાતો નથી.^{૧૮} તેનું અગાધપણું, તેની અપ્રમેયતા એમ પુરવાર કરે છે કે પરમાત્મા આપણાં મને નિપજાવેલી કલ્પના નથી, પણ આપણાં મનથી સ્વતંત્રપણે પણ હસ્તી ધરાવે છે. આપણા તાર્કિક પૃથક્કરણને આપણે ગમે તેટલે દૂર સુધી લાઇ જઇએ તોપણ, એક અને અદ્વિતીય એવા પરમાત્મા સુધી આપણું પૃથક્કરણ પહોંચી શકતું જ નથી. આપણા વિચારની ક્રિયા પર કોઈક બાહ્ય વસ્તુનું નિયમન ચાલે છે. એ નિયમન કરનાર વસ્તુ તે ભૌતિક વિજ્ઞાનમાં ઇન્દ્રિયો વડે થતું પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન છે, અને અધ્યાત્મશાસ્ત્રમાં ઈશ્વરસાક્ષાત્કાર છે. ઈશ્વરની અનંતતાનું વર્ણન મનુષ્યની વાણી વડે થઈ શકતું જ નથી. તત્ત્વદર્શીઓનાં મન પરબ્રહ્મના સ્વરૂપ પરત્વે ભૌન સેવવા તરફ ઝૂકે છે. જેઓ એને જાણે છે તેઓ એને

૧૮*. સરખાવો ઔગરડાઈનનું વચન : માણસ જેને વિષે આસ્થા રાખતો હોય તે તત્ત્વને જાણે તો એ જાણેલું તત્ત્વ તે ઈશ્વર તો ન જ હોઈ શકે.

વિષે બોલતા નથી; જેઓ એને વિષે બોલે છે તેઓ એને જાણતા નથી.^{૧૯} કેનોપનિષદ કહે છે : “ત્યાં આંખ જતી નથી, વાણી જતી નથી, મન જતું નથી. એને વિષે કેમ શીખવી શકાય એ અમે જાણતા નથી, અમે સમજતા નથી. તે જ્ઞાત વસ્તુઓથી પર છે, ને અજ્ઞાત વસ્તુઓથી પણ પર છે.”^{૨૦} શંકરે એક જમાએ શ્રુતિનું એક અવતરણ આપ્યું છે તેમાં શુરુ આત્માનું સ્વરૂપ શિષ્યોને કહેવા માટે મૌન સેવે છે, ને શિષ્ય ફરીફરી પૂછે છે ત્યારે કહે છે: “હું તો કહું છું પણ તું સમજતો નથી. આત્મા ઉપશાન્ત — મૌનરૂપ — છે.”^{૨૧} જીવનનો જોડામાં જોડો અનુભવ શબ્દાતીત છે. ઋષિઓ કહે છે કે “એને વિષે બોલી શકે એ માણસ અદ્ભુત છે; એને સમજી શકે તે પણ અદ્ભુત છે.”^{૨૨} શુદ્ધ પરમ સત્યના સ્વરૂપ વિષે મૌન સેવ્યું હતું. માધ્યમિક સંપ્રદાયવાળા કહે છે

૧૯*. અવિજ્ઞાતં વિજાનતાં, વિજ્ઞાતમવિજાનતામ્ । કેનોપનિષત્ ૨; ૩.

૨૦*. ન તત્ર ચક્ષુર્ગચ્છતિ, ન વાગ્ ગચ્છતિ, નો મનો, ન વિદ્યો ન વિજાનીમો યથૈતદનુશિષ્યાદ્ । અન્યદેવ તદ્વિદિતાદયો અવિદિતાદધિ ।

કેનોપનિષત્ ૧; ૩.

૨૧*. બાષ્કલિના ચ વાધ્વઃ પૃષ્ઠઃ સન્નવચનેનૈવ બ્રહ્મ પ્રોવાચેતિ હ શ્રુયતે — ‘સ હોવાચાધીહિ મો ઇતિ । સ તૂર્ણીં વમૂવ । તં હ દ્વિતીયે વા તૃતીયે વા વચન ઉવાચ બ્રૂમઃ સ્વલ્લ ત્વં તુ ન વિજાનાસિ । ઉપશાન્તોડય-માત્મેતિ । બ્રહ્મસૂત્રશાંકરભાષ્ય

(બાષ્કલિએ બાધ્વને પ્રશ્ન પૂછ્યો ત્યારે બાધ્વે મૌન સેવીને જ બ્રહ્મનું વિવરણ કર્યું હતું. એને વિષે કહ્યું છે—બાષ્કલિએ કહ્યું: ‘ભગવન, મને બતાવો.’ બાધ્વ મૂળા રહ્યા. બીજી ત્રીજી વાર પૂછ્યું ત્યારે કહ્યું: ‘હું તો કહું છું પણ તું સમજતો નથી. આત્મા ઉપશાન્ત—મૌનરૂપ—છે.’

૨૨*. આધ્વર્યો વક્ષા કુશલોડસ્ય લબ્ધા, આધ્વર્યો જ્ઞાતા કુશલાનુ-વિષ્ટઃ । કઠોપનિષત્ ૧; ૨; ૭.

સરખાવો ગીતા અધ્યાય ૨, શ્લોક ૨૬.

૧૭૬ : હિંદુ ધર્મ

કે 'તે છે', 'તે નથી', 'તે છે તેમજ નથી', 'તે છે પણ નહીં' ને નથી પણ નહીં' વગેરે વર્ણનો એ સત્યને લગાડી શકાતાં નથી. નાગાર્જુન કહે છે કે બુદ્ધે પરમ સત્યની કશી વ્યાખ્યા આપી નહોતી. "બુદ્ધે કોઇ પણ જગાએ ને કોઇ પણ માણસને કદી કશાનો ઉપદેશ આપ્યો નથી." ૨૩ શંકરને નામે ચડેલા એક શ્લોકમાં કહ્યું છે: "વડના ઝાડ નીચે વૃક્ષ શિખો ને યુવાન ગુરુ બેઠા હતા. ગુરુનું મૌન એ જ વ્યાખ્યાનરૂપ હતું; ને શિખોની શંકા તેથી દૂર થઇ ગઇ, ૨૪ ઈશ્વરને વિષે વાદવિવાદ કરનારા ને વિવિધ સિદ્ધાંતો ચલાવનારા ધર્મવેત્તાઓ, જેઓ મોટી મોટી મહોલાતો રચે છે, અને પોતે જાણે ઈશ્વરની મિલકતના વહીવટદાર ન હોય એવો દેખાવ ધારણ કરીને આપણને એ મહેત્તો જોવા ફેરવે છે, તેમના વલણ કરતાં ઉપર કહેલા આ વલણમાં સત્ય અને આર્યત્વ વધારે છે.

છતાં જ્યારે એ અવર્ણનીય સત્યનું વર્ણન આપવાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવે છે ત્યારે નકારવાચક વર્ણનો અપાય છે. પરબ્રહ્મ એ પરાતપર છે, અદશ્ય, અગ્રાહ્ય, અચિન્ત્ય, ગૂઢ તત્ત્વ છે; તે આપણાં મનમાં આદર અને આશ્ચર્યની, ભય અને પ્રેમની લાગણી પેદા કરે છે. તે આપણને માત્ર રહ જ નથી લગાડતું; આપણને આપણી અદ્વિતા ને હુદ્દતાનું જ્ઞાન પણ કરાવે છે. વ્યાવહારિક સત્ય એટલે કે જગતની વસ્તુઓને વિષે જે કંઈ વાત લાગુ પડે છે તે બધીનો પારમાર્થિક સત્ય એટલે કે પરમાત્માને વિષે ઇનકાર કરવામાં આવે છે. "આ આત્માને 'આ નહિ', 'આ નહિ' (નેતિ નેતિ) કહીને જ વર્ણવી શકાય છે. તે પકડાતો નથી, કેમકે તે પકડી શકાય એવો છે જ નહીં. તે મરતો નથી, કેમકે તે મરે એવો છે જ નહીં. તે લેપાતો નથી, કેમકે તે કશામાં લપટાઈ પડે એવો છે જ

૨૩*. ન ક્વચિત્ કસ્યચિત્ કચિદ્દર્મો બુદ્ધેન દેશિતઃ । માધ્યમિકઠ્ઠસિ

૨૪*. ન્યગ્રોષસ્ય તતોર્મૂલે વૃદ્ધાઃ શિષ્યા ગુરુર્ણવા ।

ગુરોસ્તુ મૌનં વ્યાખ્યાનં શિષ્યાઃ સંછિન્નસંશયાઃ ॥

નહીં.”૨૫ તે દિક્કાલની મર્યાદાથી પર છે. તેને કાર્યકારણનો નિયમ લાગુ પડતો નથી. બુદ્ધિની કચેલી કલ્પનાઓ ને તેણે પાડેલા બેદો એને સ્પર્શી શકતાં નથી. પણ એટલા કારણસર એ અસત્ છે એટલે કે એની હસ્તી જ નથી એમ માની લેવું એ ભૂલ છે.૨૬ પરબ્રહ્મમાં અંતર્ગત સત્ તત્ત્વનો અપાર ને અજોડ ભંડાર પડેલો છે તેને લીધે જ બુદ્ધિ વડે તેનું પૃથક્કરણ થઈ શકતું નથી. પરબ્રહ્મ શુણ્ણમાત્રથી પર, એટલે કે નિર્ગુણ અથવા ત્રિગુણાતીત, છે. તેનામાં કોઈ પણ જાતનો અવચ્છેદ (મર્યાદા) સંભવતો નથી. તે આકાર-માત્રમાં પ્રાણુ પૂરનાર હોવા છતાં પોતે નિરાકાર છે. જે ધાર્મિક સંપ્રદાયોમાં માણસે પરમાત્માના સત્સ્વરૂપ પર મર્યાદા મૂકવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે તે સર્વ સંપ્રદાયો અધૂરા છે. તેઓ પરમાત્માને પ્રતિમાનું રૂપ આપે છે.

પરમાત્માનાં આ નકારવાચક વર્ણનો સૂચવે છે કે પરમાત્મા જગત કરતાં મોટો છે ને જગતથી પાર છે. પણ એક અર્થમાં પરમાત્મા જગતના અણુએ અણુમાં વ્યાપેલો પણ છે. આપણે પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર કરી શકીએ છીએ એ વસ્તુનો અર્થ જ એ છે કે એનો સાક્ષાત્કાર કરી શકે એવી કાષ્ઠક શક્તિ આપણામાં પડેલી છે. આપણી હૃદયશુદ્ધાનાં ઊંડાણમાં રહેલો અંતર્યામી આત્મા વિશ્વંભર પરમાત્માની હાઠલને જવાળ આપે છે. સમાન ગુણધર્મ-વાળાં સત્ત્વો જ એકબીજાને જાણી શકે, એ નિયમ આધ્યાત્મિક જીવનમાં પણ પ્રવર્તે છે. જે વસ્તુ જોડે આપણે સાધર્મ્ય ધરાવતા

૨૫*. સ एष नेति नेत्यात्मा, अगृह्यो न हि गृह्यते, अक्षीर्यो न हि क्षीर्यते, असंगो न हि सज्जते । बृहदारण्यकोपनिषत् ૩; ૧; ૨૬.

૨૬*. दिग्देशगुणगतिफलमेदक्षन्त्यं हि प्रमार्थसद्वयं ब्रह्म मन्द-
बुद्धीनामसदिव प्रतिभाति । छांदोग्यોપનિષત્ શાંકરભાષ્ય ૮; ૧; ૧.

(દિશા, દેશ, ગુણ, ગતિ, ફલભેદ વિનાનું જે પરમાર્થ સત્ અદ્વિતીય બ્રહ્મ છે તે મંદ બુદ્ધિવાળા પુરુષોને અસત્ સમાન લાગે છે.)

૧૭૮ : હિંદુ ધર્મ

હોઈએ તેને જ આપણે જાણી શકીએ. આપણાં મન અને બુદ્ધિની ઉપર ને તેની પાર, આપણા સ્વભાવનું અન્તિમ અને ઉચ્ચતમ તત્ત્વ — એટલે કે આપણા અંતરતમ આત્મા — છુપાયેલો પડ્યો છે. યોગીઓ ને ભકતો જેને જગતનું ‘અધિષ્ઠાન’ કે ‘ઉપાદાનકારણ’ કહે છે તેને ક્ષણિક અથવા પાથિવ, ઇન્દ્રિયગોચર અથવા બુદ્ધિમય, વસ્તુઓથી તૃપ્તિ થતી નથી.^{૧૭} સ્વાભાવિક રીતે, આપણે તાર્કિક વિચાર વડે નહીં પણ આત્મા વડે જ પરબ્રહ્મનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી શકીએ છીએ, કેમકે આત્માને તો આત્મા વડે જ જાણી શકાય.^{૧૮} પરબ્રહ્મ મનુષ્યનાં મન વાળી ચક્ષુ આદિને સર્વથા અગોચર છે એ ખરું; છતાં એ બ્રહ્મ આપણા આત્મામાં જ અંતર્ગત છે ને તેની સાથે અભેદનો સંબંધ ધરાવે છે. જે પરાત્પર છે તે જ અંતરતમ છે. બ્રહ્મ એ જ આત્મા છે.^{૧૯} તે અર્થર્થામી છે, એટલે કે અંતરમાં એસીને અંતરનું નિયમન કરનાર છે.^{૨૦} તે પોતાનાં સંપૂર્ણ તેજ,

૧૭*. “આપણામાં પણ, આપણે જેને પુરુષ કે પૌરુષેય કહીએ છીએ તે બધું — એટલું જ નહીં પણ આપણી અંદરના જે કંઈ અંશને આપણે જાણી શકીએ છીએ કે નામ વડે ઓળખી શકીએ છીએ તે સર્વ — સમગ્રમાં માત્ર એક અંશરૂપ છે. એની નીચે આપણામાં પણ પેલા પરાત્પર બેઠેલો છે. તેનું જાડાણ કોઈ પણ બૌદ્ધિક કલ્પના વડે વર્ણવી શકાયું નથી; છતાં જેણે ગભીરતર જીવનનો અનુભવ લીધો છે તે આત્મજ્ઞાન વડે તેને જાણી શકે છે.” — રડોલ્ફ ઓટો: ‘ધી આઇડિયા ઓફ ધી હોલી’, પૃ. ૩૬.

૧૮*. આત્મેવ સંવિશ્યાત્મનાત્માનમ્ । માણ્ડૂક્યોપનિષત્ ૧૨.

(આત્મા જ આત્મા વડે આત્મામાં પ્રવેશ કરે છે.)

૧૯. અયમાત્મા બ્રહ્મ । માણ્ડૂક્યોપનિષત્ ૩.

૨૦. યઃ સર્વેષુ ભૂતેષુ તિષ્ઠન્ સર્વેભ્યો ભૂતેભ્યોઽન્તરો યં સર્વાણિ ભૂતાનિ ન વિદુર્યસ્ય સર્વાણિ ભૂતાનિ શરીરં યઃ સર્વાણિ ભૂતાન્યન્તરો યમયત્યેષ ત આત્માન્તર્યામ્યમૃતઃ । વૃહદારણ્યકોપનિષત્ ૩; ૧૭; ૧૫.

(જે બધાં પ્રાણીઓની અંદર રહે છે છતાં બધાં પ્રાણીઓથી

આનંદ ને શાન્તિ રૂપે સદાકાળ વિરાજતું ગૂઢ, અકળ ને અવર્ણનીય તત્ત્વ માત્ર નથી;^{૩૧} પણ આપણાં અંતરમાં પણ છે ને તે આપણ- ને નિરંતર પોષે ને ટકાવે છે.^{૩૨} ઉપનિષદમાં કહ્યું છે: “હું બ્રહ્મ છું એમ જે માણસ જાણે છે તે સર્વરૂપ બને છે. બ્રહ્મ જીવનું ને હું જીવે. એમ માનીને જે બ્રહ્મની ઉપાસના કરે છે તેને ખરું જ્ઞાન થતું નથી.”^{૩૩} મનુષ્યના આત્માને જ્યારે લાગે છે કે હું પોતે પરમાત્માનો અંશ છું ને તેની ને મારી વચ્ચે સાધર્મ્ય છે, ત્યારે એ અનુભવમાંથી ધર્મની ઉત્પત્તિ થાય છે. કેવળ મનુષ્યના હૃદયમાં રહેતો ને એમાં જ પૂરેપૂરો સમાધ જતો ઇશ્વર પૂજા ને ઉપાસનાનો વિષય ન બની શકે. તેમ કેવળ જગતની પાર દૂરદૂર વસતા ઇશ્વરની પૂજા કે ઉપાસના કરી શકાતી જ નથી.

પરમાત્મા એ પરાતપર છે, મનુષ્યની સાથે તેને કંઈ સંબંધ નથી, નરી આંખે દેખાતા આ વિશ્વથી અળગો ને દૂરદૂર તે વસે છે, એવું પરમાત્માનું વર્ણન કરીને હિંદુ વિચારકો સન્તોષ માનતા નથી. હિંદુ ઇતિહાસના આરંભકાળથી માંડીને પરમાત્માને મિત્ર, પિતા,

અળગો છે, જેને બધાં પ્રાણીઓ જાણતાં નથી, બધાં પ્રાણીઓ જેનું શરીર છે, જે બધાં પ્રાણીઓની અંદર રહ્યો રહ્યો તેમને નિયમમાં રાખે છે, તે તમારો આત્મા છે; તે અંતર્યામી છે; તે અમર છે.)

૩૧. સત્યાત્મ । પ્રાણારામમ્ । મન બાનન્દમ્ । શાન્તિસમૃદ્ધમમૃતમ્ ।
તૈત્તિરીયોપનિષદ્ ૧; ૬; ૨.

(સત્ય એ બ્રહ્મનો આત્મા છે. પ્રાણ એનો આરામ છે. મન એનો આનંદ છે. તે શાન્તિથી ભરપૂર અને અમર છે.)

૩૨. હ્યન્તઃસ્થો ભ્રમદ્રાણિ વિધુનોતિ સુહૃત્સતામ્ । ભાગવત ૧; ૨; ૧૯.

(સંજનનેનો આ સુહૃદ હૃદયની અંદર રહી ખૂરી વાસનાઓને હઠાવી દાઢે છે.)

૩૩*. ય એવં વેદાહં બ્રહ્માસ્મીતિ સ હૃદં સર્વં ભવતિ । અથ યોડન્યાં દેવતામુપાસ્તેડસાવન્યોડહમસ્મીતિ ન સ વેદ । શુદ્ધદાર્ણ્યકોપનિષદ્ ૧; ૪; ૧૦.

રક્ષક રૂપે મનુષ્યની સાથે રનેહનો સંબંધ ધરાવતો કલ્પવાના પ્રયત્ને કરવામાં આવ્યા છે. પરબ્રહ્મનું વર્ણન કરવાનું મનુષ્યની વાણીનું મળું નથી હોતું એ ખરું, છતાં અમુક અમુક પ્રતીકો વડે તેના અંગોનું સૂચન કરવું સાવ શક્ય હોય છે; જોકે પ્રતીકો વડે કરેલું એ વર્ણન ઈશ્વરના અનુભવ યા સાક્ષાત્કારની અવેજીમાં ચાલી શકતું નથી. આપણે આ બાબતમાં અસહાય હોઈએ છીએ; ને તેથી પદાર્થોને બદલે પ્રતીકો, સત્યને બદલે તેનાં ચિત્રો, આપણે વાપરવા પડે છે. પરમાત્મા એ પુરુષોત્તમ છે, સગુણ વ્યક્તિત્વની પરાકાષ્ઠા છે, આપણો સર્વનો પિતા છે, સંકટમાં આપણો હાથ સાહીને જીભારે છે, એમ આપણે માનીએ ત્યારે આપણે પ્રતીકો વડે પરમાત્માનું વર્ણન કર્યું કહેવાય. ઋગ્વેદમાં કહ્યું છે: “આ બધું — જે કંઈ થઈ ગયું છે તે તથા જે કંઈ થવાનું છે તે સર્વ — પુરુષરૂપ જ છે.” ૩૪ આખું વિશ્વ એનામાં સમાઈ ગયેલું છે. ૪૫ વૈષ્ણવ વિચારકો ને શૈવ સિદ્ધાન્તવાળાઓ કહે છે કે આપણા મનુષ્યના ગુણોનું સંપૂર્ણ રૂપ તે પરમાત્મા છે. તે અજ્ઞાનીનો જ્ઞાનદાતા, નિર્બળનું બળ, અપરાધી પર દયા કરનાર, દુષ્ટિયાંની ધીરજ, ને નોંધારાંનો આધાર છે. પણ, ખરું કહીએ તો, પરમાત્મા કોઈ પણ એક મનુષ્યના જેવાં રૂપગુણ-

૩૪*. પુરુષમેવેદં સર્વં યદ્ ભૂતં યદ્ ભવ્યમ્ । ઋગ્વેદ ૧૦; ૧૦; ૩.

ईशावास्यमिदं सर्वं यत्किंच जगत्यां जगत् । ईशोपनिषत् ૧.

(આખા જગતમાં જે કંઈ છે તે બધું ઈશ્વરમાં સમાઈ ગયેલું છે.)

પુરુષ એવેદં વિશ્વમ્ । મુન્ડકોપનિષત્ ૨; ૧; ૧૦.

(આ વિશ્વ આખું પુરુષરૂપ જ છે.)

૩૫. સર્વવ્યાપી સ મગવાન્ । જ્ઞેતાશ્વતરોપનિષત્ ૩; ૧૧.

(એ ભગવાન સર્વવ્યાપી છે.)

વિશ્વસ્યૈકં પરિવેષિતારમ્ । જ્ઞે. ૪; ૧૪.

(તે આખા વિશ્વને વીંટાઈ વળેલો છે.)

હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ : ૧૮૧

નાળો નથી; પણ જૂત, વર્તમાન ને ભાવિમાં જે કંઈ હતું, છે ને થશે તે સર્વનો સર્જક અને પાલક છે. વિશ્વમાંનો પ્રત્યેક ભોક, આકાશમાં ફરનારો દરેક તારો, એ વિશ્વાત્માનું મન્દિર છે. કોઈ પણ મહાજૂત તેને સમાવી શકતું નથી, કેમકે સર્વ મહાજૂત તેનામાં સમાઈ ગયેલાં છે. તમારા ને મારા જીવનને તે વ્યાપી વળેલા છે. આ પરમાત્માની બળ્યતા ને અપ્રમેયતા સમજવી, તેના વિરાટ સ્વરૂપની ઝાંખી કરવાનો પ્રયત્ન કરવો, એનું નામ ઉપાસના છે.

પરમ સત્યને પરબ્રહ્મ તેમજ ઈશ્વર, નિર્ગુણ તેમજ સગુણ, અપૌરુષેય તેમજ પૌરુષેય એ બંને રૂપે વર્ણવેલું આપણે જોઈએ છીએ. જેઓ પરબ્રહ્મને સગુણ અથવા પુરુષરૂપ માને છે તેઓ જ કબૂલ કરે છે કે પરબ્રહ્મ અગાધ ને અપ્રમેય હોઈ તેનું માપ આપણી નજાણી કલ્પનાઓ વડે કાઢી શકાતું નથી. તેઓ કબૂલ કરે છે કે પરબ્રહ્મનું સગુણ રૂપ સ્વીકાર્યા પછી પણ એનું સંપૂર્ણ વર્ણન કે આકલન થઈ જતું નથી, પણ એનો કંઈક અંશ વર્ણવવો આકારી રહી જ જાય છે. ઉપાસક ભક્ત સગુણ ઈશ્વરને જ પરબ્રહ્મનું સર્વોચ્ચ રૂપ ગણે છે. જે તત્ત્વ અપૂર્ણ કે અધૂરું મનાતું હોય તેની ઉપાસના કે ભક્તિ કાષ્ઠથી કરી શકાય જ નહીં. મૂર્તિપૂજકની મૂર્તિ પણ સંપૂર્ણતાના પ્રતીકરૂપ છે; જોકે એ મૂર્તિની અપૂર્ણતા તેની નજરે ચડતાવિંત તત્કાળ તે એને ફાવી દે છે.

પરમાત્મા એ કાં તો નિર્ગુણ બ્રહ્મ છે અથવા સગુણ ઈશ્વર છે એમ માની લેવું એ જૂલ છે. તે નિર્ગુણ અને સગુણ, બ્રહ્મ અને ઈશ્વર, બંને છે. પરમાત્માનું નિર્ગુણ અથવા અપૌરુષેય રૂપ, અને સગુણ અથવા પૌરુષેય રૂપ, એ બે એકબીજાનાં હરીફ છે, અને પોતે એકલાં જ સાચાં હોવાનો દાવો કરે છે, એવું નથી. એક, અદ્વિતીય ને સર્વવ્યાપી એવો પરમાત્મા મનુષ્યના આત્માને સગુણ ને નિર્ગુણ ઉભય રૂપે બાંસે છે. પરબ્રહ્મ એક જ હોઈ ક્યારેક તાત્ત્વિક પર્યેષણા એટલે કે જ્ઞાનનો વિષય બાંસે છે, ને ક્યારેક ઉપાસના એટલે કે

૧૮૨ : હિંદુ ધર્મ

બકિતનો. મનુષ્ય પરમ સત્યને નજરોનજર જુએ છે એટલે કે તેને સંસ્કારકાર કરે છે ત્યાં નિર્ગુણ બ્રહ્મ ને સચુણ ઈશ્વર એ બે કલ્પનાઓ વચ્ચેનો ભેદ શમી જાય છે. પણ વિચારના ક્ષેત્રમાં એ ભેદ શમાવવાનું કામ સહેલું નથી. પરમાત્મા આપણો અંતર્યામી છે, અંતરતમ છે, હૃદયગુહામાં વિરાજે છે, તે આપણો હૃદયસ્વામી (હૃત્પતિ) છે, સખા છે, પિતા છે, માતા છે, એને આપણા જેવી જ લાગણીઓ છે, વગેરે કલ્પનાઓ આપણાં મનમાં આવ્યા વિના રહેતી નથી. અને છતાં પરમાત્મા સર્વાંશે અખંડ, અવિકારી, શુદ્ધ, બુદ્ધ, મુક્ત, ચૈતન્યરૂપ છે; ને આપણો આત્મા એ પરમાત્માને પોતાનો નિવાસ ને પોતાનું વિશ્રામધામ માને છે, ને એમાં પોતાનું પૂર્ણ રૂપ નિહાળી શકે છે.

૮. હિંદુ માનસની ઉદારતા

વિશ્વવ્યાપી પરમાત્માને કેંદ્રવર્તી સત્ય માની તેના આધાર પર જે ધર્મની પ્રમાણ રચાઈ હોય તે ધર્મ જડ ને હડીલા મતાગ્રહ અને ઝડપને ઉત્તેજન કે ટેકા આપી શકે નહીં. તે સહિષ્ણુતાની વૃત્તિ ધારણ કરે છે, તે વહેવાર ડહાપણ તરીકે કે કશું કામ કાઢી લેવાના ધરાદાથી નહીં, પણ સહિષ્ણુતા એ આધ્યાત્મિક જીવનનો એક સિદ્ધાન્ત છે એમ માનીને. સહિષ્ણુતા એ ફરજ છે, મહેરબાનીની રાહ મૂકેલી છૂટછાટ નથી. એ ફરજ અદા કરવાને હિંદુ ધર્મે સર્વ પ્રકારના આચારવિચારને પોતાના ઉદરમાં સમાવી લીધા છે; અને, તેઓ એકબીજાથી ગમે તેટલા જીલટા કે વિરોધી લાગે તોપણ, તેમને આધ્યાત્મિક પુરુષાર્થના સાચા ને આદરપાત્ર પ્રકારો માન્યા છે. હિંદુ ધર્મ આપણને ચેતવે છે કે આપણે દરેક જણે નમ્રતા ધારણ કરવી જોઈએ; અને સમજવું જોઈએ કે આપણા મનો જીલમરેલા હોવાનો સંભવ છે, ને બીજાઓ એટલી જ નિષ્ઠાપૂર્વક જે વિચારો ધરાવતા હોય તેની હાંસી કરવી ઉચિત નથી. ઈશ્વરનો સંપૂર્ણ માનસનું દર્શન આપણને થયું છે એમ જો આપણે માનતા

હોઈએ, તો આપણે એમ માનવાને લલચાઈએ કે આપણા વિચાર જોડે સંમત ન થનાર ને આપણા સૂરમાં સૂર ન મિલાવનાર દરેક જણની વાત ખોટી છે, ને આપણે તેનો અવાજ દાખી દેવો જોઈએ. જે મત ધણા માણસો આગ્રહપૂર્વક ધરાવતા હોય તે સામાન્યપણે નયો ભ્રમ નથી હોતો, એવો જે મત ઍરિસ્ટોટલે શ્રદ્ધાપૂર્વક પ્રગટ કરેલો તેને હિંદુઓ પણ સ્વીકારે છે. કોઈ પણ કલ્પના કે મતે ધણા મોટા પ્રદેશમાં, લાંબા કાળ લગી, ને અનેક સંજોગોમાં માનવજીવનને ઉચિત અને પવિત્ર બનાવ્યું હોય, અને તેના વિચાર ગ્રહણ કરનાર ભોંકાની એવી સેવા હજી પણ કરી રહ્યાં હોય, તો તેનામાં પરમાત્મ-તત્ત્વની ખરેખરી સમજ સમાયેલી છે એમ કહી શકાય. હિંદુ ધર્મની કલ્પના અનુસાર ઇશ્વર નિરાકાર છે ખરો, છતાં તે અગણિત રૂપોમાં પ્રાણ પૂરે છે ને તેમને ટકાવી રાખે છે. તે અદ્વય ને અંશરૂપ નથી, અથવા દૂરવર્તી ને અવર્ણનીય નથી. તે માત્ર યદ્દીઓ કે ખ્રિસ્તીઓનો ઇશ્વર નથી, પણ તમારી ને મારી, પુરુષમાત્ર ને સ્ત્રીમાત્રની, જીવન ને મરણની, આનંદ ને શોકની, પરાકાષ્ઠા ને પરા ગતિ છે. કોઈ પણ બાજુ રૂપ અન્તર્ગત સત્યને પૂરેપૂરું સમાવી શકતું નથી; દરેક રૂપ માત્ર તેના એકાદ અંશને જ સમાવી શકે છે. છેક નીચેની ક્રોટિથી માંડીને સર્વોચ્ચ ક્રોટિ લગીના સર્વ ધર્મોમાં મનુષ્ય એક અદ્વય વાતાવરણની સાથે સંપર્ક અનુભવે છે; અને પરમાત્મા વિષેની પોતાની કલ્પનાને પ્રતિભાઓ વડે વ્યક્ત કરવાં મથે છે. અશ્વર્થવેદનો પ્રાણીપૂજક, જે કુદરતને દેવદેવીઓથી ભરેલી માને છે, તેને અશ્વક અંશે તો એવી પ્રતીતિ હોય જ છે કે પરમાત્મા હાજરા-હાજૂર છે, અને જગતના ને કુદરતના અણુએ અણુમાં ઓતપ્રોત છે. આવી પ્રતીતિ તેને જેટલે અંશે હોય તેટલે અંશે તે ધાર્મિક ગણાય. અનેકદેવપૂજક માણસ પરમાત્માને જગતની બીજી કોઈ વસ્તુ જેવો નહીં, પણ મનુષ્યના જેવી ચેતનાવાળો, મણે છે, એટલે અંશે તે સત્યને અનુસરે છે. પડછાયા ને સૂર્યની વચ્ચે જેટલું સામ્ય

હોય છે તેના કરતાં વધારે સામ્ય વેદના દેવો ને પરમાત્મા વચ્ચે નથી. પણ જેમ પડછાયો સૂર્ય ક્યાં છે એનું સૂચન કરે છે, તેમ વેદના દેવો પરમાત્મા કંઈ દિશામાં છે તે ચીંધીને બતાવે છે. પરમાત્માનાં મનુષ્યે કલ્પેલાં સર્વ રૂપો, ભક્ષે જુદે જુદે રસ્તે થઈને પણ, એક ને અદ્વિતીય એવા પરમાત્મા તરફ જ પગલાં મારે છે. સત્ એક છે; માત્ર તેને વિવિધ નામે ઓળખવામાં આવે છે એટલું જ. તે નામોનો નિશ્ચય આમોહવા, ઇતિહાસ, અને મનુષ્યના સ્વભાવ પરથી થાય છે. દરેક માણસ જો સાચી નિષ્ઠા ને એકાગ્રતા-પૂર્વક પોતાને રસ્તે ચાલ્યો જાય તો તે જરૂર પરમાત્મપદ સુધી પહોંચશે. અધૂરાં મતો ને કલ્પનાઓ પણ તેમના અનુયાયીઓને એવી શક્તિ આપે છે જેને લીધે તેઓ પોતાના વાતાવરણમાં વધારે સફળતાથી ગોઠવાઈ જાય છે, પોતાના અનુભવોને વધારે સારી રીતે વ્યવસ્થિત બનાવે છે, અને પોતાના વાતાવરણને નવેસર રચવામાં વધારે ક્ષમો આપે છે. જીવનમાં આવી પડેલા મહાવિપત્તિના પ્રસંગોમાં આપણા મંદિરોમાંહેના બેઠ તુચ્છ અને પામર લાગે છે. આપણુ સહુમાં કંઈક શાશ્વત ને સનાતન વસ્તુ પ્રાપ્ત કરવાની સરખી તાલાવેલી હોય છે; જે ગૂઢ તત્ત્વ વિશ્વની પાર તેમજ વિશ્વની અંદર વસે છે તેને વિષે ભય, આશ્ચર્ય ને આકર્ષણની સરખી લાગણી હોય છે; પ્રેમ અને આનંદ, શાંતિ અને ધૈર્યને માટે સરખી ધગશ હોય છે. મનુષ્યને ઊગારવા ને તારવાની સત્યની શક્તિનાં જે પરિણામ જગતના વહેવારમાં આવેલાં આપણે જોઈએ છીએ તે પરથી જો એ શક્તિને વિષે ખ્યાલ બાંધીએ, તો આપણને એટલું દેખાઈ આવે કે ઉપાસના ને માન્યતાના દરેક પ્રકારમાં કંઈક વિચિત્ર શક્તિ રહેલી હોય છે; અને એ શક્તિને પ્રતાપે આપણે આપણી અસ્પૃશ્યતાઓ ને ક્ષુદ્રતાઓને વટાવી જઈએ છીએ, ને અવનવા સુખનો પ્રકાશ અનુભવીએ છીએ. એ સુખ આ સંસારનું નથી હોતું; એટલું જ નહીં પણ તે દુઃખે ભરેલાં ઘોલકાને પલટી સુંદર ધરોનું રૂપ આપે

હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ : ૧૮૫

છે, અને સહેલાણી ને અલ્પજ્ઞ સ્ત્રીપુરુષોનાં જીવન પલટાવી તેમને ધર્મરનાં સહનશીલ સેવકો ને સેવિકાઓ બનાવે છે. સત્યમાત્ર પ્રશ્નનું સત્ય છે; અને એની અલ્પ માત્રા પણ આપણને મહા-વિપત્તિઓમાંથી ઉગારી શકે છે.

વળી ધર્મનું સત્ય તે, દ્રીદ્યે કહ્યું છે તેમ, બહુરૂપી છે. એનો પ્રકાશ કિરણોના અનેક છૂટાછવાયા પુંજરૂપે ધણી જગાએ વિખેરાઈ જાય છે; અને ધર્મરે આપેલા શ્રુતિજ્ઞાનનું સંપૂર્ણ ને શુદ્ધ શ્વેત કિરણ ક્યાંયે મળતું નથી. સત્ય તો બધા ધર્મમાં જોવા મળે છે; તેનું પ્રમાણ જુદા જુદા ધર્મમાં ઓછુંવતું હોય છે એટલું જ. જુદા જુદા ધર્મનાં શ્રુતિજ્ઞાન એકબીજાને છેદ નથી ઉડાવતાં, પણ ધણી બાબતોમાં એકબીજાનું સમર્થન કરે છે. હિંદુઓ માને છે કે ધર્મોમાં જે ભેદ હોય છે તે તેમના ધ્યેય પરત્વે નથી હોતો, પણ એ ધ્યેયના સ્વરૂપનાં વર્ણન પરત્વે હોય છે.

ધાર્મિક સુધારાને વિષે હિન્દુઓનું જે વલણ છે તેના મૂળમાં માનવજીવનમાં ધર્મનું શું સ્થાન છે તે વિષેની સાચી સમજ રહેલી છે. મનુષ્યનો ધર્મ એ તેના સ્વભાવનું અવિભાજ્ય અંગ છે. તે તેના શરીરના અવયવ જેવો છે; અવયવ જેમ શરીરમાંથી, શરીર ઉપર, ને શરીરનો રસ ખેંચીને જીવે છે, તેવું જ ધર્મનું પણ છે. આપણે જો મનુષ્યની પાસેથી તેનો ધર્મ લઈ લઈએ, તો આપણે તેની માનવતામાંથી એક અંગ છેદી લઈએ છીએ, ને તેને બળાત્કારે કૃત્રિમ રૂપ આપીએ છીએ. જે કંઈ આપણું પોતાનું હોય તેની પ્રત્યે આપણે સહુને પક્ષપાત હોય છે. તર્કની દલીલથી બંધે મમે તે સિદ્ધ થતું હોય, પણ આપણને સહુને એમ જ માનવાનું મન થાય છે કે આપણે જે ધર્મમાં જન્મ્યા તે ધર્મ સૌ ધર્મથી સારું; આપણે માળાપ જેવાં તો કાષ્ઠ માળાપ જ નહીં; આપણે પોતે જીવતા છીએ તેને લીધે જ પૃથ્વી પર માનવજાતિનું જીવન શોભી જોડે છે; અને પરાયા ભોડો આ વસ્તુઓ વિષે આશંકા કે અવિશ્વાસ ધરાવતા

૧૮૧ : હિંદુ ધર્મ

હોય, તો તેનું કારણ એ કે તેમને ખચર નથી હોતી. આ જાતની મમતા અમુક હદ સુધી ઉપયોગી નીવડે છે. આપણામાં જે આપણાં ઘર અને માળાપ, આપણાં કલા અને સંસ્કાર, આપણાં ધર્મ અને સંસ્કૃતિ વિષે આવો પક્ષપાત ન હોત, તો માનવજાતિ પ્રગતિ કરીને આટલી જાગ્રી અવસ્થાએ પહોંચવા પામી જ ન હોત. આ પક્ષપાતને જે દરેક માણસ ઉદ્દેશ પાટલે પહોંચાડે તો હરીફાઈ અને લડાઈ જ થવા પામે. પણ દરેક જણે સ્વધર્મને પોતા માટે ઉત્તમ ગણી તેનું જ છત્ર સ્વીકારવું રહ્યું — એ સિદ્ધાન્ત સ્વીકારતાં ને આચરતાં એટલી કાળજી રાખવાની છે કે એ પક્ષપાતનો અતિરેક ન થાય, ને તેને પરિણામે ઇતર ધર્મો પ્રત્યે તિરસ્કાર અને દ્વેષ પેદા થવા ન પામે. સ્વધર્મપાલનનો આ સિદ્ધાન્ત હિન્દુ ધર્મ સ્વીકારે છે; મનુષ્યની પ્રગતિ માટે તે અમત્યનો છે એમ કબૂલ કરે છે; અને સાથેસાથે બીજાઓના ધર્મો પ્રત્યે સમાન આદર હોવો જોઈએ એવો આગ્રહ રાખે છે. આપણે આજ લગી મેળવ્યાં હોય કે મળેલાં જાણ્યાં હોય એના કરતાં મોટાં પરિણામો મેળવવાના પ્રયત્નમાં બીજાઓ સાથે સહકાર કરવામાં જે રસ ને ઉત્સાહ આવે એમ છે ને તેમાંથી જે સુફળ નીપજે એમ છે, તેટલાં પોતાના મતોનો બીજાઓની પાસે પરાણે સ્વીકાર કરાવવામાં આવે એમ નથી.

વળી સત્ય તો આપણે જય પામવાનું છે. તેને આપણા પ્રચારકાર્યની જરૂર નથી. પરમાત્મા પ્રત્યેની આત્માની જે સ્વાભાવિક હિલચાલ છે તેમાં મદદ કરવી એટલું જ ધર્મગુરુનું તો કર્તવ્ય છે. મુક્તિ અથવા બ્રહ્મનિર્વાણ માટેની આત્માની ઝંખના બંને જોડે જોડે છુપાયેલી પડી હોય, તેના પર બંને વાસનાઓના થર જામ્યા હોય, એ ઝંખના બંને વિકૃત ને ગેરસમજ ઉપજાવે એવા રૂપમાં હોય, બંને તે સ્પષ્ટ ને સુષ્ઠ રીતે વાણીમાં પ્રગટ ન થતી હોય, છતાં એ ઝંખના તો મનુજહ્વલમાં પડેલી જ છે, ને ત્યાં તેનો સર્વથા અભાવ કદી હોતો નથી. એ મનુષ્યનો જન્મસિદ્ધ હક છે; ને તેને

હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ : ૧૮૭

તે કદી વેચી કે વેડરી શકતો નથી. એ જંખનાને આપણે હિસાબમાં લેવી જોઈએ, ને તેના પર જ ધર્મની ઈમારત રચવી જોઈએ. આપણે સત્યની શોધ સતત ને અવિરત ચાલુ રાખીએ એ જરૂરનું છે. ને એ શોધ ચાલુ હોય ત્યાં સુધી, આપણે ઈશ્વરને વિષે મનમાં કેવી કલ્પના ધરાવીએ છીએ એ ગોણુ વસ્તુ થઈ પડે છે. હિન્દુ ધર્મની સર્વોત્તમ પ્રાર્થનાઓ ઈશ્વરને સત્યનારાયણરૂપે સંબોધીને કરેલી હોય છે; ને એ પરમ સત્ય આપણને પ્રકાશ આપે, અને તે વડે આપણે વિશ્વના રહસ્યનો પાર વધારે ને વધારે પામતા જઈએ, એવી માગણી તેમાં કરેલી હોય છે.^{૩૬} આ જ્ઞાનપ્રાપ્તિની ક્રિયામાં પારછેડો કદી આવતો જ નથી. હિન્દુ ધર્મમાં સહિષ્ણુતાનો અર્થ સત્ય પ્રત્યે ઉદાસીનતા કે બેપરવાઈ એવો નથી થતો. હિન્દુ ધર્મ એમ નથી કહેતો કે સત્ય એ અમત્યની વસ્તુ નથી. તે તો કહે છે કે પરમ સત્ય કરતાં ઊતરતાં બધાં સત્ય પડછાયારૂપ છે, જોકે પડછાયા પણ સત્યના પ્રકાશે જ પાડેલા હોય છે. પરમ સત્યને પહોંચાય ત્યાં લગી આમળ ધણે જવું એ માણસની ફરજ છે. ધાર્મિક સુધારા કે મતપરિવર્તનની જે રીત હિન્દુઓએ સ્વીકારી છે તેમાં, પરમ સત્યની પ્રાપ્તિ કહો કે સત્યનારાયણનાં દર્શન કહો, એ બંને રાખેલું છે.

માણસોનો હૃદયપલટો દલીલો વડે કરાવી શકાતો નથી. પોતાના આચરણનું પ્રત્યક્ષ ઉદાહરણ બતાવીને આચારવિચારમાં ઊંડા ને મહત્વના ફેરફાર કરાવી શકાય છે. ધાર્મિક મતો વિષેનો દૃઢ આગ્રહ એ ધર્મપરાયણ જીવનનું કારણ નથી, પણ પરિણામ છે.

૩૬. ધામ્ના સ્વેન સદા નિરસ્તકુહકં સત્યં પરં ધીમહિ । માગવત
૧; ૧; ૧.

(જે પરમ સત્યે પોતાના તેજ વડે અંધકારને દૂર કર્યો છે તેનું અમે ધ્યાન ધરીએ છીએ.)

૧૮૮ : હિંદુ ધર્મ

હિંદુ ધર્મ તેના અનુયાયીઓની ઉપાસનાનો પ્રકાર બદલ્યા વિના તેમની આત્મપ્રાપ્તિની ઝંખનાને પોષે છે, ને તેમના જીવનને અધિક પરમાત્મપરાયણ બનાવે છે. હિંદુ દેવમંડળમાં સ્વીકારેલાં સર્વ દેવ-દેવીઓ પરમાત્માના જ કોઈ ને કોઈ અંશનાં નિર્દર્શક છે. બ્રહ્મા, વિષ્ણુ ને શિવ પરમાત્માની સર્જકવૃત્તિ, ઉદ્ધારક પ્રેમ ને ભીષણ સંહારનું દર્શન કરાવે છે. એ ત્રિમૂર્તિમાંના દરેક દેવને તેમના ઉપાસકો પરમાત્માનું એક નામ ગણીને જ પૂજે છે. દાખલા તરીકે હરિવંશમાં કહ્યું છે કે વિષ્ણુ એ સર્વ શાસ્ત્રોએ જેની ઉપાસનાનો ઉપદેશ કર્યો છે તે પરમાત્મા જ છે. એવું જ વર્ણન શિવનું પણ આપેલું છે. શિવ તે વેદમાંના રૂદ્રનું બીજું નામ છે. એના ઉપાસકો એને પરમાત્મપદ આપે છે. ૩૭ જુદાં જુદાં રૂપો ધારણ કરનારી જગન્માતા શક્તિ એ શિવનું ક્રિયાવાન અંગ છે. ૩૮ હિંદુ ધર્મ જે કોઈ દેવ યા દેવીને ઉપાસ્યરૂપે સ્વીકારે છે તેને જાણે યજ્ઞવીને પરમાત્મપદ આપે છે. દેવદેવીઓ અનેક હોવાનું ઐતિહાસિક કારણ ખોળવા બેસીએ તો એ જડે કે હિંદુ ધર્મે તેની પહેલાંથી હસ્તી ધરાવતા દેવાને અપનાવી તેનો એક મહાસમન્વય રચ્યો હતો, ને એ

૩૭. ત્વમર્કસ્ત્વં સોમસ્ત્વમસિ પવનસ્ત્વં હુતવહ-

સ્ત્વમાપસ્ત્વં વ્યોમ ત્વમુ ધરણિરાત્મા ત્વમિતિ ચ ।

પરિચ્છિન્નામેત્ત્વં ત્વયિ પરિણતા વિભ્રતિ ગિરં

ન વિદ્યસ્તત્ત્વં વયમિહ તુ યત્ ત્વં ન ભવસિ ॥

મહિમ્નસ્તોત્ર ૨૬.

(તમે સૂર્ય છો, તમે ચંદ્ર છો, તમે પવન છો, તમે અગ્નિ છો, તમે જળ છો, તમે આકાશ છો, તમે ધરણી છો, તમે આત્મા છો — એવા મર્યાદિત વિચારો વિદ્વાન લોકો તમારે વિષે ધરાવે છે. પણ તમે શું નથી એની અમને ખબર પડતી નથી.)

૩૮. દેવ્યા યયા તતમિદં જગદાત્મશક્ત્યા । દુર્ગાસપ્તશતી ૪; ૨.

(પરમાત્માની શક્તિરૂપ દેવીએ આ જગત રચેલું છે.)

સમન્વયમાં જુદાં જુદાં દેવદેવીઓને પરમાત્માનાં રૂપો, અંગો કે અંશો ગણવામાં આવ્યાં હતાં. પણ ઉપાસના કરતી વેળા તો દરેક દેવદેવીને તાત્ત્વિક તેમજ નૈતિક દષ્ટિએ સંપૂર્ણ જ ગણવામાં આવે છે. શીશીઓ પરની નામની ચિટ્ટીઓમાં ફરક બલે હોય, પણ અંદરનો પ્રવાહી તો બધી શીશીઓમાં એક જ હોય છે. તેથી જ ઋગ્વેદના કાળથી હિંદુ તત્ત્વાવચારમાં દેખીતી ઉદારતા રહેલી છે. મીતા કહે છે : “જેઓ જે પ્રમાણે મારો આશ્રય લે છે તે પ્રમાણે હું તેમને ફળ આપું છું. ગમે તે પ્રકારે પણ, હે પાર્થ, મનુષ્યો મારા માર્ગને અનુસરે છે — મારા શાસન નીચે રહે છે.”^{૩૬} માણસના અને કદપેલા પરમાત્માના પ્રત્યેક અંગને, તેમજ, આગળ પર આપણે જોઈશું તેમ, તેના હૃદયે યોજેલા ઉપાસનાના પ્રત્યેક પ્રકારને, અપનાવી લેતાં હિંદુ ધર્મ અચકાતો નથી. કેમકે, પેલી કલ્પના, જે ઓછેવત્તે અંશે યુદ્ધિએ નિપજાવેલી છે, તે મહત્ત્વની વસ્તુ નથી; મહત્ત્વની વસ્તુ તો માણસના મનની સાચી નિષ્ઠા ને બકિત છે. ક્રિયેર્કગાર્ડ કહે છે :

“ખિરતી સમાજમાં રહેનારો એક માણસ ઈશ્વરના ધામમાં — સાચા ઈશ્વરના ધામમાં — જાય છે. તેના મનમાં ઈશ્વર વિષેની સાચી કલ્પના છે; અને તે પ્રાર્થના કરે છે ખરો, પણ અસત્યપૂર્વક પ્રાર્થના કરે છે; તેનું ચિત્ત પ્રાર્થનામાં હોતું નથી. ખીલે એક માણસ હીધન દેશમાં રહેનારો હોઈ તેની આંખ કોઈ ભૂતિ પર કરેલી છે; પણ પ્રાર્થના કરતી વખતે તેનો આત્મા પરમાત્માની પ્રાપ્તિ માટે અતિશય વ્યાકુળ બની જાય છે. ત્યારે આ બેમાંથી કયા માણસમાં સત્યનો અંશ વધારે છે ? એક માણસ ભૂતિને પૂજવા છતાં સત્યપૂર્વક — સાચી નિષ્ઠાથી — ઈશ્વરની ઉપાસના કરે છે. ખીલે માણસ સાચા ઈશ્વરની ઉપાસના અસત્યપૂર્વક — નિષ્ઠા કે શ્રદ્ધા વિના — કરે છે; અને તેથી વાસ્તવિક રીતે તો તે ભૂતિની પૂજા કરે છે; તે જૂતપરસ્ત છે.”

૩૯*. જે યથા માં પ્રપચન્તે તાંસ્તયૈવ મજામ્યહમ્ ।

મમ વર્તમાનુવર્તન્તે મનુષ્યાઃ પાર્થ સર્વશઃ ॥ મૃતી ૪; ૧૧.

૧૬૦ : હિંદુ ધર્મ

હિંદુ ધર્મ પર આવા આદર્શનો પ્રભાવ હોવાથી, તે મોટા મોટા સમૂહોને એકસામટા આત્મપરાયણ બનાવવાની શક્યતા માનતો નથી; તેમજ મનુષ્યમાત્રને માટે વિવિધતા વિનાનો એક જ ધર્મ હોવો જોઈએ એમ પણ માનતો નથી.

જે સર્વોચ્ચ સત્યનું દર્શન કરવું આપણે માટે શક્ય છે તેના કરતાં ઊતરતા કોઈ તત્ત્વની ઉપાસના કરીને સન્તોષ માનવો એ મહાપાપ છે; એને આપણે જૂતપરસ્તીનું પાપ કહી શકીએ. ધર્મ એ સર્વોચ્ચ તત્ત્વને વિષેની શ્રદ્ધા છે તેના કરતાં અધિક અંશે તો જે તત્ત્વને આપણે પહોંચી શકીએ છીએ તે તત્ત્વ વિષેની શ્રદ્ધા છે. આપણે બુદ્ધિની ગમે તે કક્ષાએ હઈએ, ત્યાંથી આગળ વધવાનો આપણે પ્રયાસ કરવો જોઈએ. આપણાથી ને આપણા જમાનાના માણસોથી ધંધર વિષેની જે ઉચ્ચતમ કલ્પના લગી પહોંચી શકાય એમ હોય, તે કલ્પના તરફ આંખ જાંચી કરીને જોવાનો સતત પ્રયાસ કરવો, એ આપણું કર્તવ્ય છે. ઉચ્ચતર જીવનનું સ્વપ્ન, આપણે આજે હોઈએ તેનાથી આગળ વધવાની જાંખના, એ જીવનમાં આપણને મળેલી મોટામાં મોટી મેટ છે. જરા પણ અટક્યા વિના આત્માનો વિકાસ ચાલુ રાખવો એ ધર્મનિષ્ઠ માણસનું લક્ષણ છે. હિંદુ ધર્મમાં ધાર્મિક મતો પરત્વે એકતા નથી, પણ આત્મપ્રાપ્તિના પુરુષાર્થ પરત્વે એકતા છે; સર્વ સંપ્રદાયોના જીવ, જમત ને ધંધર વિષેના મત સરખા નથી, પણ પરમ સત્યની શોધમાં તો તે સહુ સરખા મંડેલા છે. અભ્યાસ અને ચિન્તન વડે, આચારવિચારની શુદ્ધતા વડે, તથા ઉચ્ચ આદર્શો પ્રત્યેની નિષ્ઠા ને સ્વાર્પણશ્રદ્ધા વડે, સત્યની પ્રાપ્તિ માટે પ્રયત્ન કરનાર — ધર્મ શાસ્ત્રપ્રામાણ્ય પર નહીં પણ સ્વાનુભવ પર અવલંબે છે એમ માનનાર — દરેક જણ હિંદુ છે.

૯. પૂર્ણત્વ

હિંદુઓ ધંધર વિષેની ગમે તે કલ્પના સ્વીકારતા હોય, તોપણ

તેઓ એટલું તો માને જ છે કે પરમાત્મા મનુષ્યના અંતરમાં વસે છે. કોઇ પણ નાતજાતનો ને કોઈ પણ ધર્મ કે દેશનો પ્રત્યેક મનુષ્ય આ પરમ સત્યનું જ્ઞાન મેળવી શકે છે, અને પોતાના આખા જીવનમાં—પોતાના પ્રત્યેક આચારવિચારમાં—એ જ્ઞાનનું તેજ પ્રગટાવી શકે છે. આપણા અંતરમાં વસતા એ અંતર્યામીનો આપણે મન અને આત્મા વડે સાક્ષાત્કાર કરવાનો છે, ને તેને આપણા જીવનનો નિયંત્રતા ને કર્ણધાર બનાવવાનો છે. જે જ્ઞાન માણસને બુદ્ધિ દ્વારા થયું હોય તેને પ્રતાપે તેનું આખું જીવન પલટાઇ જવું જોઇએ, અને તે સાચા અર્થમાં ‘દિગ્’ (એટલે કે ખીજવાર જન્મેલો) બનવો જોઇએ. પરમાત્મા આપણા જીવનને એની પોતાની ધારણા પાર પડે એ રીતે વાળે, બળવાખોર વાસનાઓને અંકુશમાં આણીને તેમાંથી નવો તાલ ઉપજાવે, ને પોતાની વાણી પ્રગટ કરવા માટે આપણા શરીરનો ઉપયોગ કરે, ત્યારે આપણું જીવન સાર્થક થયું ગણાય. અમૃતત્વ યા મુક્તિ યા વૈકુંઠવાસ એનો અર્થ એ જ છે કે આપણા અહંકારને તથા તેનાં સર્વ વિચારો ને વાસનાઓને પરમાત્મા પ્રત્યે વાળી તેનામાં શમાવી દેવાં. એવી સ્થિતિમાં જીવ હસ્તીમાં તો રહે છે; પણ પછી તે સ્વાર્થી અહંકારી જીવ નથી રહેતો, પણ તેજસ્વી દેવી આત્મા બની જાય છે. તે ઉપાધિયુક્ત જીવના કરતાં જાડે વસે છે, ને આખી સૃષ્ટિને પોતાના પ્રેમપાશમાં બીડે છે. ઉપનિષદમાં કહેલું છે: “યુક્તાત્માઓ સર્વરૂપ પરમાત્મામાં પ્રવેશ કરે છે.”^{૪૦} હૃદય પરથી ચિંતાનો ભાર જીતરી જાય છે. જૂતકાળનાં દુઃખો ને જૂલો, અતૃપ્ત વાસનાની ચિંતા, અને રોષનો ધૂંધવાટ શમી જાય છે. એ મનુષ્યને માટે પરમાત્માએ નિર્મેલો આખરી મુકામ છે; ને તે સ્થિતિમાં માનવજીવન સોળે કળાએ ખીલી નીકળે છે. આ સનાતન મહત્તાને સંસારમાં ઉતારવી એ જગતનું ધ્યેય છે. પૂર્ણત્વની શાન્તિ, સ્વર્ગને આનન્દ આ જૂતળ પર જ ભોગવી શકાય એવાં છે. પૂર્ણત્વ કે મોક્ષનાં

૧૯૨ : હિંદુ ધર્મ

દ્વાર સહુને માટે ખુલ્લાં છે. આપણે સહુ સ્વર્ગીય કુટુંબનાં, પરમાત્માના પરિવારનાં, અંગો છીએ. આપણે પાપગર્ભમાં ગમે તેટલા નીચે પડીએ, છતાં બાજુ છેક હાથથી જવાની નથી. આધ્યાત્મિક મૃત્યુ જેવી કોઈ વસ્તુ જગતમાં છે જ નહીં. આપણામાં આધ્યાત્મિક જીવનની એક ચિનગારી પણ હશે ત્યાં લગી આપણે માટે આશા છે. આપણે પાપગર્ભને કાઢે ઊભા હૃદયે ત્યાં પણ એ દયાધનની સર્વવ્યાપી જુગ્મઓ આપણને હાથ ધરીને પડતા રોકશે; કેમકે વિશ્વમાં કોઈ ચીજ એવી નથી, એક પરમાણુ પણ એવો નથી, જેમાં એ વિશ્વંબરનો વાસ ન હોય. આત્મજ્ઞાની પુરુષો માનવજાતિનાં દુઃખ પોતાને માથે વહોરી લે છે. બીજાઓને અમરપદ મળે એટલા માટે તેઓ પોતા કાંટાળા મુગટ પહેરે છે. તેમના પોતાના જગતમાં બરેલી સમૃદ્ધિ પર આપણને આસ્થા એસે એટલા માટે તેઓ આ જગતની સંપત્તિને તુચ્છકારી અર્કિયન અનિકેત પરિત્રાજક બનીને જગતમાં ભમે છે. ગમે તેવી સ્થિતિમાં પડેલાં માણસોની આંખ સામે તેઓ મીટ માંડે છે ત્યારે સામાન્ય માનવીની નજરે પડે એના કરતાં કંઈક વધારે તેમને દેખાય છે. તેઓ કેવળ જગતના મામૂલી તેજથી આપણી સામે નથી જોતા, પણ આપણા આત્મામાં રહેલા દૈવી તેજ વડે જુએ છે. તેથી તેઓ આપણાં સુખદુઃખના ભાગીદાર બને છે. ૪૧

૪૧. શિવાય લોકસ્ય મવાય મૂતયે ય ઉત્તમલ્લોકપરાયણા જનાઃ ।

જીવન્તિ નાત્માર્થમસૌ પરાશ્રયં મુમોચ નિર્વિચ ક્રુતઃ કલેવરમ્ ॥

માગવત ૧; ૪; ૧૨.

(જે માણસો ભગવાનના ભક્ત છે તેઓ જગતનાં સુખ, સંપત્તિ ને સમૃદ્ધિ માટે જ જીવે છે; પોતાના સ્વાર્થને સાક જીવતા નથી.)

एतावान्हि प्रभोरयो यद्दीनपरिपालनम् ।

प्राणैः स्वैः प्राणिनः पान्ति साधवः क्षणमंगुरैः ॥

માગવત ૮; ૭; ૩૮-૯.

૧૦. યોગ

આ આત્મજ્ઞાન મેળવવા માટે — પરબ્રહ્મનો આ ચેતનદાત્રી સાક્ષાત્કાર જાતે કરવા માટે — સાધકો વરસો લગી પરિશ્રમપૂર્વક સાધના કરે છે; લાંબા વખત સુધી તપ ત્યાગ તિતિક્ષા કરે છે. અંતરમાં આત્મતેજનો ઝળહળાટ પેદા થાય એ માટે આપણે આકરી કિંમત આપવી પડે છે. આપણે જેને મનુષ્યસ્વભાવ કહીએ છીએ તે અનેક વિવિધ ધ્વિષ્ટાઓ, લાગણીઓ ને ભાવનાઓના મિશ્રણની વિશાળ ને અટપટી રચના છે. એ વિવિધતા ને અવ્યવસ્થા ધટાડી કંઈક સુવ્યવસ્થા ને એકરામ પેદા કરવાં જરૂરનાં છે. તૃપ્તિ માટે પોકાર કરી રહેલી આપણી વાસનાઓ, જીવવાનો ઉત્સાહ, ને પશુ-વૃત્તિઓ ને અબુદ્ધિ પર રચાયેલા આપણા રાગદ્વેષો આપણને જીદી જીદી દિશામાં ખેંચે છે. આ વાસનાઓ ને રાગદ્વેષોના ઉછાળાને અંકુશમાં લાવી, એ વૃત્તિઓને આત્મપ્રાપ્તિને પંથે વાળવી જોઈએ. આપણે યોગયુક્ત દષ્ટિ, અવ્યંમ ને અવિકલ જીવન, શરીરનાં આરોગ્ય ને બળ, મનની જગજગતા, અને આત્માની સ્વસ્થતા ને શાન્તિ પ્રાપ્ત કરવાં જોઈએ. મન, આત્મા, શરીર અને વાસનાઓનો પૂરેપૂરો મેળ સાધવા માટે આખા જીવનનું પરિવર્તન થવું જોઈએ. એ થાય તો જ આપણા વિચાર અને આચાર આજના કરતાં જીદી દિશામાં ચાલે. અંતરમાં મોટાં ઉત્પાત ને વાવાઝોડાં થાય એ આપણે સહી બેવું રહ્યું. એ સાધનાના પ્રથમ પગથિયારૂપે આપણને એમ કહેવામાં આવે છે કે આપણે બહારની સર્વ વસ્તુઓ

(બળવાનનું કામ જ એ છે કે દીનનું પાલન કરવું. સાધુપુરુષો પોતાના ક્ષણભંગુર પ્રાણ વડે પ્રાણીઓની રક્ષા કરે છે.)

તપ્યન્તે લોકતાપેન સાધવઃ પ્રાયશો જનાઃ ।

પરમારાધનં તદ્દિ પુરુષસ્યાશ્ચિલાત્મનઃ ॥ ભાગવત ૮; ૭; ૪૪.

(સાધુ પુરુષો મોટા લાગે જગતને દુઃખે દુઃખ પામે છે. જૂતમાત્રના આત્મા એવા પુરુષોત્તમની એ જ મોટામાં મોટી આરાધના છે.)

પરથી મનને વાળી બેવું, આત્મારૂપી ગર્વરમાં પેસી જવું, ને હૃદય-ગુહાનાં ઊંડાણમાં ઊતરી અંતર્યામી પરમાત્માનાં દર્શન કરવાં. એમ થાય ત્યારે, અપાર વૈવિધ્યથી ભરેલા આ ચરાચર જગતમાં વિવિધતાને સ્થાને એકતા દેખાવા લાગે છે. આત્માના દર્શનની સાથેસાથે વિશ્વમાં આત્મૈકત્વનું દર્શન પણ થાય છે (એકત્વમનુષ્યતિ). એવો માણસ ભૂતમાત્રને આત્મામાં ને આત્માને ભૂતમાત્રમાં જુએ છે. ૪૨ “એવી સ્થિતિમાં તે ખીજ કોઈને જોતો નથી, ખીજ કોઈને સાંભળતો નથી, ખીજ કોઈને ઓળખતો નથી.” ૪૩ જે જીવન અસ્તવ્યસ્ત, બેચેન, ને એકરાગ વિનાનું હતું તે એકાગ્ર, સુરીક્ષુ ને એકરાગવાળું થાય છે. આ દિગ્વૃત્ત પ્રાપ્ત કરવાનો, અથવા કહો કે અંતર્યામી આત્માનું દર્શન કરવાનો, જે માર્ગ તેનું નામ યોગ છે. ૪૪

ભગવાનના ભવનમાં ધણા ખંડ છે, એટલું જ નહીં પણ એ અમરાપુરીમાં જવાના રસ્તા પણ ધણા છે. એના ત્રણ મોટા વિભાગ પાડી શકાય — જ્ઞાન, ભક્તિ અને કર્મ. ઈશ્વર જ્ઞાન, પ્રેમ અને સદાચારનો ત્રિવેણીસંગમ છે. મનુષ્યની બુદ્ધિ એકરૂપતા ને એકવાક્યતાની જે ઝંખના સેવે છે તેને તે તૃપ્ત કરે છે; આત્મામાં સત્ ચિત્ આનંદની જે ઝંખના છે તેનો તે ઉત્પાદક ને પોષક છે; અને મનુષ્યની પૂજાઅર્થાં ને ઉપાસનાનો વિષય પણ એ જ છે. ધર્મમાં સમ્યક્ આચાર, સમ્યક્ સિદ્ધાન્ત, અને કોઈ પરમ તત્ત્વને

૪૨*. ईशोपनिषत् ६.

૪૩*. यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति । छांदો-
भ्योपनिषत् ૭; ૨૪; ૧.

૪૪. इज्याचारदमहिंसादानस्वाध्यायकर्मणाम् ।

अयं तु परमो धर्मो यद्योगेनात्मदर्शनम् ॥

યાજ્ઞવલ્ક્યસ્મૃતિ ૧; ૮.

(યજ્ઞ, આચાર, દમ, અહિંસા, દાન, સ્વાધ્યાય વગેરે સર્વ કર્મોમાં યોગ વડે આત્મદર્શન કરવું એ પરમ ધર્મ છે.)

હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ : ૧૯૫

વિશે આલંબનની લાગણી, એ સર્વનો સમાવેશ થાય છે. બુદ્ધિ, અંતરાત્મા ને ભાવના એ સર્વના વિકાસને ધર્મમાં સ્થાન છે. જ્ઞાન, ભક્તિ અને કર્મ; ૪૫ સ્પષ્ટ વિચાર, ધમશવાળી લાગણી, ને શુદ્ધ સદાચારી જીવન; એ સહુ આપણને પરમાત્મા પ્રત્યે દોરી જાય છે, ને આત્મવિકાસને માટે જરૂરનાં છે. આપણે આત્મવિકાસ જે કક્ષાએ પહોંચ્યો હોય તે પ્રમાણે એમાંના એક યા બીજામાં આપણે અધિક અંશે ગરકાવ થઈ જઈએ છીએ. એ પ્રવાસમાં આપણી મુકામ આવી પહોંચે છે ત્યારે મનુષ્યના આખા જીવનમાં પ્રગતિ થાય છે. ત્યારે ધર્મ એ કર્મકાંડરૂપ કે સંસારથી નાસીને બરાઈ બેસવાનો ઠામ ન રહેતાં પરમાત્મપ્રાપ્તિરૂપ બની જાય છે.

૧૧. જ્ઞાન

જ્ઞાનથી મુક્તિ અથવા બ્રહ્મનિર્વાણ અથવા અમૃતત્વ મળે છે એમ કહેવામાં આવે છે, ત્યારે એમાં બૌદ્ધિક જ્ઞાનની નહિ પણ આત્મજ્ઞાનની — જેને ‘પ્રજ્ઞાન’ પણ કહે છે તેની — વાત હોય છે. એ જ્ઞાન વડે આપણે એટલું જાણી શકીએ છીએ કે આત્મા એ જ્ઞાતા છે, જેય વિષય નથી. તત્ત્વવિચાર વડે આપણે એટલું સમજી શકીએ છીએ કે આપણા અંતરમાં જ્ઞાનસ્વરૂપ એવો આત્મા બેઠેલો છે, તેના વડે આપણે વસ્તુમાત્રને જાણી, જોઈ, સાંભળી શકીએ છીએ; પણ જેમ જન્મતના પદાર્થોને ઇન્દ્રિયો વડે જાણી, જોઈ, સાંભળી શકાય છે તેમ આત્માને જાણી, જોઈ, સાંભળી શકાતો નથી. ૪૬

૪૫. યોગાદ્યો મયા પ્રોક્તા નૃણાં શ્રેયોવિધિત્સયા ।

જ્ઞાનં કર્મ ચ મક્ષિધ્વ નોપાયોડન્યોડસ્તિ કુત્રચિત્ ॥

ભાગવત ૧૧; ૨૦; ૬.

(માણસોનું શ્રેય કરવાની ઇચ્છાથી મેં ત્રણ યોગ કહ્યા છે: જ્ઞાન, ભક્તિ અને કર્મ. એ સિવાય બીજો ઉપાય ક્યાંયે નથી.)

૪૬. અદૃષ્ટો દ્રષ્ટા, અશ્રુતઃ શ્રોતા, અમતો મન્તા, અવિજ્ઞાતો વિજ્ઞાતા ।
નાન્યોડતોડસ્તિ દ્રષ્ટા, નાન્યોડતોડસ્તિ શ્રોતા, નાન્યોડતોડસ્તિ મન્તા,

૧૬૬ : હિંદુ ધર્મ

એ જ્ઞાતાને ન જાણવો એ આપણને મળેલો રત્નચિંતામણિ ફેંટા દેવા જેવું છે. બહારની પ્રવૃત્તિઓ ને ચિત્તની વૃત્તિઓને થંભાવી દેવી, અને શુદ્ધ ચૈતન્યરૂપ આત્માનું ધ્યાન ધરી સમાધિ સાધવી, એનું નામ યોગ છે. એવો યોગ આપણને આત્મજ્ઞાનની પ્રાપ્તિમાં મદદ કરનાર છે. એ જ્ઞાન થાય ત્યારે આપણને હર્ષાવેગ અને અભાનોર્મિ ઊપજે છે, ને માનવજાતિને કાળે કષ્ટી સહન કરવાની તમન્ના આપણાં મનમાં જાગે છે.

नान्योऽतोऽस्ति विज्ञाता । एष त आत्मान्तर्याम्यमृतः । अतोऽन्यदार्तम् ।
बृहदारण्यकोपनिषत् ૩; ૭; ૨૩.

(એ આત્મા સહુને જુએ છે, પણ તેને કોઈ જોઈ શકવું નથી. તે સહુને સાંભળે છે, પણ તેને કોઈ સાંભળી શકવું નથી. તે સહુને વિચાર કરે છે, પણ તેના વિચાર કોઈ કરી શકવું નથી. તે સહુને જાણે છે, પણ તેને કોઈ જાણી શકવું નથી. એના વિના ખીજે કોઈ જોનારો નથી; એના વિના ખીજે કોઈ સાંભળનારો નથી; એના વિના ખીજે કોઈ વિચારનારો નથી; એના વિના ખીજે કોઈ જાણનારો નથી. તે તમારો આત્મા છે; તે અંતર્યામી છે; તે અમર છે. તેના સિવાય ખીજું બધું નાશવંત છે.)

येनेदं सर्वं विजानाति तं केन विजानीयात् । स एष नेति नेत्यात्मा,
अमृतो न हि मृद्यते, अशीर्यो न हि क्षीर्यते, असंगो न हि सज्जते, असितो
न व्यथते, न रिच्यति । विज्ञातामरे केन विजानीयात् । बृहदारण्यकोपनिषत्
૪; ૫; ૧૫.

(જેના વડે આ બધી વસ્તુઓ જાણી શકાય છે, તેને જ્ઞાનાથી જાણી શકાય ? એ આત્માને 'આ નહિ, આ નહિ' — નેતિ નેતિ — કહીને જ વર્ણવી શકાય છે. તે પકડાતો નથી, કેમકે તે પકડી શકાય એવો છે જ નહીં. તે મરતો નથી, કેમકે તે મરે એવો છે જ નહીં. તે લેપાતો નથી, કેમકે તે કશામાં લપટાઈ પડે એવો છે જ નહીં. તે બંધનમાં પડતો નથી. તેને દુઃખ થવું નથી. તેને ઈર્ષ થવી નથી. જે સહુનો જાણનાર છે, તેને જ્ઞાના વડે જાણી શકાય ?)

૧૨. ભક્તિ

જીવ, જન્મત ને ઈશ્વરના સ્વરૂપ વિષેની તત્ત્વચર્ચા બીજા ધર્મો કરતાં હિંદુ ધર્મમાં ધણી વધારે છે ખરી; છતાં ગરીબ ને અજ્ઞાન લોકો પણ એ ધર્મે પ્રવર્તાવેલી ભાવનાઓ સેવી શકે ને તેના સિદ્ધાંતોને આચરણમાં ઉતારી શકે એવા એ ધર્મ છે. આપણે જ્ઞાનને માર્ગે ચાલીને જે આખરી મુકામે પહોંચી શકીએ છીએ તે જ મુકામે ભક્તિમાર્ગથી પણ પહોંચી શકાય છે. ભક્તોને તેમની ઉપાસના માટે કંઈક આલંબન અથવા આધાર જોઈએ છે; અને તેથી તેઓ સગુણ, પુરુષરૂપ ઈશ્વરને માને છે. જે પ્રેમ બદલામાં સામા પ્રેમની અપેક્ષા રાખે તે ભક્તિમાં ન ગણાય. ૪૭ એવો પ્રેમ

૪૭. આત્મારામાશ્વ મુનયો નિર્ગ્રન્થા અપ્યુક્તમે ।

કુર્ષન્ન્યદૈતુર્કી ભક્તિમિત્યંભૂતગુણો હરિઃ ॥ ભાગવત ૧; ૭; ૧૦.

(આત્માનંદમાં મગ્ન રહેનારા, ગ્રન્થીઓ છેદીને બેઠેલા; જીવન્મુક્ત મુનિઓ પણ ભગવાનની અદ્વૈત — નિષ્કામ — ભક્તિ કરે છે; કેમકે હરિ એવા શુભોવાળા છે.)

અનન્યમમતા વિષ્ણૌ મમતા પ્રેમસંગતા ।

ભક્તિરિત્યુચ્યતે મીષ્મ પ્રહ્લાદોદ્ધવનારદૈઃ ॥ નારદપાંચરાત્ર

(હે ભીષ્મ, વિષ્ણુને વિષે અનન્ય ને પ્રેમયુક્ત મમતાને પ્રહ્લાદ, ઉદ્ધવ અને નારદે ભક્તિ એ નામ આપ્યું છે.)

મનોગતિરવિચ્છિન્ના હરૌ પ્રેમપરિપ્લુતા ।

અભિસન્ધિવિનિર્મુક્તા ભક્તિર્વિષ્ણુવશંકરી ॥ નારદપાંચરાત્ર

(હરિને વિષે પ્રેમથી ભરાઈ જતી, ને ફળની આશા વિનાની જે મનની એકધારી ગતિ છે તે ભક્તિ છે; ને તે વિષ્ણુને વશ કરનારી છે.)

ભક્તિરસ્ય મજનં; એતદિદ્દામુત્રોપાધિનૈરાધૈનામુષ્મિન્ મનઃક્લપ્તમ્ ।

ગોપાલપૂર્વતાપિની ઉપનિષત્ ૨; ૧.

(એનું ભજન તે ભક્તિ. એમાં ઈલેલોક ને પરલોકમાં કરો લાભ મેળવવાની આશા રાખ્યા વિના મન એને વિષે એકાગ્ર કરવાનું હોય છે.)

૧૯૮ : હિંદુ ધર્મ

તો મનુષ્યોની આસક્તિ છે; એથી વધારે જરાયે નથી. ભક્તિ-માર્ગમાં ભજન એ ધ્યાનરૂપ થઈ પડે છે; અને ભક્ત એકનિષ્ઠાપૂર્વક પોતાની ઇચ્છાને ઈશ્વરેચ્છાના પ્રવાહમાં ભેળવી દે છે. માણસ ઈશ્વરનો ખરો ભક્ત હોય તો તે જ્ઞાનવાન ને સદાચારી જીવ પણ બને છે. સ્વાર્પણ અને શરણાગતિ દ્વારા પોતાના ઉપાસ્ય ઇશ્વરની સાથે સંપૂર્ણ તાદાત્મ્ય કેવી રીતે સાધવું એની ભક્તને ખબર હોય છે. ભગવાન અને ભક્ત વચ્ચેનો ભેદ સાપેક્ષ હોય છે. ભક્તિ અને જ્ઞાન બંનેને આખરે તો એક જ મુકામે પહોંચવાનું હોય છે. ૪૮ ભક્ત અને ભગવાન, જ્ઞાતા અને જ્ઞેય, બેની વચ્ચે સંપૂર્ણ તાદાત્મ્ય સધાય ત્યારે જ ભક્તિ અને જ્ઞાનની પરાકાષ્ઠા થઈ ગણાય.

૧૩. કર્મ

નીતિનિયમોનું પાલન એ પણ મુક્તિનો એક માર્ગ છે. હિંદુ ધર્મ માને છે કે માણસ જન્મતમાં કેટલાંક ઋણ લઈને જન્મે છે, અને એ ઋણ ફેડવાં એ તેનું કર્તવ્ય છે. ઋણ ચાર છે: (૧) દેવઋણ એટલે કે પરમાત્મા પ્રત્યેનું ઋણ. પોતાનું આખું જીવન ઈશ્વરને અર્પણ થયેલું છે ને તેને ઈશ્વરની ઇચ્છા અનુસાર ચલાવવાનું છે, એમ માણસે માનવું જોઈએ. (૨) ઋષિઋણ. ઋષિઓએ તપ અને નિદિધ્યાસન વડે સત્યને શોધી કાઢ્યું હતું. પરાપૂર્વથી ચાલતી આવેલી સંસ્કારોની પ્રણાલિકાના મુખ્ય અંશોને આપણે જીવનમાં ઉતારીને જ આપણે કોઈ પણ સંસ્કારી સમાજના સભ્ય બની શકીએ. (૩) પિતૃઋણ. આ ઋણ સારી સંતતિ ઉત્પન્ન કરીને ફેડી શકાય. જન્મતને માથે પરાણે કરી અસ્વાભાવિક યોજના

૪૮. જ્ઞાનયોગશ્ચ મન્નિષ્ઠો નૈર્ગુણ્યો મક્તિલક્ષણઃ ।

દ્વયોરપ્યેક એવાર્થો ભગવદ્દલ્લક્ષણઃ ॥ ભાગવત ૩; ૩૨; ૩૧.

(નિર્ગુણ બ્રહ્મને વિષે થોડો જ્ઞાનયોગ, અને મારે વિષે કરેલો ભક્તિયોગ, એ બંનેથી ભગવાનનો સાક્ષાત્કાર એ એક જ અર્થ સાધી શકાય છે.)

લાદવી એવું હિંદુ ધર્મશાસ્ત્રો આપણને નથી કહેતાં. કુદરતે સ્ત્રી-પુરુષના દેહનાં બંધારણ જુદાં જુદાં ધડયાં છે, એ ઉપરથી આપણે કુદરતની ધારણા શી હશે એ સમજી શકીએ છીએ. લગ્ન એ કેવળ એ શરીરનો નહીં પણ એ મનનો પણ સંયોગ હોય છે. લગ્ન આપણને અધિક સંપત્તિમાન, અધિક માનવપ્રેમી, ને અધિક ચેતનવાન બનાવે છે; અને આપણાં મનમાં આજના કરતાં અધિક પ્રેમ, ક્રોધ, ભય, ને સમજ પેદા કરે છે. એ હેતુની સિદ્ધિ માટે સાધના ને તપસ્યાની જરૂર રહે છે. લગ્ન એ જો એ અવિભક્ત આત્માનું મિલન ન હોય તો તે નરી વિષયવાસના થઈ પડે છે. એક છેડે શરીર-સંયોગ દ્વારા પ્રગટ થતા આત્માના સંયોગરૂપ પ્રેમ; અને બીજે છેડે આત્માના કશા સંયોગ વિના થયેલા કેવળ શારીરિક આકર્ષણ-રૂપ વિષયવાસના; એ બેની વચ્ચે પાર વિનાની અવાંતર અવસ્થાઓ આવે છે. જન્મતની મોટામાં મોટી પ્રણયકથાઓમાં, મનુષ્યના કાયદાનો ભંગ થતો હોય તોપણ, તે આજ લગી બુલાઈ ગઈ નથી; એ બતાવે છે કે એ કથાઓમાં પ્રણયીઓની વચ્ચે પરસ્પર જે એકનિષ્ઠ પ્રેમ હોય છે તેને લીધે એ કથાઓ હિંનત અને યશસ્વી બને છે. (૪) મનુષ્યઋણ. માનવજાતિનું પણ કંઈક ઋણ આપણે માથે હોય છે. એ ઋણ આપણે અતિથિસત્કાર અને મનુષ્યસેવા દ્વારા ફેડી શકીએ છીએ. આ મત સ્વીકારનાર લોકો કેવળ પેટ ભરવા જેટલી કમાણી કરીને કે પોતાને માટે સુખસગવડો મેળવીને તૃપ્ત થતા નથી, પણ માને છે કે આપણને આ જન્મ મળ્યો છે તે સ્વાર્થ સાધવાને સારુ નહીં પણ બીજાઓની સેવા કરવા માટે. પશુબળે યા શસ્ત્રબળનો પ્રયોગ સર્વ સંજોગોમાં અનીતિમય છે એવું હિંદુ ધર્મનું માનવું નથી. દાખલા તરીકે ભગવદ્ગીતાએ ક્ષત્રિયનાં કર્તવ્યો અને રાષ્ટ્ર પ્રત્યેની તેની ફરજનું વર્ણન બાર દૃષ્ટને કર્યું છે. જીવનમાં રાજકાજ અને શરાતનને સ્થાન છે ખરું; પણ જ્ઞાન અને પ્રેમ એ રાજકાજ અને યુદ્ધ કરતાં ચડિયાતાં છે.

કોઈ એક વર્ગ અથવા રાષ્ટ્રના બંધનમાં રહેવાને સારુ આપણે માનવજાતિનું બંધન — માનવકુટુંબ પ્રત્યેનું આપણું કર્તવ્ય — ફગાવી દેવું જોઈએ એવું નથી. જે રાજ્યવ્યવસ્થા દરેક માણસને સુવિકસિત ને સંપૂર્ણ વ્યક્તિગત જીવન ગાળવાની તક આપે છે તેનું નામ સાચું બોદશાસન છે. મનુષ્યેતર પશુપંખીઓને પણ આપણે દયાપાત્ર ગણવા જોઈએ એમ કહ્યું છે. પશુપંખી શું કે મનુષ્ય શું, જીવમાત્ર પવિત્ર ને અવધ્ય છે. નરનાંસભક્ષણ વિષે વાંચતાં કે સાંભળતાં આપણને કંપારી છૂટે છે, અને અતિપ્રાચીન માનવીઓની એ જંગલી ટેવ ચાલુ રાખવા માગનાર બોદકોને આપણે વખોડીએ છીએ; છતાં માણસના આહાર માટે પશુપંખીની જે કતલ થાય છે તે હજી પણ વાજખી મણાય છે. હિંદુ રિવાજ માંસાહારની છૂટ આપે છે ખરો, પણ નિરામિષાહારને વધારે પસંદ કરે છે. પ્રતોને દિવસે માંસાહાર કરવાની મનાઈ કરેલી છે. આપણને આત્મરક્ષા ને પોતાનો બચાવ કરવાનો હક છે ખરો; એટલે એ જે હેતુને સારુ જ આપણને મનુષ્યેતર પ્રાણીઓની હત્યા કરવાની છૂટ રાખેલી છે. હિંસામાંથી આનંદ મેળવવાને ખાતર જ હિંસા કરવાની વૃત્તિ જેના મનમાંથી નિર્મૂળ થઈ ગઈ છે તે જ સાચો માણસ છે. આનંદને ખાતર જ હિંસા કરવાની વૃત્તિ બ્યાં સુંધી મનમાં છે ત્યાં સુધી માણસને ‘સુધરેલો’ કહેવડાવવાનો કશો અધિકાર નથી. હું આશા રાખું છું એવો કાળ જલદી આવશે, જ્યારે પશુપંખીની સતામણી પર આધાર રાખતી બોકરંજનની રીતોને બોકમત સાંખી નહિ શકે. કાચા માંસના એક ટુકડાને સારુ પથ્થરની કુહાડી વડે એકબીજાને ચીરી નાખનાર જંગલી પૂર્વજોની ટેવો જેમને વારસામાં મળ્યા છે, તેવા અસંસ્કારી બોદકોને પણ હિંદુ ધર્મના પરિવારમાં સ્થાન મળેલું છે એ ખરું. છતાં એ ધર્મની સુરાદ તો એવી છે કે એ માણસોનાં હૃદય પક્ષટાવવાં, અને તેમનાં હૃદયમાં જીવમાત્ર પ્રત્યે ઉત્કટ ને અદ્ભુત પ્રેમ જીવન્ન કરવો.

કર્મક શોકોએ રચેલા કર્મકાંડને લગતા ગ્રન્થોમાં, કર્મકાંડના વિધિઓમાં જ સહગુણ સમાયેલો છે એમ ખતાવવાનો ભૂલભર્યો પ્રયત્ન કરવામાં આવે છે. એમના મત પ્રમાણે, માણસને મારી નાખવો એ ખૂં છે, પણ તેના શબને ઝડવું એ તો એથીયે ખૂં છે. છતાં જે મહાન ધર્મગ્રન્થો છે તે તો કર્મકાંડના વિધિઓની અવગણના કરે છે, અને આગ્રહપૂર્વક કહે છે કે માણસે સંયમ અને માનવપ્રેમની ભાવના કેળવવી જ જોઈએ. આત્મસમર્પણ અને આત્મબલિદાનનો નિયમ એ જ મનુષ્યના વિકાસનું સાધન છે. માણસની પાસે જે કર્તવ્યોના પાલનની આશા રાખવામાં આવે છે તે કર્તવ્યો પાર પાડવાને તેણે સંયમ પાળવો જરૂરનો હોય છે. આપણે જે કંઈ ભોગ ભોગવીએ છીએ તે નહીં, પણ આપણે જે કંઈ ત્યાગ કરીએ છીએ તે આપણા ધડતરમાં ફાળો આપે છે. આત્માનો નાશ કરનારાં, નરકનાં દાર ત્રણ છે : કામ, ક્રોધ, અને શ્લેષ. એમની સામે આપણે આત્માનાં શસ્ત્રો વડે જ લડી શકીએ; વિષયવિકારની સામે બ્રહ્મચર્યનો, ક્રોધની સામે પ્રેમનો, અને શ્લેષની સામે ઉદારતાનો, પ્રયાગ કરીને જ એમની સામે લડી શકાય. વેદ કહે છે : “આ દુસ્તર સેતુઓને ઝાળંગી જાઓ પ્રેમને ક્રોધ વડે, અસત્યને સત્ય વડે, જીતો.” મહાભારત કહે છે : “ધર્મના એટલે કે સદાચારના નિયમો અનેક છે. મહર્ષિઓએ પોતપોતાના જ્ઞાનને આધારે તે શીખવ્યા છે. તેમાં સૌથી મોટા નિયમ તે સંયમ (દમ) છે.” ૪૯ દુર્ભોગ્યે, આપણા જમાનામાં સંયમવાળો માણસ નળળામાં ખપે છે. ૫૦ વ્રત, ઉપવાસ, ત્યાગ, તપસ્યા વગેરે કરવામાં

૪૯*. ધર્મસ્ય વિધયો નૈકે તે તે પ્રોક્તા મહર્ષિભિઃ ।

સ્વં સ્વં વિજ્ઞાનમાશ્રિત્ય દમસ્તેષાં પરાયણમ્ ॥

મહાભારત-શાન્તિપર્વ ૧૫૮; ૬.

૫૦*. એક એવ દમે લોષો દ્વિતીયો નોપપદ્યતે ।

યદેનં દમસંયુક્તમશક્તં મન્વતે જનઃ ॥

મહાભારત-શાન્તિપર્વ ૧૫૮; ૩૪.

૨૦૨ : હિંદુ ધર્મ

ઉદ્દેશ સંયમ કેળવવાનો હોય છે. પણ સંયમ કેળવાઈ જાય પછી આ કંઈય તપસ્યાની જરૂર નથી રહેતી. એક તરફ ભોગવિલાસ ને બીજી તરફ દેહદંડન, એમ બે છેડા છે, તે છોડીને મધ્યમ માર્ગે ચાલવામાં સંયમ અથવા શમદમાદિ સાધનથી મદદ થાય છે. સંયમ અથવા સાધનાનો અર્થ ધ્યાન્દ્રયોને સાવ અતૃપ્ત રાખવી યા તો તેને નિરંકુશ બનવા દેવી એ બેમાંથી એકેય નથી.^{૫૧}

પશ્ચાત્તાપને માટે પણ પૂરતો અવકાશ રાખેલો છે. મનુએ કહ્યું છે : “ માણસ પાપ કર્યો પછી તેને માટે પશ્ચાત્તાપ કરે તો તે પાપમાંથી છૂટી જાય છે. ‘એ પાપ હું કરી નહીં કરું’ એવો નિશ્ચય કરે તો તે શુદ્ધ થાય છે.”^{૫૨}

(સંયમ — દમ — માં એક જ દોષ છે, બીજો નથી. તે એ કે સંયમવાળો માણસ લોકોની નજરે નબળામાં ખપે છે.)

૫૧*. નાત્યશ્રતસ્તુ યોગોઽસ્તિ ન ચૈકાન્તમનશ્રતઃ ।

ન ચાતિસ્વપ્રણીલસ્ય જામ્રતો નૈવ ચાર્જુન ॥

યુક્તાહારવિહારસ્ય યુક્તચેષ્ટસ્ય કર્મસુ ।

યુક્તસ્વપ્રાવબોધસ્ય યોગો ભવતિ દુઃસ્વહા ॥

યદા વિનિયતં ચિત્તમાત્મન્યેવાવતિષ્ઠતે ।

નિઃસ્પૃહઃ સર્વકામેભ્યો યુક્ત ઇત્યુચ્યતે તદા ॥

ગીતા ૬; ૧૬-૧૮.

(આ સમત્વરૂપ યોગ નથી પ્રાપ્ત થતો અકરાંતિયાને, નથી થતો નકરા ઉપવાસીને; તેમ જ તે નથી મળતો અતિ ઊંધનારને, અથવા અતિ ભગનારને. જે મનુષ્ય આહારવિહારમાં, બીજાં કર્મમાં, ઊંધવા ભગવામાં પ્રમાણ ભળવે છે તેનો યોગ દુઃખભંજન થઈ પડે છે. સારી રીતે નિયમમાં આવેલું મન જ્યારે આત્માને વિષે સ્થિર થાય છે અને મનુષ્ય કામનામાત્રને વિષે નિઃસ્પૃહ થઈને બેસે છે ત્યારે તે યોગી કહેવાય છે.)

૫૨*. કૃત્વા પાપં હિ સંતપ્ય તસ્માત્પાપાત્પ્રમુચ્યતે ।

નૈવ કુર્યો પુનરિતિ નિવૃત્ત્યા પૂયતે તુ સઃ ॥

મનુસ્મૃતિ ૧૧; ૨૩૦.

સંન્યાસી કામ વિનાનો બેસી નથી રહેતો. ધ્યાન અને કર્મ બંનેમાં ભાવના તો એક જ પ્રગટ થાય છે. જ્ઞાન અને કર્મની વચ્ચે વિરોધ નથી. ગીતા કહે છે : “સાંખ્ય અને યોગ — જ્ઞાન અને કર્મ — એ બે નોખાં છે, એમ અજ્ઞાનીઓ કહે છે, પંડિત નથી કહેતા. એકમાં સારી રીતે સ્થિર રહેનાર પણ બંનેનું ફળ મેળવે છે.” ૫૪

૧૪. કર્મ અને પુનર્જન્મ

જગત પરમાત્માની ઈચ્છા અનુસાર ચાલે છે, એટલું જ નહીં પણ તેમાં નીતિનિયમનો અમલ પણ ચાલે છે. જીવન એ એક ક્રેળવણી છે. જેમ ભૌતિક ક્ષેત્રમાં તેમ નૈતિક ક્ષેત્રમાં પણ માણસ જેવું વાવે તેવું લણે છે. માણસના પ્રત્યેક કામની અસર તેના ભાવિ ચારિત્ર પર પડે છે. એ કામનું ફળ એ કામ કરનાર પર કોઈ એ બહારથી લાદેલી બાહ્ય વસ્તુ નથી, પણ એ કામનું જ અંગ હોય છે; ને પ્રત્યેક કાર્યમાં તેનું પરિણામ અંતર્ગત હોય જ છે. કર્મના નિયમ વિષેની આરથા, અને હાથ જોડીને બેસી રહેનારો દૈવવાદ, એ બેને એક સમજવાની ભૂલ આપણે ન કરવી ધટે. કર્મનો નિયમ તો દૈવવાદથી છેક જ ઊલટી વસ્તુ છે. તેમાં યદ્વચ્છાનો તો છેદ જ હિઠાવી દીધેલો હોય છે; કેમકે તે કહે છે કે નાનામાં નાની ધટનાને પણ જૂતકાળમાં કારણ, અને ભવિષ્યમાં પરિણામરૂપ કાર્ય, હોય છે. માણસના જીવનનો ક્રમ વિધાતાએ અગાઉથી ધડીને તૈયાર રાખેલો હોય છે, અથવા તો કોઈ દૈવી શક્તિ તેના જીવન પર રાજ્ય ચલાવે છે, એવા સિદ્ધાન્તને હિંદુ ધર્મ સ્વીકારતો નથી. આપણે અસહાય ને દુઃખી છીએ એમ આપણને લાગે, તો આપણને એ

૫૩*. સાંહ્યયોગૌ પૃથગ્બાલાઃ પ્રવદન્તિ ન પંડિતાઃ ।

एकमप्यास्थितः सम्यगुभयोर्विन्दते फलम् ॥

यत्सांख्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यते ।

एकं सांख्यं च योगं च यः पश्यति स पश्यति ॥

ગીતા ૫; ૪-૫.

૨૦૪ : હિંદુ ધર્મ

દશામાં નાખનાર આપણી બહાર રહેલાં કોઇ દેવદેવી નથી. ગરુડ-પુરાણ કહે છે : “આપણને સુખદુઃખ દેનાર કોઈ નથી હોતું. કોઈ પરાયું આપણને સુખદુઃખ દે છે એમ માનવું એ કુબુદ્ધિ છે. આપણે પોતે કરેલું કામ જ આપણને ફળ આપે છે. માટે, હે શરીર, તે પોતે જે કંઈ કરેલું હોય તેનું ફળ ભોગવી લે.” ૫૪ ઇશ્વર પોતાની કૃપાનું દાન વગરવિચારે, મનસ્વીપણે, નથી કરતો. નીતિ-નિયમ એ આખા બ્રહ્માંડરૂપી નાટકનો પાયો અથવા મૂળ આધાર છે. મોક્ષ એ મનસ્વી દેવોએ આપેલી ભેટ નથી; પણ કષ્ટપૂર્વક કરેલાં તપ સંયમ વગેરેના સ્વપુરુષાર્થ દ્વારા મેળવવાનો હોય છે. કર્મનો નિયમ કહે છે કે માણસ ઇષ્ટ ફળ આપનારું કામ અત્યારે કરીને પોતાનું ભાવિ મરજીમાં આવે તે રીતે ઘડી શકે છે. મનુષ્ય પોતે પોતાના ભાવિનો એકલો ને સ્વતંત્ર સ્વામી છે. પણ તે જ્યાં સુધી પોતાની વાસનાઓને વશ હોય, ને મનમાં ભ્રૂંટતા રાગદ્વેષના તરંગ અનુસાર પોતાની જીવનનૌકાને ધસડાવા દે, ત્યાં સુધી તે સ્વતંત્રપણે વર્તે છે એમ ન કહી શકાય. કોઇ જાજીરો આપણને આંધી રહી હોય, તો તે જાજીરો આપણે પોતે ધડેલી છે, ને તેને તોડીને ફગાવી દેવાનું સામર્થ્ય આપણામાં પડેલું છે. ઇશ્વર બળ-જબરીથી નહીં પણ સમજવટથી કામ લે છે. પુણ્ય અને પાપ એ એક જ વસ્તુ નથી; એના પંથ નિરાળા છે; અને એમાંથી આપણે નામની નહીં પણ ખરેખરી પસંદગી કરવાની હોય છે.

મરણ પછીના જીવનને વિષે ત્રણ જુદા જુદા મત શક્ય છે :
(૧) શરીરના નાશ સાથે આત્મા પણ મરી જાય છે, કેમકે આત્મા એ ઔતિક જીવનની જ એક ક્રિયા છે. આવો અચેતનવાદ હિંદુ

૫૪*. સુખસ્ય દુઃખસ્ય ન કોઽપિ દાતા

પરો દદાતીતિ કુબુદ્ધિરેષા ।

સ્વયં કૃતં સ્વેન ફલેન યુજ્યતે

શરીર હે નિસ્તર યત્ત્વયા કૃતમ્ ॥ ગરુડપુરાણ

હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ : ૨૦૫

ધર્મને કળૂલ નથી. (૨) આત્મા કાં તો સ્વર્ગ^૧ યા શાશ્વત સુખની અવસ્થામાં, અથવા તો નરક યા શાશ્વત યાતનાની દશામાં, પડે છે ને ત્યાં જ રહે છે. આત્માને થોડાંક વરસની આવરદાવાળો એક જ ભવ હોય છે, ને તે દરમ્યાન તે શાશ્વત સ્વર્ગે જવું કે શાશ્વત નરકે એનો નિશ્ચય પોતાનાં કર્મ વડે કરી લે છે — એવો સિદ્ધાન્ત, હિંદુઓની દષ્ટિએ, બુદ્ધિ ને નીતિ યંત્રેની કસોટીમાં અગ્રાણ્ય કરે છે. (૩) આત્મા અમર જીવનને માટે લાયક ન હોય, ને છતાં શાશ્વત યાતનાને લાયક હોય, એમ બને; ને તેથી તે એક ભવમાંથી બીજા ભવમાં એમ ફેરા ફર્યા કરે છે. આ જીવન એ કંઈ છેલ્લો મુકામ નથી. આ ઉપરાંત બીજી તકો પણ આપણને મળશે. આત્મા આ દેહથી શરૂઆત નથી કરતો, કે આ દેહ આગળ અટકી નથી જતો. મરણ પામતાં શરીરમાં ને પ્રલય પામતાં બ્રહ્માંડોમાં ફરતો ફરતો તે પોતાની લાંબી યાત્રા ચલાવે છે. તેના ઉદ્ધારનું મહાકાર્ય એક ભવમાંથી બીજા ભવમાં, ને બીજામાંથી ત્રીજામાં, એમ અખંડિતપણે ચાલ્યાં કરે છે. મનુષ્ય આત્માનું જીવન આમ અતૂટ ચાલ્યાં કરે છે એ કલ્પના સ્વતઃસિદ્ધ છે, એમ હિંદુ ધર્મનાં સર્વ દર્શનો માને છે. મન વાસના આદિનો બનેલો આપણો સૂક્ષ્મ દેહ આપણી સાથે બીજા ભવમાં જન્મ લે છે; તેને આપણે ચારિત્ર કહીએ છીએ. “માણસ મરી જાય છે ત્યારે જે તત્ત્વ તેને તજી દેતું નથી તે એનો આત્મા (નામ) છે.”^{૫૫} આપણાં મથનો ને પુરુષાર્થી આપણને ચીકે ચઢાવી આપે છે. મનુષ્યે તેના લાંબા ને પ્રયત્નપૂર્ણ જીવનમાં મેળવેલા આધ્યાત્મિક લાભો નકામા નીવડશે એવો ડર આપણે રાખવાની જરૂર નથી. એની ધારા તો અખંડ ને અવિચ્છિન્ન ચાલ્યાં કરશે; અને ત્યારે જ અટકશે જ્યારે જીવમાત્ર મોક્ષરૂપી નિર્મેલે મુકામે પહોંચી જશે. મોક્ષ એ જ મનુષ્યના જીવનવિકાસનો આખરી મુકામ

૫૫*. યત્રાયં પુરુષો મ્રિયતે કિમેનં ન જહાતીતિ નામેતિ ।

બૃહદારણ્યકોપનિષદ ૩; ૧; ૧૨.

૨૦૬ : હિંદુ ધર્મ

છે; તેના જીવનની પરા કાષ્ટ છે, પરા ગતિ છે. આને માટે તર્ક કે બુદ્ધિ સ્વીકારી શકે તેવો પુરાવો લવશ્ચેશ નથી એમ કહેવામાં આવે, તો એનો જવાબ એ છે કે મરણોત્તર જીવનને લગતા બીજા સિદ્ધાન્તોની સામે પણ એ જ વાંધો ઉઠાવી શકાય એમ છે.

૧૫. ઉપસંહાર

હિંદુ ઇતિહાસના આરંભકાળથી તેની સંસ્કૃતિના ઘડતરમાં નવાં નવાં બળોએ ફાળો આપ્યો છે. એ બળો તેને સ્વીકારવાં પડ્યાં હતાં, અને તેને પોતાની સંગીત ને સ્થાયી કલ્પનાઓના રંગથી રંગવાં પડ્યાં હતાં. એ સંસ્કૃતિની પ્રત્યેક અવસ્થામાં સુરીશ્વો સંવાદ સાધવાનો પ્રયત્ન થયેલો છે. માત્ર એ સંવાદ ગતિમાન ને વેગવાન છે. ધર્મમાં જ્યારે એવો ગતિશીલ સંવાદ અથવા જીવનનું સુરીલું સંગીત ન હોય, ત્યારે એમ માનવું કે એ ધર્મમાં સુધારો થવાની જરૂર છે. અત્યારે આખા જગતમાં સામાજિક ઉથલપાથલ ને ધાર્મિક ઉત્પાતનો યુગ ચાલે છે. જે પ્રસંગોમાં ઇતિહાસ જૂનો ચીજો છોડી નવે ચીજો ચડે છે એવો એક મહાન ને અકળ પ્રસંગ અત્યારે આપણી સામે આવી પડેલો છે. ઈશ્વર વિષેનું જે ભાન વધી રહ્યું છે, સમ્યક્ જીવનનું જે ઊંડું ને પ્રખર દર્શન થઈ રહ્યું છે, તેને પ્રગટ કરવાનું ગળું એ સંસ્કૃતિની ચાલુ રૂઢિઓમાં નથી. ધર્મનાં ક્રિયાકાંડ અને વિધિઓથી બાહ્ય અંગો, અને તેના કેન્દ્રવર્તી સિદ્ધાન્તો, એ બેને એક માની લેવાં એ બૂલ છે. આપણે એ બાહ્ય અંગોને એવી રીતે સુધારવાં જોઈએ કે તેમાં સત્યનાં ફળદ્રુપ બીજને ઊગી નીકળવા માટે અનુકૂળ ભૂમિ મળે. આ દેશમાં ને પરદેશમાં પ્રવાસો કરતાં મેં જોયું છે કે આને એવાં હજારો સ્ત્રીપુરુષો પડ્યાં છે જેઓ નવી સમાજ-વ્યવસ્થાનો જન્મ થયાના શુભ સમાચાર સાંભળવાની ઉત્કંઠા સેવી રહ્યાં છે, કામ કરવા ને સાહસ ખેડવા આતુર થઈ રહ્યાં છે, અને નવો સમાજ જન્મે એને માટે આપબોમ આપવાને તત્પર છે. એ

હિંદુ ધર્મનો પ્રાણ : ૨૦૭

શ્રીપુરુષો મનમાં ઝાંખું ઝાંખું એટલું તો સમજે છે કે સાચા ધર્મના, ન્યાયી સમાજવ્યવસ્થાના, મનુષ્યના સંસારી ને ઔદ્યોગિક, આર્થિક ને રાજકીય, રાષ્ટ્રીય ને આંતરરાષ્ટ્રીય, સંબંધોમાં ઉદારતાની નવી હિલચાલના, સિદ્ધાંતો હિંદુ ધર્મનાં મૂલભૂત તત્ત્વોમાંથી મળી આવે એમ છે. એવાં શ્રીપુરુષોની સંખ્યા વધતી જાય છે; એ અચૂક ખતાવે છે કે તિમિર, મૃત્યુ ને કલહનાં યજ્ઞોની સામે તેજ, જીવન ને પ્રેમનાં યજ્ઞોનો વિજય થયા વિના રહેવાનો નથી.

હિંદુ સંસ્કૃતિ

૧. આજની પરિસ્થિતિ

આજે આપણે આપણી નજર આગળ એક યુગનો અસ્ત થતો જોઈ રહ્યા છીએ. એક આખી સંસ્કૃતિ વેદનાથી પીડાઈ રહી છે. જે શક્તિઓ વડે આપણું જીવન ચાલતાં હતાં તે શક્તિઓનો હાસ થઈ રહ્યો છે. આજે ચાલી રહેલું વિશ્વયુદ્ધ ખોળા જેટલા માણસોની દુષ્ટતાને લીધે નીપજ્યું છે એવું નથી; તેમજ એને પ્રતિસ્પર્ધી સામ્રાજ્યવાદોનો સંઘર્ષ કહીને તેનો છેદ ઉડાવી શકાય એમ પણ નથી. એ યુદ્ધ તો ખતાવે છે કે અત્યારની વિશ્વવ્યવસ્થાએ દેવાળું કાઢ્યું છે. એ વ્યવસ્થામાં આત્મા પ્રત્યેની નિષ્ઠા ધરી ગઈ છે, અને લોકોને નીતિ નિયમોનું પાલન કરવાની પરવા રહી નથી. વિજ્ઞાન, યંત્રો, અને સમાજસંગઠન જેવી વસ્તુઓ માનવકલ્યાણનાં મોટાં સાધનરૂપ થઈ પડશે એવી આશા રખાતી હતી; પણ તે આશા ફેગટ નીવડી છે. શાંતિ ને સદ્ભાવના આદર્શો ખરી કસોટીનો વખત આવ્યે ટકી શક્યા નથી. આપણું જીવન ધર્મશૂન્ય બની ગયું છે; અને આપણે ધનદોલત મેળવવા સારુ, તથા બજારો ને મુલકો પર માલિકી જમાવવા સારુ, જરા પણ અટક્યા વિના નિરંતર કલહ કર્યા કરીએ છીએ. આપણી ધારણા પાર પાડવાને સારુ આપણે મનુષ્ય મટીને પશુ બનીએ છીએ. યંત્રોથી ભરેલી આપણી દુનિયાએ જે અદ્ભુત પરાક્રમો કર્યા છે તેમાં કંઈ આપણું મનુષ્યત્વ ઝળકતું નથી. એ તો નરી કરામતો છે; ને એવી કરામતો તો અતિશય બુદ્ધિશાળી પ્રાણીઓને કેળવીને તેમની પાસે પણ કરાવી શકાય. જમતમાં યંત્રો જેટલા પ્રમાણમાં વધતાં જાય છે તેટલા પ્રમાણમાં આપણું જીવન મધમાખો ને કીડીઓના જેવું, વ્યક્તિત્વ વિનાનું, અનર્થ જાય છે. મનુષ્યોમાં જ્ઞાન મેળવવાની ને પ્રેમ કરવાની શક્તિ હોય છે, ને

તેઓ આશા સેવે છે ને પ્રાર્થના કરે છે, એ સત્ય તરફ દુર્લક્ષ કરવાનું આપણને મન થાય છે. જીવનનાં મૂલ્યભૂત તત્ત્વો, ગૃહસંસારનો સાદો રનેહભાવ, મિત્રતાની સુવાસ, ને પાવિત્ર્યનું અનુશીલન એ સર્વ વસ્તુઓ નાણુક, ખટકણી, ને અસ્થિર હોય છે; અને જે આંધળા ને ગાંડી દુનિયામાંથી આત્માને લગતા ગુણોને રુખસદ અપાર્ધ હોય તે દુનિયામાં એ વસ્તુઓને ખીલવાની તક મળતી નથી. જ્યાં આત્મજ્ઞાનનો અભાવ હોય ત્યાં સમાજને અધઃ-પાતમાંથી રોકે એવી કાંઈ વસ્તુ બાકી રહેતી જ નથી. આજની આપણી સંસ્કૃતિમાંથી સુજનતાનો ઘોષ થઈ ગયેલો છે, એટલે તે આત્મા વિનાના દેહ જેવી ચર્ધ પડી છે. તેને મગજ છે પણ હૃદય નથી; સંકલ્પબળ છે પણ આત્મા નથી. તેનું મન જાગે છે પણ આત્મા મૃતેલો છે. પાવિત્ર્યની ઉપાસનાને બદલે આપણે સત્તાની પૂજા કરતા ચર્ધ ગયા છીએ. અને સત્તા એ એવી મદિરા છે જેની આગળ બીજા કશી પદાર્થો તો હળવા ને મનને શાંત પાડનારા ગણાય. હિટલર એ આ બૂરી પ્રજ્ઞાલિકામાં રહેલાં આંડપણુ ને કુરૂપતાની સાક્ષાત્ મૂર્તિ છે.

જે જગત પોતાની હસ્તીનું પ્રયોજન બૂલી એકું છે તેમાં વિચારવંત ને લાગણીવાળા માણસોને સાવ સુનકાર લાગે છે ને તેઓ બીકથી ફફડી ઊઠે છે. તેમને લાગે છે કે અજ્ઞેયવાદી બુદ્ધિના પાયા પર રચાયેલા આધુનિક જગતના ચૂરા ઊડી રહ્યા છે. એ વેદનામાંથી નવી દષ્ટિ ને નવા માનસનો જન્મ થવો જોઈએ. જગતને જંગલીપણા તરફ ધસતું અટકાવવું હોય, તો આપણે આત્મા ને તેને લગતી વસ્તુઓ પરની શ્રદ્ધા ફરી પાછી મેળવવી જોઈએ. એવી આત્મપ્રાપ્તિ થાય તો જ જગતનો કાયાપલટો થાય ને તેનું ગયેલું આરોગ્ય ફરી પાછું મળે.

૨. ધર્મમાત્રનો પાયો આત્મદર્શન

હિંદુ સંસ્કૃતિ લગભગ પાંચ હજાર વરસથી ભાર દબને કહેતી

૨૧૦ : હિંદુ ધર્મ

આવી છે કે આત્મદર્શન, આત્મપ્રાપ્તિ, એ જ જીવનનો પરમ પુરુષાર્થ છે. આત્મદર્શનને અપાયેલા આ પ્રાધાન્યની કંદપનાનાં મૂળ ભારતવર્ષના ઇતિહાસના છેક ઊંડાણ સુધી ઊતરેલાં છે; અને એ કંદપના એના આખા જીવનને વ્યાપી વળી તેના પર પ્રાગ્વ્ય ભોગવે છે. પ્રાચીન કાળમાં થઈ ગયેલા માણસોએ જે સત્યોનું પ્રતિપાદન કરેલું તે ખરાં છે કે ખોટાં એ સ્વાનુભવ વડે તપાસનાર ને તેમાં જૂલ હોય તે સુધારનાર પુરુષોને કોઈ સંસ્કૃતિ વખતોવખત પેદા કરતી હોય, તો તે પરથી એમ કહી શકાય કે એ સંસ્કૃતિનો પ્રાણ કાયમ છે. અનુભવનાં ઝરણુ જ્યારે સુકાઈ જાય ત્યારે સંસ્કૃતિ આડંબરરૂપ થઈ પડે છે; વિચારો ને મતો જડ આંધળી શ્રદ્ધાનું રૂપ બે છે, ને માણસોનું વર્તન ચાલુ રૂઢિને અનુસરી ગાડરિયા પ્રવાહમાં ચાલે છે. ‘અમે સ્વાનુભવને આધારે ખોલીએ છીએ’ એમ કહી શકે એવા સાધુસંતોની હારમાળા ભારતીય સંસ્કૃતિમાં એકધારી ચાલી આવી છે, તે પરથી સિદ્ધ થાય છે કે એ સંસ્કૃતિનો એકધારો સ્રોત હજી અખંડ ને અવિચ્છિન્ન વહી રહ્યો છે. વેદના ઋષિઓ એવો અનુભવ યા સાક્ષાત્કાર કર્યો હોવાનો દાવો કરતા; અને એ પ્રજ્વાલિકાના આધુનિક પ્રતિનિધિઓ કહે છે કે તેમનાં જીવન અને કર્મ એ વેદ અને ઉપનિષદનાં મહાસત્યોના વિવરણરૂપ છે, ભારતવર્ષના પ્રાચીન જ્ઞાન (પ્રજ્ઞા પુરાણી) નું નવું પ્રતિપાદન છે. વેદરૂપી જે પ્રજ્વાલિકા પર હિંદુ ધર્મની ઇમારત રચાઈ છે તે વેદ તત્ત્વદર્શી ઋષિઓએ કરેલા અનુભવ યા સાક્ષાત્કારની નોંધરૂપ છે. એ ઋષિઓ એટલું સમજ્યા હતા કે મનુષ્યની રજેરગમાં જે સનાતન ઝંખનાઓ ભરેલી છે તે રાગદ્વેષ ને પ્રવૃત્તિવાળા સ્થૂલ જગતમાં થનારા કોઈ પણ ફેરફારોથી તૃપ્ત થાય એવી નથી. પરમાત્મા — જે પરબ્રહ્મ પણ છે — તેને ઓળખવો, ને વ્યક્તિના આત્માએ મન વચન કર્મથી એ પરમાત્માને શરણે જવું, ને તેની ઇચ્છામાં પોતાની ઇચ્છાને ભેળવી દેવી, એ ધર્મનું સારજૂત તત્ત્વ છે; ને એ

જ મનુષ્યનો ખરો આખરી મુકામ છે. ધર્મ મનુષ્યના જીવનમાં એવું પરિવર્તન કરાવે છે કે તે પરબ્રહ્મની સાથે અનુસંધાન યા તદાકારતા (બ્રહ્મસંસ્પર્શ) સાધી શકે. એ અનુસંધાન તે ઈશ્વર વિષેની આસ્થા નથી પણ ઈશ્વરનો અનુભવ છે. ધાર્મિક શિક્ષણ સેંકડો વરસોથી અપાય છે છતાં આપણે માનવજાતિના જીવનમાં પૂરતો પલટો કરાવી શક્યા નથી, એનું કારણ એ છે કે આપણે ધર્મને બાહ્ય અથવા સ્થૂલ વસ્તુ માની છે. હિંદુ ધર્મ આપણને કહે છે કે ઈશ્વર પર આસ્થા રાખવી એટલું બસ નથી; આપણા જીવનમાં તેનો સાક્ષાત્કાર કરવો જોઈએ. ઉપનિષદો ને ગીતા એ મહાગ્રંથોમાં નિરૂપેલી પ્રજ્ઞાન અથવા સાક્ષાત્કારની જે શુદ્ધ પ્રણાલિકા પ્રાચીન કાળથી ચાલી આવી છે તેના પાયા પર જ હિંદુ ધર્મ અને સંસ્કૃતિની ઈમારત રચાઈ છે.

બીજા ધર્મોનું વલણ બૌદ્ધિક મતો ને શાસ્ત્રપ્રામાણ્ય પર બાર મૂકી માનવજાતિને સામસામાં દળોમાં વહેંચી નાખવા તરફ છે. પણ હિંદુ ધર્મ તો ધર્મમાં આત્મદર્શનનું જે અંગ છે તેના પર જ વિશેષ બાર દે છે. ધર્મના મતો ને વિધિઓ એ તો માત્ર આત્મદર્શનરૂપી મુકામે પહોંચવાના માર્ગો છે. હિંદુઓ વેદને પ્રમાણરૂપ માને છે ખરા; પણ સાથેસાથે કહે છે કે જેમણે ઈશ્વરનું દર્શન કર્યું છે એવા તત્ત્વદર્શી ઋષિઓના સાક્ષાત્કારની નોંધ જેમાં હોય એવા બીજા શાસ્ત્રગ્રંથો પણ પ્રમાણ્યૂત છે. વેદની સાથે આમતોને પણ ધર્મના પ્રમાણરૂપ ગણવામાં આવે છે. હિંદુઓના શાસ્ત્રગ્રંથો છેવટના લખાઈ ચૂક્યા છે, ને તેમાં કશા ફેરફાર કે સુધારાવધારા ન થઈ શકે, એવું નથી. તેના અર્થો ઉદારતાપૂર્વક ઘટાવવામાં આવે છે; અને જેમ જેમ આત્મજ્ઞાનમાં વધારો થતો જાય તેમ તેમ તેમાં નવા નવા ઉમેરા કરવામાં આવે છે. હિંદુ ધર્મનો સંબંધ મૂળે જાતના વ્યવહાર સાથે હોવાથી, વિજ્ઞાનની બાવના સાથે તેનો મેળ ખાય છે. અમુક ગ્રંથ ઈશ્વરપ્રણીત છે એટલા માટે તે માનવો,

૨૧૨ : હિંદુ ધર્મ

એમ આપણને કહેવામાં આવતું નથી. વેદમાં જે અનુભવો નોંધેલા છે તે સાચા છે એટલા માટે જ વેદને પ્રમાણ્યુત માનેલા છે.

સર્વોદયના ધારણ પર એક વિશ્વવ્યાપી સમાજની રચના કરવી હોય તો તે વિશ્વધર્મના પાયા પર જ થઈ શકે. એવા ધર્મની રૂપરેખા ભારતવર્ષની આત્મદર્શનની પ્રણાલિકામાં મળી રહે છે. પણ ધર્મનાં જે રૂપો જગતમાં સામાન્યપણે જોવા મળે છે તેઓ એક-ત્રીજા સાથે પતાવટ કરી શકતાં નથી, અને ઊલટું એક સમગ્ર માનવસમાજના વિકાસમાં વિધ્નો નાખે છે. પણ હિંદુ ધર્મનો પ્રયાસ પરસ્પર સમજ, સહૃદયતા ને સહકાર સાધવાનો છે. ઇશ્વરના સ્વરૂપ વિષેના જુદા જુદા સંપ્રદાયોના મત આપણા અંતરમાં વસતા પરમાત્માના સ્વરૂપ વિષે કાલ્પનિક ચિતારો આપે છે. એ મતોને આપણે ફગાવી દૂર્ઘ શકતા નથી. કેમકે અનંત ને અપ્રમેય એવા પરમાત્માને આપણે દિશ્કાલથી મર્યાદિત એવાં રૂપો દ્વારા પ્રગટ કરવો હોય, ઇશ્વરની સનાતન વાણીને પરિવર્તનશીલ જગતની ભાષામાં વ્યક્ત કરવી હોય, તો તે આ રીતે જ થઈ શકે. કવિતા, પુરાણકથા, ને પ્રતીકપૂજા એ સર્વને ધર્મમાં સ્થાન છે. તેઓ આત્માનાં જગૃતિ ને વિકાસમાં સાધનરૂપે મદદ કરે એવી ધારણા રખાય છે. જીવ, જગત ને ઇશ્વરના સ્વરૂપ વિષેની કલ્પના એ પરમાત્મપ્રાપ્તિની સાધનામાં પહેલું પગથિયું છે. પહેલાં વિચાર ને પછી આચાર. વિચાર દ્વારા તે દિશામાં મનના સંકલ્પ વળે છે. સત્સ્વરૂપને વિષેના સર્વ પ્રકારના મતો એ અનંત ને અમર્યાદ તત્ત્વને ગ્રહણ કરવાના સાન્ત ને મર્યાદિત મનના પ્રયત્નો છે. તેઓ સદ્ આપણને આખરી મુકામે પહોંચવામાં જેટલે અંશે મદદ કરે છે એટલે અંશે ઉપયોગી છે. તેમની વચ્ચે ભિન્નતા છે, કેમકે તેઓ જુદી જુદી પ્રજાઓની જુદી જુદી જરૂરિયાતો, તેમનાં વંશ-વળી ને ઇતિહાસ, તેમનાં કામનાઓ ને સ્વભાવભેદો અનુસાર જુદાં જુદાં રૂપો ધારણ કરે છે. પણ એ બધાં કામચલાઉ છે;

અને તેથી એકબીજા પ્રત્યેની અસહિષ્ણુતાને માટે જરા પણ વાજબી કારણ રહેતું નથી. બુદ્ધિએ કરેલી ચોક્કસ, નિશ્ચિત કલ્પનાઓ તે ધર્મ, એમ માની લેવું એ જૂલ છે. જે કોઈ ધર્મ પોતે અન્તિમ ને સંપૂર્ણ હોવાનો દાવો કરે તે બાકીના જગત પાસે પોતાના મતોનો પરાણે સ્વીકાર કરાવવાની, ને પોતાના ધોરણ પ્રમાણે બીજા પ્રગ્નઓને સુધારવાની, ઇચ્છા રાખે છે. જ્યારે ધર્મના બે કે ત્રણ સંપ્રદાયો મનુષ્યમાત્રને પોતાના વાડામાં લાવવા મથતા હોય ત્યારે તેમની વચ્ચે ચક્રમંચ ઝર્ષો વિના ન જ રહે; કેમકે જગતમાં કોઈ પણ સંપૂર્ણ, અન્તિમ ને સાર્વભૌમ ધર્મને માટે સ્થાન હોય તો એવા એક જ ધર્મને માટે છે. આવા સામ્રાજ્યવાદી ધર્મો માંહોમાંહે લડે તેમાં રહેલું બેહુદાપણું આપણે જોઈ શકતા નથી, તેનું કારણ એ જ છે કે આપણને એ વસ્તુ પરિચિત થઈ પડી છે. ઇશ્વરે શ્રુતિજ્ઞાન વડે અતાવેલા સત્યનો સ્વીકાર કરવો ને તેને અનુસરવું એને જ જ્યારે જૂલથી ધર્મપરાયણ જીવન માની લેવામાં આવે, ત્યારે ધર્મમાં કર્મકાંડના બાજુ વિધિઓનું જોર જમ્મે છે. આત્માની ઉપાસનાને બદલે પૂજારી કે પુરોહિત, ધર્મસંઘ, કે ધર્મગ્રન્થ પ્રત્યે આદર ધરાવવો. આવશ્યક ગણાય છે; અને ધર્મસંઘે ઠરાવેલા જે તાત્ત્વિક મતો હોય તે સ્વીકારવા જ જોઈએ એવી માગણી ચોમેરથી થાય છે. કોઈ પણ સંપ્રદાયના નિશ્ચિત ધર્મમતો તમે સ્વીકારો ને એના સંઘમાં દાખલ થાઓ તો તમને સદાને માટે કેટલાક હકો મળે છે, ને કેટલાક દુઃખોમાંથી મુક્તિ મળે છે. જીવતી વસ્તુની સરખામણીમાં જડ યન્ત્ર ધણું જ સાદું હોય છે; તેનું કામ નરી આંખે જોઈ શકાય એવું સાવ સ્પષ્ટ હોય છે; વસ્તીપત્રકના હેવાલો ને આંકડા વડે તેનાં પરિણામોનો આંક ઠાઠી શકાય છે; એ બધું સાચું. પણ તેની અસર આપણા સ્વભાવની ઉપલી સપાટી સુધી જ પહોંચે છે. આપણો ધર્મ ઇતર ધર્મોના કરતાં જિંચે છે એ કારણસર, બળજબરી વડે બીજા ધર્મોને હઠાવી આપણા ધર્મનો પ્રચાર કરવાનો આપણને

૨૧૪ : હિંદુ ધર્મ

હક છે એમ જો આપણે માનીએ, તો આપણે નીતિભંગનો અપરાધ કરીએ છીએ; કેમકે જીવન, અન્યાય અને કુરતામાં આધ્યાત્મિક જ્ઞાન અને સદાચારનો સર્વથા અભાવ હોય છે. હિંદુ ધર્મે પોતાને માટે એવા કોઈ નિશ્ચિત ધર્મમતો રાખ્યા નથી જેનો સ્વીકાર કરો તો તમે હિંદુ, નહીં તો નહીં. કેમકે એને તો ખાતરી છે કે આત્મા એવા મતોની દીવાલોમાં પુરાઈ ન રહેતાં તેને બેદીને પાર ચાલ્યો જવાનો છે. હિંદુને મન દરેક ધર્મ સાચો છે; માત્ર તેના અનુયાયીઓએ અંતરની સાચી નિષ્ઠાપૂર્વક તેનું અનુશીલન કરવું જોઈએ. જો તેઓ એમ કરશે તો મતમતાંતરને વટાવી અભેદાનુભવ સુધી પહોંચશે; શાબ્દિક સૂત્રોને વટાવી સત્યના અપરોક્ષ દર્શન લગી પહોંચી જશે. દાખલા તરીકે શંકરે ધર્મના છ સંપ્રદાયોની વાત કરી તેમને સ્વીકાર્ય ગયા છે.

આત્મપરાયણ જીવન એ ધર્મમાત્રનું સામાન્ય ધ્યેય છે. ધર્મમાત્ર એ ધ્યેયની શોધમાં નીકળેલા છે. તેમની વચ્ચે ધ્યેયની બાબતમાં મતભેદ નથી. ભેદ છે તે એટલો જ કે તેઓ પોતપોતાનાં નોખાં નોખાં તેજની મદદથી ઓછીવત્તી પ્રમાતિ કરી શકે છે. આપણે કોઈ એક ધર્મને બીજા ધર્મોની સાથે સરખાવીએ, તો આપણે જોઈશું કે તેમની વચ્ચે જે તફાવત છે તે શાબ્દિક સૂત્રો ને આચારની રૂઢિઓ પરત્વે છે. આપણે જ્યારે નિશ્ચિત ધર્મમતો ને શબ્દબદ્ધ સિદ્ધાન્તોની પાછળ જઈ, આપણા પોતાના ધર્મનાં છેક જોડાણો લગી જતરીએ છીએ ત્યારે આપણને માલૂમ પડે છે કે ધર્મમાત્ર એક જ અગાધ સાગરમાંથી શક્તિ મેળવે છે. ધર્મ ધર્મ વચ્ચેની આ પાયાની એકતાનું બાન થાય તેને લીધે, સમગ્ર માનવ-જાતિના હિતને કાળે એકઠા મળીને અસુક સહકાર કરવાનું ધર્મોને માટે શક્ય બનવું જોઈએ. જીવ, જગત ને ધૃશ્વરનાં સ્વરૂપ વિષે પણ હવે અગાઉના કરતાં વધારે એકમતી થઈ શકે એમ છે. રાષ્ટ્રીય રાજ્યોની પેઠે ધર્મોનાં ઉત્પત્તિ ને વિકાસ પણ જગતના નાના નાના ભાગમાં થયેલાં; અને તે વેળા જગતના બાકીના ભાગ સાથે સંપર્ક

સાધવાની ધણી મુશ્કેલી હતી. પણ હવે, વિજ્ઞાન ને વેપારની અસરને લીધે, એક વિશ્વસંસ્કૃતિ ધડાધ રહી છે. તમામ ધર્મો હવે પોતાનું હૃદયગત વાણીના નવા પ્રયોગો વાટે પ્રગટ કરવા મથી રહ્યા છે, અને તેથી એકબીજાની નજીક આવતા જાય છે. જમતના આધુનિક વિચારપ્રવાહનાં ચેતનપ્રદ તત્ત્વો સર્વ ધર્મમાં નવો પ્રાણ પૂરી રહ્યાં છે, અને તે સહુમાં દૃષ્ટિની સમાનતા પેદા થઈ રહી છે. કસોટીમાં ઊતરી ન શકે એવા સિદ્ધાન્તોને વાદવિવાદથી ખોટા ઠરાવવામાં નથી આવતા પણ કોરે મૂકવામાં આવે છે; અને ધર્મોનાં જે સાર્વભૌમ તત્ત્વોને વિષે એકમત હોય તેના પર ભાર દેવામાં આવે છે. આપણા ધર્મ ગમે તે હોય, પણ આપણે તેમને આધુનિક વિચાર અને વિવેચનની પરિભાષામાં વર્ણવીએ છીએ. હવે પછી આવનારાં વરસોમાં આ ક્રિયા વેગથી ચાલશે; અને ધીરે ધીરે બિન્ન બિન્ન ધર્મોનું એકીકરણ થઈ તે એક વિશ્વધર્મ રૂપે વિચરશે ને કામ કરશે.

ધાર્મિક સહિષ્ણુતાના સિદ્ધાન્તને હિંદુઓએ છેક પ્રાચીન કાળથી માન્ય રાખેલો છે. અશોક અને તેના અનુગામી દશરથે નિરીશ્વરવાદી આજીવક સંપ્રદાયવાળાને દાન વગેરેથી આશ્રય આપેલો. મનુ કહે છે કે પાખંડીઓને તેમના રિવાજ પાળવાની છૂટ અપાવી જોઈએ. યાજ્ઞવલ્કય પાખંડીઓના રિવાજોને માન્ય રાખે છે.^૧ ટૂંકામાં સર્વ

૧*. શ્રેણિનૈગમપાસ્ત્રહિગણાનામપ્યયં વિધિઃ ।

મેદં ચૈવાં નૃપો રક્ષેત્પૂર્વવૃત્તિં ચ પાલયેત્ ॥

યાજ્ઞવલ્કયસ્મૃતિ ૨; ૧૯૨.

(વેપારીઓનાં મહાજનો, વેદને પ્રમાણ માનનારાઓ, વેદને પ્રમાણ ન માનનારાઓ, ધંધાદારીઓના સમૂહો, એ સર્વના જુદા જુદા નિયમોને શબ્દો જાણવા, ને પરાપૂર્વથી ચાલતા આવેલા તેમના રિવાજો કાયમ રાખીને પળાવવા.)

૨૧૬ : હિંદુ ધર્મ

ધર્મો ને સંપ્રદાયોના અનુયાયીઓની રક્ષા કરવાની, અને ક્રોધને હાનિ ન કરવાની, ફરજ રાજ્યકર્તાને માથે નાખવામાં આવી હતી.

૩. હિંદુ ધર્મમાં સુધારો

સમાજમાં વસનારાં પ્રાણી તરીકે આપણી ફરજ છે કે મનુષ્યનાં જીવન, ધર, સમાજ અને રાજ્યતન્ત્રમાં આત્માની પ્રેરણા પ્રમાણે કામ ચલાવવું. આ માનવી જગતમાં થઈને પ્રગતિ કરતાં કરતાં આપણે આત્માના જગતમાં પહોંચવાનું છે. બૃહદારણ્યક ઉપનિષદ કહે છે કે કૌટુંબિક જીવન, સંપત્તિ, ને બીજી બધી માલ-મતાનો ઉપયોગ આત્મસાક્ષાત્કારનાં સાધનરૂપે — **આત્મનસ્તુ કામાય** — કરવાનો છે. શંકરની ભાષામાં કહીએ તો, અવગતિ અથવા આત્માની વિમુક્તિ એ આખા વિશ્વની ક્રિયાનું અન્તિમ ધ્યેય છે. જગતની વસ્તુઓરૂપી ધાતુમાંથી આત્માની પ્રતિકૃતિઓ ધડવાની છે. ધર્મનું સારભૂત તત્ત્વ માત્ર અભાનોર્મિ કે મરતી અનુભવવામાં યા તપસ્યા વડે દેહદમન કરવામાં રહેલું નથી; પણ નમ્રતા, મધુરતા ને ઉદારતામાં, દિવસનું કામ ધીરજ ને શાન્તિથી કરવામાં, રહેલું છે.

હેલ્લા થોડા વખતથી હિંદુ ધર્મે સામાજિક નિયમો ને રૂઢિ-ઓની પામતમાં જડતા અનુભવી છે, ને જરૂર પડ્યે ફેરફાર કરવાની શક્તિ નથી બતાવી. આત્માનાં સત્યો તેના મૂલ્યની દૃષ્ટિએ સનાતન છે એ ખરું, પણ વ્યવહારમાં તેનો પ્રયોગ કરતાં તેમાં પરિવર્તનને અવકાશ રહે છે — એ જે હિંદુ સમાજના વિકાસનું મુખ્ય અંગ હતું તેના તરફ દુર્લક્ષ કરવામાં આવ્યું છે. પરિણામે સમાજશરીર રોગી દશામાં આવી પડ્યું છે; અને કુસંપ, તથા વ્યક્તિસ્વાતંત્ર્ય પર કાપ, એ એનાં પ્રધાન અંગો થઈ પડ્યાં છે. આપણે ચૈતન્ય અને ભાવના કરતાં નિયમ અને રૂઢિને અધિક અમત્વનાં મર્યા છે. સંજોગો જેમ જેમ બદલાતા ગયા તેમ તેમ હિંદુ ધર્મ બદલાતો ગયો છે; અને એ ફેરફારો દ્વારા તે પોતાનું પ્રાચીન રૂપ ટકાવી શક્યો છે.

ને ધસાઈ ગયેલી રૂઢિઓ ને ચલણુમાંથી નીકળી ગયેલા રિવાજો ઠેવળ માણસની જડતાને લીધે ટકી ને ફાલી શકે છે તેને, વગર-વિચારે આધળા બનીને, અનુસરવાથી સમાજનો જેટલો હાસ થાય છે તેટલો ખીજ કશાથી નથી થતો. હિંદુ ધર્મનું સાચું સ્વરૂપ શોધી કાઢવું, અને તેની બાવનાને આપણા સમાજશરીરની રંગે-રંગમાં વ્યાપવા દેવી, એ આજે આપણી ફરજ છે. મનુ કહે છે : “જેને વિદ્વાન અને રાગદ્વેષ વિનાના સજ્જનોએ હંમેશાં આચર્યો ને જેને હૃદયે સંમતિ આપી હોય તેને ધર્મ જણો.”^૨ આવો મત આપણને સામાજિક જાજતોમાં સ્વતંત્ર રીતે વર્તવાનો પૂરતો અવકાશ આપે છે. આજના મહત્ત્વના કાળમાં આપણે પૂર્વજોના અવાજની સાથે આજના નવા નવા સૂરો પણ સાંભળવા જોઈએ. આપણે સામાજિક સ્વતંત્રતા ભોગવવી હોય તો તેની કિંમતરૂપે સદૈવ જાગૃત રહેવું જોઈએ, એટલું જ નહીં પણ નિરંતર સમાજનું રૂપાંતર કરતા રહેવું જોઈએ, ને સર્જનશીલ આત્માની પ્રવૃત્તિ અવિરત, અવિશ્રાન્ત ચાલવા દેવી જોઈએ. આપણા સમાજે પ્રગતિ કરવી હોય, તો સમાજવ્યવસ્થામાં ધરમૂળના ફેરફારો કર્યે જ છૂટકો. જૂના ધર્મો ને સંપ્રદાયો તેમની શક્તિ ગુમાવી બેઠા છે; જૂની પ્રથાઓ ને રૂઢિઓની પ્રતિષ્ઠા તૂટી ગઈ છે. છતાં ભારતવર્ષના જૂતકાળનો પ્રાણ હજી જાગતોજોત છે, ને પોતાનું રહસ્ય દરેક નવી નવી પેઢીને નવેસર ખતાવતો જાય છે. આપણા સમાજમાં મનુષ્યે સરજેલાં જે વિષમતાઓ ને અન્યાયો છે તેને આપણે નાબૂદ કરવાં જોઈએ; અને પુરુષો ને સ્ત્રીઓ, ગિયાં ને નીચાં, સહુને વ્યક્તિગત કલ્યાણ અને વિકાસ સાધવાની સરખી તક આપવી જોઈએ. ધર્મ

૨*. વિદ્વદ્भिઃ સેવિતઃ સદ્ભિર્નિત્યમદ્વેષરાગિભિઃ ।

હૃદયેનાભ્યનુજ્ઞાતો યો ધર્મસ્તં વિબોધત ॥

મનુસ્મૃતિ ૧; ૧.

૨૧૮ : હિંદુ ધર્મ

એ વિકાસ પામતા શરીર પરની જીવતી ચામડી જેવો છે; જેમ શરીર વધે તેમ તેમ ચામડીની પેઠે તે પણ વધે છે. તે જો વધારેપડતો કડક રહે તો ફાટી જશે, અને આપણી નજર આગળ અંધાધૂંધી, અરાજકતા ને કાન્તિ જામશે; તે જો વધારેપડતો ઢીસો રહે તો આપણને જીવાવામાં નાખશે ને આપણી ગતિમાં અંતરાયરૂપ થઈ પડશે.

ધાર્મિક આચારવિચારની હિંદુ પદ્ધતિ આજની પેઢીના વિચાર-શીલ ને ચિન્તનપરાયણ માણસોને સચિત્તર લાગશે, એ ત્રિષે મને જરા પણ શંકા નથી. હિંદુ ધર્મ એ જીવન પ્રત્યે જોવાની એક એવી દષ્ટિ છે જે જીવિને સંતોષે છે, હૃદયને હલાવે છે, ને સંકલ્પ-શક્તિને ઉત્તેજી કાર્ય કરવા પ્રેરે છે. તે ભારતવર્ષને નવી દુનિયાની સાથે મેળ ખાય એવો નવો આત્મા આપે છે; અને તેને સજીવ દેહ બનાવી સ્વતંત્ર દષ્ટિ ને સંકલ્પ બળ અર્પે છે. દેશમાં ચાલતી, જોડી જડ ધાલીને એઠેલી ને વિવિધરૂપ રૂઢિઓની વચ્ચે તે મેળ સાધી શકે છે; અને તેમને હજારોમણીને ને સ્વતંત્રતાપૂર્વક રહેવાનું સામર્થ્ય આપે છે. ભારતવર્ષ હજી ધડાઈ રહ્યું છે. ભોક્ષમત દુર્ભાગ્યે ભ્રમિત, સંકેચશીલ, ને છિન્નભિન્ન દશામાં છે; તેને સ્પષ્ટ દિશાદર્શન કરાવવામાં આવતું નથી; તે લગભગ રોગીની દશા ભોગવે છે. અને છતાં હિંદુ ધર્મ, ધર્મની સાચી બાવના, અંતર્ગત સંવાદ ને માધુર્ય, તથા બાહ્ય બંધુતા ને સહચાર વડે, આપણા મૂંઝાયેલા યુગને ખોટો રસ્તો છોડાવી ખરે રસ્તે ચડાવે છે.

શુદ્ધિ પત્ર

પૃષ્ઠ	લીટી	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૬	૧૦	ક્ષોત્રં	ઓત્રં
૧૭	૨૦	ગાન	ગાતા
૨૧	૨૨	હાથીદંત	હાથીદાંત
૩૯	છેલ્લી	ગોબ્રાહ્મણેભ્યો	ગોબ્રાહ્મણેભ્યઃ
૪૫	નીચેથી ૪	નિઞ્રેયસને।	નિઃઞ્રેયસને।
„	મથાણું	હિંદુ ધર્મનું હાર્દ	હિંદુ ધર્મ
૪૭	„	„	„
૫૦	૭	હશે	હશે.
૬૨	૧૯	દયાલુશ્ચ	દયાલુષ્ચ
૬૭	૩	તેનો।	તેનાં
૭૫	૧૭	શૂદ્રો	શૂદ્રો
૭૭	૬	માણુસન	માણુસના
૮૫	નીચેથી ૪	(ઉમેરે।)	તૈત્તિરીયસંહિતા ૬; ૩; ૧૦; ૫.
૯૨	૨૦	ભાતિક	ભોતિક
૯૪	૧૨	નિરવાધ	નિરવધિ
૧૦૪	૮	ઉતરીને	ઊતરીને
૧૧૮	૧૮	સર્વ	“ સર્વ
૧૨૭	નીચેથી ૫	વિવન્તિ	વિન્દતિ
૧૩૬	૧૦	ન	ને
૧૪૪	૭	બનાવાનો।	બનવાનો।
૧૫૩	૧૨	સોના	સોભા
૧૫૮	૨૧	એક્ટ્રિયન	એક્ટ્રિયન
૧૭૬	૮	ગર્ભ,	ગર્ભ.
૧૮૩	૨૦	પ્રતિભાઓ।	પ્રતીકો।

પૃષ્ઠ	લીટી	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૧૮૯	૬	તત્વાવચારમાં	તત્ત્વવિચારમાં
૧૯૪	ત્રીએથી ૬	મ્યોપનિષત્	મ્યોપનિષત્
૨૦૧	૧૬	પ્રયાગ	પ્રયોગ
૨૦૫	૬	ઠરે	ઠરે
૨૧૭	૭	આચર્યો	આચર્યો હોય
૨૧૮	૧૩	સંકલ્પ બળ	સંકલ્પબળ
